

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POLİSİYE/GERİLİM

CRAIG RUSSELL

CRAIG RUSSELL

Kanlı Masallar

Kanlı Masallar

Bu kitabı yalnızken okumayın...

Ceviren: Boğac Erkan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

5. BASKI

KANLI MASALLAR

Orijinal adı: *Brother Grimm*

© Craig Russell 2006

Yazan: Craig Russell

İngilizce aslından çeviren: Boğaç Erkan

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / aralık 2007

5. baskı / aralık 2007 / ISBN 978-975-991-532-2

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi

Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

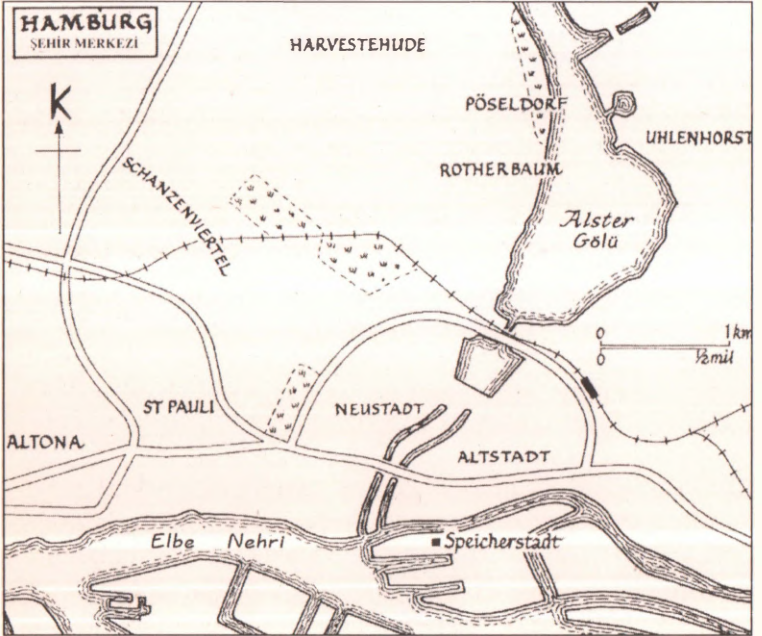
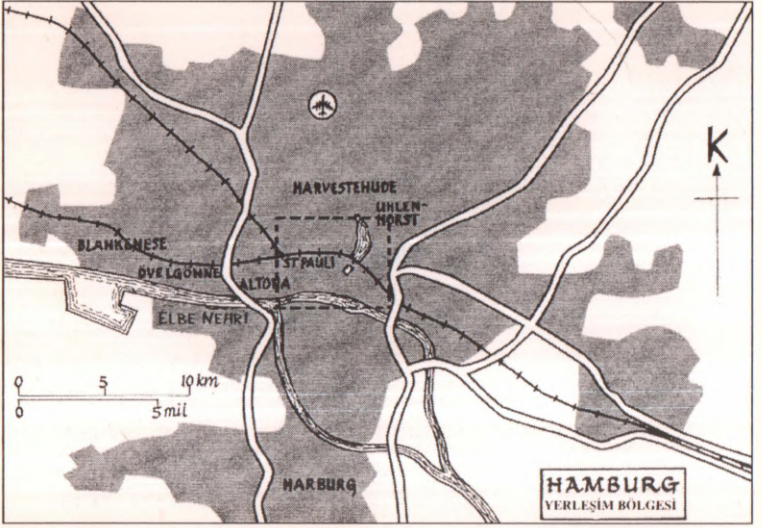
Kanlı Masallar

Craig Russell

Çeviren: Boğaç Erkan

Wendy'ye

17 mart arşamba, 09.30: Elbstrand sahili,
Blankenese, Hamburg

Fabel eldivenli eliyle kızın yanağını hafifçe okşadı. Aptalca bir hareketti; büyük ihtimalle de uygunsuzdu, ancak Fabel'in bir şekilde gerekli olduğunu hissettiğı bir hareketti bu. Kızın yanağının kavisi üzerinde ilerleyen parmağının titrediğini gördü. Kızın kendi kızı Gabi'yi ne kadar da anımsattığını fark ettiğinde, göğsü panikten sıkışır gibi oldu. Kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi ve yüz kasları bu çabayla gerilirken dudaklarının titrediğini hissetti. Kız koca gözleriyle ona baktı. Kırpışmayan, gök mavisi gözler.

Fabel'in paniğı büyüdü. Kollarını kızın bedenine sarmak ve her şeyin düzeleceğini söylemek istedi. Ancak yapamadı, zaten hiçbir şeyin düzeleceğı yoktu. Kız, sabit ve kararlı gök mavisi bakışlarıyla onu yanında tutmaya devam ediyordu.

Fabel, yanında Maria Klee'nin varlığını hissetti. Elini çekti ve kızın başında çöelmeyi bırakıp ayağı kalktı.

"Kaç yaşında?" diye sordu Maria'ya, ona doğru dönmeden ve gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan.

"Söylemek zor. On beş on altı, sanırım. İsmi hâlâ bilmiyoruz."

Sabah esintisi Blankenese sahilinin ince kumlarının bir kısmını havalandırıp bardakta karıştırılan bir içecek gibi kendi etrafında döndürdü. Kumların bir kısmı kızın gözlerine doğru uçuştı, gözaklarına yapıştı, ancak kız hâlâ gözlerini kırpmamıştı. Fabel daha fazla bakamayacağını anladı ve bakışlarını kaçırdı. Ellerini ceketinin ceplerine iyice soktu ve bakışlarını cinayete kurban gitmiş kızın görüntüsünden başka bir şeyle doldurmak dışında herhangi bir amaç gütmeksizin, başını Blankenese fenerinin kırmızı-beyaz çizgili gövdesine doğru çevirdi. Tekrar Maria'ya döndü. Kadının, kişiliğı hakkında asla fazla bir şey anlatmayan riyasız ve

donuk gri mavi gözlerine baktı; sahibini iyi tanımadığınız takdirde bazen bir soğukluk, bir duygu yoksunluğu telkin eden gözlerdi bunlar. Fabel, çok büyük bir acı ya da üzüntü onu soluk vermeye zorlamışçasına iç geçirdi.

“Bazen bunu daha fazla yapabilecek miyim emin olamıyorum, Maria.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi kadın, yerdeki kıza bakarak.

“Yok... ben gerçekten ciddiym, Maria. Hayatımın neredeyse yarısını bu işi yaparak geçirdim ve bazen kendimi tahammül edebileceğimden fazlasına şahit olmuş gibi hissediyorum... Tanrım, Gabi'ye öyle çok benziyor ki...”

“Neden bunu bana bırakmıyorsunuz?” dedi Maria. “En azından şimdilik. Olay yeri inceleme ekibiyle ben ilgilenirim.”

Fabel başını iki yana salladı. Kalması gerekiyordu. Bakması gerekiyordu. Acı çekmesi gerekiyordu. Tekrar kıza doğru çekildi. Gözlerini, saçlarını, yüzünü. Her türlü detayı hatırlayacaktı. Ölümü üzerine geçirmek için fazlasıyla genç olan bu yüz, cinayet soruşturmalarıyla geçen yıllardan hatırladığı diğer yüzlerle birlikte –bazılarını genç, bazıları yaşlı, hepsi ölü yüzler– hafızasının dehlizlerinde kalacaktı. Bu insanlarla kurmaya mecbur bırakıldığı tek taraflı ilişkiden dolayı ilk öfkelenişi değildi bu. Gelecek haftalar ve aylarda bu kıızı tanıyacağını biliyordu: anne babasıyla, kardeşleriyle, arkadaşlarıyla konuşacak; alışkanlıklarını, ne tür müzikten hoşlandığını ya da ne tür hobileri olduğunu öğrenecekti. Sonra araştırmasını derinleştirecekti: kızın yakın arkadaşlarının ağzından en büyük sırlarını kapmaya çalışacak, tüm dünyadan saklı tuttuğu günlüklerine göz gezdirecek, paylaşmamayı tercih ettiği düşüncelerini paylaşacak, gizlice çiziktirdiği genç erkek isimlerini okuyacaktı. Bir zamanlar bu gök mavisi gözlerin ardında yaşamış kızın ruhunun ve kişiliğinin, ümitlerinin ve düşlerinin eksiksiz bir resmini çizecekti.

Fabel bu kıızı her şeyiyle tanıyacaktı. Ama kız onu asla tanımayacaktı. Fabel kızın farkına, kız herhangi bir şeyin farkına varmaz hale gelince varmıştı. Ölünce. Ölülerini tanımak Fabel'in işiydi.

Kız kumların üzerinden hâlâ Fabel'i izliyordu. Giysileri eskiydi: paçavra denemezdi, ancak hırpani ve yıpranmış şeylerdi. Önünde silik bir desen olan çuval gibi bir sweatshirt ve rengi atmuş bir blucin. Bu giysiler henüz yeni oldukları günlerde de ucuz şeylerdi.

Kız kumun üzerinde, bacakları kısmen bedeninin altına çekilmiş olarak yatıyordu; birbirine kenetli elleri dizlerinin üzerindeydi. Sanki kumların üzerinde diz çökmüş oturmaktayken donaka-

lip yana devrilmişti. Ama burada ölmemişti. Fabel bundan emindi. Fabel'in emin olmadığı şey, ölü bedeninin o anki duruşunun tesadüfi mi, yoksa onu buraya bırakan kişi tarafından kasten verdirilmiş bir poz mu olduğuydu.

Spurensicherung¹ ekibinin başı Brauner'in gelişi, Fabel'in buruk düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Brauner, suç mahalline giriş çıkış için tek bir yol kullanılsın diye tuğlalar üzerine yerleştirdiği tahtalar boyunca yürüdü. Fabel ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onu selamladı.

"Elimizde ne var, Holger?"

"Çok fazla bir şey yok," dedi Brauner, tatsız bir ifadeyle. "Kum kuru ve çok ince ve rüzgâr kumları kaldırıyor. Herhangi bir adli kanıt varsa uçup gitmiş olmalı. Ben buranın asıl cinayet mahalli olduğunu düşünüyorum... ya sen?"

Fabel başını salladı. Brauner dalgın bir ifadeyle kızın bedenine baktı. Fabel, Brauner'in de bir kızı olduğunu biliyordu ve adamın yüzündeki, az önce bizzat hissettiği acı sızının gölgesi olan hüznü fark etmişti. Brauner derin bir nefes aldı.

"Onu otopsi için Möller'e vermeden önce kapsamlı bir inceleme yapacağız."

Beyaz önlükler içindeki Spurensicherung ekibi uzmanları suç mahallinde çalışırken, Fabel sessizce izledi. Bir ölüyü sarmakta olan kadim Mısır mumyacıları gibi, SpuSi² teknisyenleri de ceset üzerinde çalışıyor, vücudun her santimetrekaresini bantlıyor ve her biri numaralanıp fotoğrafı çekilen bu bantlar polietilen bir levhanın üzerine yapıştırılıyordu.

Olay mahallinin incelenmesi tamamlandığında, kızın cesedi dikkatle yerden kaldırılıp vinil bir ceset torbasına kondu, torbanın fermuarı kapatıldı, bir sedye üzerine yerleştirildi ve kumsalda bata çıka ilerleyen iki morg görevlisi tarafından kâh itilip kâh taşınarak götürüldü. Fabel, gözden iyice kaybolana dek ceset torbasına bakmaya devam etti; kumun, kayaların ve morg görevlilerinin uniformalarının soluk rengi arasında belli belirsiz bir leke. Sonra döndü ve ince uzun Blankenese fenerine doğru uzanan açık renkli boş kumsala, Elbe boyunca Altes Land'ın uzak yeşil kıyılarına, sonra da tekrar zarif, pahalı villalarıyla Blankenese'nin bakımlı sekilerine baktı.

Fabel'in aklından, daha önce hiç böylesine ıssız bir manzaraya bakmamış olduğu geçti.

1. Olay yeri inceleme.

2. Spurensicherung (Jüdisch-Maske, Klappe) için <http://rantey.org>

17 mart çarşamba, 09.50: Krankenhaus³ Mariahilf,
Heimfeld, Hamburg

Oberschwester⁴ koridordan adama baktı. Onu izlerken yüreğinde kederli duyguların düğümlendiğini hissetti. İzlendiğinin farkında olmayan adam yatağın yanı başındaki sandalyeden öne eğilmiş, bir elini yaşlı kadının gri-beyaz kırışıklıklarla dolu alınına koymuştu. Ara sıra, elini yavaşça ve şefkat dolu hareketlerle kadının ak saçlarında gezdiriyor, sadece onun duyabileceği alçacak, tatlı bir mırıltıyla kulağına konuşuyordu. Başhemşire, yanında çalışan hemşirelerden birinin hemen arkasında durduğunu fark etti. Kimseyle paylaşmadıkları dünyalarına kapanmış orta yaşlı oğul ile yaşlı anneye bakan ikinci hemşire de hüzünlü bir sempatiyle gülümsedi. Başhemşire çenesini hafifçe ileri doğru uzatarak önlerindeki sahneyi işaret etti.

“Bir tek gün bile gelmemezlik etmiyor...” Keyifsizce gülümsedi. “Ben o yaşa geldiğimde, benimkilerden biri bile benim için kıcını kıpırdatmayacak, bak gör.”

Diğer hemşire anlayışla gülümsedi. Her iki kadın da aynı sahneyi inceleyerek, kendi uzak geleceklerine dair kasvet dolu, korkutucu düşünceler içinde bir an sessiz kaldılar.

“Ona söylediklerini duyabiliyor mu acaba?” diye sordu diğer hemşire, bir anlık duraksamanın ardından.

“Duymadığına inanmak için bir neden yok. Kriz onu felç etti ve dilsiz bıraktı, ama bildiğimiz kadarıyla aklı hâlâ başında.”

“Tanrım... ben ölmeyi tercih ederdim. Kendi bedeninizde hapis kaldığınızı düşünsenize.”

“En azından oğlu yanında,” dedi başhemşire. “Her gün şu kitaplardan birini getiriyor, ona okuyor ve saçlarını okşayıp sessiz ses-

3. Hastane.

4. Başhemşire.

siz konuşarak yanında bir saat geçiriyor. En azından, buna sahip.”

Diğer hemşire başıyla onayladı ve hüznüyle iç geçirdi.

Odanın içindeki yaşlı kadın da oğlu da birileri tarafından izleniyor olduklarının farkında değillerdi. Kadın kıpırdamadan, hareket etmekten âciz halde sırtüstü yatıyor ve yatağın yanındaki sandalyede öne eğilmiş oturan oğluna, yüksek kavisli bir alın ile kartal gagasını andıran kemerli bir burnun oluşturduğu, soylu bir hava taşıyan profilini sunuyordu. Arada sırada ince dudaklarının köşesinden bir damla salya akıyor, endişe içindeki oğlu elindeki katlı mendille hafifçe dokunarak ıslaklığı siliyordu. Adam, annesinin alına düşen saçları bir kez daha düzeltti ve tekrar ona doğru eğildi. Kısık, yumuşak ve tatlı bir sesle annesinin şakaklarındaki gümüş telleri kıpırdatarak konuşurken, dudakları neredeyse kadının kulağına dokunuyordu.

“Bugün doktorla tekrar konuştum, anne. Bana durumunun istikrara kavuştuğunu söyledi. Bu iyi, öyle değil mi, *Mutti*?”⁵ Kadının veremeyeceğini bildiği cevabı beklemedi. “Her neyse, doktor büyük krizden sonra ‘kekeleme’ krizi dedikleri bir dizi küçük kriz geçirdiğini... hasarı da bunların verdiğini söyledi. Artık bunların sona erdiğini, ilaçlarını düzgün almanı sağlarsam daha kötüye gitmeyeceğini de söyledi.” Adam durdu ve soluğunu yavaşça bıraktı. “Bu da sana evde bakabileceğim anlamına geliyor. Başlangıçta doktor buna pek taraftar değildi. Ama sana yabancıların bakması hoşuna gitmez, değil mi, *Mutti*? Doktora bunu söyledim. Ona, benim yanımda çok daha iyi olacağını söyledim, oğlunla birlikte, evde. Ben isteyken sana göz kulak olabilecek birilerini ayarlayabileceğimi de söyledim, kalan zamanlarda da... kalan zamanlarda da sana ben bakabilirim, değil mi? Ona, satın aldığım rahat apartman dairesinde hemşirenin bizi ziyaret edebileceğini de anlattım. Doktor, ay sonuna doğru seni eve götürmemin mümkün olabileceğini söylüyor. Harika, değil mi?”

Söylediklerinin iyice anlaşılması için bekledi. Kıpırdamayan kafada tembel tembel hareket eden soluk gri gözleri izledi. Eğer bu gözlerin ardında herhangi bir duygu varsa, kendini belli etmenin bir yolunu bulamıyordu. Adam sandalyesini cilalı döşemede gıcırdatarak hevesle yatağın iyice yakınına çekti ve annesine daha da yaklaştı. “Tabii ki, ikimiz de doktora söylediğim gibi olmayacağını biliyoruz, değil mi, anne?” Sesi nazik ve teskin edici olmaya devam ediyordu. “Ama biliyorsun, doktora öbür evden... *bizim* evimizden bahsedemezdim. Ya da asıl yapacağımın, seni

günlerce kendi bokunun içinde yatar halde bırakmak olacağını da söyleyemezdin, değil mi? Veya acı hissetme yetinin ne kadarının kaldığını keşfetmek için saatler harcayacağımı. Hayır, hayır, bu hiçbir işe yaramazdı, değil mi, *Mutti?*” Bir çocuğununki andıran küçük bir kahkaha attı. “Bunu bilse, doktor seni eve götürmem için pek de hevesli olmazdı, değil mi? Ama merak etme, sen söylemezsen ben de söylenem... hem sen zaten söyleyemezsin, değil mi? Görüyorsun ya anne, Tanrı seni susturdu ve yatağa bağladı. Bu bir işaret. Benim için bir işaret.”

Yaşlı kadının başı hareketsiz kaldı, ancak gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve şakaklarının kırışıklıklarla kaplı derisinde kendine bir yol aradı. Oğlan sesini daha da alçalttı ve suç ortaklığı ima eden bir tonla devam etti. “Sen ve ben birlikte olacağız. Yalnız. Ve eski günlerden bahsedebileceğiz. Büyük eski evimizdeki eski günlerden. Benim çocuk olduğum zamanlardan. Benim zayıf, senin güçlü olduğun zamanlardan.” Sesi artık bir tıslama halini almıştı: yaşlı kadının kulağına solunan bir zehir. “Gene yaptım, *Mutti*. Bir tane daha. Aynı üç yıl önceki gibi. Anı bu sefer, Tanrı seni kendi iğrenç bedenine hapsedmiş olduğu için bana karışamazsın. Bu defa beni durduramazsın ve bunu tekrar tekrar yapmaya devam edeceğim. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Sonunda sen de orada olacaksın anne, sana söz veriyorum. Ama bu sadece başlangıç...”

Koridorda duran ve oğlanla annesi arasında geçenleri tahmin etmesi mümkün olmayan iki hemşire, hastane odasına ve odanın içindeki, giderek kötüye giden bir hayattan ve bir evladın değişmez bağlılığından oluşan acıklı tabloya arkalarını döndüler. Üzüntülerle dolu bir hayata odanın penceresinden yaptıkları izinsiz ziyaret o an sona erdi ve iki kadın listeleri ve çizelgeleri takip ve ilaç dağıtım turlarından oluşan işlerinin başına döndüler.

17 mart çarşamba, 16.30: Polizeipräsidium,⁶ Hamburg

Sabahın soğuk, parlak aydınlığı yerini, kendine Kuzey Denizi'nden tembel tembel yol açan, sodyum rengi, rutubetli bir göğe bırakmıştı. Hafifçe çiseleyen yağmur Fabel'in ofis camlarına çiller konduruyor, Winterhuder Stadtpark⁷ yönündeki manzaranın canlılığının ve renklerinin emilmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Fabel'in oturduğu masanın karşısında iki kişi vardı: Maria ve diken diken kır saçları arasından kafa derisi parlayan, ellilerinin ortasında, tıknaz ve sert görünümlü bir adam. Kriminaloberkommissar⁸ Werner Meyer, Fabel'le ekipteki herkesten daha uzun süre çalışmıştı. Rütbece ondan aşağıda olmasına rağmen yaşça kıdemli olan Meyer, Fabel'in sadece meslektaş değildi: onun hem arkadaşı, hem de sık sık başvurduğu akıl hocasıydı. Werner, Maria Klee'yle aynı rütbeyi paylaşıyordu ve ikisi birlikte Fabel'in ekipteki doğrudan yardımcılarını oluşturuyorlardı. Ama Fabel'in sağ kolu Werner'di. Polis memuru olarak, hukuk tahsili gördüğü üniversite yıllarında ve daha sonra devam ettiği Polizeifachhochschule⁹ ve Landespolizeischule¹⁰ polis akademilerinde başarılı öğrencilik yılları geçirmiş olan Maria'dan çok daha fazla pratik deneyime sahipti. Sert görünümüne ve hatırı sayılır cüssesine rağmen, Werner'in polislik işine yaklaşımına yöntemli bir titizlik ve ayrıntılara gösterdiği dikkat damgasını vururdu. Werner

6. Emniyet Müdürlüğü.

7. Şehir parkı.

8. Cinayet Masası kıdemli komiseri.

9. Polis yüksekokulu.

10. Eyalet polis okulu.

işini “kitabına göre” yapardı ve Fabel’in kendini “içgüdüsel” yöntemlere fazlasıyla kaptırdığı pek çok olayda şefini dizginlemişti. Werner kendini hep Fabel’in ortağı olarak görmüştü ve Maria’yla birlikte çalışmaya alışması hem zaman almış, hem de birçok dramatik olay yaşamalarına neden olmuştu.

Ama beraberlikleri yürümüştü. Fabel onları farklılıkları yüzünden yan yana getirmişti: farklı kuşaklardan polis memurları oldukları ve bir yandan tecrübe ve uzmanlığı, teori ve pratiği bir araya getirdikleri, bir yandan da bu bakımlardan karşıtlık yaratıcıları için. Ama bir ekip olarak çalışmalarının asıl nedeni paylaştıkları özelliklerdi: Mordkommission¹¹ memurları olarak görevlerine mutlak ve tavizsiz bir bağlılıkları vardı.

Her zamanki hazırlık toplantılarından birini yapmışlardı. Cinayetler iki türlü olurdu: ceset ölümden kısa bir süre sonra bulunduğunda ya da izi sürülebilecek sağlam ve açık deliller olduğunda sıcak takip yaşanır; katilin cinayet vakasıyla arasına zaman, coğrafi ya da olay yerindeki varlığı açısından çoktan mesafe koyduğu olaylar ise soğuk iz sürme vakalarıydı ve bu vakalarda küçük parçaları polisin bir araya getirmesi gerekirdi: zaman ve emek isteyen bir süreç. Kumsaldaki kız cinayeti bir soğuk iz sürme vakasıydı; cinayet şekli belirsiz ve özelliksizdi. Cinayetin nasıl işlendiğini belirlemeden önce oldukça uzun bir zaman harcamaları ve zahmetli bir soruşturma yürütmeleri gerekecekti. İşte bu yüzden, akşamüstü yapılan toplantı soruşturma başlangıcında yapılan tipik toplantılardan biri olmuştu: sınırlı sayıdaki bulguyu değerlendirmiş ve gelmesi beklenen olay yeri inceleme ve otopsi raporlarını incelemek üzere yapacakları toplantıların zamanını planlamışlardı. Kalkış noktaları, artık bir kişi olmaktan çıkmış, ölüm zamanı, biçimi ve yeri hakkında bir fiziki bilgi deposu haline gelmiş olan cesedin kendisi olacaktı. Ve, moleküler düzeyde, cesetten alınan DNA örnekleri ve diğer veriler, ölünün kimlik tespit sürecinin başlamasını sağlayacaktı. Toplantının büyük bölümünü, ellerindeki kaynakları çeşitli soruşturma görevlerine dağıtmakla geçirmişlerdi. Bu görevlerden ilki ölü kızın kimliğinin teşhis edilmesi idi ve neredeyse herkes kızın kimliğini tespit işiyle görevlendirilmişti. Ölü kızın. Fabel kızın kimliğini ortaya çıkarmakta kararlıydı, ama bu aynı zamanda en korktuğu andı: cesedin bir kişi, dosya numarasının bir isim halini aldığı an.

Toplantıdan sonra, Fabel Maria’dan kalmasını istedi. Werner anlayışlı bir tavırla patronuna başını salladı ve böyle yaparak du-

rumun tatsızlığını daha da vurgulamayı başarmış oldu. Üzerinde pahalı bir siyah bluz ve gri pantolon olan Maria Klee, bacak bacak üstüne atmış, uzun parmaklarını dizinin etrafında kenetlemiş, kayıtsız ve oldukça resmi bir tavırla oturuyor, âmirinin konuşmasını bekliyordu. Her zaman olduğu gibi, duruşu ölçülü ve kontrollüydü ve sorgulayıcı kaşlarının altındaki gri mavi gözlerinde kayıtsız bir ifade vardı. Maria Klee'nin her hali çevresine özgüven, kendine hâkimiyet ve otorite duygusu yayardı. Ama şimdi, Fabel ile Maria arasında gergin bir hava vardı. Maria işe döneli bir ay olmuştu, ama bu, dönüşünden sonraki ilk önemli vakalardı ve Fabel daha önce söylenmemiş şeylerin söylenmesini istiyordu.

Olaylar Fabel ve Maria'yı benzersiz bir yakınlığa zorlamıştı. Birlikte yatmış olsalar dahi sahip olamayacakları kadar büyük bir yakınlığa. Dokuz ay önce, Elbe'nin güney kıyısındaki Altes Land'ın yıldızlı gökyüzü altındaki ıssız bir tarlada, onca dakikayı nefesleri birbirine karışarak geçirmişlerdi ve özgüven sahibi Maria Klee ölmek üzere olmanın verdiği gayet gerçek ve haklı korkuyla, küçük bir kıza dönüşmüştü. Fabel kızın başını kollarının arasına almış, gözlerini gözlerinden hiç ayırmadan, yatıştırıcı bir sesle sürekli onunla konuşmuş, kızın bakışlarını gözlerinden ayırıp göğüs kafesinin altından çıkan geniş ağızlı bıçağın korkunç sapına kaydırmasına asla izin vermeden, uyanmayacağı bir uykuya dalmasına engel olmuştu. O gece Fabel'in meslek hayatındaki en kötü gece olmuştu. Uğraşmak zorunda kaldığı en tehlikeli psikopatı köşeye sıkıştırmışlardı: acımasızca işlenmiş bir dizi ayinsel cinayetten sorumlu bir canavarı. Takip geride iki ölü polis memuru bırakmıştı: biri Fabel'in ekibinden Paul Lindemann isminde başarılı bir genç memur, diğeri ise yerel Polizeikommisariat'tan¹² üniformalı bir Schupo.¹³ Kaçmaya çalışan katilin karşılaştığı son memur Maria olmuştu: adam onu öldürmek yerine hayatı tehlike arz eden bir yarayla geride bırakmıştı; Fabel'in, kendisini takip etmek ile memurunun hayatını kurtarmak arasında bir seçim yapmaya mecbur kalacağını biliyordu. Fabel yapabileceği tek seçimi yapmıştı.

Şimdi hem Fabel, hem Maria farklı türden yaralar taşıyorlardı. Fabel daha önce görev sırasında hiçbir memurunu kaybetmemişti, oysa o gece iki adamı ölmüştü, neredeyse bir üçüncüyü de kaybedecekti. Maria ise büyük miktarda kan kaybetmiş ve ameliyat

12. Polis Komiserliği.

13. Schutzpolizei'nin kısaltması. 454. kısım - <https://rantey.org>

masasında ölümün eşliğinden dönmüştü. Sonra, bilinç ve bilinçsizlik arasındaki o tehlikeli alanda, ölümle yaşam arasında gidip gelerek, yoğun bakımda iki kritik hafta geçirmişti. Bunu, sağlığına ve gücüne tam anlamıyla kavuşana kadar geçen yedi aylık ağır bir dönüş süreci takip etmişti. Fabel, Maria'nın nekahet döneminin son iki ayını spor salonunda, sadece fiziksel gücüne değil, onu etkin, azimli bir polis memuru yapan çelik iradesine de yeniden kavuşarak geçirdiğini biliyordu. Şimdi Fabel'in karşısında oturan, dizinin etrafına kenetlediği parmaklarıyla, dik dik bakan sabit bakışlarıyla eski, bildik Maria'ydı. Ancak kadının kuvvetli beden dilini incelerken, Fabel kendini bu görüntünün ardına, kadının buz gibi ellerini elinde tuttuğu ve küçük bir çocuğun sesiyle ölmesine izin vermemesi için kendisine yalvardığı sıradaki küçük nefes alış-verişlerini dinlediği geceye bakarken bulmuştu. Bir yolunu bulup bu yaşananları geride bırakmaları gerekiyordu.

"Neden seninle konuşmak istediğimi biliyorsun, değil mi, Maria?"

"Hayır, Şef... bu vakayla mı ilgili?" Ne var ki, Maria'nın ciddi bakışlarında bir bocalama olmuş ve tertemiz pantolonundaki görünmez bir lekeyi çıkarmaya çalışır gibi bir hareket yapmıştı.

"Sanırım anladın, Maria. Böyle geniş kapsamlı bir dosya için hazır olduğundan emin olmanı lazım."

Maria itiraz etmeye kalkıştı, ancak Fabel bir el hareketiyle onu susturdu.

"Bak Maria, seninle açık konuşacağım. Rahatlıkla, sana hiçbir şey söylemeyebilir ve hazır olduğuna ikna olana dek, önüme gelen herhangi bir soruşturmayla ilgili önemsiz görevler verebilirdim. Ama ben işlerimi böyle yürütmem. Bunu biliyorsun." Fabel dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "Bir polis olarak, bu saygısızlığı yapmayacak kadar önemsiyorum seni. Ancak, hazır olmadığın bir soruşturmanın ön saflarına itip uzun vadede sağlığını –ve bu ekipteki verimliliğini– riske atamayacağım kadar da değerlisin benim için."

"Ben hazırım." Maria'nın sesi buz gibiydi. "Yapmam gereken ne varsa yaptım. Ekibin etkinliğini tehlikeye atacağımı düşünsem işe dönmezdim."

"Lanet olsun, Maria, sana meydan okumuyorum. Yeteneklerini sorguluyor değilim..." Fabel kadının bakışlarına aynı samimiyetle karşılık verdi. "O gece seni az daha kaybediyordum, Maria. Paul'ü kaybettim ve az kalsın seni de kaybedecektim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ekibini hayal kırıklığına uğrattım. Benim so-

rumluluğum seninle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak.”

Maria'nın buz gibi ifadesindeki buzlar çözülmeye başlanıyordu. “Sizin hatanız değildi, Şef. Başlangıçta hatanın bende olduğunu düşündüm. Gerektiği kadar hızlı tepki veremediğimi ya da doğru hareket etmediğimi. Ama o, daha önce hiç karşılaşmadığımız türden biriydi. Benzersiz bir kötülük timsaliydi. Bir daha onun gibi biriyle –bir şeyle– karşılaşmamın çok küçük bir ihtimal olduğunu biliyorum.”

“Peki ya hâlâ dışarıda bir yerlerde dolaşıyor olduğu gerçeğine ne diyorsun?” Fabel bunu söylediğine anında pişman oldu. Bu düşünce ona kaç uykusuz geceye mal olmuştu.

“Hamburg’dan çoktan uzaklaşmıştır,” dedi Maria. “Büyük ihtimalle Almanya’dan, hatta Avrupa’dan bile gitmiştir. Ama gitmediyse ve bir gün izini tekrar bulacak olursak, hazır olacağız.”

Fabel, Maria'nın sözlerinde samimi olduğunu biliyordu. Kendisi ise Kanlı Kartal denen katille tekrar yüzleşmeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. Şimdi ya da başka bir zaman. Bu düşünce-sini kendine sakladı.

“İşleri ağırdan almak utanılacak bir şey değil, Maria.”

Kadın, Fabel'in daha önce hiç görmediği bir biçimde gülümsedi: Maria'da bir şeylerin gerçekten de değişmiş olduğunu gösteren ilk işaretti bu. “Ben iyiyim, Jan. Bana inan.” Maria Fabel'e ofis içerisinde ilk kez adıyla hitap etmişti. Jan adını ilk kullanışı ise Altes Land'daki bir tarlanın uzun otları üzerinde, ölümle hayat arasında bir yerlerde yatarken olmuştu.

Fabel gülümsedi. “Seni tekrar aramızda görmek çok güzel, Maria.”

Maria tam bir şey söyleyecekti ki, Anna Wolff kapıyı vurdu ve davet edilmeyi beklemeden içeri daldı.

“Böyle girdiğim için özür dilerim, ancak az önce telefonda olay yeri inceleme ekibiyle görüştüm. Hemen bakmamız gereken bir şey var.”

Holger Brauner bir bilim adamı gibi görünmüyordu, hatta bir akademisyeni bile andırmıyordu. Kum sarısı saçları ve açık hava etkinliklerine yatkın, sağlam bir görünüşü olan, orta boylu bir adamdı. Fabel gençlik günlerinde Holger'in atletizm yaptığını biliyordu; adam güçlü, sağlam yapılı bedenini muhafaza etmişti. Fabel on yıldır SpuSi biriminin başıyla birlikte çalışıyordu ve birbirlerine gösterdikleri mesleki saygı zaman içinde sahici bir dostluğa dönüş-

müştü. Brauner, Hamburg Landeskriminalamt'ın¹⁴ her çeşit olay yeri incelemelerinden sorumlu birimi LKA3'te görevliydi. Zamanın büyük kısmını Institut für Rechtsmedizin¹⁵ dışında çalışarak geçirirdi, ama Präsidium'daki¹⁶ olay yeri inceleme laboratuvarlarının yanında bir bürosu da vardı. Fabel ofisine girdiğinde, Brauner masanın üzerine eğilmiş, bir akrobat kolun ucuna yerleştirilmiş ışık kaynağı ve büyüteçten oluşan aletle bir şeyleri inceliyordu. Brauner başını kaldırdığında, Fabel'i her zamanki geniş sırtışıyla selamlamadı. Bunun yerine ona yakına gelmesini işaret etti.

"Katilimiz bizimle iletişim kuruyor," dedi ciddi bir ifadeyle. Sonra, Fabel'e bir çift ameliyat eldiveni uzattı. Fabel'in masadaki cismi incelemesine izin vermek için kenara çekildi. Küçük bir plastik levhanın üzerinde duran, dikdörtgen şeklinde sarı bir kâğıttı bu; yaklaşık on santim genişliğinde, beş santim uzunluğundaydı. Brauner notun kirlenmesini engellemek için üzerine saydam bir plastik parçası koymuştu. Kırmızı mürekkep kullanılarak yazılmış elyazısı sıkışık, muntazam, okunaklı ve çok küçüktü.

"Bunu kızın yumruğunun içinde bulduk. Elinin içine öldükten sonra, ama ceset katılaşmaya başlamadan önce yerleştirildiğini ve parmakların etrafına kapatıldığını tahmin ediyorum."

Yazılar ufak olmasına karşın çıplak gözle okunabiliyordu. Ancak Fabel notu Brauner'in ışıklı büyütecini kullanarak inceledi. Büyütecini camından bakılınca, yazılar kâğıt üzerindeki kelimelerden fazlası haline geldiler: kırmızı renkli her küçük çizgi, sarı manzara dokusu üzerinde geniş bir şerite dönüşmüştü. Fabel büyüteci kenara itti ve mesajı okudu.

Artık bulundum. Adım Paula Ehlers. Buschberger Weg, Harksheide, Norderstedt'te yaşıyorum. Bir süredir yeraltındaydım ve artık eve dönme zamanım geldi.

Fabel doğruldu. "Bunu ne zaman buldunuz?"

"Herr¹⁷ Doktor Möller'in otopsi yapması için cesedi bu sabah Butenfeld'e götürdük." Butenfeld, enstitünün bulunduğu Eppendorf'taki caddenin adıydı ve polislerin oradaki morgu anlatmak için kullandığı bir kısaltma haline gelmişti. "Her zamanki gibi cesedin otopsi öncesi incelemesini yaparken, bunu eline sıkıştırılmış halde bulduk. Senin de bildiğin gibi, taşıma sırasında olay yeri bulgularının kaybolmasını engellemek için ellere ve ayaklara

14. Eyalet Kriminal Dairesi.

15. Adli Tıp Enstitüsü.

16. Polizeipräsidium'un kısaltması; Emniyet Müdürlüğü.

17. Sayın, bay. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

plastik torbalar geçiririz; ama bu not katılma geçtikten sonra bile kızın avucuna yapışık kalmış.”

Fabel mesajı bir kez daha okudu. İçinde belli belirsiz bir bulanıklı hissetti. *Paula*. Artık kızın bir ismi vardı. Ona bakan gök mavisi gözler *Paula*’ya aitti. Cebinden bir not defteri çıkarıp ismi ve adresi kaydetti. Fabel’in, bu notu yazanın kız değil, katilin kendisi olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Katil kızı bunu yazmaya zorlamış olsa bile, kızın kendini bu kadar düzgün bir şekilde yazı yazabilecek kadar toparlayabileceğini hayal dahi edemezdi. Tekrar Brauner’e döndü.

“*Bir süredir yeraltındaydım...*’ Acaba bu, çıkarılıp atılmadan ve Blankenese sahiline atılmadan önce bir yerlerde gömülü olduğu anlamına mı geliyor?”

“Notu okuduğumda ben de aynı şeyi düşündüm... ama hayır, bu cesedin daha önce gömülü olmadığını kesin olarak söyleyebilirim. Her neyse, ölüm sonrası morluklara ve katılmanın geçmesine bakarak yaptığım kaba hesaplamaya göre, ölümün üzerinden sadece bir gün geçmiş olmalı. Belki de bu, kızın ölmeden önce tutulduğu bir mahzeni ya da onun gibi bir yeri anlatıyordur. Bize son yirmi dört saat boyunca tutulduğu ortama dair bir fikir verebilecek toz ve benzeri maddeler bulabilmek için giysilerini kontrol ediyoruz.”

“Olabilir,” dedi Fabel. “Başka bir şey buldunuz mu?”

“Hayır.” Brauner masasından bir dosya alıp içine göz attı. “Elbette, Doktor Möller bize bazı patolojik ayrıntılar verecektir, ama ilk bulgularımız bize asıl cinayet mahallinin kumsal olmadığını gösteriyor –kurban başka bir yerde öldürülmüş, sonra da getirilip kumsala atılmış.”

“Hayır, Holger...” Fabel kumsalda gördüğü manzarayı bir kez daha gözünün önüne getirdi. “Oraya atılmamış. Orada *poz verdirilmiş*. Bu, sabahtan beri kafamı kurcalıyor. Kız dinleniyormuş gibi görünüyordu. Ya da bekliyormuş gibi. Kumsala öylesine atılmış bir ceset gibi değildi. Bu, bir tür mesaj... ama ne anlatmaya çalıştığını henüz bilmiyorum.”

Brauner, Fabel’in sözlerini değerlendirdi. “Sanırım öyle,” dedi sonunda. “Ama olaya tam olarak senin gibi bakmadığımı da itiraf etmeliyim. Sahile bırakılış şekline bir parça özen gösterilmiş olduğuna katılıyorum. Ama ben, bilhassa verdirilmiş bir poz olduğunu düşünmüyorum. Belki de katil yaptığından vicdan azabı duydu. Ya da öylesine psikopat ki, kızın öldüğünün tam olarak farkında değil.”

Fabel gülümsedi. “Haklı olabilirsin. Her neyse, özür dilerim, ne diyordun...?”

Brauner dosyaya döndü. “Söyleyecek fazla bir şey yok. Kızın giysileri kaliteli şeyler değil ve oldukça eski. Dahası, temiz de değillermiş... giysilerinin ve iç çamaşırlarının en azından ölümünden önceki üç ya da dört gün boyunca üzerinde olduğunu söyleyebilirim.”

“Tecavüz edilmiş mi?”

“Biliyorsun ki, Möller peşin hükümde bulunduğumu duyarsa canına okur –ve, dürüst olmak gerekirse, sana bu konuda en kesin cevabı sadece o verebilir– ama hayır.. vücutta herhangi bir cinsel travma izine rastlamadım. Aslına bakarsan, boyundaki boğma izlerinden başka bir şiddet izi de görmedim. Giysilerinde de herhangi bir iz yoktu.”

“Teşekkürler, Holger,” dedi Fabel. “Sanırım, şimdi mesajda kullanılan kâğıt ve mürekkep türünü inceleyeceksin?”

“Evet. Bir filigran bulabilmek için kâğıdı taradım bile. Hiçbir şey yok. Sana kâğıdın gramağı, tipi ve bunun gibi bazı başka bilgiler verebilirim, ama üreticisini kesin olarak saptamak zaman almaktadır.” Brauner dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “Seri üretim yapılan, sıradan bir kâğıda baktığımız gibi yamuk bir his var içinde, bu da, nerede satıldığını bulmanın kolay olmayacağı anlamına gelir.”

“Aynı zamanda, dostumuzun bu konu üzerinde düşündüğünü ve izlerinin üzerini örtmeye çalıştığını gösterir,” dedi Fabel, iç geçirerek. Sonra Brauner’in omzuna hafifçe vurdu. “Bakalım neler yapabileceksin, Holger. Sen kâğıtla ilgilenirken, ben de mesaja yoğunlaşacağım... Mordkommission’a birkaç tane fotokopi gönderilmesini sağlayabilir misin? Gerçek ebatının üç katı kadar büyütebilirse çok iyi olur.”

“Sorun değil, Jan.”

“Ben de Möller’in bana göndereceğı otopsi raporunun bir kopyasını sana ulaştırırım.” Fabel, Möller’in kaba ve kırıcı tavırlarının ondan çok Holger’in yüreğine dert olduğunun farkındaydı. “Olur a, dikkatini çeken bir şey çıkar diye...”

Fabel Mordkommission’a dönüşünde Anna Wolff’un masasına uğradı. Katilin kızın eline sıkıştırdığı notta yer alan ismi ve adresi ona verdi. Notu okuyunca Anna’nın yüzündeki gülümseme silindi.

“Ölen kız bu muymuş?”

“Benim de bunu saptamana ihtiyacım var,” dedi Fabel ciddi bir ifadeyle. “Katil, kurbanın avucuna bir not saklamış. Notta kızın kimliğinin bu olduğu ileri sürülüyor.”

“Hemen ilgileniyorum, Şef.”

Ofisine giren Fabel kapıyı arkasından kapattı. Masasına yerleşti ve kendisini Mordkommission'un açık bölmelerle düzenlenmiş ana ofisinden ayıran camlı bölmeden içeri baktı. Yeni Polizeipräsidium'a tanı manasıyla ısınmamıştı bir türlü; ona kalsa Beim Strohause'nin aşağısında, Berliner Tor'un yakınında bulunan eski polis merkezini tercih ederdi. Ama Hamburg polisinde değişmekte olan pek çok şey vardı. Ve bu değişikliklerin çoğu Fabel'in pek de hoşuna giden şeyler değildi. Artık merkezdeki bir avlunun etrafında beş katlı bir yıldız şeklinde yayılan yepyeni bir binadaydılar. Her şey planlandığı gibi sorunsuz gitmemişti. İlk başta, avlu küçük bir havuz barındıracak şekilde tasarlanmış, ama daha sonra bu havuz sivrisinek bulutlarına ev sahipliği yapar hale gelmişti. Daha sonra polis merkezi havuz çevresinde büyüyen örümcekler tarafından istila edilince, havuzun betonla doldurulmasına karar verilmişti. Başka değişiklikler de olmuştu: Hamburg polisinin SchuPo biriminin giydiği üniformaların rengi, tüm Alman polis teşkilatı tarafından kullanılan standart üniformalardaki hardalrengi ve yeşilden mavi ve beyaza döndürülmüştü. Ancak Fabel'i en çok zorlayan değişiklik, Hamburg polisinin bazı bölümlerinin militarize olmasıydı: üstleri Fabel'i MEK'lerin, yani Mobiles Einsatz Kommando¹⁸ özel silahlı mukabele ve gözetim birimlerinin zorunlu bir baş belası olduğuna ikna etmişlerdi. Fabel'in kendisi, bilhassa ekibinden bir polis memurunu kaybettiği tecrübeden sonra, MEK birimlerinden destek istemişti, ancak bazı MEK görevlilerinin tavırları hakkında ciddi çekinceleri vardı.

Fabel camlı bölmenin ardından ekibini izledi. Paula'nın katilini avlamak için kullanılacak aygıt buydu işte. Her şeyin çözümlendiği son anda bir araya getirilene dek, birbirlerinden bağımsız olarak yürütecekleri görevleri yerine getirmek üzere farklı istikametlere gönderilecek insanlar bunlardı. Ayrıntıların ötesine bakıp bütünü görmek ise Fabel'e düşüyordu. Paula'nın katilini bulup bulamayacaklarını, Fabel'in doğru karar verebilme yeteneği ve farklı soruşturma unsurlarını yerinde kullanma becerisi belirleyecekti. Bu, Fabel'in üzerinde uzun boylu düşünmekten kaçındığı bir sorumluluktuktu, zira düşündüğünde bunu neredeyse katlanılmaz buluyordu. Böyle zamanlar, Fabel'in yapmış olduğu ter-

cihleri sorguladığı zamanlardı. Acaba taşra üniversitelerinden birinde akademisyenlikle geçirilecek bir hayata razı olmak çok mu kötü olurdu? Ya da bir Frizya okulunda İngilizce veya tarih öğretmenliği yapmak? Belki de böyle yapmış olsa, Renate'yle evliliği de kurtulurdu. Belki de her gece ölü rüyaları görmeden uyuyabilirdi.

Anna Wolff kapıya vurup içeri girdi. Koyu renk gözleri ve aşırı kırmızı dudaklarıyla güzel yüzü sıkıntılı bir ifadeyle gölgelenmişti. Fabel'in sessiz sorusuna ciddi bir tavırla başını sallayarak cevap verdi.

“Evet. Paula Ehlers okuldan eve dönerken kaybolmuş. Veritabanını araştırdım, sonra da Norderstedt Polizeidirektion'la¹⁹ konuştum. Yaşı da uyuyor. Ancak hiç uymayan bir şey var.”

“Nedir?”

“Söylediğim gibi, kızın yaşı ölü kızınkiyle tutuyor... ama... Paula Ehlers üç yıl önce kaybolmuş, on üç yaşındayken.”

17 mart arşamba, 19.50: Norderstedt,
Hamburg'un kuzeyi

Normal şartlarda Präsidium'dan Norderstedt'e gitmek sadece yarım saat alırdı, ama Fabel ve Anna Wolff yolda bir şeyler yemek için mola verdiler. Fabel'in dışarıdaki kamyonun ve büyük panelvanın sürücüleri olduğunu tahmin ettiği bir iki kişi dışında, Rasthof kafe tamamen boştu. Kamyoncular aynı masada oturmuş, önlerine yığılı yiyecekleri sessizce ve keyifsizce gövdelerine indiriyorlardı. Fabel amaçsızca şoförleri inceledi, ikisinin de orta yaş hareketsizliğiyle sarkmış göbekleri vardı; ancak, yanlarından geçerken, Fabel adamlardan birinin en fazla otuz-otuz beş yaşlarında olabileceğini fark etti. Gençliğin bu şekilde harcanmış olmasında Fabel'in içini sıkan bir şey vardı. Fabel, kendisini ve Anna'yı bekleyen şeyleri düşündü: harcanmamış, ama çalınmış bir hayat ve gençlik; parçalanmış ve bütünlüğünü yitirmiş bir aile. Bir cinayet dedektifi olarak ilgilenmesi gerekenler arasında, onu en kötü etkileyen şey kayıp kişilerin evleriydi. Özellikle de kayıp kişi bir çocuksa. Böyle evlerde her zaman bir eksiklik, bir çözümlenmemişlik hissi olurdu. Çoğu zaman da, sadece bunaltıcı bir bekleyiş duygusu: kocanın, evin kadınının, oğlun ya da kızın eve dönmesi beklenirdi. Ya da, kayıp olanın artık ölü olduğunu onlara haber vererek, bu bekleyişe son verecek biri. Fabel gibi birisi.

Fabel ve Anna Wolff, kafenin kamyonculardan en uzak köşesindeki bir masaya oturdular; böylece konuştukları duyulmayacaktı. Anna bir Bratwurst²⁰ ve kahve sipariş etti. Fabel de bir soğuk sandviç ile kahve söyledi. Yerlerine yerleştikten sonra, Anna arabadan getirmiş olduğu dosyayı masaya koydu ve Fabel'in okuyabilmesi için ona doğru çevirdi.

"Paula Ehlers. Ortadan kaybolduğunda on üç yaşındaymış –as-

20. Izgara sosu.

ında on üçüncü doğum gününden bir gün sonra kaybolmuş– bu durumda şimdi on altı yaşında olması gerekiyor. Notta belirtildiği gibi, Norderstedt'in Harksheide semtinde, Buschberger Weg'de yaşıyormuş. Evi okuluna on dakika yürüme mesafesindeymiş ve Norderstedt KriPo'sunun²¹ raporuna göre, bu on dakikalık yürüyüşün bir noktasında kaybolmuş.”

Fabel başparmağıyla dosyayı açtı. Fotoğraftan ona tebessüm eden yüz, gülümseyen çilli bir kıza aitti. Bir çocuk. Fabel kaşlarını çattı. Tekrar sahildeki bedeni, soğuk kumlardan boş boş ona bakan yüzü düşündü. Ergenlik öncesi ve ergenlik sonrası Paula'ları karşılaştırdı. Yüzlerin yapısı birbirine benziyordu, ancak gözler farklı görünüyordu. Acaba bu, çocukluğun erkeksiliği ile on altı yaşındaki bir kızın kadınlık öncesi hali arasındaki farklılıktan mı ibaretti? Yoksa bunlar, üç yıldır yaşanan Tanrı bilir hangi zorlukların yüzüne kazıdığı değişiklikler miydi? Gözler. Fabel Blankenese sahilinde cansız yatan kızın gözlerine, sanki ölü değil de canlıymış gibi, öyle uzun süre bakmıştı ki. Onu rahatsız eden gözlerdi.

Anna devam etmeden önce Bratwurst'tan koca bir lokma aldı. Tekrar konuşmaya başladığında, dosyayı kırıntılardan korumak istemiş gibi bir elini ağzının önüne tutarken, diğer elinin parmağıyla dosyaya hafif hafif vurdu.

“Norderstedt polisi yapılması gereken her şeyi yapmış. Hatta kızın evine yürüyüşünün bir canlandırmasını bile yapmışlar. Aradan bir ay geçtiği halde kızı bulamayınca da, dosyaya hem kayıp kişi, hem de olası cinayet statüsü vermişler.”

Fabel dosyanın kalan sayfalarını çevirdi. Brauner, pusulanın büyütülmüş halini gösteren yarım düzine kadar fotokopi göndermişti. Bunlardan biri Mordkommission'un ana ofisindeki olay panosuna yapıştırılmıştı, bir diğeri de Fabel'in önündeki dosyada duruyordu.

“Bir yıl sonra, dosyayı yeniden açmışlar,” diye devam etti Anna. “Paula'nın kayboluşunun yıldönümünde, yolda yürüyen ya da arabayla geçen herkesi durdurup sorguya çekmişler. Ellerinden gelen her şeyi yapmalarına karşın, yine hiçbir şey çıkmamış. Soruşturmayı yürüten, Norderstedt KriPo'sundan Kriminalkommissar²² Klatt diye biriymiş. Bu öğlenden sonra ona telefon ettim... esas olarak kendini emrimize amade etti, hatta Ehlers'lerle konuştuktan sonra uğramak istersek diye ev adresini verdi. Klatt'a

21. Kriminalpolizei'in kısaltması; kriminal polis.

22. Cinayet Masası Üyesi - PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

göre, doğru dürüst hiçbir ipucu yokmuş, gene de Paula'nın öğretmenlerinden birini çok yakından incelediğini söylüyor..." Anna dosyayı hafifçe kendine doğru döndürdü ve Norderstedt polisinin Präsidium'a faksladığı raporun sayfalarını çevirdi. "İşte... Herr Fendrich diye biri. Klatt, elinde Fendrich'le ilgili hiçbir şey olmadığını kabul ediyor, sadece Fendrich'le Paula arasındaki ilişki hakkında huzursuz edici bir his varmış içinde." Fabel fotoğraf-taki çilli yüze baktı. "Ama daha on üç yaşındaymış..."

Anna ona "ne kadar da safsın" der gibi baktı. Fabel iç geçirdi: safça, hatta aptalca bir yorumdu bu. Bir Cinayet Masası ekibini idare ederek geçirdiği on yıldan sonra, insanların yapabilecekleri hakkında pek az şey şaşırtabilirdi onu, hele ki pedofil bir öğretmenin sorumluluğu altındaki öğrencilerden birine kafayı takması ihtimali.

"Ama Klatt şüphelerini dayandıracak sağlam bir şeyler bulamamış, değil mi?" diye sordu Fabel. Anna koca bir lokma daha aldı ve başını salladı.

"Onu birkaç kez sorgulamış," dedi, ağzındaki yiyeceklerin arasından, yine parmak uçlarıyla dudaklarını kapatarak. "Ancak Fendrich taciz edildiğini söyleyerek patırtı çıkarmaya başlamış. Klatt da hemen geri çekilmek zorunda kalmış. Fendrich'e karşı adil olmak gerekirse, uygulanacak başka herhangi bir soruşturma yönteminin yokluğunda, her şeyin denenmiş olduğu izlenimini edindim."

Fabel pencereden dışarı, aydınlatılmış otoparkın ve kendi yüzünün karanlık gölgesinin çifte görüntüsüne baktı. Bir Mercedes durmuş, içinden otuz yaşlarında bir çift inmişti. Adam arka kapıyı açtı, on yaşlarında bir kız dışarı çıktı ve otomatik bir hareketle babasının elini tuttu. İçgüdüsel ve alışılmış bir hareketti bu: çocukların korunmaya muhtaç olmalarından kaynaklanan doğal bir beklenti. Fabel tekrar Anna'ya döndü.

"İkisinin aynı kız olduğuna ikna olmuş değilim."

"Efendim?"

"O değil demiyorum. Sadece emin değilim. Farklılıklar var. Özellikle de gözlerde."

Anna arkasına yaslanıp dudaklarını büzdü. "O zaman bu çok tuhaf bir rastlantı, Şef. Eğer bu Paula Ehlers değilse, ona acayip benzeyen biri. Ve elinde Paula'nın ismini ve adresini tutan biri. Söylediğim gibi, müthiş bir rastlantı... ve benim inanmamayı öğrendiğim tek bir şey varsa, o da rastlantıdır."

"Biliyorum. Dediğim gibi, tutmayan bir şey var."

B433 otoyolu dosdoğru Norderstedt'in içinden geçerek kuzeydeki Schleswig-Holstein'a, oradan da Danimarka'ya uzanır. Harksheide, kent merkezinin kuzeyinde, Buschberger Weg ise B433'ün sağ tarafında kalır. Buschberger Weg'e dönen yol ayrımına yaklaşırlarken, Fabel Paula'nın gittiği okulun anayolun yukarısında, ileride sol tarafta olduğunu fark etti. Paula eve gitmek için bu işlek caddeden karşıdan karşıya geçiyor olmalıydı; bir süre yol boyunca yürümüş olabilirdi. Kızın kaçırıldığı yer burasıydı. Yolun bu tarafında ya da karşısında: büyük ihtimalle de Hamburg'a giden karayolunda.

Her şey Fabel'in beklediği gibiydi. Ehlers'lerin evine gergin bir hava hâkimdi: beklenti ve korku arası bir duygu. Ev son derece sıradan bir meskendi: kırmızı kiremitli dik bir çatısı olan tek katlı bir ev; Hollanda'dan Baltık sahiline, Hamburg'dan Danimarka kıyılarının kuzey ucuna kadar her yerde görülen tipik evlerden biri. Birçok bitkinin bulunduğu, ancak hiçbir özelliği olmayan tertemiz bir bahçe evin etrafını çevrelemekteydi.

Frau²³ Ehlers kırk küsur yaşlarındaydı. Kızı gibi onun da sarışın olduğu belliydi, ama geçen yıllar saçlarının ışıltısının azalmasına neden olmuştu. Almanya'nın ince kuzey burnunun insanları olan Schleswig-Holstein'lıların solgun Kuzeyli görüntüsüne sahipti: açık mavi gözler ve güneşin vaktinden evvel yaşlandırdığı bir cilt. Kocas, Fabel'in elli yaş civarlarında olduğunu kestirdiği, ciddi görünümlü bir adamdı. Uzun boyluydu ve Kuzey Almanya'da *schlaksig* dedikleri türden, fazlaca zayıf bir bedene sahipti. O da kumraldı, ancak teni karısınınkinden bir ton koyuydu. Gözleri de daha koyu bir maviydi ve solgun teniyle kontrast yapıyordu. Tanışma anında, Fabel karşısındaki kişilerin görüntüsünü belleğindeki görüntülerle karşılaştırdı: Ehlers'ler, dosya fotoğrafındaki kız, kumsaldaki kız. Bir şey gene aklını kurcalıyordu: güçlkle fark edilebilecek bir uyumsuzluk.

"Kızımızı mı buldunuz?" Frau Ehlers, neredeyse dayanılmaz bir ısrar ve yoğunlukla Fabel'in yüzünü tarıyordu.

"Bilmiyorum, Frau Ehlers. Olabilir. Ancak sizin ya da Herr Ehlers'in cesedi teşhis etmesi gerekiyor."

"Yani onun Paula olmaması ihtimali var?" Herr Ehlers'in ses tonunda hafif bir meydan okuma tınısı vardı. Fabel gözünün ucuyula Anna'nın bakışını yakaladı.

"Olabilir, Herr Ehlers, ancak Paula olabileceğine dair işaretler de var. Kurban, kaybolduğu sırada Paula'nın olduğundan daha

uzun boylu, ama son üç yılda ulaşmasını bekleyeceğiniz boya oldukça yakın. Ve onu bu adresle ilişkilendirirmiş gibi görünen bazı bulgular var.” Fabel onlara, katilin kurbanını etiketlemiş olduğunu söylemek istemiyordu.

“Nasıl ölmüş?” diye sordu Frau Ehlers.

“Kızın Paula olduğundan emin olmadan bu konuya girmemizin gerekli olduğunu düşünmüyorum,” dedi Fabel. Frau Ehlers’in ifadesindeki umutsuzluk daha da yoğunlaşmış gibiydi. Kadının alt dudağı titredi. Fabel yumuşamıştı. “Bulduğumuz kurban boğularak öldürülmüştü.”

Frau Ehlers’in bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Anna ileri doğru bir adım atıp kolunu kadının omzuna doladı, ama Frau Ehlers kendini geri çekti. Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Fabel kendini bakışlarını odada gezdirirken yakaladı. Duvarda çerçevelenmiş büyük bir fotoğraf asılıydı. Resmin basit bir fotoğraf makinesiyle çekildiği belliydi ve haddinden fazla büyütülmüştü. Grenli bir dokusu vardı ve fotoğrafın ortasındaki kız, flaştan kırmızıya dönmüş gözbebekleriyle bakıyordu. Bu Paula Ehlers’ti; on üç rakamıyla süslenmiş koca bir doğum günü pastasının arkasından makineye gülümsüyordu. Kızın ailesinden koparılışının bir gün öncesinden kendisine baktığını fark eden Fabel, ürperdiğini hissetti.

“Onu ne zaman görebiliriz?” diye sordu Herr Ehlers.

“Eğer sizin için de uygunsa, bu akşam sizi getirmeleri için yerel polisi ayarladık.” Cevap veren Anna olmuştu. “Sizinle orada bulaşacağız. Bir araba 21.30 civarında gelip sizi alacak. Geç olduğunu biliyorum...”

Herr Ehlers Anna’nın sözünü kesti. “Sorun değil. Bekliyor olacağız.”

Arabaya dönerlerken, Fabel Anna’nın hareketlerinde bir gerginlik sezdi. Anna konuşmuyordu da.

“İyi misin?” diye sordu.

“Pek değil.” Anna bakımlı bahçesi ve kırmızı kiremitli çatısıyla küçük, hüznü dolu eve baktı. “Kolay değil. Bu kadar zaman nasıl dayandılar bilmiyorum. Bütün bu bekleyiş. Bütün bu umutlar. Küçük kızlarını bulmamız için bize güvendiler ve onu bulduğumuzda, evine canlı olarak getiremiyoruz bile.”

Fabel arabanın alarmını devre dışı bırakıp kapıları açtı ve cevap vermek için arabaya binmelerini bekledi. “Korkarım, işler böyle yürüyor. Mutlu sonlar filmlerde oluyor, gerçek hayatta değil.”

“Ama bizden nefret ediyor gibiydiler.”

“Ediyorlar,” dedi Fabel, durumu kabullenerek. “Onları kim suçlayabilir ki? Dediğin gibi, kızlarının cesedini bir yerlerde terk edilmiş halde bulduğumuzu söylemek yerine, onu canlı olarak geri getirmemizi bekliyorlardı. Mutlu sonu duymak için bize güveniyorlardı.” Fabel motoru çalıştırdı. “Her neyse, dikkatimizi dosyaya versek iyi olur. Kriminalkommissar Klatt’ı aramanın vakti geldi.”

Norderstedt’in resmi olarak bölünmüş bir tüzel kişiliği vardır. Burası Hamburg Büyükşehir’nin parçasıdır, telefon numaraları Hamburg’un bölge kodu olan 040’la başlar ve Fabel’le Anna’nın Fuhlsbüttel ve Langenhorn’dan geçerek arabayı Norderstedt’e doğru sürerken hissettikleri gibi, burada kesintisiz bir metropol sürekliliği vardır. Ancak Hamburg polisi burada yetkili değildir: Norderstedt’te iş başında olan, Schleswig-Holstein Landespolizei’dir.²⁴ Buna rağmen, iki idari bölge arasındaki yakınlık ve olay dosyalarında görülen sürekli örtüşmeler nedeniyle, Norderstedt polisi, Schleswig-Holstein’in güzel kırlarında ve kasabalarında görev yapan kendi polis gücünden çok Hamburg polisiyle temastadır. Anna önceden telefon açmış ve Kommissar Klatt’la kasabanın Rathausalle’sindeki Norderstedt-Mitte Polizeirevier’de²⁵ bir buluşma ayarlamıştı.

Polizeirevier’e vardıklarında, bekledikleri üzere ana Kriminalpolizei²⁶ bürolarına götürülmediler, bunun yerine, üniformalı genç bir kadın polis onları çıplak ve penceresiz bir sorgu odasına aldı. Kadın SchuPo kahve isteyip istemediklerini sordu, ikisi de soruya evet diye cevap verdi. Anna sıkıntılı bir ifadeyle çevreye bakındı ve SchuPo odadan ayrılınca, ikisi birbirlerine manalı bakışlar attılar.

“Artık şüpheli olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Anna.

Fabel alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. “Öyle sayılır. Sence bize bir şey mi anlatmaya çalışıyorlar?”

Anna cevap vermeye fırsat bulamadı: sorgu odasının kapısı savrularak açıldı ve otuz yaşlarında bir adam içeri girdi. Adam kısa boylu olmasına rağmen güçlü kuvvetli bir vücuda sahipti; dostça bir ifade taşıyan, ama kolayca akıldan çıkabilecek geniş

24. Eyalet polisi.

25. Polis merkezi.

26. Kriminal polis. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yüzü koyu siyah saçlar ve kısa bir sakalla çevriliydi. Her iki Hamburg polisine de ağız dolusu gülümsedi ve kendini Kriminalkommissar Klatt olarak tanıttı. Kolunun altında getirdiği dosyayı soru odası masasına bırakıp Fabel'le Anna'ya oturmalarını işaret etti.

“Buraya tıklamak zorunda kaldığımız için üzgünüm,” dedi Klatt. “Olağan çalışma yerim burası değil. Aslında, Europaallee Revier’inde görevliyim, ama buranın yolunu bulmanızın daha kolay olacağını düşündüm. Bana bir kıyak yapıyorlar... ama korkarım, mekânımız beklediğimden biraz daha mütevazı.” Klatt oturdu. Yüzündeki cana yakın ifadenin yerini daha sıkıntılı bir ifade almıştı. “Sanırım Paula’yı buldunuz...”

“Gerçek şu ki, Kommissar Klatt, ailesi cesedi teşhis edene kadar bundan kesin olarak emin olamayacağız... ama evet, öyle görünüyor.”

“Bu hep bir an meselesiydi.” Klatt’ın geniş yüzünde kabullenilmiş bir keder ifadesi vardı. “Ama her zaman, bu seferkini eve canlı götüreceğinizi umut edersiniz.”

Fabel başıyla onayladı. Klatt’ın düşünceleri onun düşüncelerinin tekrarı gibiydi. Aradaki tek fark Klatt’ın bir şansı olmasıydı: genel olarak ele alındığında, Klatt hayatta olanlarla ilgileniyordu, oysa bir cinayet dedektifi olarak Fabel’in mesleği, onun işe karışması için birinin ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Fabel bir an, tekrar bir genel KriPo bürosuna dönmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Kadın memur kahvelerle geri dönmüştü.

“Onu canlı bulma şansı olduğunu düşünmüş müydünüz?” diye sordu Anna.

Klatt bir an düşündü. “Hayır, sanırım düşünmemiştim. İstatistikleri biliyorsunuz. Onları ilk yirmi dört saat içinde bulamazsak, büyük ihtimalle bir daha asla geri dönmüyorlar. Sadece, Paula benim ilgilendiğim ilk kayıp çocuktu. İşe duygularımı karıştırdım. Belki de gereğinden fazla. Bir aileyi öyle büyük bir acı içinde görmek çok zordu.”

“Tek çocuk muydu?” diye sordu Anna.

“Hayır, bir de erkek kardeşi var... Edmund. Ağabeyi.”

“Onu Ehlers’lerin evinde görmedik,” dedi Fabel.

“Evet. Paula’dan üç yaş kadar büyüktür. Şu an on dokuz ya da yirmi yaşında olmalı. Bundeswehr’de²⁷ askerliğini yapıyor.”

“Herhalde onu iyice kontrol etmişsinizdir.” Fabel bunu bir soru gibi sormamış, bir irade beyanında bulunmuştu. Ne zaman or-

tada bir cinayet olsa, muhtemel şüphelilerin başında kurbanın aile fertleri gelirdi. Fabel, Klatt'a işini bilmediğini ima edermiş gibi görünmemeye dikkat ediyordu. Klatt sinirlendiyse bile, bunu hiçbir şekilde belli etmedi.

"Elbette. O gün yaptığı her şeyi biliyoruz. Hepsi teyit edildi. Ve bunların üzerinden tekrar tekrar geçtik. Dahası, kız kardeşi için gerçekten de çok endişelenmişti. O kadar iyi numara yapmasına imkân yok."

Hayır, var, diye düşündü Fabel. Kurbanın ardından gerçek bir ıstırap çeken, ama sonradan katil olduğu ortaya çıkan sayısız âşık, arkadaş ya da akraba görmüştü. Ama Klatt'ın Paula Ehlers'in ailesini iyice incelediğinden kuşkusu yoktu.

"Ama Paula'nın öğretmeninden şüphelenmişsiniz..." Anna dosyanın kendine ait kopyasına göz attı.

"Fendrich. Paula'nın Almanca öğretmeni idi. Onun bir şüpheli olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemem... sadece, hakkında kesinlik kazanmayan bir şeyler vardı. Ama olay sırasında başka yerde olduğunu kanıtlayabildiği için kendini büyük ölçüde temize çıkardığını söyleyebilirim."

Klatt, Anna ve Fabel'le birlikte raporu gözden geçirdi. Soruşturmanın büyük kısmının beynine kazınmış olduğu açıktı. Fabel bu tür bir vakayla ilgilenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu: umutsuzca uyumaya çalıştığı, ama gözlerinin karanlık tavana bakmaya mahkûm olduğu, cevapsız soruların ölüye ait görüntülerle birlikte dönüp durduğu, üzüntü içindekilerin ve şüphelilerin huzursuz ve yorgun bir beynin girdabına kapıldığı geceler. Klatt anlatacaklarını bitirip Anna ve Fabel'e soracak bir şey kalmadığında kalktılar ve zaman ayırdığı için Klatt'a teşekkür ettiler.

"Bu akşam görüşürüz," dedi Klatt. "Ehlers'ler cesedi teşhis ederken siz de orada olursunuz herhalde?"

Anna ve Fabel birbirlerine baktılar. "Evet," dedi Fabel, "orada olacağız. Siz de mi geleceksiniz?"

Klatt üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, eğer sizin için sakıncası yoksa. Aileyi alıp Hamburg'a getireceğim. Eğer Paula Ehlers dosyası böyle kapanıyorsa ben de orada olmak isterim. Vedalaşmak isterim."

"Tabii ki," dedi Fabel. Ama o, bunun Paula Ehlers davasının son olduğunu düşünmüyordu: bu sadece bir başlangıçtı.

17 mart çarşamba, 22.10: Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf Üniversite Hastanesi, Hamburg

Hamburg Üniversitesi'nin temel tıp hizmetlerine ve tesislerine ev sahipliği yapan Universitätsklinikum²⁸ Hamburg-Eppendorf, Martinistrasse'nin arkasında küçük bir kent gibi uzanır. Çevreye yayılan her yaştan alçak ve yüksek binalardan oluşan yerleşke, bir servis yolu ağıyla örülüdür. Yetersiz park yerlerinin en büyüğü kompleksin tam ortasında yer alır, ama saatin geç olmasından dolayı Fabel arabasını Institut für Rechtsmedizin'in yakınında bir yerlere park edebileceğini biliyordu. Fabel enstitüyü yakından tanıyordu. Burası adli bir uygulaması olan tüm bilim dallarının odağı haline gelmişti: seroloji ve DNA testleri, adli tıp ve adli psikiyatri dalında uzmanlık hizmetleri. Fabel enstitüyle sadece işi nedeniyle temasta değildi: son bir yıldır, enstitüde çalışan kriminal psikolog Susanne Eckhardt'la birlikteydi. Resmi olarak on üç katlı Psikiyatri ve Psikoterapi Kliniği'nde görevli olan Susanne, zamanının çoğunu yakındaki enstitüde çalışarak geçiriyordu.

Fabel ana girişe giden yola sapmadı, bunun yerine Martinistrasse boyunca yoluna devam edip Lokstedter Steindamm'a, sonra da Butenfeld'e döndü. Tahmin ettiği gibi, enstitünün iki katlı geniş binasının önünde birkaç tane boş park yeri vardı. Enstitü dünya çapında bir üne sahipti ve bina, dünyanın çeşitli yerlerinden gelen adli tıp patoloğlarına ve kimyagerlerine verilen kurslara mekân yaratmak için büyük ölçüde genişletilmişti. Her yıl üç bin ceset adli tıp incelemesinden geçiyor, bin kadar cesede otopsi yapılıyordu. Ölen kızın bedeninin karanlık ve soğuk çelik bir kabinde yatarak teşhis edilmeyi beklediği yer burasıydı.

Fabel park etmiş diğer arabalardan birinin Susanne'nin Porsche'si olduğunu fark etti: Susanne'yle mesai saatleri bir defacık ol-

28. Üniversite kliniği.

sun çakışmış gibiydi; Fabel bunun, birbirlerini biraz daha fazla görmeyi becerebilmeleri anlamına gelmesini umuyordu.

Enstitüde Fabel ve Anna'yı, Fabel'in üniformalı bölümdeki eski Obermeister'lerden²⁹ biri olarak hatırladığı, yaşça ondan büyük bir güvenlik görevlisi karşıladı. Ana kabul salonuna girdiklerinde, Hamburg polisinden üniformalı bir memurun Herr ve Frau Ehlers ve Klatt'la birlikte beklediğini gördüler. Fabel onları selamladı ve Klatt'a uzun zamandır bekliyor olup olmadıklarını sordu; Klatt sadece on dakika önce geldiklerini söyledi. Bir görevli geldi ve küçük gruba teşhis odasına kadar eşlik etti. Cesedin üzerinde yattığı morg sedyesi koyu mavi bir örtüyle kaplanmıştı ve cesedin yüzünün üzerine temiz bir beyaz çarşaf çekiliydi. Fabel, Klatt'ın Ehlers'leri cesedin yanına götürmesine izin verdi. Anna ileri atılıp Frau Ehlers'in koluna girdi, sakinleştirici bir şekilde konuşmaya başladı ve görevliye çarşafı çekmesini işaret etti. Frau Ehlers bir an nefessiz kaldı ve Anna'nın kolunda hafifçe sendeledi. Fabel, Herr Ehlers'in, küçük bir elektrik akını tüm kaslarını bir anda kitlemiş gibi gerildiğini gördü.

Bir saniye bile sürmeyen çok kısa bir sessizlik oldu. Fakat bu minicik, billursu sessizlik anında, Fabel sedyede yatanın Paula Ehlers olmadığını anladı. Ve Frau Ehlers uzun, kısık, acı yüklü bir ıgılkla sessizliği dağıttığında, bu bir matem ya da kayıp haykırışı değil, yenilenen bir umutsuzluk ıgılgı oldu.

Daha sonra, bir kahve otomatından aldıkları kahvelerini yudumlayarak hep birlikte resepsiyon salonunda oturdular. Frau Ehlers'in bakışları, o an orada olan herhangi bir kişiye ya da eşyaya değil de, zamanda çok uzaklardaki bir ana sabitlenmiş gibiydi. Kocasının yüzünde ise, onun tam tersine hiddet dolu, şaşkın ve kızgın bir ifade vardı.

"Neden, Herr Fabel?" Herr Ehlers'in gözleri Fabel'in gözlerini aradı. "Bunu neden yapıyor bize? Paula'ya öylesine benziyor ki... aynı onun gibi. Bir insan neden bu kadar zalım olur?"

"Kızınız olmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Çok uzun zaman oldu. Ve söyledığım gibi, Paula'ya çok benziyor, ama..."

"O kız benim kızım değil." Frau Ehlers kocasının cevabını yarıda kesmişti. Gözleri hâlâ donuk ve buğuluydu, ama sesi katı ve uzlaşmaz bir kararlılıkla bilenmişti. Bu bir görüşten fazlasıydı: aksi ispat edilemez, inkâr edilemez, kesin bir kanaatti. Fabel, ka-

dının çelikten iradesinin içini delip geçtiğini ve ardında kendinden bir şeyleri gömülü bıraktığını hissetti. İçinde acı bir safra gibi yükselen öfke ve nefreti hissediyordu. Birisi, sadece genç bir kızın yaşamını almakla kalmamış, başka bir ailenin kalbinde uzun zamandır gömülü duran bıçağı acımasızca kanırtmıştı. Ve bu sadece başlangıçtı: artık, sahilde bulunan kızın katilinin, üç yıl önce Paula Ehlers'i kaçırdığını ve öldürdüğünü varsaymak için her türlü neden vardı. Öyle olmasa, adam –ya da kadın– neden Ehlers ailesini de bu hastalıklı oyuna dahil etsindi ki? Bir ceset, iki cinayet vakası. Fabel, Paula Ehlers'in ebeveynlerinin yeniden canlanan, taptaze acılarına döndü: belirsizliğin, mantıksız ve mesnetsiz umudun yenilenmiş işkencesine geri dönen bir aile.

“Besbelli son derece hasta ve kötü bir kişilikle karşı karşıyayız.” Fabel'in sesinde Ehlers'lerin sesindeki hayal kırıklığı ve öfkenin soluk bir yansıması vardı. “Bu kızı öldüren her kimse, şu an yaptığımız gibi, öfke ve acı içinde, neden diye sorarak oturmanızı istiyor. Cesedi attığı kumsal kadar burası da suç mahalli sayılır.”

Herr Ehlers, sanki Fabel ona az önce Japonca bir şey söylemiş gibi, anlamaz gözlerle öylece Fabel'e baktı. Karısı ise delici bakışlarını Fabel'in üzerinde dikmişti. “Onu yakalamanızı istiyorum.” Bakışlarını Klatt'a, sonra tekrar Fabel'e çevirdi; sözlerinin yükünü iki adama eşit olarak dağıtır gibiydi. “Gerçekten istediğim şey, o adamı bulmanız ve öldürmeniz. Bunu sizden isteyemeyeceğimi biliyorum... ama onu yakalamanızı ve cezalandırmanızı talep edebilirim. En azından bunu bekleyebilirim.”

“Size o canavarı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım söz veriyorum,” dedi Fabel ve bu sözlerinde samimiydi.

Fabel ve Anna, Klatt ve Ehlers'lere park yerine kadar eşlik ettiler. Ehlers'ler Klatt'ın Audi'sinin arka koltuğuna yerleştiler. Klatt Fabel'e döndü; Fabel, komiserin yüzüne yeniden üzüntü dolu bir ifade yerleştiğini gördü, ama bu kez üzüntüsü daha şiddetliydi ve öfkeyle bilenmişti.

“Bu ölü kız sizin vakanız, Herr Kriminalhauptkommissar.³⁰ Ancak onun ölümü ile Paula Ehlers dosyası arasında bir tür bağlantı olduğu açık. Ehlers dosyasıyla ilgili tüm gelişmelerden beni de haberdar edebilirsiniz eğer, size minnettar kalırım.” Klatt'ın sesinde neredeyse meydan okuyan bir ton vardı: o bu işte taraftı ve Fabel'in bunu unutmamasına kesinlikle izin vermeyecekti. Fabel kendisinden daha genç olan adama baktı: bir başka polis gücün-

deki, kıdemsiz bir polis memuru; çok uzun değil ve belki biraz fazla kilolu. Yine de, bu gösterişsiz, akılda kalmayan yüzde sessiz bir kararlılık ve keskin bir zekâ vardı. Institut für Rechtsmedizin'in park yerinde öylece dururlarken, Fabel bir karar verdi.

"Kommissar Klatt, bu kızın katilinin Paula Ehlers'in kimliğini seçme nedeni bu dosya hakkında bilgi sahibi olması olabilir. Belki de zamanında bununla ilgili bir şeyler okumuştur. İki dosya arasındaki yegâne bağlantı belki de karşımızdakinin gazete okuyan bir psikopat olmasıdır."

Klatt, Fabel'in sözlerini tartar gibi göründü. "Emin değilim. Pe ki ya iki kız arasındaki hayret verici benzerliğe ne diyeceksiniz? En azından, Ehlers dosyasını detaylı bir şekilde incelemiş olmalı. Ama ben, bu kıızı kendine kurban seçen ve ona Paula'nın kimliğini veren kişinin, Paula'yı hayattayken görmüş olduğuna iyice ikna olmuş durumdayım. Ben sizin sahip olduğunuz tecrübeye ya da cinayet davaları konusundaki özel uzmanlığınıza sahip değilim, Herr Hauptkommissar,³¹ ama Ehlers dosyasını biliyorum. Üç yıl boyunca bununla yatıp kalktım. Aradaki bağlantının ölü bir kızın kimliğinin seçilmesinden öte bir şey olduğuna eminim."

"Yani soruşturmanızın tüm detaylarını size vermemizi mi bekliyorsunuz?" diye sordu Fabel.

"Hayır... sadece Ehlers dosyasıyla alakalı olabileceğini düşündüğünüz şeyleri." Klatt sakın ve rahat bir tavırla konuşmuştu.

Fabel hafifçe gülümsedi. Klatt kolayca sinirlenen ya da diğer bir memurun kıdeminden dolayı sinen biri değildi. "Ashına bakarsanız, Kommissar Klatt, haklı olduğunuzu düşünüyorum. İçimde bir ses ikimizin de aynı adamın peşinde olduğumuzu söylüyor. İşte bu yüzden, sizden soruşturma sona erene kadar geçici görevle ekibine katılmayı düşünmenizi istiyorum."

Klatt'ın geniş yüzünde bir an bir şaşkınlık belirdi, sonra da bir gülümsene oluştu. "Ne diyeceğini bilemiyorum, Herr Fabel. Yani, bundan zevk duyarım... ama bunu nasıl ayarlarız bilemiyorum..."

"Bürokratik işlemlerle ben ilgilenirim. Ehlers dosyası üzerindeki araştırmalarınıza devam etmenizi ve bizimle Norderstedt polisi arasındaki bağlantıyı kuracak şekilde hareket etmenizi istiyorum. Ancak bu son vakayla da doğrudan ilgilenmenizi istiyorum. Sahilde bulduğumuz kızla ilgili olarak, bizim gözümüzden kaçan, ama Ehlers dosyası hakkındaki detaylı bilgileriniz nedeniyle sizin dikkatinizi çekebilecek bir şeyler çıkabilir. Bu da, şim-

dilik Hamburg Mordkommission'una taşınmanızı tercih edeceğim anlamına geliyor. Sizin için bir masa ayarlarım. Ama bunun, sadece bu soruşturma süresince geçerli, geçici bir düzenleme olduğunu vurgulamalıyım."

"Tabii ki, Herr Kriminalhauptkommissar. Elimdeki birkaç dosyayı başkalarına aktarması için patronum Hauptkommissar Pohlmann'la konuşmam gerekir..."

"Size izin vermesi için patronunuzla görüşür ve herhangi bir itirazı var mı bakarım."

"İtiraz etmeyecektir," dedi Klatt. "Herr Pohlmann bu vakayla başından sonuna kadar ilgilenme fırsatı bulduğum için memnun olacaktır."

İki adam el sıkıştılar. Klatt başıyla Audi'sinin arka koltuğunda sessizce oturmakta olan çifti işaret etti. "Herr ve Frau Ehlers'e birlikte çalışacağımızı haber verebilir miyim? Sanırım bu..." Doğru kelimeyi bulabilmek için çabaladı. "İçlerini rahatlatacaktır."

Anna ve Fabel, Klatt'ın Audi'si Butenfeld'e sapana kadar konuşmadılar.

"Demek ekibimizin yeni bir üyesi var..." dedi Anna, soru sormakla tespit yapmak arası düz bir sesle.

"Sadece bu soruşturma bitene kadar, Anna. Paul'ün yerini al-sın diye değil." Fabel'in ekibinin bir yıl kadar önce vurularak hayatını kaybeden üyesi Paul Lindemann, Anna'nın çalışma arkadaşıydı. Fabel'in ekibinde, derinlerde yatan ve sızlamaya devam eden yaranın acısını en fazla hisseden kişi Anna'ydı.

"Biliyorum." Anna hafifçe doğruldu. "Onu değerlendirdiniz mi?"

"Evet. Değerlendirdim," dedi Fabel. "Bu dosya hakkında doğru sezgilere sahip ve bizden epeyce ileride. Sanırım, yararlı olacak. Ama şimdilik hepsi bundan ibaret." Fabel BMW'sinin anahtarlarını Anna'ya uzattı. "Beni arabada beklemenin bir sakıncası var mı? Beş dakikalığına enstitüye dönmem gerek."

Anna anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Tamam, Şef."

Fabel Susanne'yi ofisindeki masanın başında, tatsız bir ifadeyle bilgisayar ekranındaki bir rapora bakarken buldu. Susanne kuzguni siyah saçlarını arkasında toplamış ve yorgun gözlerini gölgeleyen gözlüklerini takmıştı. Fabel'i görünce yorgun, ama sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Ayağa kalktı, bürosunu boydan boya geçti, Fabel'in yanına gelip dudaklarından öptü.

"Sen de benim kadar yorgun görünüyorsun," dedi Münih aksa-

nyla. “Buradaki işim bitmek üzere. Ya sen ne durumdasın? Gece bana gelir misin?”

Fabel yüzüne özür diler gibi bir ifade yerleştirdi. “Gelmeye çalışırım. Geç kalabilirim. Beni bekleme.” Sonra bir iki adım atıp kendini Susanne’nin karşısındaki bir sandalyeye bıraktı. Susanne onun niyetini anlayıp tekrar masasına geçti.

“Pekâlâ... hadi anlat bakalım.”

Fabel hızlıca günün olaylarının üzerinden geçti. Uzun süredir kayıp olan kızıdan, ölü bulunan kızıdan, ölümün tekrar bir araya getirip dağıttığı aileden bahsetti. Bitirdiğinde, Susanne bir an hiçbir şey söylemeden durdu.

“Yani bu sabah bulduğunuz kızı öldüren kişinin, üç yıl önce kaybolan şu kızı öldürenle aynı kişi olup olmadığı konusunda ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsun.”

“Sadece fikrini öğrenmek istiyorum. Söyleyeceklerin seni bağlamayacak.”

Susanne uzun, yavaş bir nefes verdi. “Mümkün, elbette. İki olay arasında geçen zaman bu kadar uzun olmasa, bunun yüksek bir ihtimal olduğunu söyledim. Fakat üç yıl çok uzun bir ara. Senin de bildiğin gibi, suçlu davranışlarında en zorlu olan ilk adımdır... fantezilerin eyleme dönüşmesi.”

“İlk cinayetin işlenmesi.”

“Kesinlikle. Sonra giderek kolaylaşır. Ve işlenen suçlar da hızla artar. Ancak, bu noktada, işler her zaman böyle gelişmeyebilir. Bazen ilk cinayet çocuklukta ya da yetişkinlik döneminin çok erken safhalarında işlenir ve ikinci cinayetin işlenmesine kadar onlarca yıl geçebilir. Üç yıl alışılmadık bir ara.” Susanne’nin yüzü asılmıştı. “Bu bana iki ayrı katille karşı karşıya olduğumuzu düşündürürdü, ancak iki kız arasındaki büyük benzerlik ve birincinin kimliğinin katil tarafından ikinciye verilmesi gerçekten de kafamı kurcalıyor.”

“Tamamı,” dedi Fabel, “bir an için katilin aynı kişi olduğunu kabul edelin. Üç yıllık bu ara bize ne söyler?”

“Eğer fail aynı kişiye, iki kızın kimliklerini karıştırmak için tasarladığı zalimliği de dikkate alarak, bu gecikmenin kendi kararı olmasını son derece şaşırtıcı bulurdum. Bu boşluğun, suçluluk veya yaşadığı herhangi bir duygusal karmaşa ya da yaptıklarından duyduğu bir tiksinti nedeniyle olduğunu düşünmüyorum. Bence bir tür dış baskı olması daha büyük ihtimal... psikozunun tırmanışını kontrol altına alan ya da dizginleyen bir engel.”

“Mesela?”

“Eh işte... fiziksel, coğrafi ya da kişisel bir engel. Fiziksel derken bir yere kapatılmış olabileceğini kastediyorum –bir hapishaneye ya da hastalık nedeniyle bir hastaneye. Coğrafi engel, son üç yıldır bu bölgeden başka bir yerde çalışıyor ve yaşıyor olup yakın bir zamanda geri dönmüş olması olabilir. Eğer durum böyleyse ve başka fırsatlar kendini göstermişse, bu kişinin başka yerlerde de benzer saldırılar gerçekleştirmiş olmasını beklerim. Ve kişisel engel diyerek, bu kişinin yakınında, onun öldürme eğiliminin yükselişini engelleyebilen birinin olabileceğini söylemeye çalışıyorum. Katilin öldürme psikozunu frenleyebilen, baskın biri... belki de ilk cinayetten haberi dahi olmadığı halde.”

“Ve bu kişi artık devre dışı, öyle mi?”

“Muhtemelen. Hayata veda etmiş despot bir ebeveyn veya eş olabilir... veya başarısız bir evlilik. Ya da katilimizin psikozu herhangi bir dışsal unsur tarafından kontrol edilemeyecek kadar ilerlemiş de olabilir. Eğer durum buysa, Tanrı onu kontrol altında tutan kişinin yardımcısı olsun.” Susanne gözlüklerini çıkardı. Gözkapakları ağırlaşmıştı ve yorgunluktan sesi zor çıkıyordu; güneyle aksanı iyice belirginleşmiş, kelimelerinin sonlarını yutarak telaffuz etmeye başlamıştı. “Bir başka açıklaması daha var, elbette...”

Aynı şey Fabel’in de aklına gelmişti. “O da katilimizin son üç yıldır boş durmadığı... sadece, bizim kurbanlarını bulamamış ya da aralarında bir bağlantı kuramamış olmamız.”

18 mart perşembe, 08.30: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel erken uyanmış, ama yataktan kalkmayıp sabahın solgun ışıklarının yavaşça ve gönülsüzce tavan boyunca ilerlemesini izlemişti. Präsidium'dan geldiğinde, Susanne uyuyordu. İlişkileri, birbirlerine evlerinin anahtarlarını verdikleri o nazik evreye gelmişti; bu sayede Fabel gece geç vakit Susanne'nin Övelgönne'deki dairesine girebilmiş ve onu uyandırmadan yatağına kıvrılabilmişti. Anahtar değiş tokuşu ilişkilerinin özelliğine ve birbirlerinin en kişisel alanlarına girebilme özgürlüğüne işaret eden bir simgeydi, ama henüz birlikte yaşamaya karar vermemişlerdi. Aslında, bu seçenek hakkında konuşmamışlardı bile. Her ikisi de, değişik nedenlerden dolayı kendileri ve hayatları etrafına görünmez hendekler kazan, özel hayatlarına fazlasıyla düşkün insanlardı. İkisi de kalelerinin önündeki köprüyü sonuna kadar indirmeye henüz hazır değildi.

Susanne sabah uyandığında, Fabel'e uykulu ve davetkâr bir şekilde gülümsedi ve seviştiler. Fabel ve Susanne için, sabahları, işten bahsetmedikleri, sanki kişisel hayatlarını işgal etmeyen, onları incitmeyen iddiasız kariyerler peşinde koşan insanlarmış gibi çene çalıp şakalaştıkları ve birlikte kahvaltı ettikleri çok değerli saatler vardı. Bunu planlamamışlardı. Birbirine koşut alanlardaki işleri hakkında nerede ve ne zaman konuşacaklarıyla ilgili herhangi bir kural da koymamışlardı. Ama bir şekilde, her yeni günü yeni baştan karşılamayı ve güne böyle başlamayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Sonra, her biri, günlük iş hayatının cinnet, şiddet ve ölüm dünyasına inen, ayrı ama paralel yollarına gidiyordu.

Fabel evden Susanne'den az önce çıkmıştı. Präsidium'a vardığında saat sekizi biraz geçiyordu; ilk önce vaka dosyalarına ve bir önceki gün tuttuğu notlara göz attı. Yarım saati, aklında olan tas-

lağa ayrıntılar ekleyerek geçirdi. Olaya mümkün olduğunca nesnel bir gözle bakmaya çalışıyor, ama ne yaparsa yapsın Frau Ehlers'in afallamış ve canından bezmiş yüzü gözünün önüne gelip duruyordu. Bu yüzden öfkesi yeniden büyüdü: önceki geceki öfkenin korları yeniden tutuşmuş ve yeni günün soğuk, aydınlık havasında daha da harlı bir şekilde yanmaya başlamıştı. Bir aileye böyle bir psikolojik işkence çektirmekten haz alan kişi nasıl bir canavardı? Hem de bu, Fabel'in aynı katilin kızlarını çoktan öldürdüğünü düşündüğü bir aileydi. Ve Fabel, ailenin ıstırabını uzatmaya mecbur olduğunu biliyordu: üç yıldır kayıp olan bir kurbanın teşhis edilememesine bel bağlayamazdı. Aradan geçen zamanın ve kayıp olduğu süre boyunca maruz kaldığı türlü travma ve suiistimallerin, kızın görünüşünde kolayca fark edilmeyecek değişiklikler yaratmış olması ihtimali az da olsa vardı.

Fabel telefonunu alıp Institut für Rechtsmedizin'in numarasını arayan tuşa basmadan önce saatin dokuz olmasını bekledi. Herr Doktor Möller'le görüşmek istediğini söyledi. Möller, Fabel'in elindeki dosyaların büyük çoğunluğunda birlikte çalıştığı adli tıp patologuydu. Adamın küstah ve kaba tavırları, Hamburg'daki neredeyse tüm cinayet dedektiflerinin nefretini kazanmasına neden olmuştu, ama Fabel onun işindeki uzmanlığına büyük saygı duyuyordu.

"Buyurun, ben Möller..." Telefonun karşı ucundaki sesin sahibi çok meşgul gibiydi, sanki telefonu cevaplamak, kesinlikle çok daha önemli bir işi tatsız bir biçimde kesintiye uğratmıştı.

"Günaydın, Herr Doktor Möller. Ben Kriminalhauptkommissar Fabel."

"Ne var, Fabel?"

"Blankenese kumsalında bulduğumuz kıza otopsi yapmak üzeresiniz. Kimliği konusunda birtakım karışıklıklar var." Fabel, önceki gece enstitüde rutin bir kimlik teşhisi olması beklenen sahneyi de ekleyerek, o ana kadar olup bitenleri anlatmaya koyuldu. "Hâlâ bu cesedin Paula Ehlers'e ait olması ihtimali var, bu da beni endişelendiriyor, gerçi bu oldukça uzak bir ihtimal. Aileyi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum, ama ölü kızın kimliğini saptamak zorundayım."

Möller bir an sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi her zamanki buyurucu tonundan uzaktı. "Senin de bildiğin gibi, bunu dış kayıtlarına bakarak yapabilirim. Ancak korkarım, en çabuk ve en güvenilir yol, kayıp kızın annesinin ağız dokusundan örnek almak olacak. Enstitüdeki laboratuvarı sıkıştırıp DNA karşılaştırmasını hemen yapmalarını sağlarım."

Fabel, Möller'e teşekkür edip telefonu kapattı. Bir arama daha yaparak Holger Brauner'e ulaştı ve Brauner'in işin gerektirdiği inceliği göstereceğini bilerek, kızın annesinden örneği bizzat alınamayacağını sordu.

Fabel telefonu kapattıktan sonra, bürosunu Mordkommission'un ana ofisinden ayıran camlı bölmeden içeri baktı ve hem Anna Wolff'un hem de Maria Klee'nin masalarının başında olduklarını gördü. Masasındaki diafonun düğmesine dokundu ve Anna'dan odasına gelmesini istedi. Anna odaya girdiğinde, ölen kızın morgdaki fotoğrafını masanın ucuna doğru itti.

"Gerçekten kim olduğunu bilmek istiyorum, Anna. Gün bitmeden bunu öğrenmiş olmak istiyorum. Şu ana kadar neler yapabildin?"

"BKA'nın³² kayıp kişiler veritabanını kontrol etmeye devam ediyorum. Kız, veritabanında yer alıyor olabilir. Aramayı on ila yirmi beş yaş arasındaki kızları listeleyecek şekilde sınırladım ve önceliği Hamburg'a iki yüz kilometre mesafe içindeki vakalara verdim. Sayılarının çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Bugün sadece bu işle ilgilen, Anna. Diğer her şeyi bırak ve bu kızın kimliğini teşhis etmeye çalış."

Anna başını salladı. "Şef..." Durakladı. Duruşunda, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi rahatsız bir hal vardı.

"Ne var, Anna?"

"Zordu. Dün gece demek istiyorum. Eve döndükten sonra uyuyamadım."

Fabel keyifsizce gülümsedi ve Anna'ya oturmasını işaret etti. "Uyuyamayan sadece sen değilsin, Anna." Bir an sustu. "Seni başka bir göreve vermemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Anna'nın cevabı kesindi. "Hayır... bu vakada kalmak istiyorum. Bu kızın kim olduğunu bulmak ve asıl Paula Ehlers'in bulunmasına yardımcı olmak istiyorum. Sadece, bir ailenin ikinci kez paramparça oluşunu izlemek oldukça zordu. Bir de –son derece mantıksız geldiğini biliyorum ama– evde Paula'nın varlığını... yani varlığını değil de, daha çok varlığının *eksikliğini* hissettim neredeyse."

Fabel sessiz kaldı. Anna aklındaki bir düşüncenin izini sürüyor ve Fabel kızın bu izi sonuna kadar takip etmesini istiyordu.

"Çocukken gittiğim okulda bir kız vardı. Helga Kirsch. Benden bir yaş kadar küçüktü ve ufacık, fare gibi bir şeydi. İnsanın asla fark etmeyeceği, ama başka bir yerde gördüğünde ben bunu bir

yerden tanıyorum diyeceği türden bir yüzü vardı. Hafta sonu şehirde karşılaştığında falan.”

Fabel başını salladı.

“Her neyse,” diye devam etti Anna, “bir gün hepimizi okuldaki büyük salonda topladılar ve Helga’nın kaybolduğunu söylediler... bisiklete binip evden çıkmış ve ortadan kaybolmuştu. Okulda olmadığını, ancak bunu bize söylemelerinden sonra fark etmeye başladığımı hatırlıyorum. Bir kez bile konuşmadığım, ama bir şekilde hayatımda yeri olan biriydi. Bisikletini, sonra da cesedini bulmaları bir hafta sürdü.”

“Hatırlıyorum,” dedi Fabel. O zamanlar henüz genç bir Komissar’dı ve kıyısından da olsa bu vakayla ilgilenmişti. Ama ismi hatırlıyordu. Helga Kirsch on üç yaşındaydı, bisiklet yolu kenarındaki sık çalıların arasında tecavüze uğramış ve boğularak öldürülmüştü. Katilin izini bulmak bir yıl almıştı ve adamı ancak genç bir hayatı daha söndürdükten sonra bulabilmişlerdi.

“Kaybolduğunun açıklandığı günden cesedinin bulunduğu güne kadar okulda garip his vardı. Sanki birileri, binanın neresi olduğunu anlayamadığımız, ama artık yerinde olmadığını bildiğimiz küçük bir parçasını alıp gitmiş gibiydi. Helga’yı bulmalarından sonra *keder* vardı, sanırım. Ve suçluluk. Geceleri yatakta yatar ve Helga’yla bir kez olsun konuşup konuşmadığımı, ona gülümseyip gülümsemediğimi ya da onunla herhangi bir ilişkim olup olmadığını hatırlanmaya çalışırdım. Ve tabii ki bunların hiçbirini yapmamıştım. Ama keder ve suçluluk, o *eksiklik* hissinin ardından bir rahatlama sağlamıştı.” Anna döndü ve Fabel’in pencesinden bulutların berelediği gökyüzüne baktı. “Anneannemle bu konuda konuştuğumu hatırlıyorum. Bana henüz küçük bir kız olduğu Hitler döneminden bahsetmişti, ailesiyle birlikte saklanmaya başlamalarından önceki zamanlardan. Bana o zamanlar kendileri için de durumun aynı olduğunu söylemişti: tanıdıkları biri –bazen bütün bir aile– gecenin bir yarısı Naziler tarafından alınıp götürülür ve dünyalarında anlatılması güç bir boşluk kalırmış. Bu boşluğu dolduracak bir ölüm haberi bile olmazmış.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Fabel, tahmin edemiyor olmasına rağmen. Anna’nın Yahudiliği, onu ekibine seçerken olumlu ya da olumsuz anlamda kesinlikle dikkate almadığı bir şeydi. Fabel’in radarının kaydetmediği bir bilgiydi bu. Ama bazen, aynı şimdi olduğu gibi bir masanın iki tarafında, kendisinin bir Alman polis memuru, onun ise bir Yahudi olduğunun farkında olarak otururken, dayanılmaz bir tarihin ağırlığı omuzlarına çöker gibi oluyordu.

Anna bakışlarını yeniden odaya çevirdi. “Özür dilerim. Aslında somut bir şey yok, sadece kafama takıldı işte.” Genç kadın ayağa kalktı ve huzursuz edecek kadar içten bakışlarını Fabel’in üzerine dikti. “İstedığınız kimliği size bulacağım, Şef.”

Anna odadan çıktıktan sonra Fabel masa çekmecesindeki çizim defterini çıkardı, masanın üzerine koyup savurarak kapağını açtı. Bir an, defterin sunduğu geniş, beyaz alana baktı. Boş. Temiz. Yeni bir soruşturmanın başlangıcına işaret eden bir simge daha. Fabel on yıldan uzunca bir süredir cinayet soruşturmalarında bu defterlerden kullanıyordu. Çok daha yaratıcı çalışmalar için tasarlanan bu kalın, parlak sayfaları, olay panolarındaki bilgileri özetlemek, kısaltılmış insan ve yer adlarını, olayları not almak ve bunlar arasında çizgiler çekmek için kullanıyordu. Bunlar onun notlarıydı: bir cinayet soruşturmasının, üzerine önce ışığı ve gölgeyi, sonra da detayları işleyeceği, ona ait taslakları. İlk önce yerleri yazdı: Blankenese kumsalı ve Paula’nın Norders-tedt’teki evi. Ardından, son yirmi dört saat boyunca karşılaştığı isimleri not aldı. Bunlara Ehlers ailesinin dört ferdi ekledi ve böylece Anna’nın tarif etmiş olduğu eksikliğe şekil vermiş oldu: ailenin üç üyesinin –anne, baba ve erkek kardeş– akıbeti belliydi, peşine düşebileceğiniz, konuşabileceğiniz ve zihninizde canlı görüntüsünü oluşturabileceğiniz üç kişi. Sonra ailenin dördüncü üyesi geliyordu. Ailenin kızı. Fabel için o hâlâ bir mefhumdan ibaretti, diğer insanların izlenim ve anılarının soyut bir derlemesi; bir doğum günü pastası üzerindeki mumları üflerken filme kaydedilmiş bir görüntü.

Nasıl Paula bedeni olmayan bir mefhumsa, bir de kumsalda buldukları kız vardı; mefhumu olmayan bir beden; kimliği olmayan bir ceset. Fabel kâğıdın ortasına “mavi gözler” yazdı. Tabii ki bir dosya numarası da vardı, ancak kullanabileceği bir ismin yokluğunda “mavi gözler” Fabel’e en yakın ifade gibi gelmişti. Mavi gözler, dosya numarası gibi akla ölü bir şey getirmiyor, daha çok bir kişiyi çağırıyor. “Mavi gözler”den Paula’ya, orta yerinde boşluk bırakarak bir çizgi çekti. Bu boşluğa iki tane soru işareti yerleştirdi. Fabel kumsaldaki kızın katili ile Paula Ehlers’i kaçırın ve muhtemelen öldüren kişinin bu boşlukta yattığına kani idi. Elbette, iki kişi de olabilirlerdi. Ancak birbirinden bağımsız hareket eden iki –ya da daha fazla– kişi değil. İster tek bir kişi, ister bir ikili ya da daha kalabalık bir ekip olsun, “mavi gözler”i öldüren her kimse Paula Ehlers’i de alıp götürmüştü.

Tam o sırada telefon çaldı.

18 mart perşembe, 18.30: Norddeich, Doğu Frizya

Burası Fabel'in memleketim dediği yerdı. Her zaman onu tanımladığını düşündüğü yer. Ama şimdi, ufuk çizgisinden ibaret bir manzaranın önünde dururken, başka bir yere ait olduğunu biliyordu. Jan Fabel'in kimliğini gerçekten tanımlayan yer Hamburg'du. Şimdiki Jan Fabel'i. Dönüştüğü kişiyi. Fabel'in bu topraklardan ayrılması iki evrede gerçekleşmişti: ilk önce, yeni kurulan Carl von Ossietzky Üniversitesi'nde İngilizce ve tarih öğrenimi görmek üzere aile evinden ayrılıp ülkenin iç kesimlerine, Oldenburg'a gitmişti. Mezuniyetinin ardından da Hamburg Üniversitesi'ne geçmişti: Avrupa tarihi okumak ve yeni bir hayata başlamak için.

Fabel BMW'sini evin arka tarafına park etti. Dışarı çıktı ve arabanın arka kapısını açarak aliecele topladığı valizine doğru uzandı. Doğruduğunda bir an için durakladı, sessizce durdu ve çocukken hayatının değişmezleri olan tüm o şekilleri ve sesleri içine çekti: evin arkasındaki ağaçların oluşturduğu sınırın, ardındaki bendin ve kumulların gizlediği denizin sürekli ve sakin hareketleri; aile evinin kırmızı kiremitli geniş çatısı altındaki bodur, sağlam yapısıyla ciddi ve basit geometrisi; serin Frizya esintisi altında su gibi dalgalanan açık yeşil otlar; ve ütülenmiş gibi dümdüz bir manzaranın üzerine çöken muazzam gökyüzü. Präsidium'dayken telefon geldiği sırada yaşadığı şiddetli panik, A28 otolundaki üç buçuk saatlik yolculuk sırasında hafif, ama sürekli bir sancıya dönüşmüş, Norden'deki hastane yatağında oturan, ona yaygara etmeyi kesmesini ve ağabeyi Lex'in de ortalığı telaşa vermesine engel olmasını söyleyen annesini görünce daha da hafiflenmişti.

Ama şimdi, çocukluğunun aşinalıkları arasında, o panik duygu-

su ilk anki kadar şiddetlenmişti. El yordamıyla, valizine attığı ceketinin cebindeki yedek anahtarı aradı ve ağır, ahşap mutfak kapısını açtı. Elleri ve kolları ders kitaplarıyla dolu Fabel ve ağabeyinin kapıyı ayaklarıyla ittikleri yerdeki zedelenme izleri, yılların verniğinin altında, kapının alt tarafında hâlâ duruyordu. Elinde okul çantası yerine deri valizini ve pahalı Jaeger ceketini tutan Fabel'in içinden, şimdi bile, kolunu çevirdiği kapıyı ayağıyla itmek gelmişti.

Fabel mutfığa girdi. Ev boş ve sessizdi. Çantasını ve ceketini masaya bıraktı, bir an mutfaktaki değişmeyen şeyleri izleyerek durdu: mutfak ocağının krom tutamağı üzerine asılmış çiçekli mutfak bezleri, eski çam masa ve sandalyeler, üzerine kat kat notların ve kartpostalların iğnelenmiş olduğu mantar duvar panosu, duvara dayalı ağır, tahta mutfak rafı. Fabel, içindeki çocuğu annesinin yaptığı birkaç küçük değişikliğe içerlerken yakaladı: yeni bir çaydanlık, bir mikrodalga fırın, köşeye yerleştirilmiş, IKEA tarzı yeni bir dolap. Derinlerinde bir yerlerde, bu modern tecavüzleri minik birer ihanet gibi hissetti; çocukluğunu geçirdiği bu evin, onun tersine yıllar içinde değişmemesi, olduğu gibi kalması gerekiyordu.

Kendine bir çay denledi. Kahve yapmak asla aklına gelmezdi; çay içmenin hayatın temel parçalarından biri olduğu Doğu Frizya'daki evine geri dönmüştü. Annesi bir Frizyalı olarak doğmuş olmasına rağmen, Almanca, Hollandaca ve Eski İngilizce arasında bir yerlere düşen sırrına erilmez yerel lehçe Frysk'te³³ "*Elfjurtje*" olarak anılan yerel çay âdetlerini, üç fincanlık öğle öncesi çay molasına varıncaya dek şevkle kucaklanmıştı. Fabel hiç düşünmeden dolaplara uzandı, tüm malzemeler her zamanki yerindeydi: çay, kristalize edilmiş geleneksel "*Kluntje*" şekeri, beyaz ve açık mavi fincanlar. Masaya oturdu ve annesiyle babasının sessizliğin derinliklerine gömülü seslerinin yankılarını dinleyerek çayını yudunladı. Cep telefonunun çalışması sessizliği böldü. Arayan Susanne'ydi: sesi endişeden gerilmişti.

"Jan... mesajını şimdi aldım. İyi misin? Annen nasıl?"

"Annem iyi. Yani, küçük bir kalp krizi geçirdi, ama şu an durumu iyi."

"Hâlâ hastanede misin?"

"Hayır, evdeyim... yani, annemin evinde. Bu gece burada kalacağım ve ağabeyimi bekleyeceğim. Herhalde yarın gelir."

"Oraya gelmemi ister misin? Hemen çıkabilir ve iki üç saat içinde orada olabilirim..."

33. Frizce; İngilizce'ye yakın bir Alman dili. Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Fabel buna gerek olmadığını söyleyerek Susanne'yi yatıştırdı; kendi başına idare ederdi, annesi de muhtemelen birkaç gün içinde eve dönmüş olurdu. "Ufak bir uyarı, o kadar" diye açıkladı. Ama telefonu kapattıktan sonra, aniden kendini son derece yalnız hissetti. Yanında hazır sandviçler getirmişti, ama yiyemeyeceğini anlayınca hepsini buzdolabına kaldırdı. Çayını bitirdi ve merdivenleri çıkıp dik açılı geniş çatının altındaki eski odasına gitti. Çantasını ve ceketini köşeye bırakıp ışığı yakmadan tek kişilik yatağa uzandı. Karanlık odada yatıyor, uzun zaman önce ölmüş babasının merdivenlerden yukarı seslenen ve yataklarından kalkmaları için onu ve ağabeyi Lex'i çağıran sesini anımsamaya çalışıyordu. Babasının sesini sadece tek bir kelimeye sıkışmış halde hatırlayabildiğini fark etti. *Traanköppe*. Sabahları babası böyle seslenirdi: Friz dilinde, "Uykucu" demekti bu. Fabel karanlıkta içini çekti. Orta yaşla birlikte gelen buydu işte: bir zamanlar her gün işitilen, sadece bir ya da iki kelime kalana kadar hafızadan silinip giden sesler.

Fabel yatağın baş ucundaki komodinin üzerinden cep telefonunu aldı ve ışığı yakmadan, Anna Wolff'un telefon belleğine kayıtlı ev numarasını aradı. Telefon defalarca çaldı, sonra Anna'nın telesekreteri devreye girdi. Fabel mesaj bırakmamaya karar verdi ve içinden gelen sesi dinleyerek Anna'nın Präsidium'daki direkt numarasını çevirdi. Genç kadının her zamanki canlı sesi yorgunluğun etkisiyle donuklaşmıştı.

"Şef –aramanızı beklemiyordum... Anneniz..."

"İyileşecek. Küçük bir kalp krizi, ya da öyle olduğunu söylüyorlar. Neredeyse bütün öğleden sonra hastanedeydim. Akşam tekrar gideceğim. Kızın kimliğiyle ilgili bir şeyler bulabildin mi?"

"Üzgünüm, Şef, bulamadım. BKA araştırmasının sonuçlarını aldım. Kayıp kişiler arasında uyan kimse yok. Araştırmayı genişlettim: belki de Almanya'nın farklı bir yerindendir, veya başka bir ülkeden. Doğu Avrupa'dan gelen bu kadar kadın varken bilmemize imkân yok."

Fabel homurdandı. Rusya'dan, Balkanlar'dan ve zengin Batı'nın doğu sınırlarındaki herhangi bir yerden gelen kadınların oluşturduğu trafik, Hamburg'da büyük bir problem haline gelmişti. Modellik sözleşmelerinden hizmetçiliğe kadar türlü çeşitli vaatlerin cazibesine kapılan bu kadın ve genç kızlar gerçekte köle haline geliyor ve genellikle fahişe olarak satılıyorlardı. Yeni bir yüzyılın doğuşu, beraberinde eski bir kötülüğün de yeniden doğuşunu getirmişti: kölelik. "Aramaya devam et, Anna," dedi Fa-

bel, ama onu Präsidium'da bulacağını nasıl bildiyse, bunu söylemesine gerek olmadığını da biliyordu. Anna bir işe yoğunlaştığını da asla pes etmezdi. “Başka bir şey?”

“Kommissar Klatt öğleden sonra uğradı. Ona annenizin hastalandığını ve sizi çağırdıklarını anlattım. Präsidium'un her tarafını dolaştırıp herkesle tanıştırdım. Etkilenmiş görünüyordu. Bunun dışında herhangi bir şey olmadı. Ha bir de, Holger Brauner aradı. DNA testi işini ayarladığını, yarın sabah Institut für Rechtsmedizin'de Möller'le birlikte örnekleri alacağını söyledi.”

“Teşekkürler, Anna. Yarın sabah arar, ne yapacağımı haber veririm.”

“O halde ben de Werner'le siz aradıktan sonra konuşurum. Sizin için endişeleniyor. Anneniz için.”

“Onu ben ararım.” Fabel telefonu kapatıp yeni dünyasıyla bağlantısını kesti ve tekrar eski dünyasının karanlığına ve sessizliğine gömüldü.

Fabel Kreiskrankenhaus Norden'e³⁴ döndüğünde, daha önce konuştuğu doktorun nöbeti sona ermişti, ama başhemşire hâlâ oradaydı. Samimi ve dürüst ifadeli yuvarlak bir yüzü olan, orta yaşlı bir kadındı. Fabel yanına gelince ona gülümsedi ve sormasına gerek kalmadan son durumu özetledi.

“Anneniz oldukça iyi durumda,” dedi. “Öğleden sonra siz gitikten sonra uyudu ve bir EKG daha çektik. Eğer olanlara kafasını takmazsa endişe etmek için bir neden yok.”

“Bir kriz daha geçirebilir mi?”

“Valla, bir defa kriz geçirdikten sonra ikincisini geçirme ihtimali her zaman daha yüksektir. Ama hayır, kesinlikle başka bir kriz geçirecek diyemeyiz. Anneniz için asıl önemli olan birkaç gün içinde ayağa kalkıp –makul düzeyde hareket ederek– tekrar yürümeye başlaması. Yarın öğleden sonra eve gitmesinin mümkün olabileceğini söyleyebilirim. Ya da öbür gün.”

“Teşekkür ederim, hemşire hanım,” dedi Fabel ve annesinin odasına doğru döndü.

“Beni hatırlamadın, değil mi, Jan?” dedi hemşire. Fabel tekrar kadına doğru döndü. Bu kez, hemşirenin gülümsemesinde kararsızlık ve utangaçlık vardı. “Ben Hilke. Hilke Tietjen,” dedi.

Bu ismin Fabel'in zihnine kaydolması ve diğer bir yığın isim arasından sıyrılması bir ya da iki saniye aldı. “Anıtan Tanrımı. Hilke. Aradan yirmi yıl geçmiş olmalı! Nasılsın?”

“Yirmi beş. Ben iyiyim, teşekkürler. Ya sen? Hamburg polisinden Kommissar olduğumu duymuştum.”

“Artık Erster Hauptkommissar,”³⁵ dedi Fabel, gülümseyerek. Her zaman Hilke Tietjen ismiyle özdeşleştirdiği daha genç, daha ince ve daha güzel yüzün izlerini görebilmek için kadının orta yaşlı, yuvarlak yüzünü inceledi. İzler orada, yüzün yapısında duruyordu, ama yılların ve alınan kiloların altında kalmış arkeolojik kalıntılar gibiydiler. “Hâlâ Norddeich’ta mı yaşıyorsun?”

“Hayır, burada, Norden’de yaşıyorum. Adım artık Hilke Freericks. Dirk Freericks’i hatırlıyor musun, okuldan?”

“Tabii ki,” diye yalan söyledi Fabel. “Çocukların var mı?”

“Dört tane,” diyerek güldü kadın. “Hepsi oğlan. Senin?”

“Bir kızım var, adı Gabi.” Artık boşanmış olduğunu kabul etmek istemediğini görmek, Fabel’in kendine kızmasına neden olmuştu. Sıkıntılı bir şekilde gülümsedi.

“Seni yeniden görmek güzeldi, Jan,” dedi Hilke. “Annemi görmek için sabırsızlanıyor olmalısın.”

“Seni görmek de güzeldi,” dedi Fabel. Kadının hastane koridoru boyunca yürüyüşünü izledi. Hilke Freericks adındaki bu minyon, geniş kalçalı, orta yaşlı kadın, bundan yirmi dört yıl önce Hilke Tietjen’di ve kızıl kumral, uzun, parlak saçların güzel, çilli bir yüzü çerçevelediği zayıf bir genç kızdı. O ve Fabel, Norddeich sahilinin kumulları arasında telaşlı ve soluksuz anlar paylaşmışlardı. Neredeyse bir çeyrek yüzyıla denk bir zaman diliminin yarattığı çarpıcı değişikliklerde, Fabel’e dayanılmaz derecede iç karartıcı ve üzücü gelen bir tezat yatıyordu. Ve bu duyguyla birlikte, Norddeich’tan ve Norden’den olabildiğince uzaklaşma arzusu, içindeki o eski dürtü yeniden canlandı.

Fabel odaya girdiğinde, annesi yatağının yanındaki sandalyeye oturmuş, televizyonda “*Wetten, Dass...?*”ı izliyordu. Televizyonun sesi kapalı olduğundan Thomas Gottschalk sessizce sırtıp çene çalıyordu. Kadın oğluna ağız dolusu gülümsedi ve uzaktan kumandayla televizyonu kapattı.

“Merhaba, oğlum. Yorgun görünüyorsun.” Oğluyla konuştuğu Almanca, İngiliz aksanının ve ağır Frysk lehçesinin neredeyse gülünç bir karışımıydı. Fabel annesinin yanağını öpmek için eğildi. Yaşlı kadın oğlunun koluna hafif hafif vurdu.

“Ben iyiyim, *Mutti*. Kaygılanmamız gereken kişi ben değilim. Ama bütün haberler iyi gibi görünüyor... hemşire EKG’nin normal

olduğunu ve bir ihtimal yarın öğleden sonra taburcu edilebileceğini söyledi.”

“Hilke Freericks’le mi konuşuyordun? Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar ikiniz pek sıkı fıkıydınız.”

Fabel yatağın kenarına oturdu. “Bu çok, çok uzun zaman önceydi, *Mutti*. Onu zor tanıdım.” Fabel konuştuğu, kızıl kumral, uzun ve parlak saçları ve uzak bir yazın parlak güneşi altında ışıldayan teniyle Hilke’nin görüntüsü, az önce koridorda çene çaldığı derbeder görünümlü, orta yaşlı kadının görüntüsüyle çarpışıyordu. “Çok değişmiş.” Fabel durakladı. “Ben de o kadar değiştim mi, *Mutti*?”

Annesi güldü. “Bana sormıya. Sen ve Lex hâlâ benim bebekle-rimsiniz. Ama ben olsam endişelenmezdim. Hepimiz değişiyoruz.”

“Ben buraya geldiğimde her şeyi eskisi gibi bulmayı bekliyorum.”

“Bunun nedeni buranın senin için bir mefhum olması, geçmişindeki bir yer, bir gerçeklikten daha fazlası. Sen buraya anılarının ayrıntılarına yeniden yoğunlaşmak için geliyorsun. Ne zaman İskoçya’ya dönsem ben de aynen böyle yapardım. Ama eşyalar da mekânlar da değişiyor. Dünya durmuyor.” Gülümsedi, uzandı ve elini Fabel’in şakaklarındaki saçların arasında tatlı tatlı gezdirerek, aynı çocukluk günlerinde olduğu gibi oğlunun saçlarını düzeltti. “Gabi nasıl? Torunumu ne zaman beni görmeye getirecek-sin?”

“Umarım yakında,” dedi Fabel. “Yakında bir hafta sonu gelip benimle kalacak.”

“Peki ya annesi nasıl?” Ayrılmalarından beri, annesi Fabel’in eski karısı Renate’yi bir kez olsun adıyla anmamıştı; ve Renate’den bahsederken, Fabel yaşlı kadının sesinin buz kestiğini hissedebiliyordu.

“Bilmiyorum, *Mutti*. Onunla pek konuşmuyorum, konuştuğumda da pek hoş olmuyor. Her neyse, Renate’den bahsetmeye-lim: seni sinirlendirmekten başka bir şeye yaramaz.”

“Ya şu yeni kız arkadaşından ne haber? Artık pek de yeni sayılmaz ya. Epey bir zamandır onunla birliktesin –ciddi bir şey mi bari?”

“Ne... Susanne mi?” Fabel bir an için şaşırılmış göründü. Onu bocalatan, sorudan çok bu soruya ne cevap vereceğini bilemediğini aniden fark etmesi olmuştu. Omuz silkti. “Aramız iyi. Gerçekten iyi.”

“Benim de kasap Herr Heermians’la aram gerçekten iyi, ama bu birlikte bir geleceğimiz olduğu anlanına gelmiyor.”

Fabel güldü. “Bilmiyorum, *Mutti*. Henüz erken. Her neyse, doktorun buradan çıkınca yapman gerekenler konusunda ne söyledi, sen bana onu anlat...”

Fabel ve annesi sonraki iki saati boş boş çene çalarak geçirdiler. Bu sırada, Fabel annesine uzun zamandır yapmadığı kadar yakından baktı. Hangi ara bu kadar yaşlanmıştı? Saçları ne zaman beyazlamış ve Fabel bunu neden fark etmemişti? Norddeich’in onun için bir mefhum oluşuyla ilgili sözlerini düşündü; Fabel annesinin de bir mefhum olduğunu fark etti, asla değişmemesi, yaşlanmaması beklenen bir değişmez. Ya da ölmemesi gereken...

Fabel annesinin evine döndüğünde saat on buçuğu geçmişti. Dolaptan bir Jever birası aldı ve elinde birayla serin geceye çıktı. Bahçenin aşağısına yürüdü, alçak kapının ve ağaçların arasından geçti. Sonra su bendinin çimenlik dik setine tırmandı; tepeye vardığında dirseklerini dizlerine dayayıp bitki aromalı Frizya birasını ara sıra dudaklarına götürerek öylece oturdu. Gece serin ve berraktı, yıldızlar muazzam Frizya göğüne saçılmıştı. Kumullar önünde uzanıyor ve ufkun orta yerinde, Norderney akşam feribotunun parıltılı ışıklarını görebiliyordu. Bu da bir başka değişmezdi: o an oturduğu, arkasındaki dümdüz toprakların ve önündeki dümdüz denizin üstünde yükselen bu nokta. Geçmişte, çocukken, gençken ve yetişkin bir adam olduktan sonra burada o kadar çok oturmuştu ki. Üzerine çullanan bu düşünceleri uzaklaştırmak ister gibi derin bir nefes aldı, ama düşünceler kafasında rasgele ve acımasızca vızıldamaya devam etti. Hilke Tietjen’in Norddeich kumullarındaki çoktan yok olmuş görüntüleri, Blankenese sahilindeki ölü kızın görüntüsüyle çarpıştı; Fabel yokluğunda değişen kendi evini ve Paula Ehlers’in yokluğunda zamanda donup kalan Ehlers’lerin evini düşündü. Gecenin son feribotu Norddeich kıyısına yaklaşıyordu. Fabel Jever’den bir yudum daha aldı. Hilke Tietjen’i şimdiki haliyle hatırlamaya çalıştıysa da bunu beceremediğini fark etti: ergenlik çağındaki Hilke’nin görüntüsü baskın çıkıyordu. Bir insan nasıl olur da bu kadar değişirdi? Acaba ölen kız hakkında yanlış mıydı? Bu kadar kısa bir süre içerisinde değişmiş olabilir miydi?

“Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim...” Bu ses Fabel’i yerinden sıçrattı. Geriye döndü ve arkasında duran ağabeyi Lex’i gördü.

“Tanrı iyiliğini versin, Lex, ödümü patlattın!”

Lex güldü ve Fabel’in sırtını diziyle sertçe dürttü.

“Hırsız uğursuz takımıyla çok fazla zaman geçiriyorsun, Jan-nik,” dedi, Fabel’in ilk adını Friz dilindeki küçültme ekiyle söyleyerek. “Her an birinin üzerine atılmasını beklemek durumundasın. Sakinleşmen lazım.” Sonra, kardeşinin yanına oturdu. Dolaptan iki Jever daha getirmişti, şişelerden birini Fabel’in göğsüne vurdu.

“Seni yarından önce beklemiyordum.” Fabel, ağabeyine içtenlikle gülümsedi.

“Biliyorum, aşçı yamağım benim için çift vardiya yapacak. Ben dönene kadar Hanna ve personel aralarında idare edecekler artık.”

Fabel başıyla onayladı. Lex Danimarka sınırı yakınındaki Kuzey Frizya adası Sylt’ta bir restoran ve otel işletiyordu.

“*Mutti* nasıl?”

“İyi, Lex. Gerçekten iyi. Büyük ihtimalle yarın çıkacak. Doktorların söylediğine göre çok hafif bir krizmiş.”

“Bu gece ziyaret etmem için çok geç oldu. Sabah ilk iş onu görmeye gideceğim.”

Fabel Lex’e baktı. Ağabeyini her zaman, “Yaşça büyük, ama ruhen küçük,” diyerek tarif ederdi. Hiçbir şekilde birbirlerine benze-
mezlerdi: Fabel tipik bir Kuzey Almanken, Lex annesinin Kelt kökenlerine çekmiş gibiydi. Boyu Fabel’den epeyce kısaydı ve koyu renk gür saçları vardı. Ve aralarındaki farklılık dış görünüşleriyle sınırlı değildi. Fabel sık sık Lex’in yumuşak başlı mizacına ve bastırılmaz eğlence duygusuna inrenirdi. Lex kardeşine göre çok daha çabuk ve kolay gülümserdi ve neşesi, yüzünde, özellikle de her zaman gülermiş gibi görünen gözlerinin etrafında izlerini bırakmıştı.

“Hana ile çocuklar nasıl?” diye sordu Fabel.

“Mükemmel. Biliyorsun işte, her zamanki koşuşturmaca. Ama hepimiz iyiyiz, bu yıl otelin işleri de iyi gitti. Senin şu seksi psikologu ne zaman getireceksin?”

“Umarım yakında getiririm. Ama şu an elimde lanet olasıca bir dosya var, Susanne’nin de çok yoğun olduğunu biliyorum... ama biraz şansın yardımıyla çok uzun sürmeyecektir. Tanrı biliyor ya, biraz ara vermeye ihtiyacım var.”

Lex ağzını koca bir yudum birayla doldurdu. Tekrar kardeşine dönüp elini omzuna koydu. “Yorgun görünüyorsun, Jan. *Mutti* büyük bir şok oldu, değil mi? Yarın onu görene kadar içim rahat etmeyecek, bunu biliyorum.”

Fabel ağabeyinin gözlerinin içine baktı. “Çok büyük bir şok ya-

şadım, Lex. *Papi*³⁶ için aradıkları zamanı hatırlattı bana. *Mutti* olmadan hayatın nasıl olacağını gerçekten düşünmemiştim hiç.”

“Biliyorum. Ama en azından olayın çok ciddi olmadığını biliyoruz.”

“Bu sefer,” dedi Fabel.

“Hayat, yanına vardığımızda geçmek zorunda olduğumuz köprülerle dolu, Jan. Sen hep en kaygılıydın.” Lex birden bir kahkaha attı. “Her zaman öyle ciddi bir çocuktun ki.”

“Sen ise asla ciddi olmadın, Lex. Ve hâlâ çocuksun,” dedi Fabel, sevecen bir sesle.

“Ama sorun sadece *Mutti* değil, yanılıyor muyum?” diye sordu Lex. “Gerçekten gerginsin, bunu hissedebiliyorum. Her zamankinden daha gergin yani.”

Fabel omuz silkti. Feribotun ışıkları burnun ardında kaybolmuş ve gece yıldızlara kalmıştı. “Dediğim gibi, Lex, elimde zorlu bir dosya var.”

“Bir kez olsun, Jan, neden anlatmıyorsun bana? Uğraşmak zorunda olduğun şeyler hakkında asla konuşmazsın. Renate’yle de asla konuşmadın. Bence aranızdaki problemin bir kısmı da buydu.”

Fabel keyifsizce homurdandı. “Aramızdaki problem Renate’nin başka biriyle düzüşmeye başlamış olmasıydı. Ve bunun sonucunda kızımı kaybettim.” Lex’e döndü. “Ama belki de sen haklısın. Ben sadece, insanların birbirlerine neler yapmaya kadir olduklarını görüyor, bunlarla uğraşıyorum. İnsanın normalde görmeden ya da bilmeden bir ömür geçirebileceği türden şeyler. İnsanları dışarıda bırakmaya çalıştığım için değil, onları korumaya çalıştığım için bahsetmiyorum bunlardan. Renate asla anlamadı bunu. Bazen her şeyimi, tüm dikkatimi, tüm zamanımı elimdeki dosyaya vermem gerektiğini de asla anlamadı. Kurbanlara ve ailelerine borçlu olduğum bir şey bu. Belki de bu yüzden Susanne ve ben birlikte iyiyiz. Bir adli tıp psikologu olarak o da benimle aynı pisliğin içinde debelenmek zorunda. Susanne bunun ne kadar boktan bir iş olduğunu ve insana neler yapabileceğini biliyor. Renate bunun benim için bir oyun gibi olduğunu söylerdi. Kötü adama karşı ben. Kimin kazanacağını görmek için bir yarışma. Ama öyle değil, Lex. Ben aklımı kullanarak kurnaz bir düşmanla başa çıkmaya çalışıyor değilim: zamana ve hastalıklı bir akla karşı yarışıyor ve bir sonraki kurbanına zarar vermeden onu yakalamaya çalışıyorum. Bu bir suçluyu yakalama meselesi değil, bir hayat kurtarma meselesi.”

Lex iç geçirdi. “Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Jan. *Niçin*, anlıyorum sanırım, ama tüm bu acı ve dehşetle nasıl başa çıktığını anlayamıyorum.”

“Bazen başa çıkamıyorum, Lex. Örneğin bu dosya. Bir kızla başladı... on beş, belki on altı yaşında, boğulmuş ve bir sahile atılmış. Gabi gibi bir kız. Senin Karin gibi bir kız. Söndürülmüş genç bir hayat. Bu yeterince kötü, ama bunu yapan lanet olasıca sapık, kızın üzerine başka bir kızın kimliğini bırakmış –üç yıldır kayıp olan bir kızın kimliğini. İğrenç. Hem iğrenç hem de inanılmayacak kadar zalimce... zaten paramparça olmuş bir aileyi iyice harap etmeyi planlamış gibi.”

“Ve kesinlikle aynı kız değil, öyle mi?”

“Neredeyse eminiz. Ama kesin emin olmak için kızın zavallı ailesini DNA testine sokacağım.”

“Tanrım,” dedi Lex, bakışlarını kumullar ve kadife gibi karanlık dalgalar arasında gezdirerek. “Yani sahildeki o kızın katilinin öbür kızı da öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsun, şu kayıp kızı?”

Fabel omuz silkti. “Bunun oldukça güçlü bir ihtimal olduğunu düşünüyorum.”

“Öyleyse zamana karşı yarışına geri döndün. Başka bir kızın canını almadan onu yakalaman gerek.”

“Aşağı yukarı öyle sayılır.”

Lex uzun, yavaş bir soluk verdi. “Soğuk olmaya başladı ve benim bir biraya daha ihtiyacım var.” Ayağa kalktı ve eliyle Fabel’in omzuna vurdu. “Hadi içeri gidelim.”

Fabel ayağa kalkıp aşağıdaki bende, çocukluklarını paylaştıkları eve doğru giden ağabeyinin peşine takılmadan önce, kumulların üzerinden denize doğru son bir kez uzun uzun baktı.

19 mart cuma, 15.30: Norddeich, Doğu Frizya

Fabel iyi uyumamıştı. Rüyasında Norddeich sahili boyunca koşan ve peşinden gelmesi için ona işaret eden ergenlik çağındaki Hilke Tietjen'i görmüştü. Hilke bir kumulun ardında kaybolmuştu, ama Fabel arkasından yetiştiğinde kumun üzerinde yatan Hilke değil, başka bir sahilden başka bir genç kızdı ve kırışmayan gök mavisi gözlerini Fabel'e dikmişti.

O sabah ağabeyi Lex'le birlikte annelerini ziyaret etmek için Norden'e gitmişlerdi. Onlara hastanın taburcu edilebilecek kadar iyi olduğu söylenmişti, ama takip eden birkaç gün, her gün gelip onu evde görecek bir doktorun ayarlanması gerekiyordu. Arabaya doğru yürürlerken, Fabel annesinin ne kadar da dirençsiz göründüğünü üzülererek fark etmişti. Sonraki birkaç gün yaşlı kadının yanında kalmaya gönüllü olan Lex, annesine Fabel'in Hamburg'a dönmesini önermiş ve kardeşinin son derece önemli bir vakayla ilgilenmekte olduğunu anlatmıştı. Fabel üzerindeki baskı hafiflettiği için ağabeyine minnettardı, ama gideceği için suçluluk duyuyordu.

"Yaygarayı bırakın," demişti anneleri. "Boş yere telaş edilmesinden nasıl nefret ettiğimi bilirsiniz. İyileşeceğim. Önümüzdeki hafta sonu gelip beni görürsünüz."

Fabel tekrar A28 otoyoluna çıkar çıkmaz, Werner'i Präsidium'dan aradı. Werner annesinin durumunu sorduktan sonra, dosya üzerinde konuşmaya başladılar.

"Institut für Rechtsmedizin'den teyit aldık," dedi Werner. "Sahildeki kızın DNA'sı Frau Ehlers'ten alınan örneklerle uyuşmuyor. Kız herkes olabilir, ama kesinlikle Paula Ehlers değil."

"Anna kızın gerçek kimliğini saptama konusunda bir ilerleme kaydetti mi?"

“Hayır. Araştırmasını genişletiyor, umut vaat eden birkaç kayıp vakası da buldu, ama arkasını takip edince örtüşmedikleri ortaya çıktı. Sen gittiğinden beri soluk almadan bu iş üzerinde çalışıyor... Dün gece Präsidium’dan kim bilir kaçta çıktı. Ha, bu arada, Möller DNA sonuçlarını haber vermek için aradığında otopsi bulguları hakkında seninle konuşmak istedi. Kasıntı pezevenk bana anlatacak değil tabii –nasıldır bilirsin. Döndüğünde raporun masanda olacağını söyledi. Ben de ona, önemli noktaları sana aktarmayı isteyeceğini belirttim.”

“Sana ne dedi?”

Werner’in sesinden, bir yandan konuşurken bir yandan da notlarına göz gezdirmekte olduğu anlaşılıyordu. “Möller’e göre ölen kız on beş-on altı yaşında. Çocukluk çağında ihmal edildiğini gösteren belirtiler var: bakımsız dişler, birkaç eski kırık falan.”

“O zaman uzun süre kötü muameleye maruz kalmış olabilir,” dedi Fabel. “Bu da katilin bir ebeveyn ya da vasi olabileceği anlamına gelebilir.”

“Bu da, Anna’nın kayıplar arasında izini sürmekte neden bu kadar zorlandığını açıklar,” dedi Werner. “Eğer katil ebeveynlerden biri ise, kızın kayıp olduğunu bildirmeyi geciktirmiş ya da peşine düşmemize engel olmak için hiçbir zaman böyle bir bildirimde bulunmamış olabilir.”

“Buraya kadar tamam.” Fabel, Werner’in verdiği bilgileri değerlendirmek için bir an durdu. “Tek problem, çocukların aile çevresi dışında da bir hayatlarının olması. Bir yerlerde onun yokluğunu sorgulayan bir okul, onu özleyen arkadaşları veya akrabaları olmalı.”

“Anna senden ileride, Şef. Okul devamsızlık raporlarını tanyor. Yine de, şu ana kadar hiçbir şey bulamadı. Ve listeye olası bir erkek arkadaşı da ekleyebilirsin. Möller ölen kızın cinsel açıdan aktif olduğunu söylüyor, ancak ölümünden önceki son iki gün içinde cinsel temas bulgusu yok.”

Fabel iç geçirdi. Ammerland’ı baştan sona geçtiğini fark etti; bir levha Oldenburg sapağına geldiğini gösteriyordu. Burası eski üniversitesinin bulunduğu şehirdi. Doğu Frizya’yı daha yeni geride bırakmıştı, ama şimdiden insanların birbirlerine, çocuklarına yapabilecekleri şeylerin çamuruna batmaya başlamıştı. “Başka bir şey var mı?”

“Hayır, Şef. Möller’in, kızın ölümünden önceki kırk sekiz saat içinde yiyecek pek bir şey bulamadığını söylemesi dışında bir şey yok. Sen Präsidium’a mı dönüyorsun?”

“Evet. Birkaç saat içinde orada olurum.”

Fabel telefonu kapattıktan sonra radyoyu açtı. Radyo NDR 1'e ayarlıydı. Bir akademisyen, son derece tartışmalı bir roman yazmış olan bir yazar hakkında atıp tutuyordu. Fabel tartışmanın epeyce bir kısmını kaçırmıştı, ama anlayabildiği kadarıyla, yazar meşhur bir tarihi kişiliği çocuk katili olmakla itham eden kurgu mahsulü bir iddiada bulunmuştu. Tartışma devam ettikçe, Fabel bu kişiliğin, Alman halk hikâyelerini ve masallarını, efsanelerini ve mitlerini derlemiş olan XIX. yüzyıl dilbilimcileri Grimm Kardeşler'den biri olduğunu anladı. Program ilerledikçe akademisyen iyice çileden çıktı; kitabın yazarı ise sarsılmaz sükûnetini koruyordu. Fabel, yazarın Gerhard Weiss adında biri, kitabın isminin de *Die Märchenstrasse*, yani “Masal Yolu” olduğunu anlamıştı. Kitap, Jacob Grimm'in romanlaştırılmış seyahat günlüğü şeklinde kaleme alınmıştı. Programın sunucusu, bu kurmaca öyküde, Jacob Grimm'in kardeşi Wilhelm'e eşlik ettiğini ve iki kardeşin, sonunda *Çocuklar ve Ev Halkı İçin Masallar (Grimm Masalları)* ve *Alman Mitleri* adıyla yayımlayacakları hikâyeleri derlediklerini anlattı. Romanın gerçeklerden ayrıldığı nokta, Jacob Grimm'i çocukları ve yetişkin kadınları öldüren, kardeşiyle birlikte ziyaret ettiği köy ve kasabalarda cinayetler işleyen, her cinayetinde de kardeşiyle derlediği hikâyelerden birini canlandıran bir seri katil olarak betimlemesiydi. Romanda, ruh hastası Grimm'in eylemlerinin gerekçesi, bu yolla hikâyelerin gerçekliğini yaşatmaya devam ediyor olmasıydı. Kurgulanmış Jacob Grimm, sonunda, mitlerin, efsanelerin ve fablların insan ruhunun karanlığını dile getirmekte esas olduğuna inanır hale geliyordu.

“Bu bir alegori,” diye açıkladı yazar Gerhard Weiss, “bir yazı sanatı. Jacob Grimm'in bir pedofil ya da herhangi türden bir katil olduğuna dair hiçbir kanıt, hatta ima yok, asla olmadı da. Kitabım *Die Märchenstrasse* bir hikâye, hayal ürünü bir öykü. Jacob Grimm'i seçtim, çünkü o ve kardeşi hem Alman halk hikâyelerinin derlenmesi ve incelenmesiyle, hem de Alman dilinin kurallarının analiziyle uğraşmış kişiler. Eğer mitlerin ve folklorun gücünü anlanuş birileri varsa, bunlar Grimm Kardeşler'den başkası değildir. Bugün çocuklarımızın gözden uzak yerlerde oynamasına izin vermeye korkuyoruz. Modern hayatın her alanında tehdit ve tehlike görüyoruz. Kendimizi, hayatımıza ve bugünün toplumuna ayna tuttuğuna inandırdığımız modern mitlerle korkutmak için sinemaya gidiyoruz. Gerçek şu ki, tehlike her zaman vardı. Çocuk katili, tecavüzcü, gözü dönmüş katil her zaman insanlık serü-

veninin değişmezleriydi. Tek fark, ağızdan ağza anlatıp kendimizi korkutmak için kullandığımız hain kurt, kötü kalpli cadı, ormanın karanlığında bekleyen kötülük hikâyeleri yerine, şimdi kendimizi, sinemalarda izlediğimiz müthiş zeki seri katiller, kötü niyetli takipçiler, dünya dışı varlıklar ya da bilimin yarattığı canavarlarla korkutuyor olmamız... Tek yaptığımız, hain kurdu yeniden icat etmek. Bugün elimizde ezeli korkular için modern alegoriler var, hepsi bu..."

"Ve bu da size büyük bir Alman'ın itibarına dil uzatma hakkı veriyor, öyle mi?" diye sordu akademisyen. Ses tonunda hem hayret hem de öfke vardı.

Yazarın sesi yine sükûnetini korudu. Gerçekten de rahatsız edici, diye düşündü Fabel. Neredeyse duygusuz. "Aynı Jacob Grimm'in soyundan gelenler gibi, Alman edebiyat çevrelerinde de öfke yarattığının farkındayım, ancak ben modern bir fabl yazarı olarak görevimi yerine getirmekten başka bir şey yapmıyorum. Bu sıfatla, sorumluluğum okuyucuyu dışarıdaki tehlike ve içteki karanlıkla korkutma geleneğini sürdürmek."

Bir sonraki soru, programın sunucusundan geldi. "Ama Jacob Grimm'in soyundan gelenleri özellikle öfkeliendiren, Jacob Grimm'i katil olarak betimlemenizin tümüyle hayal mahsulü olduğunu ifade etmenize rağmen, bu romanı 'hakikat olarak kurmaca' kuranınızı desteklemek için kullanmanız. Bunun anlamı ne? Kitabınız kurmaca mı, değil mi?"

"Dediğiniz gibi," diye cevap verdi Weiss, aynı düz ve heyecansız tonla, "romanım gerçekler üzerine kurulmuş bir eser değil. Ancak, kurgu ürünü pek çok yapıtta olduğu gibi, gelecek kuşakların muhtemelen kitapta bir miktar hakikat payı olduğuna inanacaklarından eminim. Daha eğitimsiz ve daha tembel bir gelecek, romanı hatırlayacak ve gerçek olarak kabul edecek. William Shakespeare'in İskoç Kralı Macbeth'i betimleyişini alın. Gerçekte, Macbeth hayli sevilen, saygı duyulan ve başarılı bir kraldı. Ama Shakespeare'in İngiliz monarşisini memnun etme arzusu yüzünden kurmaca bir yapıtta iblisleştirildi. Macbeth bugün, acımasız bir hırsın, açgözlülük, zorbalık ve kana susanışlığın simgesi, anıtsal bir örneğidir. Ama bunlar Shakespeare'in yarattığı karaktere ait özelliklerdir, tarihteki gerçek Macbeth'e değil. Tarihten efsaneye, efsaneden mite öylesine geçmiyoruz –uyduruyor, ekliyor, üretiyoruz. Mitler ve fabllar ebedi hakikat haline geliyor."

Akadenisyen, yazarın değindiği noktayı es geçip romanın Jacob Grimm'in itibarını zedelemesi konusundaki sert eleştirilerini

yineledi ve tartışma, programın yayın süresinin dolmasıyla, sona ermeden kesildi. Fabel radyoyu kapattı. Kendini yazarın söylediklerini düşünürken buldu. Aynı kötülüğün insanlar arasında hep olduğuyla; rasgele, acımasız bir şiddet ve ölümün hep var olduğuyla ilgili sözlerini. Kızı boğan ve sahile atan hastalıklı canavar, psikozlu zihinlerden oluşan uzun zincirin son halkasıydı. Fabel bunun doğru olduğunu hep biliyordu elbette. Bir zamanlar, uyrukların üzerindeki mutlak gücüne dayanarak, yıllar boyunca ceza görmeden genç oğlanları kaçırarak, tecavüz eden ve öldüren XVI. yüzyıl Fransız soylusu Gilles de Rais hakkında bir şeyler okumuştı; tahmini ceset sayısı yüzlerceydi, binlerce bile olabilirdi. Ama Fabel, kendini seri katilin modern bir olgu olduğuna ikna etmeye çalışmıştı: parçalanarak bir sosyal düzenin, suiistimalle şekillenen ve sokaktaki ya da internetteki sert pornoyla beslenen hastalıklı zihinlerin ürünü olduğuna. Bu inanç, bir şekilde, içinde zayıf bir umut barındırıyordu: şayet bu canavarları modern toplumumuz yarattıysa, problemi bir şekilde çözebilirdik. Bunun insanoğlunun temel değişmezlerinden biri olduğunu kabul etmek ise, neredeyse umuttan vazgeçmek anlamına geliyordu.

Fabel CD-player'a bir disk yerleştirdi. Herbert Groenemeyer'in sesi arabayı doldurur ve kilometreler akıp giderken, düşüncelerini ormanda pusuda bekleyen ezeli kötülükten uzaklaştırmaya çalıştı.

Ofisine döndüğünde Fabel'in ilk işi annesini aramak oldu. Annesi onu hâlâ iyi olduğuna ikna etti; Lex üzerine titriyor, ona nefis yemekler hazırlıyordu. Annesinin telefondaki sesi Fabel'in dünyasını yeniden dengeye kavuşturur gibi oldu. Bir telefon hattı mesafesindeki yaşlı kadının belirgin aksanı ve sesinin tınısı genç bir anneye aitti. Fabel'in, hayatındaki varlığını hep değişmez, sarsılmaz bir sabit olarak gördüğü bir anneye. Telefonu kapattıktan sonra, Susanne'yi aradı, ona döndüğünü söyledi ve işten sonra ona gelmesini kararlaştırdılar.

Anna Wolff, Fabel'in kapısını tıklatıp içeri girdi. Karmakarışık siyah saçlarının ve koyu renkli rimelinin etkisiyle yüzü her zamankinden daha da solgun görünüyordu. Cart kırmızı ruju, yorgunluktan solmuş teninde öfkeyle alev saçarak gibiydi. Fabel kızı eliyle oturtmasını işaret etti.

"Uykunu alamamış gibi görünüyorsun," dedi Fabel.

"Siz de öyle, Şef. Anneniz nasıl?"

Fabel gülümsedi. "İyiye gidiyor, teşekkür ederim. Ağabeyim

birkaç gün yanında kalacak. Anladığım kadarıyla kızın kimliği konusunda çetin bir mücadele içindesin.”

Anna başıyla onayladı. “Otopsi raporundan, kızın küçükken ihmal edildiği ve büyük olasılıkla kötü muameleye maruz kaldığı sonucuna vardım. Almanya’nın başka bir yerinden, hatta yabancı bir ülkeden uzun zaman önce kaçmış biri olabilir. Ama hâlâ üzerinde çalışıyorum.” Sanki söyleyeceklerini Fabel’in nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi, bir an durakladı. “Umarım buna kızmazsınız, Şef, ancak ben Paula Ehlers dosyasına da oldukça yakından bakıyordum. İçimde, her iki kız için de aynı adamı arıyormuşuz gibi güçlü bir his var.”

“Katilin ölü kızın avucuna bıraktığı yanlış kimlikten dolayı mı?”

“Hem ondan, hem de sizin de belirttiğiniz gibi, iki kızın birbirine çok benzemesinden; bu durum, katilin Paula Ehlers’i bir gazete fotoğrafından çok yaşarken gördüğünü düşündürüyor. Ölen kızın Paula Ehlers olmadığından kesinlikle emin olmak için DNA testleri yaptırmak zorunda kalmadık mı?”

“Ne demek istediğini anlıyorum, Anna. Peki şimdi neyin peşindesin?” diye sordu Fabel.

“Kommissar Klatt’la birlikte dosya notlarını gözden geçiriyorum.”

Fabel küçük bir lanet okudu. “Kahretsin, Kommissar Klatt’ı tamamen unuttum. O ne durumda?”

Anna omuzlarını silktili. “İyi. Fena biri değil, sanırım. Ve Mordkommission’da çalışıyor olmaktan dolayı heyecanlı gibi görünüyor.” Anna dosyayı açıp devam etti. “Her neyse, bunu onunla birlikte gözden geçirdim. Şu Fendrich’e tekrar baktık. Hatırlıyor musunuz? Heinrich Fendrich, Paula’nın Almanca öğretmeni?”

Fabel başıyla onayladı. Ehlers’lerin evine giderken mola verdikleri benzin istasyonunun kafesinde Anna’nın Fendrich hakkında verdiği bilgileri hatırladı.

“Biliyorsunuz, Klatt’ın şüpheleri vardı. Fendrich hakkındaki şüphelerinin pek bir dayanağı olmadığını o da kabul ediyor... bunların daha çok, emin olduğu, ancak sebebini açıklayamadığı hislerin, önyargıların ve başka hiçbir ipucu olmamasının bir bileşimi olduğunu.”

Fabel kaşlarını çatı. “Önyargı mı?”

“Fendrich biraz yalnız biri. Otuzlarının ortalarında... yani, şimdi otuzlarının sonundadır herhalde, hâlâ bekâr ve yaşlı annesiyle birlikte oturuyor. Yine de, anlaşıldığı kadarıyla, o zamanlar durmadan ayrılıp tekrar birleştiği bir kız arkadaşı varmış. Ama ben

Paula'nın ortadan kaybolduğu sıralarda bu ilişkinin sona erdiğini düşünüyorum.”

“Öyleyse Kommissar Klatt bir şüpheli bulmak için yanıp tutuşuyordu ve Norman Bates tipinde birini buldu,” dedi Fabel. Anna anlamamış gibi bakınca da, “Hitchcock'un *Sapık*'ındaki karakter,” diye ekledi.

“A, evet, tabii. Yani, evet, bir anlamda öyle yaptığı söylenebilir. Ama onu kim suçlayabilir ki? Ortada, artık muhtemelen ölmüş kayıp bir kız ve kızın dostça bir ilişki içindeymiş gibi görüldüğü bir öğretmen vardı ve gerçeği teslim etmek gerekirse, bu öğretmen normal ilişkiler kuran biri gibi görünmüyordu. Buna ilaveten bir de, Paula'nın okul arkadaşlarının, Fendrich'in sınıfta Paula'ya abartılı zaman ayırdığı yolundaki iddiaları vardı. Dürüst olmak gerekirse, biz de olsak Fendrich'i biraz zorlardık.”

“Sanırım öyle, ama Paula'yı kaçırان, muhtemelen de öldüren kişinin benzer yapıda bir ailesinin olması da aynı oranda muhtemel. Her neyse, Klatt Fendrich hakkında şimdi ne düşünüyor?”

“Valla...” Anna kararsızlığını ifade etmek için kelimeyi iyice vurgulamıştı. “Artık bir şeyleri yanlış değerlendirdiğini ya da yanlış çıkarımlarda bulunduğunu düşündüğü hissine kapıldım. Ne de olsa, Fendrich Paula kaybolduğunda başka bir yerde olduğunu kesin bir şekilde ispat edebiliyor gibi.”

“Ama?”

“Ama Klatt'ın içinde hâlâ Fendrich'e dair bir 'his' var. Belki de Paula'yla arasındaki ilişkide uygunsuz bir şeyler olabileceği yolunda bir his. Fendrich'e bir kez daha bakmakta fayda olabileceğini söyledi –ama kendisinin bu sürece katılmak istemediğini söylüyor. Anlaşıldığı kadarıyla, Fendrich Klatt'ı mahkemeye verip taciz davası açmakla tehdit etmiş.”

“Peki onu nerede bulacağız? Hâlâ okulda mı?”

“Hayır,” dedi Anna. “Başka bir okula geçmiş. Bu sefer Hamburg'da.” Anna dosyaya göz gezdirdi. “Rahlstedt'te. Ama anlaşıldığı kadarıyla, hâlâ üç yıl önce oturduğu evde yaşıyor. O da Rahlstedt'te.”

“Pekâlâ,” dedi Fabel, saatine bakıp ayağa kalkarken. “Herr Fendrich çoktan okuldan dönmüş olmalı. Sahildeki kız öldüğü sırada nerede olduğunu kanıtlayabilecek mi, öğrenmek istiyorum. Gidip kendisini bir ziyaret edelim.”

Fendrich'in Rahlstedt'teki evi, caddeden biraz içeri çekilmiş, savaş öncesinden kalma, sağlam ve büyükçe beş benzer villadan

biriydi. Bu evler bir zamanlar, Rotherbaum ve Eppendorf'taki daha büyük evlerin itibarına özenirdi, ama savaş zamanının İngiliz bombardıman uçaklarının ve 1950'lerin plancılarının elinden kurtulmayı başarmış bu evler, şimdi bölgedeki savaş sonrası sosyal konutlar arasında son derece uyumsuz bir görüntü oluştuyordu: Rahlstedt alelacele planlanmış ve Hamburg'un merkezindeki bombardımanlarda evlerini kaybedenlerin yerleştirilmesi için kurulmuş bir semtti.

Fabel arabayı sokağın karşısına park etti. Anna'yla birlikte yan yana dizili villalara yaklaşıırken, diğer villaların hepsi iki ya da üç daireye bölünmüş olduğu halde Fendrich'in evinin müstakil ev olarak kaldığını fark etti. Binada donuk bir kasvet vardı ve ön taraftaki küçük bakımsız bahçe yoldan geçenlerin atıklarıyla çöplüğe dönmüştü.

Anna ön kapıya giden yarım düzine taş basamağı çıkarken, Fabel elini genç kadının koluna koyup evin duvarının yabani otlarla kaplı bahçeyle kesiştiği noktayı işaret etti: zemin hizasında, camları kir içinde iki küçük pencere vardı. Fabel pencerelerin ardındaki üçer adet parmaklığın belli belirsiz karaltısını seçebiliyordu.

"Bir bodrum..." dedi Anna.

"Birini 'yeraltında' tutabileceğin bir yer..."

Basamakları çıktılar ve Fabel eski, porselen bir zile bastı. Evin derinlerinde bir yerlerde çalan zilin sesi duyuldu. "Konuşmay sen yap, Anna. Öğrenmem gereken başka bir şey olduğunu düşünürsem soru sorarım."

Kapı açıldı. Fendrich Fabel'in gözüne otuzlarından çok kırklarının sonunda biri gibi göründü. Soluk tenli, ince uzun bir adamdı. Mat sarı saçları ince ve cansızdı; tepesi çıkık kafasının derisi, yüksek tavanlı holün ışığında saçlarının arasından parlıyordu. Kayıtsız bir merak ifadesiyle önce Anna'ya sonra Fabel'e, sonra tekrar Anna'ya baktı. Anna oval Kriminalpolizei şildini gösterdi.

"Hamburg KriPo'su, Herr Fendrich. Biraz konuşabilir miyiz?"

Fendrich'in yüzündeki ifade sertleşmişti. "Ne hakkında?"

"Biz Mordkommission'danız, Herr Fendrich. Önceki gün Blankenese sahilinde bir genç kız cesedi bulundu."

Fendrich, "Paula mı?" diyerek Anna'nın sözünü kesti. Yüz ifadesi yine değişmişti: bu seferkini çözmek daha zordu, ama Fabel adamın ifadesine korkuya benzer bir şey karıştığını fark etti.

"İçeride konuşsak, Herr Fendrich..." dedi Fabel sakın ve rahatlatıcı bir sesle. Fendrich bir an ne yapacağını şaşırarak görün-

düyse de, sonunda razı oldu ve kenara çekilerek onları içeri aldı. Kapıyı kapattıktan sonra koridordun sol tarafındaki ilk kapıyı işaret etti.

“Çalışma odama buyurun.”

Oda büyük ve dağınıktı; tavanın ortasındaki gösterişli bir kartonpiyerden uyumsuzca sarkan, fazla parlak bir floresan lambanın soğuk ışığında kupkuru görünüyordu. Caddeye bakan bir pencerenin bulunduğu duvar dışındaki tüm duvarlarda kitap rafları vardı. Büyük bir masa odanın neredeyse tam ortasına yerleştirilmişti; masanın üzerine çok sayıda kitap ve kâğıtla, bilgisayar ve yazıcıdan çıkan kablo ve tel çavlanları saçılmıştı. Pencerenin altında, sicimlerle bağlanmış ve kum torbaları gibi istiflenmiş dergi ve gazete yığınları vardı. Tam bir kargaşa gibi görünüyordu, ama odanın bütününe bakan Fabel, bunun düzenli bir karışıklık olduğunu sezdi; Fendrich istediği herhangi bir şeyin yerini, büyük ihtimalle anında ve her şey dikkatle düzenlenmiş ve dosyalanmış olsa bulabileceğinden çok daha kolayca bulabilecekmiş gibiydi. Odada konsantrasyonu çağrıştıran bir şeyler vardı; sanki Fendrich’in hayatının büyük kısmı –iç karartacak kadar işlevsel bir hayat– bu odada geçiyordu. Bu, Fabel’de, bu küçük odak noktasının ötesinde neler olduğunu görmek için evin geri kalanını arama isteği uyandırdı.

“Oturun,” dedi Fendrich, iki sandalyeyi kitap ve kâğıtların yükünden kurtararak. Anna ve Fabel oturmadan önce bir kez daha, “Bulduğunuz şu kız –Paula mıydı?” diye sordu.

“Hayır, Herr Fendrich, değildi,” dedi Anna. Fendrich’in gergin ifadesi biraz yumuşamıştı, ama Fabel’e göre bu bir rahatlama değildi. Anna, “Fakat bu kızın ölümü ile Paula’nın kayboluşunun birbiriyle bağlantılı olduğuna inanmak için nedenlerimiz var,” diye devam etti.

Fendrich ekşi ekşi gülümsedi. “Yani beni tekrar rahatsız etmek için geldiniz. Norderstedt’li meslektaşlarınız bunu yeterince yaptılar.” Masanın arkasına geçip oturdu. “Bana inanmanızı isterdim: Paula’nın kaybolmasıyla hiçbir ilğim yok. Tek istediğim artık lanet olasıca yakamdan düşüp gitmeniz.”

Anna elini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı ve uzlaşmacı bir tavırla gülümsedi. “Dinleyin, Herr Fendrich. Üç yıl önceki soruşturma sırasında Norderstedt polisiyle... sorunlar yaşadığınızı biliyorum, ama biz Hamburg polisindeniz ve Cinayet Masası dedektifleriyiz. Paula Ehlers dosyasını, sadece bulduğumuz ölü kızla herhangi bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmek için araştırıyoruz.

Sizinle sadece, tamamen farklı bir soruşturmaya zemin teşkil ettiği için konuşmak istiyoruz. Bu yeni dosyayla alakalı bazı bilgilere sahip olabilirsiniz.”

“Yani bana, bu iki olayda da hiçbir şekilde şüpheli olmadığımı mı söylüyorsunuz?”

“Bu kadar kati bir beyanda bulunamayacağımızı siz de biliyorsunuz, Herr Fendrich,” dedi Fabel. “Aradığımız kişinin kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Ama şu an için, sizinle şüpheli değil tanık olarak ilgilenmekteyiz.”

Fendrich omuz silkti ve sandalyesinin arkasına yaslandı. “Öğrenmek istediğiniz nedir?”

Anna hızla Fendrich’le ilgili temel kimlik bilgilerinin üzerinden geçti. Annesinin hâlâ onunla birlikte yaşayıp yaşamadığını sorduğunda, Fendrich canı yanmış gibi oldu.

“Annem öldü,” dedi, Anna’yla göz temasını ilk kez keserek. “Altı ay önce öldü.”

“Üzgünüm.” Fabel Fendrich’e baktı ve kendi annesi için kısa süre önce yaşadığı korkuyu düşünerek, adamla gerçek bir empati kurduğunu hissetti.

“Çok uzun zamandır hastaydı.” Fendrich omzunu silkti. “Şimdi yalnız yaşıyorum.”

“Paula’nın kayboluşundan sonra okul değiştirmişsiniz,” dedi Anna, konuşmanın temposunun düşmesine engel olmaya çalışmış gibi. “Neden bir değişiklik yapmaya gerek duydunuz?”

Fendrich tekrar gülümsedi. “Meslektaşınızdan sonra –adı Klatt’tı– Klatt benim bir zanlı olduğumu açık bir şekilde belli ettikten sonra, şüphe üzerime yapıştı kaldı. Veliler, öğrenciler, hatta iş arkadaşlarım bile... bunu bakışlarında görebiliyordum. O karanlık şüpheyi. Birkaç tehdit telefonu bile aldım. Ben de ayrıldım.”

“Ayrılmanızın hakkınızdaki şüpheleri artıracığını düşünmediniz mi?” diye sordu Anna, sempatik bir gülümsemeyle.

“Umurumda bile değildi. Sabrım taşmıştı. Kimse benim de fazlasıyla üzgün olduğumu bir an olsun düşünmedi bile. Paula’ya çok düşkündüm. Müthiş bir potansiyeli olduğunu düşünüyordum. Kimse bunu dikkate alır gibi değildi. Bunu *ahlaksızlık* olarak göstermeyi bir şekilde başaran meslektaşınız Klatt dışında hiç kimse...”

“Paula’nın Alman dili ve edebiyatı öğretmeniymişsiniz, doğru mu?” diye sordu Anna.

Fendrich başıyla onayladı.

“Dikkate değer bir akademik başarı vaat ettiğini söylüyorsunuz.”

nuz... ona karşı ilginizin odak noktası buymuş.”

Fendrich başını meydan okurcasına arkaya yatırdı. “Ediyordu. Evet.”

“Oysa diğer öğretmenlerinden hiçbiri bunun farkındaymış gibi görünmüyor. Ayrıca, Paula’nın okul dereceleri neredeyse bütün derslerde ortalama bir başarı gösteriyor.”

“Bütün bunları Tanrı bilir kaç defa tekrar ettin. *Ben* ondaki potansiyeli fark ettim. Almanca’ya doğal bir yeteneği vardı. Aynı müzikteki gibi. Müzik kulağına sahip olabilirsiniz. Paula’nın iyi bir kulağı vardı. Aynı zamanda, dikkatini tümüyle verdiğinde, kendini harika bir şekilde ifade edebiliyordu.” Dirseklerini darmadağın masaya dayadı ve ciddi bakışlarını Anna’ya dikerek öne eğildi. “Paula tipik bir bekleneni veremeyendi. Gerçek birisi haline gelme potansiyeli vardı, ama sistemin içinde yitip gitme ve bir hiç olma tehlikesiyle de karşı karşıyaydı. Okuldaki diğer öğretmenlerin bunu göremediğini kabul ediyorum. Ve ailesi de bunu fark etmekten âcizdi. Ona yardım etmeye onca zaman ayırmamın nedeni buydu. Bunu, ailesinin sınırlı beklentilerinin kuşatmasından kurtulması için gerçek bir fırsat olarak gördüm.”

Fendrich sandalyesinde arkaya yaslandı ve sanki mahkemeye verdiği ifadeyi bitirmiş gibi bir hareket yaparak avuçlarını açtı. Sonra, enerjisinin son damlası da tükenmiş gibi, ellerini sertçe masaya bıraktı. Fabel adama baktı, ama konuşmadı. Fendrich’in Paula’dan bahsederkenki ciddiyetinde –neredeyse tutkusunda– Fabel’i rahatsız eden bir şeyler vardı.

Anna daha fazla üstelemedi ve Paula’nın kayboluşu sırasında Fendrich’in başka yerde olduğunu ispatlayan kanıtların detaylarına geçti. Adamın verdiği cevaplar üç yıl önceki cevaplarının tıpatıp aynıydı ve dosyada yer alıyordu. Ama Anna’nın sorgulaması sırasında Fendrich’in sabırsızlığı giderek arttı.

“Bunun yeni bir vakayla ilgili olduğunu sanmıştım,” dedi, Anna sorularını bitirdiğinde. “Şu ana kadar yaptığınız tek şey eski bildik şeyleri tekrarlamak oldu. Bunun başka bir kızla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Bir cinayetle ilgili.”

Fabel dosyayı kendisine vermesi için Anna’ya işaret etti. Ölen kızın bulunduğu noktada çekilmiş büyük, parlak bir fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafı, tepkisini ölçmek için gözlerini yüzünden ayırmadan doğruca Fendrich’in önüne koydu. Bariz bir tepkiydi. Fendrich, “Aman Tanrım...” diye mırıldandı ve bir eliyle ağzını kapattı. Sonra, bakışları fotoğrafa kilitlenerek dondu kaldı. Öne eğildi ve tek tek her noktasını incelemiş gibi gözlerini fotoğrafın

üzerinde gezdirdi. Sonra rahatladı ve yüzü gevşedi. Kafasını kaldırıp Fabel'e baktı.

"Sanmıştım ki..."

"Onun Paula olduğunu mu sanmıştınız?"

Fendrich başıyla onayladı. "Özür dilerim. Çok sarsıldım." Fotoğrafa bir kez daha baktı. "Tanrım, Paula'ya öyle çok benziyor ki. Kesinlikle daha büyük, ama aynı Paula gibi. Bu yüzden mi arada bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Daha fazlası da var," diye açıkladı Anna. "Katil ölen kızın kimliği hakkında bizi yanıltmak için bir şey bırakmış. Onun Paula olduğuna inanmanız için."

"Pazartesi akşamüzerinden salı sabahına kadar neler yaptığınızı bize anlatabilir misiniz, Herr Fendrich?"

Fabel'in sorusuna vereceği cevabı düşünen Fendrich ağzını büzdü ve nefesini dudaklarının arasından üfledi. "Söyleyecek pek fazla bir şey yok. Her zamanki gibi işe gittim, iki gün de. Pazartesi akşamı doğrudan eve döndüm, sınav kâğıtlarını kontrol ettim ve bir şeyler okudum. Salı günü... eve dönerken yol üzerindeki MiniMarkt'tan³⁷ biraz alışveriş yaptım. Eve beş, beş buçuk sularında geldim... sonra da bütün gece evdeydim."

"Bunları teyit edecek birileri var mı?"

Fendrich'in gözlerinde ufak bir kıvılcım belirdi. "Anlıyorum... Paula'nın kayboluşuyla benim aranda bir bağlantı kuramadınız, bu yüzden de şimdi bu işi başıma sarmak istiyorsunuz."

"Durum öyle değil, Herr Fendrich." Anna bir kez daha adamı yatıştırmaya çalıştı. "Her türlü ihtimali değerlendirmek zorundayız, aksi halde görevimizi düzgün yapmanuş oluruz."

Fendrich'in sıska omuzlarındaki gerginlik azalmış ve gözlerindeki meydan okuma ifadesi sönükleşmişti, ancak hâlâ ikna olmamış gibi görünüyordu. Bir kez daha ölü kızın fotoğrafına baktı. Uzunca bir süre, konuşmadan fotoğrafa bakmaya devam etti.

"Aynı adam," dedi en sonunda. Anna ve Fabel birbirlerine baktılar.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Anna.

"Demek istediğim, haklısınız... Arada bir bağlantı var. Tanrım, bu kız kardeşi bile olabilir, öyle çok benziyorlar ki. Bu kıızı öldüren her kimse Paula'yı da tanıyor olmalı. Hem de oldukça yakından." Fendrich'in donuk gözleri gene acıyla dolmuştu. "Paula öldü. Değil mi?"

"Bunu bilmiyoruz, Herr Fendrich..."

"Evet." Fabel, Anna'nın sözünü kesti. "Evet, korkarım ki öyle."

37. Mini market.

19 mart cuma, 21.30: Naturpark³⁸ Harburger Berge, Hamburg'un güneyi

Buxtehude kötü bir şaka gibiydi. "Wo sich Fuchs und Hase gute Nacht sagen"³⁹ bir yerd. Asla hiçbir şeyin olmadığı bir yer.

Hanna için, Buxtehude'den gelmenin açık ve kesin bir anlamı vardı. Çok uzak bir yerden gelmek demekti bu. Taşralı olmak. Bir hiç olmak. Hanna Grün, Buxtehude'den ayrılmıştı, ama bu tüyler ürpertici orman içi araba park yerinin ortasında, beş yıllık Volkswagen Golf'ünün içinde oturmuş beklerken, acı acı, Buxtehude'den çok da uzaklaşmamış olduğunu düşündü. Gele gele o lanet olasıca fırına kadar gelebilmişti.

Hanna yaklaşık on dört yaşından itibaren her zaman oğlanların ilgisini çekmişti. Boyu uzamış, vücudu gelişmiş ve uzun sarı saçlarıyla okulunun en çok rağbet gören kızı haline gelmişti. Hanna zeki değildi, ancak bu ilgiyi fark edecek ve istediğini elde etmek için diğer kaynakları kullanacak kadar akıllıydı. Ve Hanna'nın başlıca arzusu bir an önce Buxtehude'den defolup gitmekti. Claudia Schiffer'in kariyeriyle ilgili gazete kesiklerini toplamıştı: bir diskoda bulunduğu sırada nasıl olup da karanlıktan aydınlığa çıktığı, ilk modellik sözleşmeleri, kazandığı olağanüstü meblağlar, gittiği egzotik yerler. Böylece, on sekiz yaşındaki Hanna, Buxtehude'yi geride bırakmış ve gençliğin sarsılmaz inancıyla Hamburg'da modellik kariyerine başlamak üzere yola koyulmuştu. Yine de, resepsiyonunda beklediği bütün modellik ajanslarının başka Claudia Schiffer klonlarıyla dolu olduğunu fark etmesi uzun zaman almamıştı. İlk mülakatında, evinden ayrılmadan önce yerel bir fotoğrafçının çektiği karelerden oluşan portfolyosunu göstermişti. Uzun boylu, sıska bir ibne ve eskiden manken olduğu

38. Doğa parkı.

39. Tilkilerin ve yabantavşanlarının birbirine iyi geceler dediği.

belli olan, kırklarının sonundaki bir kadın, Hanna'nın resimlerini gözden geçirirken kıs kıs gülmekten başka bir şey yapmamışlardı. Sonra Hanna'ya nereden geldiğini sormuşlardı. "Buxtehude'den," diye yanıt verdiğinde, orospu çocukları açık açık gül-müşlerdi.

Diğer ajansların büyük kısmında da aynı hikâyeye yaşanmıştı. Hanna, kendisi için öngördüğü hayatın adeta elinden uçup git-mekte olduğunu hissetmişti. Buxtehude'ye dönmek diye bir şey söz konusu olamazdı, ama aklındaki modellik kariyeri artık bir rüyaya dönüşmüştü ve hızla bir fantezi olma yolunda ilerliyordu. En sonunda telefon rehberlerini karıştırmaya başlamış ve Sankt Pauli'de bir ajans bulmuştu. Hanna, ajansa ait ofisin bir striptiz kulübünün üst katında olmasının anlamını kavrayamayacak ka-dar saf değildi. Kapıdaki tabela da ajansın "mankenler, egzotik dansçılar ve eskortlar" üzerinde uzmanlaştığını teyit ediyordu ve ajansı işleten deri ceketli, tıknaz İtalyan, moda endüstrisinden bi-ri olmaktan çok bir gangsteri andırıyordu. Doğrusu, adam olduk-ça açık konuşmuştu. Hanna'ya muhteşem vücutlu bir âfet oldu-ğunu ve eğer isterse ona bir sürü iş bulabileceğini söylemişti, an-cak bunların çoğu video işleri olacaktı. "Gerçek düzüşme -anlar-sın ya?"

Hanna İtalyan'a ilgilenmediğini söylediğinde, adam omuz silk-mekle yetinmiş ve "Sen bilirsin," demişti. Ama Hanna'ya bir kart uzatmış ve bir gün fikrini değiştirecek olursa kendisiyle temas kurmasını tembihlemişti. Başkalarıyla paylaştığı dairedeki odası-na dönen Hanna, bedenine acı veren, şiddetli, kontrol edilemez hıçkırıklarını boğmak için yastığını ağzına bastırmıştı. Hanna'nın canını en çok sıkan şey, İtalyan'ın video işlerinde "gerçek düzüş-me" olduğunu gayet olağan ve profesyonelce bir tavırla söyleme-si olmuştu. Adam özellikle ahlaksız biri değildi, şehvet düşkünü de değildi: sadece, sanki bir büro işinin detaylarını görüşürmüş gibi Hanna'nın önüne bir iş tanımı sunmuştu. Ama genç kıza en çok dokunan, adamın açıkça onun bu kadarına layık olduğunu düşünmesi olmuştu. Bundan fazlasını beklememeliydi. Hanna sı-radan bir iş aramaya işte bu görüşmeden sonra başlamıştı; ve ne sekreterlik becerileri ne de Abitur'u⁴⁰ olduğundan, seçenekleri oldukça sınırlıydı.

Hanna, Backstube Albertus'taki işe o sıralarda girmişti: bir üretim hattında, hayatları boyunca hiçbir hırs ya da iddia tanıma-

40. Almanya'da, genellikle 12 ya da 13 yıllık eğitimin ardından girilen lise bitirme sınav-ları için kullanılan terim.

muş, orta yaşlı, şişko ve salak kadınlarla birlikte çalıştığı bir işti bu. Şimdi, birbirini takip eden sıkıcı günler boyunca, her an biraz daha büyüyen bir mahkûmiyet duygusuyla doğum günü pastalarını kremayla süslüyor, ısıltılı sarı saçları lastikli bir fırıncı şapkasının altında toplanmış, mükemmel vücudu şekilsiz bir fırıncı önlüğünün altında gizlenmiş halde çalışıp duruyordu.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Yakında Markus onu bütün bunlardan kurtaracaktı. Yakında, hep istemiş olduğu zenginliğe ve hayat tarzına kavuşacaktı. Markus fırının sahibiydi ve eğer istediklerini almanın yolu patronuyla düzüşmekse, Hanna bunu yapacaktı. Ve artık hedefine çok yaklaştı; Markus karısı olacak o frijit ineği terk edeceğine söz vermişti. Sonra Hanna'yla evlenecekti.

Hanna saatine baktı. Hangi cehennemde kalmıştı? Markus her zaman gecikirdi, çoğunlukla karısı yüzünden. Park yerinin etrafındaki sık ağaç kümelerine baktı: aysız, karanlık bir gökyüzünün önünde daha da koyu bir karanlık. Markus'la burada buluşmaktan nefret ediyordu: insanın tüylerini diken diken eden bir yerdi. Ağaçların arasında hareket eden bir şey gördüğünü sandı. Bir an için dikkatle karanlığa baktı, sonra rahatladı ve tedirginlikle tuttuğu soluğunu bıraktı.

Adam kızın izini daha önce de buraya kadar sürmüş, ancak dikkat çekmekten korktuğu için kızı Naturpark'ın araba park yerine giden yol boyunca takip etmeye cesaret edememişti: park yerine çıkan ıssız yoldaki diğer tek araç onunkiydi. Bu yüzden, gün ışığında geri dönüp çevreyi keşfe çıkmıştı. Böylece, bu gece, nereye gittiğinden emin olana dek takip ettikten sonra kızın arabasını sollamış ve oraya kızdan önce varmıştı. Naturpark'ta yaptığı keşif sırasında, ağaçlık alanda çalışan ormancıların kullandığı dar bir servis yolu saptamıştı. Yolun yarısına kadar motosikletiyle gelmiş, sonra farları kapatıp motoru stop etmiş ve ağaçların arasına gizlemeden önce motosikleti bir süre yokuş aşağı kaydırmıştı. Sonra, park yerinde bulunabilecek herhangi birinin motosikletin gelişini duymasından çekinerek yolun geri kalanını yürümüşü. Şimdi ağaçların sınırındaydı, gizlendiği yerden, evli âşığının gelmesini bekleyen kaltağı seyrediyordu. İçinde, olacakları acımasızca öngörmenin heyecanını hissetti: onu bir kanser gibi yiyip bitiren öfke ve nefretin çok yakında açığa çıkacağını biliyordu. Canları yanacaktı. İkisi de gerçek acıyı tatmanın ne demek olduğunu öğrenecekti. Kız onun bulunduğu tarafa doğru

dönmüştü. Adam olduğu yere sinmedi, kıpırdamadan durdu. Aptal orospu gözleriyle karanlığı tarayarak dosdoğru ona baktı, ama onu göremedi. Çok yakında görecekti.

Bir arabanın farlarından yayılan ışıklar ağaçların cephesinde geniş bir kavis çizdi ve adam bir parça geri çekildi. Gelen spor bir Mercedes'ti. Markus Schiller'in arabası. Arabanın Golf'ün yanına yanaşmasını, camı indiren Schiller'in özür diler gibi bir hareket yapmasını seyretti. Ağaçlar arasındaki avantajlı gizlenme noktasından Hanna'nın Golf'ten inişini, kapıyı çarpışını, aksi hareketlerle Mercedes'e yürüyüşünü ve ön koltuğa yerleşmesini izledi.

Zamanı gelmişti.

20 mart cumartesi, 10.20: Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

Geniş camlı pencereden içeri yanlamasına giren parlak ilkbahar güneşi, hastane odasını sert açılı ışıklı ve gölge alanlara bölüyordu. Yaşlı kadının oğlu stor perdeleri kaldırmış, böylece güneşin annesinin korumasız yüzüne insafsızca vurmasını sağlamıştı.

“İşte, *Mutti*. Şimdi daha iyi, değil mi?” Yatağa doğru bir adım attı ve sandalyeyi yaklaştırıp oturdu. Her zamanki endişeli ve düşkün evlat duruşuyla öne doğru eğildi. Şefkatli ve düşünceli gibi görünen, ama kötü niyetini gizleyen bir hareketle elini kadının alnına yerleştirdi, saçlarına doğru hafifçe geriye çekti ve güneş tüm parlaklığıyla donuk gözlerini yaksın diye yaşlı kadının tepkisiz gözkapaklarını araladı.

“Dün gece oyun oynamak için tekrar dışarı çıktım, *Mutti*. Bu sefer iki tane. Gırtlaklarını kestim. Önce adamı hallettim. Sonra kız, onu öldürmemem için yalvardı bana. Tekrar tekrar yalvardı. *Öyle* komikti ki, *Mutti*. Sadece, ‘Yo hayır, yo hayır,’ deyip duruyordu. Sonra bıçağı ona da sapladım. Onun da gırtlığına. Koca bir yarık açtım ve sesini kesti.” Küçük bir kahkaha attı. Elini yaşlı kadının alnından aşağı kaydırıp parmaklarını yanağındaki kıvrımların ve ince boynundaki buruşuklukların üzerinde dolaştırdı. Kafasını yana doğru eğdi, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Sonra aniden elini çekip sandalyesinde doğruldu.

“Beni cezalandırdığın zamanları hatırlıyor musun, *Mutti*? Hani çocukken? Hatırlıyor musun, hikâyeleri nasıl da tekrar tekrar ezberden anlattırırdın bana ceza olarak? Ve bir tek kelimeyi bile yanlış söylesem, bastonunla döverdün beni! Hani şu Bavyera’da yaptığımız yürüyüş gezisinden getirdiğin bastonla? Bir keresinde beni bayıltana kadar dövmüştün de nasıl korkmuştun, hatırlıyor musun? Bir günahkâr olduğumu bana sen öğrettin. Değersiz bir

günahkâr derdin bana –hatırlıyor musun?” Bir an, kadının vere-
meyeceği cevabı beklermiş gibi durdu, sonra devam etti. “Ve her
zaman o hikâyeleri tekrar ettirirdin bana. Onları ezberlemek için
öyle çok zaman harcardım ki. Bir tek kelimeyi bile unutmamak
ya da yerini karıştırmamak için tekrar tekrar okurdum hepsini,
harfler ve kelimeler gözlerimin önünde dans etmeye başlayana
dek. Ama hep bir hata yapardım, öyle değil mi? Beni dövmen için
her zaman bir gerekçe verirdim sana.” İç geçirdi, pencerenin dı-
şındaki parlak güne baktı, sonra tekrar yaşlı kadına döndü. “Ya-
kında, çok yakında, benimle eve dönme zamanın gelecek, anne.”

Ayağa kalktı, eğildi ve kadının alnını öptü. “Ve baston hâlâ ben-
de...”

21 mart pazar, 09.15: Naturpark Harburger Berge, Hamburg'un güneyi

Fabel geldiğinde Maria bir süredir olay mahallindeydi. Burası bir araba park yerinden çok ormanın ortasındaki doğal bir açıklıktı. Fabel buranın iki amaca hizmet ettiğini tahmin etti: gündüz saatlerinde, yürüyüş yapanlar için bir başlangıç noktası, gece saatlerinde yasak ilişkiler için gözden ırak bir yer. BMW'sini yeşil ve beyaza boyalı SchuPo arabalarının birinin yanına park edip dışarı çıktı. Güneşli ve rüzgârlı bir ilkbahar sabahıydı; park yerini çevreleyen sık ağaçlıklar, esintiyle ve kuş şakımlarıyla nefes alır gibi görünüyordu.

"In the midst of life..." dedi Fabel yanına yaklaşan Maria'ya İngilizce olarak; bir el hareketiyle de ağaçları ve gökyüzünü işaret ederek. Maria şaşırmuş görünüyordu.

"Hayatın ortasında, ölümle birlikteyiz,'..." diye tekrar etti Fabel, sözlerini Almanca'ya çevirerek. Maria omuz silkti. "Neredeler?" diye sordu Fabel.

"Şu tarafta..." Maria ağaçların sınırındaki küçük bir aralığı işaret etti. "Bir yürüyüş parkuru. Dosdoğru ormanın içine gidiyor, ama yaklaşık üç yüz metre ileride, ortasında bir piknik masası olan küçük bir açıklık var. Arabayla ancak buraya kadar gelinebiliyor." Fabel park yerinin, yürüyüş parkurunun girişinin bulunduğu yansının kordon altına alınmış olduğunu gördü.

"Gidelim mi?" Fabel önden gitmesi için Maria'ya işaret etti. Yüzeyi engebeli ve hafif çamurlu patikadan yürürlerken, Fabel Spu-Si olay yeri inceleme ekibinin yere düzensiz aralıklarla koruyucu örtüler sermiş olduğunu fark etti. Soran bakışlarla Maria'ya baktı.

"Tekerlek izleri," dedi genç kadın. "Ve bakılması gereken birkaç ayak izi."

Fabel durup geldikleri patikayı inceledi. "Dağ bisikleti mi?"

Maria başını iki yana salladı. “Motosiklet. Tamamen alakasız olabilir, ayak izleri de öyle.”

Yürümeye devam ettiler. Fabel dikkatle iki yandaki ağaçları inceliyordu. Ormanın diplerine doğru gittikçe, ağaçların arasındaki boşluklar kararıyor ve parlak gün ışığının ulaşamayacağı yeşil renkli mağaraları andırıyordu. Fabel’in aklına radyoda dinlediği tartışma geldi. Gün ışığında ormanın karanlığı: gündelik tehlikeler için bir metafor. Patika kıvrıldı ve aniden küçük bir açıklığa ulaştı. Etrafta dolanan bir düzine kadar polis ve olay yeri inceleme görevlisi vardı. Çalışmaları ana patikanın sağ tarafında yer alan, iki tarafında oturmak için sıralar olan ahşap bir piknik masasının çevresinde yoğunlaşmıştı. Biri erkek, öbürü kadın iki ceset, masanın ucuna dayanmış halde yerde oturuyordu. İkisi de ölümün ilgisiz bakışlarıyla dik dik Fabel’e ve Maria’ya bakıyordu. Yan yana oturmuşlardı, ikisinin de bir kolu diğerine ulaşmaya çalışır gibi ileri uzanmıştı; hissiz elleri birbirine dokunuyor, ancak birbirini kavramıyordu. Adamla kadının arasında bir mendil vardı, özenle açılmış ve dümdüz yere serilmişti. Ölüm nedeni hemen anlaşılıyordu: iki gırtlak da boydan boya ve derinlemesine yarılmıştı. Adam otuzlarının sonlarındaydı ve siyah saçları, başının tepesindeki açılmayı gizleyecek şekilde kısacık kesilmişti; açık duran ağzı hayatının son saniyelerinde parçalanmış gırtlğından köpüren kanla siyah-kırmızıydı.

Fabel biraz daha yaklaştı. Erkek kurbanın giysilerine baktı. Fabel için bir cinayet mahallindeki en rahatsız edici şeylerden biriydi bu: ölümün kendi zamanlamasını nasıl belirlediği, hayatlarınıza kattığımız önemsiz incelikleri fark etmeyi nasıl reddettiği. Adamın soluk gri takım elbisesi ve taba rengi ayakkabıları kesinlikle pahalı şeylerdi: hayatta statü, zevk ya da mevki makam göstergeleri olarak dikkat çekecek şeyler. Şimdi, takım elbise çamur-ve kan- içinde, buruşuk bir paçavraydı. Gömlek, gırtlğı boydan boya geçen koyu renkli yaradan akan kandan kıpkırmızı olmuştu. Ayakkabılardan biri fırlamış ve adeta sahiplenmek için ayakkabıya dönük duran ayaktan yarım metre öteye savrulmuştu. Gri renkli ipek çorap yarıya kadar çıkmış, adamın topuğunun alacalı, soluk tenini açıkta bırakmıştı.

Fabel dikkatini kadına yöneltti. Adamla kıyaslandığında, kadının giysilerindeki kan miktarı oldukça azdı. Onun için ölüm çok daha çabuk ve kolay olmuştu. Blucininin dizden aşağısına, verevlemesine, boydan boya kan bulaşmıştı. Kız yirmi küsur yaşlarındaydı ve uzun sarı saçları vardı. Saçının bir kısmı rüzgârla gırtl-

ğı boyunca uzanan yaraya savrulmuş ve kandan ke ele mi ti. Fabel, renkleri ve kesimi özenle seçilmiş ve zevkli olmasına rağmen, kızı giysilerinin adamunkilerden tamamen farklı bir fiyat aralığından olduğunu kaydetti. Kızın üzerinde soluk yeşil bir ti  rt vardı; blucini yeniydi, ama tasarımı kopya edilen markalı blucinlerin ucuz bir taklidiydi. Adam ve kadın çift değildi. Ya da en azından, resmi bir çift değillerdi. Fabel  ne e ilip mendili inceledi; üzerine ufalanmış ekmek kırıntıları vardı. Do ruldu.

“Cinayette kullanılan bıçaktan iz yok mu?” diye sordu Maria’ya.

“Yok... ayrıca yere, masaya ya da bu çevredeki herhangi bir şeye bulaşmış kan da yok. Selam, Jan...” Pr sidium’un olay yeri inceleme ekibinin ba ı Holger Brauner yanlarına gelmişti.

Fabel gülümsedi. Kadının pantolonuna bulaşmış kan izini gördüğü anda buranın esas cinayet mahalli olmadığını anlamıştı: cinayet başka bir yerde i lenmi ti.

“ abuk geldin...” dedi Fabel, Brauner’e.

“Bana haber verme i ini Lagedienst’e bırakmak istemeyen mahalli Kommissar’lardan birinden telefon aldık. Sanırım seni de arayan aynı kişi. Kommissar...” Brauner ismi çıkarmaya çalışıyordu.

Maria, “Hermann,” diyerek adamın cümlesini tamamladı. “ urada duruyor.” Otuz-otuz be  ya larında, uzun boylu, üniformalı bir polisi işaret etti. Adam bir grup SchuPo’yla birlikteydi, ama kendisiyle özel olarak ilgilenildi ini fark edince arkadaşlarına özür diler gibi bir hareket yapıp Mordkommission görevlilerine doğru yürüdü. Hareketlerinde ciddi bir kararlılık vardı ve yanlarına yaklaştıkça, Fabel adamın kum rengi saçları ve alacalı, solgun bir ciltle sıradan görünümünün, donuk yeşil gözlerinde yanan güçlü enerjiyle tezat içinde olduğunu fark etti. G r n    Fabel’e kaybettiği memuru Paul Lindemann’ı  a rı tırıyordu, ama adam iyice yakına geldiğinde Fabel bu benzerliğin o kadar da büyük olmadığını fark etti.

SchuPo, Maria’yı ba ıyla selamlayıp önce Fabel’e, sonra Brauner’e elini uzattı. Siyah deriden kısa üniforma ceketinin omzunda parlayan gümüş Kommissar yıldızı Fabel’in dikkatini çekmişti.

Maria onları tanıştırdı. “Kommissar Henk Hermann, yerel Polizeidirektion’dan.”

“Neden özellikle bizi aradınız, Herr Kommissar?” diye sordu Fabel, g l n seyerek. Schutzpolizei’in asıl görevi cinayet mahallini emniyet altına almak ve Kriminalpolizei cinayet mahallinin idaresini ele alırken, izleyenleri güvenlik şeridinin dışında tutmaktı. Kri-

Po'ya haber vermek Lagedienst'in sorumluluğuydu ve her türlü ani ölüm vakası Mordkommission tarafından soruşturulurdu.

Hermann'ın etsiz dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerilerek daha da inceldi. "Çünkü..." Fabel'in arkasındaki cesetlere doğru baktı. "Çünkü, sizin ekibin uzmanlık alanının... böyle şeyler olduğunu biliyorum."

"Ne tür şeyler?" diye sordu Maria.

"Yani, bunun bir intihar vakası olmadığı açıkça belli. Ve burası da asıl cinayet mahalli değil..."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Hermann bir an tereddüt etti. Bir Schupo'nun cinayet mahalli hakkında fikir beyan etmesi sıra dışı bir durumdu. Fabel'den çok daha düşük rütbeli biri olsa bile bir KriPo'nun bu görüşlere kulak asması ise çok daha şaşırtıcı bir şeydi. Adam cesetlere ulaşabilmek için grubun etrafından dolandı, ama olay mahallindeki izleri bozmamak için gereken mesafeyi korudu. Ayak uçlarının üzerinde dengede durarak diz çöktü ve erkek kurbanın parçalanmış boğazını işaret etti. "Cesetler kaldırılmadan kesinlikle emin olamanı tabii, ama bence erkek kurbanımız iki darbeye öldürülmüş. İlk darbe boynunun yanına inmiş ve hızla kan kaybetmiş. İkincisi ise nefes borusunu boydan boya kesmiş." Hermann diğer kurbanı işaret etti. "Kanımca, kız gırtlığına inen tek bir darbe sonucu ölmüş. Şuradaki kan" dedi, kızın kalçaları etrafındaki geniş kan lekesini işaret ederek, "kıza ait değil. Erkek kurbanımızdan geldiği hemen hemen kesin. Saldırıya uğradığı sırada kız adamın yakınıdaymış; adamın boyun atardamarından fışkıran kan üzerine sıçramış olmalı. Ama bu çevrede hiçbir yerde önemli miktarda kan yok... bu da, cinayet mahallinin başka bir yer olduğunu akla getiriyor. Ayrıca, onları buraya katilin getirdiğini de düşündürüyor. Ve bu, katilin muhtemelen iri bir adam olduğu sonucuna varmama yol açıyor -ya da en azından, güçlü kuvvetli biri. Erkek kurbanın yerine yerleştirilmesi sırasında bırakılan izler ve ayakbabinin çıkmış olması dışında buraya sürüklenerek getirildiğine işaret eden çok az iz var. Buraya bir vasıtayla gelmek de mümkün olmadığına göre, kurbanları kendi taşımış olmalı."

"Başka?" diye sordu Fabel.

"Benimki sadece bir tahmin, ama katilimizin önce adamın işini bitirdiğini söyleyebilirim. Belki de sürpriz bir saldırıydı. Böylece, daha az direnişle karşılaşacağı bir yol seçmiş oluyor. İkinci kurbanı birincisi kadar güçlü değil ve adam kadar büyük bir tehdit arz etmiyor."

“Tehlikeli bir varsayım,” dedi Maria, acı bir gülümsemeyle. Hermann doğruldu ve omuz silkti.

“Bu cinayetin işleniş tarzını anlattınız,” dedi Fabel. “Ama neden bunun özellikle benim ekibimi ilgilendiren bir vaka olduğunu düşündüğünüzü hâlâ açıklamadınız.”

Hermann bir adım geriledi ve başını hafifçe yana eğdi, takdir ettiği bir eserin ya da tablonun önünde durmuş gibi bir hali vardı.

“İşte bu yüzden...” dedi. “Şuna bakın...”

“Neye?” diye sordu Fabel.

“Eh... burası sadece katilimizin cesetleri atmaya karar verdiği bir yer değil. Cesetleri ormanın yirmi metre içine de bırakabilirdi ve onları bulmak haftalar ya da aylar alabilirdi. Bu bir mesaj. Biz bir şey söylüyor –bu yerin seçimi, cesetlerin duruşu, mendil, ekmek kırıntıları. Bunları hepsi bizim işimize yarayacak şeyler. Poz verdirilmiş.”

Fabel dosdoğru Holger’e baktı. Holger bilgiççe gülümsedi.

“Poz verdirilmiş...” diye tekrar etti Hermann, hayal kırıklığı yaşamaya başladığını belli ederek. “Buradaki her şey dikkatle yerleştirilmiş, bu da cinayetlerin ardında psikotik bir plan olduğu anlamına geliyor ki, bu durumda bir seri katille karşı karşıya olma ihtimalimiz var. İşte *bu* yüzden dosdoğru ve vakit geçirmeden size haber vermem gerektiğini düşündüm, Herr Erster Hauptkommissar.” Holger Brauner’e döndü. “Ve sizinle de temas kurdum, Herr Brauner, çünkü bu olay mahallinden bizim ekibimizin gözünden kaçan bir şeyler çıkarabileceğinizi hissettim. Çalışmalarınızı takip ediyorum ve seminerlerinizden birçoğuna katıldım.”

Brauner’in yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı ve yapmacık bir tevazuyla başını salladı. “Ve dikkatli bir şekilde takip ettiğiniz görülüyor, Herr Kommissar.”

Fabel’in yüzündeki gülümseme de genişleyip bir sırıtışa dönmüştü. “Özür dilerim, Herr Hermann, zamanınızı boşa harcadığınızı ima etmiyordum. Suç mahalli hakkında söylediklerinizin tümü doğru –buranın birincil değil, ikincil olay yeri olması da dahil olmak üzere. Ben sadece, bu sonuçlara nasıl vardığınızı öğrenmek istemiştim.”

Hermann’ın sıradan yüzündeki gergin ifade bir parça da olsa gevşemişti, ama soluk yeşil gözlerindeki keskin bakış değişmemişti.

“Şu an önümüzde duran soru,” diye devam etti Fabel, “asıl cinayet mahallinin neresi olduğu... gerçek cinayet mahallini nerede bulacağımız.”

“Bu konuda bir teorim var, Herr Hauptkommissar,” diye araya girdi Hermann, henüz hiç kimse bir yorumda bulunamadan. Brauner güldü.

“Tahmin etmiştim.”

“Söylediğim gibi, ben cesetlerin buraya taşındıklarına inanıyorum. Patikada ayak izleri var. Akla uzun boylu bir adamı getiren, büyük ayaklara ait izler. Yumuşak, ama çamurlu olmayan toprakta derin izler bırakmış. Bunlar bana adamın ağır bir şey taşıyor olduğunu düşündürüyor.”

“Belki de taşıdığı fazla kilolarından başka bir şey değildi,” dedi Brauner. “Sadece biraz kalori yakmak için ormanda yürüyüşe çıkmış biri de olabilir.”

“O zaman yürüyüşü epeyce işe yaramış,” diye cevap verdi Hermann, “çünkü biri gelen, biri giden olmak üzere en az iki çift iz var. Park yerine yönelen izler diğerleri kadar derin değil. Ve bu da bana, adamın buraya en az bir sefer ağır bir şey taşıdığını, sonra da yükünden kurtulmuş halde tekrar park yerine döndüğünü düşündürüyor.”

“Yani cinayet mahallinin park yeri olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Fabel.

“Hayır. Olmayabilir. Onları park yerinde öldürmüş olabilir, ama şu ana kadar orada herhangi bir kanıt bulamadık. Park yerinin yürüyüş parkuru tarafındaki yarısını güvenlik çemberine almamın nedeni de bu. Ben kurbanların başka bir yerde öldürüldüğünü, sonra bir arabayla buraya getirildiğini düşünüyorum. Belki de bir arabanın içinde öldürüldüler, araba da o sırada park yerinde duruyordu. Ama eğer onları buraya getirdiyse, arabasını patikaya yakın bir yere park etmiş olmalı.”

Fabel takdir dolu bir hareketle başını salladı. Brauner yüksek sesle güldü ve Hermann’ın omzuna sıcak bir hareketle hafifçe vurdu. Hermann bu hareketten pek hoşlanmış gibi görünmedi. “Sizinle aynı kanıdayım, Herr Kollege,”⁴¹ dedi Holger. “Yine de, bu izlerin katilimize ait olduğuna karar vermek için önümüzde uzun bir yol olduğunu söylemem lazım. Ama gerçekten de işinizi iyi yapmışsınız. Pek az kişi park yerindeki alanı koruma altına almayı akıl edebilirdi.”

“Cesetler bulunduğu sırada park yeri boş muydu?” diye sordu Fabel.

“Evet,” dedi Hermann. “Buradaki tek araba, ormanda yürüyüş yaptığı sırada, bu sabah yedi otuz sularında cesetleri bulan ada-

41. Sayın meslektaşım.

ma ait mavi bir Opel'di. Bu yüzden, cinayet mahallimiz olan ya da cesetleri taşımakta kullanılan arabanın uzun süre önce gitmiş olduğu sonucuna varıyorum. Belki de çoktan bir yerlere atılmış ve adli kanıtları yok etmek için yakılmıştır.” Hermann geldikleri yönün tam ters istikametindeki yürüyüş parkurunu işaret etti. “Bu patika başka bir park yerine gidiyor, yaklaşık üç kilometre ileride. Ne olur ne olmaz diye orayı da kontrol etmek için bir araba gönderdim, ama hiçbir şey yoktu.”

Fabel birden, Maria'nın tüm konuşma boyunca sessiz kalmış olduğunu fark etti. Genç kadın cesetlerin yakınına gitmişti ve bakışları mıknatıslanmışçasına ölü kadına kilitlenmiş, duruyordu. Fabel elini havaya kaldırıp diğerlerinden izin istedikten sonra genç kadının yanına yürüdü.

“İyi misin?” diye sordu. Maria yüzünü hızla ona doğru çevirdi ve sanki afallamış gibi bir an boş boş baktı. Köşeli yüzünün derisi iyice çekilmiş gibiydi; gerilince beyazlaşan parmak eklemlerinin derisini andırıyordu.

“Efendim? Oh... evet.” Sonra, daha kararlı bir sesle devam etti: “Evet. İyiyim. Gördüklerim travma sonrası stresimi azdırmıyor, eğer kast ettiğiniz buysa.”

“Hayır, Maria, bunu demek istememiştin. Neye bakıyorsun?”

“Sadece, bununla ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Sonra ellerine baktım.”

“Evet... el ele tutuşma. Belli ki katil onlara el ele tutuşuyorlarmış gibi görünecek şekilde poz verdirmiş.”

“Hayır... bahsettiğim bu değil,” dedi Maria. “Diğer eller. Adamın sağ, kadının sol eli. Ellerini sıkıca yumruk yaptırmış. Doğal görünmüyor. Sanki bu da verdirdiği pozun bir parçası.”

Fabel birden döndü. “Holger –gel de bir bak şuna.” Brauner ve Hermann geldiler; Fabel onlara Maria'nın fark ettiği şeyi gösterdi.

“Sanırım haklısın, Maria...” dedi Brauner. “Yumrukları ölüm sonrası katılaşmadan önce sıkılmış gibi duruyor...” Brauner birden, bir yerine bir şey batmış gibi oldu. Hızla Fabel'e döndü. “Tanrım, Jan –sahildeki kız...”

Brauner ceketinin cebine uzandı ve bir paket açılmamış ameliyat eldiveni çıkardı. Lateks eldivenlerden birini şaklatarak eline geçirip göğüs cebinden bir sonda aldı. Bütün hareketlerini aceleyle yapıyordu. Öne doğru ilerledi ve kızın elini ters çevirdi. Vücudun katılaşmış olması işi zorlaştırıyordu; Hermann'ı çağırıp eldiven paketini ona uzattı.

“Cesede dokunmadan önce bunları eline geçir. Kızın elini dışa-

rı dönük şekilde tutmanı istiyorum.”

Hermann, Brauner’in söylediğini yaptı. Brauner elindeki son-dayı kızın parmaklarını açmak için bir manivela gibi kullanmayı denediyse de başarılı olamadı. Sonunda, kızın parmaklarını kendi parmaklarıyla zorlayarak açmak mecburiyetinde kaldı. Fabel’e döndü ve sert bir ifadeyle başını salladı; sonra, elindeki cerrahi müdahale cımbızını kızın avucuna sokarak sıkıca rulo edilmiş, sarı bir kâğıt parçası çıkardı. Ruloyu şeffaf bir delil torbasının içine koyup dikkatle açtı. Ayağa kalktı ve cesetlerin yanına giderken bastığı yerlere basmaya dikkat ederek uzaklaştı. Hermann da onu takip etti.

“Ne diyor?”

Brauner delil torbasını Fabel’e uzattı. Fabel kemiklerine kadar buz kestiğini hissetti. Yine aynı sarı kâğıttan, yaklaşık on santimetre genişliğinde ve beş santimetre uzunluğunda, dikdörtgen bir pusulaydı bu. Fabel kırmızı mürekkeple yazılmış küçük ve muntazam elyazısının, Blankenese sahilindeki ölü kızın avucundan çıkardıkları pusuladakiyle aynı olduğunu gördü. Bu sefer sadece bir kelime yazılmıştı: “Gretel” Fabel kâğıdı Maria’ya gösterdi.

“Lanet olsun –aynı adam.” Maria bir kez daha yerdeki cesetlere baktı. Brauner erkek kurbanın sıkılı avucunu açmak için uğraşmaya başlamıştı bile.

“Anlaşıldığı kadarıyla, bu da ‘Hänsel’,” dedi Brauner, ayağa kalkıp elindeki yeni bir sarı kâğıt parçasını başka bir delil torbasına koyarken.

Fabel göğsünde bir sıkışma hissetti. Başını kaldırıp solgun gökyüzüne, sonra park yerine giden patikaya, ormanın yeşil mezarına, sonra bir kez daha, aralarındaki çimenlerin üzerine serilmiş, ekmek kırıntılarıyla dolu büyük bir mendilin karşısında, elleri birbirinin ellerine dokunur vaziyette oturmakta olan, boğazları omurgalarına kadar yarılmış adamla kadına baktı. *Hänsel ve Gretel*. Bu orospu çocuğu mizah duygusuna sahip olduğunu düşünüyordu.

“Bizi çağırmakta doğru yapmışsınız, Kommissar Hermann. Daha önce de bir, belki de iki kişiyi öldürmüş olan bir seri katille aramızdaki mesafeyi kısaltmış olabilirsiniz.” Hermann hoşnutlukla güldü: Fabel gülüşüne karşılık vermedi. “Şimdi sizden, tüm ekibinizi bir brifing için park yerinde toplanmanızı istiyorum. Bütün bu bölgeyi karış karış aramamız gerekiyor. Ayrıca asıl cinayet mahallini de bulmalıyız. Bu insanların kim olduklarını ve nerede öldürüldüklerini öğrenmemiz gerekiyor.”

21 mart pazar, 10.00: Blankenese, Hamburg

Sandalyesine oturdu ve yaşlandığını düşündü.

Kımıldamadan dimdik oturuyor, geçen her saniyenin gençliğini ve güzelliğini kemiren bir dalga olduğunun farkında, saatin tik taklarını dinliyordu. Ve güzelliği muhteşemdi. Laura von Klosterstadt'ın rafine zarafeti, gelip geçici sıksa ya da iç gıcıklayıcı kadın modalarının ötesindeydi. Gerçek bir güzellikti bu: zamansız, buz gibi, zalim bir mükemmellik. Onunki bir fotoğrafçı tarafından “keşfedilecek” bir güzellik değildi: gerçek bir soyluluk tarafından biçimlendirilmiş, kuşaklar boyu çoğaltılmıştı. Güzelliğinin, moda evlerinin ya da kozmetik firmalarının çok büyük meblağlar ödediği, büyük bir başarıyla pazarlanabilir kıymetli bir sermaye olduğu da ispatlanmıştı.

Laura'nın güzelliği yalnızlığı kadar büyüktü. Gösterişsiz ve sıradan olanlar için, güzelliğin nasıl da çirkinlik kadar itici olabileceğini anlamak kolay değildir. Çirkinlik iğrenme duygusu uyandırır; Laura'nın sahip olduğu kadar büyük bir güzellik ise korku. Laura'nın dış görünüşü, genç kadının çevresine pek az erkeğin geçmeye cesaret edebileceği bir duvar örüyordu.

Oturdu ve yaşlandığını hissetti. Bir hafta sonra otuz birinci doğum gününü kutlayacaktı. Menajeri Heinz birazdan gelirdi. Heinz doğum günü partisine hazırlanmasına yardım etmek için geliyordu. Her şeyin yolunda gitmesini sağlayacaktı: çelik gibi bir kararlılık ile iş bitiriciliği sınırsız bir enerjiyle birleştiren, taşkın ve coşkulu bir eşcinseldi Heinz. İyi bir menajerdirdi; ama bunun da ötesinde, Laura'nın gerçek bir arkadaş diyebileceği şeye en yakın insandı. Laura, onun kendisi hakkındaki endişelerinin “yetenekle ilgilenme”nin ötesine geçtiğini biliyordu: Laura'nın kendini korumak için yaptıklarını anlayabiliyor, kızın içindeki kederin boyut-

larını bir tek o kavrayabiliyordu. Ve çok yakında villa Heinz'ın şaşaasıyla dolacaktı. Ancak şimdilik sessizdi.

Laura'nın oturmakta olduğu oda, yalnız kalmak için çekildiği iki mekândan biriydi. Bu mekânların ikisi de Blankenese'deki muazzam villasında bulunuyordu: hiç değişmeyen sert sandalyesi, sert ahşap zemini ve beyaz duvarlarıyla, fazlasıyla aydınlık ve özellikle işlevsiz bırakılmış bu büyük oda; bir de, evin kenarından sekilerin üzerine çıkıntı yapan ve havuzun ucundaki yekpare camlı geniş pencerelere doğru yüzen birinin kendini gökyüzüne doğru kulaç atarmış gibi hissettiği yüzme salonu. Bunlar Laura von Klosterstadt'ın kendisiyle baş başa kaldığı yerlerdi.

Laura'nın şimdi oturmakta olduğu oda, sert sandalyesi ve duvarın önünde duran tek bir dolap dışında boştu. Konsoldaki müzik sistemi kızın bu mekâna girmesine izin verdiği yegâne konfor ve hoşluktu.

Aydınlık bir odaydı. Onu buraya taşınmaya ikna eden bu oda olmuştu. Büyüktü, gösterişli kartonpiyerleri olan yüksek bir alçı tavanı vardı ve cumbalı geniş pencereden giren ışık içeriye doluyordu. Çocuk odası olmak için mükemmel, diye düşünmüş ve o an villayı satın almaya karar vermişti.

Ama bir çocuk odası değildi burası. Laura odayı çıplak ve renksiz bırakmış, içerideki aydınlığı hiçbir şekilde değişmeyen kısır bir şeye dönüştürmüştü. Laura'nın var olmayan on yaşındaki bir çocuğu düşünerek oturduğu yer burasıydı işte. Asla gerçekten var olmamış bir çocuğu düşünerek. Laura bu kısır beyaz odadaki rahatsız sandalyede oturur, buranın parlak renklerle, oyuncaqlarla nasıl görüneceğini düşünürdü. Bir çocukla.

Böylesi daha iyiydi. Laura'nın kendi annesiyle yaşadıkları, çocuk sahibi olmanın, kendi acı deneyimlerini başka bir kuşağa aktarmaktan başka bir işe yaramayacağına inandırmıştı onu. Bunun nedeni Laura'nın annesinin zalim biri olması değildi. Kadın onu ne dövmüş, ne de kasten aşağılamıştı. Bunun nedeni, Laura'nın annesi Margarethe von Klosterstadt'ın kızına karşı asla özel bir şey hissetmediğinin açıkça belli olmasıydı. Margarethe kimi zaman Laura'ya tedirgin edici ve alttan alta kınayıcı bir bakış atardı, sanki ona değer biçmeye çalışmış gibi; Laura'nın tam olarak kim olduğunu ya da onu hayatında nereye koyması gerektiğini anlamak istemiş gibi. Laura, bütün hayatını, kötü bir kız olduğunu bir şekilde sadece annesinin anladığını bilerek geçirmişti. Yaramaz bir çocuk. Margarethe, bir çocuk olarak Laura'nın sahip olduğu tüm kusurları açıkça tanımlanmış ve bunları hoşnutsuzlu-

ğunun buz gibi ışııyla vurgulamıştı. Ancak annesi de Laura'nın olağanüstü güzelliğinin farkındaydı –bunu Laura'nın biricik üstünlüğü olarak bir kenara ayırıyordu. Başlangıçta, henüz Heinz bu işe atanmadan önce, Laura'nın kariyerini bile yönetmişti. Hiç yorulmadan, hatta saplantılı bir biçimde, Laura'yı kariyer basamaklarında yükseltmeye ve von Klosterstadt'ların ait oldukları sosyal çevrenin mühim simalarından biri haline gelmesini sağlamaya çalışmıştı. Ancak Laura'nın, çocukluğunda kendisiyle oyun oynayan bir anneye dair hiçbir anısı yoktu. Onunla ilgilenen. Samimi bir sıcaklıkla ona gülümseyen.

Sonra, o problem çıkmıştı.

Neredeyse tam on yıl önce, Laura'nın güzelliği henüz ilk çiçeklerini açar ve modellik teklifleri gelmeye başlarken, biri, Margarethe von Klosterstadt'ın kızının etrafına ördüğü dikenli tellerin arasından bir şekilde geçivermişti. Laura'nın kendi etrafına ördüğü dikenli tellerin arasından.

Laura'nın annesi duruma el koymuş, her şeyi ayarlamıştı. Laura annesine hamile olduğunu söylememişti: kendisi bile bundan çok kısa bir süre önce emin olabiliyordu, ama annesi, Laura'nın annelik içgüdüsüne bağlayamadığı neredeyse mistik kimi yöntemlerle, kızının hamileliğini hemen anlamıştı. Laura erkek arkadaşını bir daha asla görmemiş, bir daha asla ondan bahsetmemiş, hatta onu düşünmemişti bile. Annesinin oğlanın bir daha asla ortaya çıkmayacağından emin olduğunu biliyordu: von Klosterstadt ailesi başkalarını kendi isteklerine razı edecek güce, buna razı olmayanları da satın alacak servete sahipti. Laura'nın yirmi birinci yaş gününden bir hafta önce kısa bir tatil ayarlanmıştı: Londra'daki özel bir kliniğe. Sonra, Laura'nın sosyal hayatı ve modellik kariyeri hiçbir şey olmamış gibi devam etmişti.

Tuhaftı, ama hep oğlan olacağını düşünmüştü. Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu, ama kendi çocuğunu hep böyle hayal etmişti.

Yolda bir araba sesi duydu. Heinz, diye düşündü. İç geçirdi, sandalyesinden kalktı ve evin girişine doğru yürümeye başladı.

21 mart pazar, öglen: Naturpark Harburger Berge, Hamburg'un güneyi

Keşifleri neredeyse eşanlı olarak gerçekleşmişti.

Kommissar Hermann telsizle Naturland'ın güney ucundaki ormanlık arazide kısmen gizlenmiş halde iki araba –gösterişli bir spor Mercedes ve daha eski bir Volkswagen Golf– bulunduğunu bildirmişti. Hermann soğukkanlı bir adamdı. Sistematiikti. Katil oraya birinci arabayı kullanarak gittiğine göre, ikinci arabayı almak için geri yürümesi yirmi dakika kadar sürmüş olmalıydı. Fabel ayrıntılı bilgi istiyordu, ama konu hakkında telsizle konuşmak istemediğinden Hermann'ı cep telefonundan aradı.

“Herr Brauner ve ekibini buradaki işleri biter bitmez oraya göndereceğim. Olay mahallinin korunmasını sağla.”

“Tabii ki,” dedi Hermann, ama Fabel adamın hafiften gücendiğini söyleyebilirdi.

“Özür dilerim,” dedi Fabel. “Burada yapmış olduğun çalışmadan, olay yerinin nasıl korunacağını bildiğin belli. Orada hemen gözüne çarpan bir şey var mı?”

“Tahmin ettiğim gibi, cinayet mahalli Mercedes. Şöyle de ifade edebilirim, döşemeler bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Arkada bir evrak çantası var. İçine bakarak kimlik teşhisinde bulunabiliriz, ama çantaya henüz dokunmadık tabii. Plaka numarasını kontrol ettik –ruhsat bir şirketin üzerine: Backstube Albertus, adresi Bostelbek'te, şehrin Heimfeld bölgesinde. Arabayı kimin kullandığını öğrenmesi için oraya birini gönderdim. Şu an için sadece, terk edilmiş olarak bulunduğunu söyleyeceğiz. Golf, Hanna Grunn diye bir kadına ait. Buxtehude'de bir adrese kayıtlı.”

“Güzel. Buradaki işimiz bitince, Herr Brauner'le birlikte oraya geleceğiz.”

“Tuhaf,” dedi Hermann. “Sanki arabaları neredeyse istemeye

istemeye saklamış. Onları yakıp kül edebilirdi.”

“Hayır...” dedi Fabel. “Sadece kendine biraz zaman kazandırıyor. Bizimle arasına biraz daha mesafe koyuyor. Onları nerede öldürdüğünü görmemizi istedi. Sadece, bunu kendisi için uygun zamanda görmemizi istedi.”

Diğer keşfi yapan Holger Brauner olmuştu. Fabel'i ana park yerine ve ormanın sınırlarına götürdü. Ağaçların dibindeki çalılar bir noktada seyrekleşti ve iki adam, bir yangın önleme şeridi oluşturmak için bile yeterince geniş olmayan dar patikaya ulaşmak için dalları geri ittiler. Bu, bir zamanlar açıklığa uzanan ikinci bir patikaydı, ama öylesine dardı ki besbelli sadece yürüyüş yapanlar ya da bisikletle gezenler için veya yalnızca bir geçit olarak düşünülmüştü. Londra'dan, dünyanın parasını vererek satın aldığı taba rengi ayakkabılar turbalık zemine batınca Fabel bir lanet okudu.

“İşte...” Brauner, birkaç olay yeri inceleme levhası yerleştirmiş olduğu yeri işaret ediyordu. “Bunlar taze ayak izleri. Oldukça da belirginler. Ve büyüklüğüne bakarak kesinlikle bir erkeğe ait olduklarını söyleyebilirim.” Diğer bir ayak izine işaret ederek Fabel'i patika boyunca daha ileriye götürdü. “Fazla yaklaşmasan iyi olur, Jan. Henüz ne fotoğrafı çekildi, ne de kalıbı çıkarıldı.”

Fabel Brauner'in peşine takılıp yolun çimenlik kenar şeridi boyunca ilerlemeye çabaladı. Brauner bir sıra işaret levhasının yanında durdu. “Ve bunlar da tekerlek izleri –bunlar da taze.”

Fabel çömelip izleri inceledi. “Motosiklet mi?”

“Bildin...” Brauner, yolun kıvrılarak gözden kaybolan kısmını gösterdi; yol o noktada ormanın dolaşık karanlığınca yutuluyor gibi görünüyordu. “Eğer adanlarından birini bu patikayı takip etmeye gönderirsen, tahminimce anayolun yakınlarında bir yere çıkacaktır. Biri bütün bu yolu, ana park yerine 150 metre mesafe kalana kadar motosikletle gelmiş. Eğer bu tekerlek ve ayak izlerine dair yorumlarım doğruysa, motoru stop etmiş ve yolun geri kalanında motosikletini itmiş.” Tekrar ilk gösterdiği ayak izlerini işaret etti. “Ve bu izler, adamın park yerinden görülemeyecek şekilde, büyük ihtimalle olan biteni izleyerek burada beklediğini gösteriyor.”

“Katilimiz mi?”

“Olabilir.” Brauner'in yüzüne her zamanki iyi huylu gülümsemesi yayıldı. “Belki de sadece, park yerindeki vahşi gece yaşamını izleyen bir doğa âşığıdır.”

Fabel Brauner'in gülümsemesine karşılık verdi, ancak zihninin

de bir yerlerde alarm zilleri çalıyordu. Ayak izlerini yeniden incelemek için geri döndü. İzlere zarar vermemeye çalışarak, bacaklarını aa aa yürüyordu. Patıkaya ulaşabilmek için geri itmek zorunda kaldığı dallar şimdi bedenini örtüyordu. Zihninde bir çalar saati geriye alıp geceye ayarladı. Burada bekledin, değil mi? Görünmez gibiydin, ormanın bir parçası gibi. Burada izleyip beklerken kendini gözden ırak ve güvende hissettin. Gelişlerini gördün, büyük ihtimalle ayrı ayrı geldiler. Ötekinin gelmesini beklerken, adamı ya da kadını izlemeye devam ettin. Onları ya da en azından hareketlerini bir şekilde tanıyordun. İkinci kurbanının gelmesini beklemen gerektiğini biliyordun. Sonra saldırdın.

Fabel Brauner'e döndü. "Umarım, bunlardan iyi bir sonuç ıkarırsın, Holger. Bu herif bir röntgenci değil. Burada bulunmasının bir amacı vardı."

21 mart pazar: 15.20: Hausbruch, Güney Hamburg

Fabel ve Werner geldiklerinde, üniformalı yerel SchuPo polisleri Vera Schiller'e bir ceset bulunduğunu ve işaretlerin cesedin kocasına ait olduğunu gösterdiğini söylemişlerdi. Adamın ceplerinde yapılan aramada bir cüzdan ve Markus Schiller adına bir kimlik bulunmuştu. Holger Brauner ve başında bulunduğu SpuSi olay yeri inceleme ekibi terk edilmiş iki arabayı incelemiş ve erkek kurbanın Mercedes'in içinde öldürüldüğü sonucuna varmıştı. Yolcunun –kızın– oturduğu sağ koltukta bir “karaltı” oluşmuştu; kız, adanın atardamarından fışkıran kanın deri döşemelere bulaşmasına engel olmuştu. Motor kapağının kenarlarında kan izleri vardı ve Brauner kızın gırtlığının arabadan çıkarılıp kaputun üzerine yatırılarak kesildiğini tahmin ediyordu. Bunu, “Kasap tezgâhıymış gibi,” diyerek tarif etmişti. SpuSi olay yeri inceleme ekibi evrak çantasını arabadan çıkarmıştı. Çantada bir tomar benzin faturası, aşırı hız nedeniyle kesilmiş bir ceza makbuzu ve sanayi tipi fırın ekipmanları ve ürünleriyle ilgili bazı broşürlerden başka hiçbir şey yoktu.

Schiller malikânesi Staatsforst'un ağaçlık kıyılarına kadar uzanan geniş bir araziye inşa edilmişti. Eve giden araba yolu, iki yanda ve yolun üzerinde iç karartıcı şekilde birbirine dolanan sık ağaçların arasından geçiyor, sonra da uçsuz bucaksız, son derece bakımlı bir çimenliğe açılıyordu. Fabel bir kez daha ormanlık alandaki bir açıklığa giriyormuş hissine kapıldı. Ev, dış cephesi açık krem rengine boyanmış, geniş pencere, büyük bir XIX. yüzyıl villasıydı.

“Belli ki börek çörek işinde iyi para var,” diye mırıldandı Werner, Fabel arabayı kusursuz araba yoluna park ederken.

Vera Schiller kapıyı bizzat açtı, onları zemini mermer döşeli bir koridordan ve sütunlu bir holden geçirerek ferah bir oturma odasına aldı. Frau Schiller iki polisten antika bir kanepeye oturmalarını rica etti. Fabel daha çok modern eşyalardan hoşlanmakla birlikte, değerli bir antika gördüğünde teşhis edebilirdi. Ve odadaki tek antika eşya oturdukları kanepede değildi. Vera Schiller karşısına geçti ve ellerini avuçları aşağı bakacak şekilde kucağına yerleştirerek bacak bacak üstüne attı. Otuzlarının sonunda, siyah saçlı, çekici bir kadındı. Her şeyi –yüzü, duruşu, onları içeri davet ederken yüzünde beliren kibar gülümseme– abartılı bir sakinlik taşıyordu.

“Her şeyden önce şunu belirtiyim ki, bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Frau Schiller,” diyerek söze başladı Fabel. “Elbette, cesedi resmen teşhis etmenizi istememiz gerekecek, ama cesedin kocanıza ait olduğundan neredeyse eminiz. Kaybınızdan dolayı büyük bir üzüntü duyduğumuzu bilmenizi isterim.” Fabel elini ayağını nereye koyacağını bilemeden kıpırdandı: üzerinde oturduğu, neredeyse iki yüzyıldır rahatsız bir kanepedydi.

“Öyle mi?” Vera Schiller’in sesinde düşmanlıktan eser yoktu. “Markus’u tanınıyordunuz. Beni de tanıımıyorsunuz.”

“Yine de üzgünüm, Frau Schiller,” dedi Fabel, “gerçekten.”

Vera Schiller kaba bir hareketle başını salladı. Fabel bunun kadının acısını gemlemek için aceleyle inşa ettiği bir duvar mı olduğunu, yoksa karşısında gerçekten de duygularını göstermeyen biri mi olduğunu söyleyemezdi. Cebinden şeffaf bir delil torbası çıkardı. Markus Schiller’in kimlik kartındaki fotoğrafı polietilenin içinde görülebiliyordu. Torbayı kadına uzattı.

“Bu kocanız mı, Frau Schiller?”

Kadın fotoğrafa hızlıca göz attı, sonra da fazlasıyla sabit bakışlarını Fabel’in gözlerine dikti. “Evet. Bu Markus.”

“Herr Schiller’in gecenin o saatinde neden Naturpark’ta olduğuna dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Werner.

Kadın acı acı güldü. “Bence bu gayet açık. Bir de kadın buldunuz, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Fabel. “Şu ana kadar öğrenebildiğimiz kadarıyla Hanna Grönn adında bir kadın. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?”

İlk kez Vera Schiller’in gözlerinde acıya yakın bir ifade belirdi, ama bunu hemen bastırdı. Sahte kahkahası da, verdiği cevap da zehir gibiydi.

“Sadakat kocam için nükleer fizik kadar soyut ve anlaması zor bir kavramdı. Onun anlama kapasitesinin ötesinde bir şeydi bu. Sayılamayacak kadar çok kadın vardı, ama evet, bu ismi tanıyorum. Biliyor musunuz, Herr Kommissar, bütün bunlar arasında bana en tatsız geleni, Markus’un başka kadınlarla ilişkisi olması değil –Tanrı biliyor ya artık alıştım buna; işin en tatsız tarafı, gözlerini kendi fabrikamızın zemininden kaldırıp başka yere bakacak inceliğe, hayal gücüne ya da düpedüz zevke sahip olmaması.”

Fabel Werner’le bir an için göz göze geldi. “Bu kız sizin yanınızda mı çalışıyordu?”

“Evet. Hanna Grün’n yaklaşık altı aydır bizimle çalışıyordu. Üretim hattında, Herr Biedermeyer’in yanında çalışıyordu. Biedermeyer kız hakkında benden daha fazlasını anlatabilir size. Ama işe başlayışını hatırlıyorum. Taşralılara özgü, bağırarak bir güzelliği vardı. Görür görmez Markus’un tipi olduğunu hemen anlamıştım. Ama Markus’un işçilerden birini becereceği aklıma gelmemişti.”

Fabel kadının bakışlarına karşılık verdi. Bu müstehcenlik Vera Schiller’in vakarına ve soğukkanlılığına hiç yakışmamıştı. Bu kelimeyi kullanma nedeni de buydu elbette.

“Anlayacağınıza eminim, Frau Schiller, size dün akşam nerede olduğunuzu sormak zorundayım.”

Bir acı gülüş daha. “İntikam peşindeki aldatılmış, öfkeli eş ha? Hayır, Herr Fabel, benim şiddete başvurmaya ihtiyacım yoktu. Markus’un Fräulein⁴² Grün’nle ilişkisinden haberim yoktu. Ol saydı da aldırılmazdım. Markus benim sınırlarımı belli bir yere kadar zorlayabileceğini bilirdi. Ne de olsa, Backstube Albertus şirketinin sahibi benim. Babamın işiydi bu. Markus ise...” Durdu ve yüzü asıldı, sonra da bu yeni gerçekliğe ayak uydurmakta zorlanması canını sıkıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Markus sadece bir çalışandı. Bu ev de bana ait. Markus’u öldürmeme gerek yoktu. Bir çırpıda onu beş parasız halde kapının önüne koyabilirdim. Markus gibi pahalı zevklere sahip biri için en büyük tehdit buydu.”

“Dün gece neredeydiniz?” diyerek soruyu tekrarladı Werner.

“Saat bire kadar Hamburg’da bir toplantıdaydım, catering sektörüyle ilgili bir toplantı. Size tüm detayları verebilirim.”

Fabel bir kez daha odayı inceledi. Burada gerçek bir servet yatıyordu. Hem de çok büyük bir servet. Doğru bağlantılarınız ve yeterince paranız varsa, Hamburg’da satın alamayacağınız hiçbir

şey yoktu. Buna bir katil de dahildi. Kanepenin pahalı rahatsızlığından kurtularak ayağa kalktı.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Frau Schiller. Eğer sizin için bir sakıncası yoksa tesislerinizi gezmek ve bazı elemanlarınızla konuşmak istiyorum. Backstube Albertus’u muhtemelen bir iki gün kapalı tutmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum, ancak.”

Vera Schiller Fabel’in sözünü kesti. “Yarın her zamanki gibi açık olacağız. Ben de büromda olacağım.”

“Yarın çalışacak mısınız?” Werner şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor idiyse, fena halde çuvallamıştı.

Frau Schiller ayağa kalktı. “Resmi kimlik teşhisiyle ilgili ayrıntıları bana orada bildirirsiniz.”

Eve giden yolu arkalarında bırakıp anayola çıktıklarında, sık ağaçlar arkalarında kapanır gibi oldu. Fabel, gösterişli oturma odasında artık tek başına oturmakta olan Frau Schiller’i zihninde canlandırmayı denedi: kadının kendini korumak için ördüğü duvarın çatladığını, yaşadığı acının ve gözyaşlarının sel olup akmasına izin verdiğini hayal etmeye çalıştı. Ama nedense, kadını o halde gözünün önüne getiremedi.

21 mart pazar, 21.00: Pöseldorf, Hamburg

Fabel apartman dairesinin kapısını açtığında, içeride bir klasik müzik CD'si çalıyor ve uzun, dar mutfaktan sesler geliyordu. Bu durum içinin tuhaf hislerle dolmasına neden oldu. Boş bir mekândan öte bir yere dönmek, onu bekleyen birinin olması için rahatlatıyor, onu yatıştırıyordu. Ama aynı zamanda, engelleyemediği, bir tür haneye tecavüz duygusu da yaşıyordu. Henüz Susanne'yle aynı evde yaşama kararını vermedikleri için memnundu, ya da en azından, buna memnun olduğunu düşünüyordu. Belki de yakında bunun zamanı gelecekti. Ancak henüz gelmemiştir. Fabel, Susanne'nin de aynı şeyleri hissettiğini tahmin ediyordu. Ama her nedense, bu kararı ertelemek Fabel'i endişelendiriyordu; meslek hayatında kararlı biri olmak zorundaydı, oysa özel hayatında, her nedense karar verebilen –en azından doğru kararları verebilen– biri gibi görünmüyordu; sürekli kararlarını erteleme eğiliminde olması da bu yüzdendi. Ve bu kararsızlığının, muğlaklığının Renate'yle evliliğinin başarısızlıkla sonuçlanmasında kısmen de olsa payı olduğunun gayet iyi farkındaydı.

Jaeger ceketini üzerinden attı, tabancasını ve kılıfını belinden çıkardı ve hepsini deri kanepenin üzerine bıraktı. Doğruca mutfığa gitti. Susanne önceden hazırladığı salatanın yanına omlet yapıyordu. Bir miktar soğutulmuş Pinot Grigo, iki şarap kadehinin şimdiden buğulanmasına neden olmuştu.

“Aç gelirsin diye düşündüm,” dedi kadın, Fabel arkasından gelip kollarını beline dolarken. Fabel, uzun siyah saçlarını yukarı toplamış olan sevgilisini açıkta kalan boynundan öptü. Susanne'nin şehvet uyandıran kokusu burun deliklerini doldurdu ve kokuyu içrecesine içine çekti. Bu, hayatın kokusuydu. Zindeliğin kokusu. Ölümlerle geçen bir günün ardından aynen leziz bir şarap gibiydi.

“Açım,” dedi Fabel. “Ama önce bir duş almam lazım...”

Tam duşa girmek üzereyken Susanne arkasından, “Gabi aradı,” diye seslendi. “Önemli bir şey değil. Öylesine çene çaldık. Annenle konuşmuş; her şey yolundaymış.”

“İyi. Yarın ikisini de ararım.” Fabel gülümsedi. Kızı Gabi’nin Susanne yüzünden gücenebileceğinden endişe etmişti. Ama öyle olmamıştı; ilk andan itibaren aralarında sıcak bir arkadaşlık kurulmuştu. Susanne, Gabi’nin zihinsel kapasitesine ve keskin zekâsına ısınmış, Gabi de Susanne’nin güzelliğinden, tarzından ve “süper cool” işinden etkilenmişti.

Yemeklerini bitirdikten sonra oturdular ve işlerinden başka her konuda çene çaldılar. Fabel’in o gün yaşanan olaylarla ilgili tek sözü, Susanne’ye ertesi gün akşamüstü yapılacak vaka toplantısına katılıp katılamayacağını sormak oldu. Sonra yatağa girdiler ve uykuya dalmadan önce tembel ve uyuşuk bir şekilde seviştiler.

Fabel uyandığında yatakta dimdik oturmaktaydı. Sırtındaki terin karıncalanmasını hissetti.

“İyi misin?” Susanne endişelenmiş gibiydi. Onu Fabel uyandırmış olmalıydı. “Yine rüya mı?”

“Evet... bilmiyorum...” Fabel karanlıkta kaşlarını çattı ve kaybolan kâbusunu bir an için görmeye çalışırcasına, yatak odasının kapısından ve büyük pencerelerden dışarı, Aussenalster’in sularından yansıyan parıltılı ışıklara doğru baktı. “Sanırım.”

“Bu çok sık oluyor, Jan,” dedi Susanne, elini Fabel’in koluna koyarak. “Bu rüyalar başa çıkmak zorunda olduğun şeylerle... nasıl desem, başa çıkamadığının bir göstergesi.”

“Ben iyiyim.” Fabel’in sesi oldukça soğuk ve sertti. Sevgilisine döndü ve ses tonunu yumuşatarak, “İyiyim,” dedi. “Gerçekten iyiyim. Büyük ihtimalle senin şu peynirli omlet...” Güldü ve kendini yatağa bıraktı. Susanne haklıydı: rüyaları gittikçe kötüleşiyordu. Artık her vaka uyku âlemini işgal ediyor gibiydi. “Ne olduğunu hatırlamıyorum bile,” diyerek yalan söyledi. Yüzü olmayan iki çocuk, bir oğlan ve bir kız, ormandaki bir açıklıkta oturmuş yavan bir piknik yemeği yiyorlardı. Vera Schiller’in villasının ürkütücü karartısı ağaçların arasından görünüyordu. Rüya da hiçbir şey olmuyordu, ama boğucu bir kötülük hissi vardı.

Fabel düşüncelerini dışarıdaki şehrin üzerinde dolaştırarak karanlıkta yattı. Düşünceleri güneyleki ıssız orman parkının üzerinde gezindi. *Hänsel ve Gretel*. Ormanın karanlığında kaybolan

çocuklar. Düşünceleri karanlık Elbe boylarından Blankenese Elbstrand'ın donuk renkli kumlarına kaydı. Kıyıda yatan bir kız. Başlangıç noktası burasıydı. Fabel'den beklenen bunu anlamasıydı. Bunlar uvertür notalarıydı ve Fabel anlamlarını çözemişti.

Yorgun zihni tutukluk yapıyor, alakasız şeyleri birbirine karıştırıyordu. Aklına, yürüttükleri son büyük soruşturma sırasında kaybettiği genç polis memuru Paul Lindemann geldi, sonra Naturspark'taki olay yerini koruma altına alan üniformalı Kommissar Henk Hermann'ı, ardından da Norderstedt KriPo'sundan Kommissar Klatt'ı düşündü. İçlerinden birinin Mordkommission ekibinin sürekli üyesi haline geleceğini tahmin ettiği iki yabancı. Ama henüz bunun hangisi olacağını bilmiyordu. Dışarıdan gülüşme sesleri geliyordu. Aşağıdaki Milchstrasse'de bir yerlerde, birileri bir restorandan çıkıyordu. Başka hayatlar.

Fabel gözlerini kapadı. *Hänsel ve Gretel*. Bir masal. Norddeich'tan dönerken radyoda dinlediği tartışmayı hatırladı, ama yorgun zihni yazarın ismini çıkaramadı. Alsterarkaden'de bir kitabevi olan arkadaşı Otto'ya soracaktı bunu.

Bir masal.

Fabel uyuyakaldı.

22 mart pazartesi, 10.00: Alsterarkaden, Hamburg

Jensen Buchhandlung,⁴³ Alster kıyısındaki zarif sıra kemerlerin altında yer alıyordu. Parlak bir ışıqla aydınlatılmış kitabevine Kuzey Avrupa'ya özgü soğuk bir hava hâkimdi ve Hamburg'da değil de Kopenhag, Oslo ya da Stockholm'de de olsa hiç yadırganmazdı. Kaynağacından kitap rafları ve dekorasyonu ile iç tasarımı basit ve modern. Kitabeviyle ilgili her şey akla organizasyon ve verimliliği getiriyordu, ki bu da Fabel'in her zaman gülümsemesine neden olurdu, zira dükkânın sahibi Otto Jensen'in son derece dağınık biri olduğunu biliyordu. Otto, üniversite yıllarından beri Fabel'in yakın arkadaşıydı. Uzun boylu, elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen, sıra dışı bir tipti: canlı bir sakarlık timsali. Ancak bütün bu sakarlığın ardında bilgisayar gibi çalışan bir kafa gizliydi.

Fabel oraya vardığında Jensen Buchhandlung kalabalık değildi ve sırtı kapıya dönük olan Otto, yeni gelen kitapları koliden çıkarıp yerleştirmek için neredeyse iki metrelik bedeniyle raflara uzanıyordu. Kitaplardan bir tanesi elinden kaydı ve Fabel ileri atılıp kitabı yere düşmeden yakaladı.

"Yıldırım gibi tepkiler suçla savaşmanın önkoşullarından biri sanırım. İnsana güven veriyor." Otto arkadaşına gülümsedi ve el sıkıştılar. Birbirlerine sağlıkları, eşleri ve çocukları hakkında sorular sordular, Fabel ziyaretinin sebebini açıklayana dek birkaç dakika havadan sudan konuştular.

"Şu yeni kitabı arıyordum. Bir roman. Bir *Krimi*,⁴⁴ galiba. Kitabın ismini ya da yazarını hatırlayamıyorum, ama Grinin Kardeşler'den birinin katil olduğu fikri üzerine kurulmuş..."

43. Kitabevi.

44. Gerilim romanı.

Otto bilgiç bilgiç gülümsedi. “*Die Märchenstrasse*. Gerhard Weiss.”

Fabel parmaklarını şaklattı. “Hah, o işte!”

“Edebiyat hakkındaki şaşırtıcı bilgim yüzünden bana hayranlık duyma –şu sıralar yayıncılar bu kitabın büyük iş yapacağını düşünüyor. Ve bence, buna *Krimi* dersin, Herr Weiss’ı edebiyatçı olarak gücendirmiş olursun. Kitap ‘hayata öykünen sanata öykünen hayat’ ilkesine dayanıyor. Edebiyat dünyasının önde gelenlerinden epeyce bir kişi bunun üzerinde çalışmaya başlamış vaziyette.” Otto kaşlarını çattı. “Ya sen neden bir tarihi cinayet romanı almak istiyorsun? Hamburg sana yeteri kadar gerçek cinayet sunmuyor mu?”

“Sunmaz olaydı, Otto. İyi mi peki? Bu kitap, yani.”

“Kışkırtıcı olduğu kesin. Ayrıca Weiss folklor, dilbilim ve Grimm Kardeşler’in çalışmaları hakkındaki malzemeleri iyi biliyor. Ama iddialı ve abartılı bir üslubu var. Gerçek şu ki, edebi iddiaları olan son derece sıradan bir romandan başka bir şey değil. Yine de, bu benim fikrim... Hadi gel, bir kahve içelim.” Otto Fabel’i dükkânın sanat kitapları bölümüne götürdü. Fabel’in son ziyaretinden beri burada bazı değişiklikler yapılmıştı: yer açmak için bir koridoru kaldırmışlardı. Yukarıdaki galeri artık deri kanepe-lerin ve üzeri kitap ve gazetelerle dolu sehpa-ların bulunduğu bir alana bakıyordu. Köşede, üzerinde espresso makinesi olan bir tezgâh duruyordu.

“Bugünlerde her şey buna bakıyor,” diyerek sırtıttı Otto. “Bu iş edebiyatı sevdiğim için girdim. Kitap satmak istediğim için. Şimdi ise *caffé latte* ve *macchiato* servisi yapıyorum.” Bir kanepeyi işaret etti ve kahve tezgâhına gitti. Fabel de geçip kanepeye oturdu. Birkaç dakika sonra, Otto kolunun altına sıkıştırılmış bir kitap ve iki kahveyle döndü. Kahvelerden birini Fabel’in önüne bıraktı. Otto, hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde kahvenin bir kısmını fincanın tabağına dökmüştü.

“Senin yerinde olsam kitapları bırakmazdım, Otto.” Fabel arkadaşına gülümsedi. Otto, kendi kahvesinin bir kısmını tabağa dökerek kolunun altındaki kitabı Fabel’e uzattı.

“İşte kitap bu. *Die Märchenstrasse*. Masal Yolu.”

Ciltli ve kalın bir kitaptı. Kapağı geçirilmiş şömiz koyu renkliydi ve başlığın yazıldığı Gotik Fraktur karakteriyle iç karartıcı görünüyordu. Kapağın ortasına XIX. yüzyıla ait küçük bir bakır-baskı resim yerleştirilmişti. Resimde, kırmızı başlıklı bir pelerin giymiş bir kız ormanda yürürken görülüyordu. Kızın arkasındaki

karanlığın içinde parlamakta olan kırmızı gözler vardı. Fabel kitabı çevirip arkasına baktı. Arka kapakta Weiss'ın bir fotoğrafı vardı: cüsseli omuzlarının ve boynunun üzerindeki asık yüzü geniş ve sertti, neredeyse hayvani bir görünüşe sahipti.

“Daha önce, yazdığı bir şeyleri okumuş muydun, Otto?”

“Pek sayılmaz... bir iki kitabını karıştırmıştım. Daha önce de benzer şeyler yayımlamıştı. Epeyce bir okuru var. Garip bir kitle. Ama asıl bu kitaptan sonra ünlendi sanki.”

“Garip’ bir kitleyle neyi kast ediyorsun?”

“Bundan önceki kitapları fantezi romanlardı. ‘*Wahlwelten Chronik*’ –‘Seçme-Dünya Kronikleri’. Onlar da bu yeni kitapla aynı türden argümanlara dayanıyordu, ama öncekiler tamamen kurmaca bir dünyada geçiyordu.”

“Bilim kurgu mu?”

“Tam değil,” dedi Otto. “Weiss’ın yarattığı dünya yaşadığımız dünyayla neredeyse aynı, ama ülkelerin başka isimleri var, tarihsel geçmişler farklı filan. Daha çok paralel bir dünya gibi, sanırım. Her neyse, hayranlarına kitaplarında ‘yer’ satın almaları için çağrıda bulundu. Ona birkaç bin avro gönderirlerse, o da onları hikâyeye katacaktı. Ödedikleri para ne kadar yüklü olursa, anlatılan öyküde o kadar büyük bir role sahip olacaklardı.”

“Neden birisi böyle bir şey için para versin ki?”

“Hepsi onun tuhaf edebiyat teorileriyle ilgili.”

Fabel arka kapaktaki yüze baktı. Gözler inanılmaz derecede koyu görünüyordu. Öyle koyuydular ki gözbebeklerini irislerinden ayırmaya imkân yoktu. “Anlatsana... teorilerini yani.”

Otto’nun yüzünde bunun zor olduğunu anlatan bir ifade belirdi. “Tanrım, bilmiyorum, Jan. Sanırım batıl inançlarla kuantum fiziğinin bir karışımı. Ya da daha doğrusu, kuantum fiziğiyle süslenmiş batıl inançlar.”

“Otto...” Fabel sabırsızlıkla gülümsedi.

“Pekâlâ... Şöyle düşün. Bazı fizikçiler evrende sonsuz sayıda boyut olduğuna inanıyor, değil mi? Ve bunun sonucu olarak da sonsuz sayıda olasılığın varlığına –ve gerçeğin sonsuz sayıda çeşitlemesi olduğuna?”

“Evet... sanırım öyle...”

“Valla,” diye devam etti Otto, “bilimsel önermeler her zaman pek çok yazar için sanatsal bir inanç olmuştur. Bunlar batıl inançlara sahip bir grup olabilirler. Birçok ünlü yazarın karakterlerini tanıdıkları insanlara dayandırmaktan kaçındıklarını kesin olarak biliyorum, çünkü karakterleri için hayal ettikleri şeylerin gerçek

hayata yansımasından endişe ederler. Kitapta bir çocuk öldürürsün ve gerçekte bir çocuk ölür, bu tür şeyler. Ya da, daha da beteri, korkunç suçlar hakkında bir kitap yazarsın ve bir yerlerde, başka bir boyutta, sana ait kurgular gerçeğe dönüşür.”

“Bu saçmalık. Yani, bir başka boyutta, sen ve ben sadece birer kurgusal karakter olabiliriz, öyle mi?”

Otto omuz silkti. “Ben sadece Weiss’ın dayanak noktasını ortaya koyuyorum. Bu metafizik saçmalıklara ilaveten, tarih mefhumumuzu biçimlendirenin, tarihi kayıtlar ve tarihi ya da arkeolojik araştırmalardan çok, karakterlerin edebi ya da –giderek daha çok– sinematografik betimlemeleri olmaya yüz tuttuğunu iddia ediyor.”

“Öyleyse Weiss, tüm inkârlarına rağmen, sadece hakkında bu kurmaca eseri yazarak, Jacob Grimm’in kurmaca başka bir boyutta bu cürümlerden suçlu *olduğunu* ima ediyor. Ya da Grimm’in, belgelenmiş olgular yerine onun kurgularına inanmayı tercih edecek olan gelecek kuşaklar tarafından suçlu bulunacağını.”

“Kesinlikle. Her neyse, Jan...” Otto hafifçe, Fabel’in elinde tuttuğu kitaba vurdu. “İyi okumalar. Benden istediğin başka bir şey var mı?”

“Ashına bakarsan var... Elinde masal kitapları var mı?”

22 mart pazartesi, 15.00: Polizeipräsidium, Hamburg

Üç kurbanın da avuçlarına bırakılan notların büyütülmüş görüntülerinin yer aldığı olay panosuna bantlanmış suç mahalli fotoğrafları olmasa, Mordkommission'un toplantı salonu bir kütüphanenin okuma salonunun görüntüsüne sahipti. Kirazağacından masanın üzeri boy boy kitaplarla kaplıydı. Bunların bazıları yeni basılmış kitapların cilalı parlaklığına sahipken, bazıları oldukça yıpranmıştı ve birkaç tanesinin sahaflardan alındığı belliydi. Fabel'in katkısı Jensen Buchhandlung'dan satın aldığı kitaplardan oluşuyordu –Gerhard Weiss'in romanından üç kopya, bir adet *Çocuklar ve Ev Halkı İçin Masallar*, bir cilt Hans Christian Andersen, bir cilt de Charles Perrault. Diğerleri Anna Wolff tarafından Hamburg Zentralbibliothek'ten⁴⁵ alınıp getirilmişti.

Fabel geldiğinde, Anna Wolff, Maria Klee ve Werner Meyer oradaydılar. Schleswig-Holstein KriPo'sundan Kommissar Klatt da onlarla birlikte oturuyordu; ekip Klatt'la hararetli bir şekilde çene çalıyor olsa da, beden dillerinde yeni geleni dışta tutan bir şeyler vardı. Susanne Eckhardt geldiğinde, Fabel masanın başındaki yerine henüz oturmuştu. Susanne, iş gereği yolları kesiştiğinde iki sevgilinin otomatikman takındığı resmiyetle, geç kaldığı için Fabel'den özür diledi.

"Pekâlâ," dedi Fabel, karalı bir sesle. "Artık başlayalım. İki cinayet mahallimiz ve üç kurbanımız var. Ve ilk kurbanın, Kommissar Klatt'ın üç yıllık kayıp kişi soruşturmasına doğrudan bir göndermesi olduğunu düşünürsek, ne yazık ki, dördüncü bir kurban olduğunu da farz etmemiz gerekiyor." Werner'e döndü. "Şu an itibariyle elimizde ne var?"

Werner o ana kadar saptadıkları detayların üzerinden geçti. İlk

45. Merkez kütüphane.

kurban, Blankenese’de oturan ve köpeğiyle sahilde sabah yürüyüşüne çıkmış olan bir kadın tarafından bulunmuştu. İkinci vaka- da, polis Polizeieinsatzzentrale⁴⁶ kontrol odasına gelen isimsiz bir aramayla uyarılmıştı. Arama B73 otoyolunda bulunan bir benzin istasyonundaki telefon kulübesinden yapılmıştı. Fabel tekrar Naturpark’tan çıkan patikadaki motosiklet tekerleği izlerini düşündü. Peki bu adam neden önce zaman kazanmak için arabaları saklamış, sonra da cesetleri nerede bulacaklarını söylemek için polise telefon etmiş olsundu ki? Werner, Brauner’in onlara iki çift ayak izinin varlığını bildirdiğini de anlattı. Hermann’ın yürüyüş parkurunda gösterdiği izler, park yerinin yanında bulunanlarla birbirini tutmuyordu. “Garip olan şu ki,” dedi Werner, “değişik botlar olmalarına rağmen ayak numarası aynı. Kocaman... 50 numara.”

“Belki de bir nedenle botlarını değiştirmiştir,” dedi Anna.

“Ormancıların servis yolunu kullanan motosikletliye yoğunlaşalım,” dedi Fabel. “İzliyor ve gelmelerini bekliyordu. İlk düşüncemiz buydu.”

“Hâlâ ilk kurbanın otopsi sonuçlarını bekliyoruz,” diye devam etti Werner, “ormanda terk edilen arabalarda yapılan incelemenin raporları da henüz elimize geçmedi. Ama ilk kurbanın büyük olasılıkla boğularak öldürüldüğünü biliyoruz. İkili cinayette ise değişik bir öldürme metodu ve bir silah kullanıldığı açık. Cinayetler arasındaki bağlantımız kurbanların ellerine sıkıştırılmış şu küçük notlar.” Werner ayağa kalktı ve notlarda yazanları yüksek sesle okudu.

“Emin olmamız gereken,” dedi Susanne, “bu son *referansın* –Hänsel ve Gretel hikâyesinin kullanımı– katilin kurbanlarını ormanda bıraktığı için yaptığı bir seferlik iğrenç bir şaka mı olduğu, yoksa gerçekten de masallarla bir tür bağlantı mı kurduğu.”

“Ama ilk notta herhangi bir ‘masal’ bağlantısı yok.” Fabel, sanki yoğunlaşırsa, takıntılı derecede düzgün, minicik elyazısından yeni anılanlar çıkarabilecekmiş gibi, dönüp notların büyütülmüş görüntülerine baktı.

“Eğer gözden kaçırdığımız bir referans yoksa tabii,” dedi Susanne.

“Şimdilik Hänsel ve Gretel’e yoğunlaşalım,” diye devam etti Fabel. “Adamın bize bir şey anlatmaya çalıştığını farz edelim. Ne anlatmaya çalışıyor olabilir? ‘Hänsel ve Gretel’ kimdir?”

“Ormanda kaybolan masumlar. Çocuklar.” Susanne sandalye-

sinin arkasına yaslandı. “Bunların hiçbirisi kurbanlar hakkında bildiklerimize uymuyor. Geleneksel bir Alman halk hikâyesi... Grimm Kardeşler tarafından derlenen ve kayda geçirilen hikâyelerden biri... aynı zamanda Humperdinck’in bir operasının adı. Hänsel ve Gretel kardeşiler –iki kurbanı uymayan bir şey daha. Sonunda karşısında zafer kazanacakları yozlaşma ve kötülüğün tehdidi altındaki masumiyeti temsil ederler...” Susanne elleriyle bir “benden bu kadar” hareketi yaptı.

“Buldum!” Anna Wolff masadaki kitaplardan birinin sayfalarını karıştırıyordu, elini açık sayfalardan birinin üzerine vurdu.

“Ne buldun?” diye sordu Fabel. “Hänsel ve Gretel bağlantısını mı?”

“Hayır... Hayır... özür dilerim, Şef, ilk kızı kast ediyordum. Sanırım aradığımız ‘masal’ bağlantısını buldum. Bir sahilde bulunan genç bir kız, değil mi? Su kenarında.”

Fabel sabırsızlıkla başını salladı.

Anna diğerlerinin de görebilmesi için kitabı kaldırdı. Metnin karşı sayfasında, deniz kenarında bir kayanın üzerinde oturan üzgün görünüşlü bir kızın dolmakalemlle yapılmış bir çizimi vardı. Çizim Kopenhag’ı gezerken Fabel’in bizzat görmüş olduğu ünlü küçük heykeli çağrıştırıyordu.

“Küçük Denizkızı mı? Hans Christian Andersen’inki?” Masanın etrafından koro halinde onay geldiği halde, Fabel’in ses tonundan ikna olmadığı belliydi. Fabel bir kez daha kitaptaki resme baktı. Bu bir ikonaydı. Bir kayanın üzerinde oturan kız, bacaklarını, aynı bir denizkızının kuyruğu gibi vücudunun altına toplamıştı. Kurbanına poz verdirmek isteyen bir seri katil için armağan gibi bir şeydi bu: anında tanınabilecek bir duruş. Ancak, sahildeki kız ne bir kayanın üzerinde oturuyordu, ne de bir kayaya yaslanmıştı. Kızın yakınlarında tek bir kaya parçası bile yoktu. Ama bir not vardı. Yanlış bir kimlik vardı. Ayrıca bir de “yeraltındaydım” sözü vardı. Fabel sonunda, “Bilmiyorum, Anna,” dedi. “Bu da bir olasılık. Ancak uymayan çok şey var. Bakmaya devam edebilir miyiz?”

Ekibin tüm üyeleri birer kitap alıp sayfalarını karıştırmaya başladılar. Fabel, Andersen hikâyelerini seçti ve hızlıca “Küçük Denizkızı”nı okudu. Bir kez daha ölü kızı ve gök navisi bakışlarını düşündü. Suyun kenarında yatıyor, bulunmayı bekliyordu. Anna’nın elinde *Çocuklar ve Ev Halkı İçin Masallar* ciltlerinden biri vardı, Susanne ise *Alman Efsaneleri*’ni gözden geçiriyordu. Susanne birden irkildi.

“Yanılıyorsunuz, Frau Kriminalkommissarin,”⁴⁷ dedi Anna’ya. “Katilimiz edebi referans olarak Grimm Kardeşler’i kullanıyor, Andersen’i ya da Perrault’yu değil. Ölü kızı Küçük Denizkızı yerine kullanmamış... onu Değiştirilen Çocuk olarak bırakmış.”

Fabel tenine yayılan bir karıncalanma hissetti. “Devam et...”

“Burada Grimm Kardeşler tarafından kaydedilmiş, ‘Değiştirilen Çocuk’ başlıklı bir hikâye var, bir diğerinin ismi de, ‘İki Yeraltı Kadını’.” Fabel’in tenindeki karıncalanma iyice şiddetlenmişti. “Bu hikâyelerle birlikte verilen notlara göre, çocukları –özellikle de vaftiz edilmemiş çocukları– kaçıran ve yerlerine yanlarında getirdikleri ‘değiştirilen çocuklar’ı bırakan ‘yeraltı insanları’na dair bütün bir inanç sistemi varmış. Ama şunu dinleyin –bu ‘yeraltı insanları’ taşıma aracı olarak genellikle suyu kullanırlarmış ve bu hikâyelerin birçoğu Elbe ve Saale nehirlerinin kenarına bırakılan ‘değiştirilen çocuklar’la ilgiliymiş...”

“Ve Blankenese de Elbe kıyısında,” dedi Fabel. “Dahası, hem kızın avucuna bırakılan notta ‘yeraltı insanları’na doğrudan bir atıfta bulunulmuş, hem de kız kayıp olan başka bir kızın kimliğiyle bırakılmış. Değiştirilmiş bir çocuk.”

Werner derin bir nefes verdi. “Tanrım, bir bu eksikti. Edebi bir sapık katil. Tek tek her Grimm masalına dayanan bir cinayet sahneye koymayı düşünüyor olabilir mi sizce?”

“Dua edelim de böyle bir niyeti olmasın,” dedi Susanne. “Elimdeki baskının ‘İçindekiler’ sayfasına göre, Grimm Kardeşler iki yüzden fazla hikâye derlemiş.”

22 mart pazartesi, 17.10: Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Patolog Möller uzun boyluydu; Fabel'den daha uzun ve ince yapılı. Açık sarı saçlarında fildişi gölgeler vardı ve yüz hatları ince ve köşeliydi. Fabel, Möller'in, karşınıza çıktığı anda üzerinde bulunan giysilerin tarzına göre görünüşü değişen o insanlardan biri olduğunu hissetmişti hep: üzerindekiyle bağlı olarak, bir Kuzey Denizi balıkçısına ya da bir aristokrata ait olabilecek bir yüze sahipti. Möller sanki bu durumdan haberdarmış ve buyurgan doğasıyla uyumlu bir görüntüyü muhafaza etmek istemiş gibi, normalde bir İngiliz centilmeni stilinde giyinirdi. Fabel bürosuna girdiğinde, Jermyn Street gömleğinin üzerine yeşil fitilli kadife bir ceket giyiyordu. Masasının arkasından çıktığında, Fabel adamın ayağında, İngiliz kraliyet ailesinin Gucci'ye tercih eder gibi görüldüğü şu yeşil lastik botlardan birini görmeyi bekledi.

"Ne istiyorsunuz, Fabel?" diye sordu Möller, sevimsiz bir edayla. "Şimdi eve gidiyorum. *Feierabend*.⁴⁸ Her ne ise yarına kadar bekleyebilir."

Fabel sesini çıkarmadı ve kapı aralığında durdu. Möller iç geçirdi, ama geçip tekrar yerine oturmadı. "Pekâlâ. Ne var?"

"Blankenese Elbstrand'da bulunan kızın otopsisini bitirdiniz mi?"

Möller başını sert bir hareketle sallayarak onayladı, masasının üzerindeki bir dosyayı açıp bir rapor çıkardı. "Bunu sana yarın verecektim. İyi okumalar." Yorgun ve sabırsız bir şekilde gülümsemi ve kapıya doğru ilerlerken, raporu hafifçe Fabel'in göğsüne vurdu. Fabel hâlâ yerinden kıpırdamamıştı, ama yüzünde dostça bir gülümseme vardı.

"Lütfen, Herr Doktor. Sadece önemli noktalar."

48. Mesai sonu, paydos vakti.

Möller iç geçirdi. “Daha önce Krininalkommissar Meyer’e de söylediğim gibi, ölüm nedeni boğulma. Burun ve ağız kenarındaki kılcal damarlarda hasar belirtileri olduğu gibi boyun çevresinde de sıkma izleri görülüyor. Aynı anda hem ağzına bastırılmış, hem de boğazı sıkılmış gibi görünüyor. Ölümünden önceki son kırk sekiz saat içinde herhangi bir cinsel etkinlik ya da travma işareti yok. Bununla birlikte, cinsel bakımdan aktifmiş.”

“Cinsel istismar?”

“Normal cinsel etkinlikten başka bir şey düşündürecek bir iz yok. Erken yaşlarda cinsel istismara işaret edebilecek türden iç yaralanmalara dair kanıt da yok. Otopsinin ortaya çıkardığı diğer tek gerçek, dişlerinin kötü durumda olduğu. Herr Meyer’e bunu da anlatmıştım. Pek dişçi yüzü görmemiş ve dişçiye ancak ağrı nedeniyle acil tedavi için gitmiş. Büyük çürükleri ve diş etlerinde çekilme var ve sol azı dişlerinden biri çekilmiş. Aynı zamanda iki eski kırığı da var. Biri sağ bileğinde, diğeri sol elinde. Kendi kendilerine iyileşmeye bırakılmışlar. Bunlar sadece ihmalle değil, aktif suiistimalle de bağdaştırılabilir. Bilek kırığı ise şiddetli bir bükülme sonucu olmuş olabilir.”

“Werner, kızın ölümünden önceki son kırk sekiz saat içinde pek bir şey yememiş olduğunu söyledi.”

Möller raporu Fabel’in elinden kapıp sayfalarını çevirdi. “Son yirmi dört saatte, ölümünden bir ya da iki saat önce tükettiği bir parça çavdar ekmeğinden başka bir şey yememiş.”

Fabel bir an dalıp başka bir yere gitti: korku içinde, iki lokmadan oluşan son öğününü yiyen genç bir kızla birlikte, karanlık, korkutucu bir yerdeydi. Bu kızın hayatı hakkında bildiği hiçbir ayrıntı yoktu, ama bu hayatın kısa olduğu kadar mutsuz bir hayat da olduğunu biliyordu. Möller raporu tekrar ona verdi, kaşlarını kaldırdı ve kapıyı işaret etti.

“Oh, özür dilerim, Herr Doktor.” Fabel kenara çekildi. “Teşekkürler. Çok teşekkür ederim.”

Fabel, Mordkommission’a dönmedi. Arabasına atlayıp eve gitti ve BMW’sini bodrumda kendi dairesi için ayrılmış alana park etti. Kızın mavi gözlerini hâlâ aklından çıkaramıyordu. Zihnine musallat olan, ikinci cinayetin gerçekleştiği yerdeki manzaranın korkunçluğundan ziyade, Blankenese sahilindeki kızın neredeyse canlı bakışlarıydı. Değiştirilen Çocuk. Sevilen ve gerçek olanla değiştirilen, istenmeyen, yanlış çocuk. Bir kez daha kızın son saatlerini hayal etti: yediği basit yemek büyük ihtimalle ona kati-

li tarafından sunulmuştu; sonra da boğazı sıkılmış ve boğulmuştu. Bunlar Fabel'in aklına Kuzey Almanya ve Danimarka'nın turbalı bataklıklarında sık sık bulunan eski zamanlara ait kurbanları getirmişti: karanlık, derin, rutubetli toprakta üç bin yıl ya da daha uzun süre korunan cesetler. Bunların çoğu madeni boğma halkalarıyla ya da suda boğularak öldürülmüştü. Üzerlerinde yüksek rütbe çağrıştıran aksesuarlar olan bu kurbanlara bile, taneli yulaf peltesinden oluşan son bir ayın yemeği verildiği belirlenmişti. Bu kız neye kurban edilmişti? Cinsel bir saik kanıtı yoktu, öyleyse hayatını ne için feda etmesi gerekmişti? Sırf, o da büyük ihtimalle ölmüş olan başka bir kıza bu kadar çok benzediği için ölmesi gerekmiş olabilir miydi?

Fabel dairesine girdi. Susanne geç saatlere kadar enstitüde çalışıyordu ve eve dönmesine daha çok zaman vardı. Fabel, Otto'nun dükkânından aldığı kitapları eve getirmişti; kitapları sehpanın üzerine bıraktı. Kendine bir kadeh soğuk beyaz şarap doldurdu ve deri kanepeye yığıldı. Fabel'in dairesi bir zamanlar heybetli bir konak olan bir binanın çatı katındaydı. Evi şehrin Rotherbaum bölgesinin gözde kesimlerinden biri olan Pöseldorf'ta yer alıyordu. Sokak kapısından adımını attıktan bir dakika sonra kendini Hamburg'un en iyi restoran ve kafelerinden bazılarının ortasında bulabilirdi. Fabel bu daireyi satın alabilmek için sınırlarını zorlamış, fevkalade manzarası ve mükemmel konum nedeniyle genişlikten fedakârlık etmişti. Hem burayı ekonominin sallantıda olduğu ve şehirdeki gayrimenkul fiyatlarının düştüğü bir dönemde satın almıştı: sık sık, buruk bir şekilde, Alman ekonomisinin ve evliliğinin aynı anda çöktüğünü söylerdi. Erster Kriminalhauptkommissar maaşına rağmen, şimdi olsa böyle bir eve parasının asla yetişmeyeceğini biliyordu. Daire Milchstrasse'nin bir blok gerisindeydi ve yerden tavana kadar uzanan yekpare camlı pencereleri Magdalenen Strasse ve Alsterpark ile uçsuz bucaksız Aussenalster gölüne bakıyordu. Pencereden dışarı, şehre ve gökyüzünün enginliğine baktı. Hamburg gözlerinin önünde uzanıyordu. İçinde bir milyon ruhun kaybolabileceği karanlık bir orman.

Fabel annesine telefon etti. Yaşlı kadın iyi olduğunu söyledi ve devam eden gereksiz telaştan yakınlıkla, Sylt'teki restoranına dönmek yerine yanında kalan Lex'in zarar etmesinden kaygılanmaya başladığını anlattı. Annesinin telefondaki sesi Fabel'in içini rahatlatmıştı. Beyazlayan saçlardan ve giderek azalan çeviklikten ayrı tutabileceği, hiç yaşlanmayan bir sesteki bu. Fabel, annesiyle konuşması bitir bitmez kızı Gabi'yi aradı. Telefonu eski karısı

Renate açtı. Ses tonu her zamanki gibi ilgisizlik ve düşmanlık arası bir yerlerdeydi. Fabel, Renate'nin kendisine böyle davranmayı neden alışkanlık haline getirdiğini asla tam olarak anlamamıştı. Evliliklerini onarılamaz parçalara ayıran ihanetinden Fabel'i sorumlu tutuyor gibiydi. Öte yandan, Gabi'nin sesi her zamanki gibi ıslıl ıslıldı. Bir süre Fabel'in annesinden, Gabi'nin derslerinden ve birlikte geçirecekleri yaklaşan hafta sonundan bahsederek çene çaldılar.

Bir süre sonra, Fabel, "Sana yatmadan önce hikâyeler okuduğum zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet, hatırlıyorum, *Papi*. Sana kalmaya geldiğimde boğazımdan aşağı ılık süt boca edeceğini ve bana *Struwwelpeter*⁴⁹ okuyacağını söyleme sakın."

Fabel güldü. "Hayır... hayır, okumam. Sana Grimm Kardeşler'in hikâyelerini okumama asla izin vermezdin, hatırlıyor musun? 'Pamuk Prenses'i ya da 'Uyuyan Güzel'i bile istemezdin."

"Hatırlıyorum, evet. O hikâyelerden nefret ederdim."

"Neden?"

"Aslında bilmiyorum. Ürkütücüydüler. Hayır... korkunç. Çocuklar için olmaları gerekiyordu, ama sanki aslında büyükler içindiler. Palyaçolar gibi, anlıyor musun? Komik ve arkadaşça olmaları gerekir, ama öyle değildir. Karanlıktırlar. Zamanla kararmış gibi... güneyde faşing sırasında taktıkları ahşap oyma suratlar gibi. Bunların, insanların bir zamanlar gerçekten inandığı her türden eski saçmalıkla ilgili olduğu söylenebilir. Neden soruyorsun ki?"

"Oh, önemli değil. Sadece bugün olan bir şey." Fabel lafı tekrar aile meselelerine ve hafta sonu programına getirdi. İşinin gölgesini kızıyla ilişkisinin üzerine düşürme konusunda hiç olmadığı kadar ileri gitmişti. Telefonu kapattıktan sonra, kendine biraz makarna yaptı, bir parça şarap koydu ve yemeğini yerken bir yandan da Gerhard Weiss'in kitabının önsözünü okumak için oturdu.

Almanya Avrupa'nın kalbi, Märchenstrasse de Almanya'nın ruhudur. Märchenstrasse Almanya'nın tarihidir. Märchenstrasse Almanya'dır.

Dilimiz, kültürümüz, başarılarımız ve başarısızlıklarımız, güzelliklerimiz ve ayıplarımız: bunların tümü Masal Yolu'nda bulunacaktır. Her zaman böyle olmuştur ve hep böyle olacaktır. Bizler, bize yol gös-

termek için masumiyetten başka bir şeye sahip olmayan, ormanda kaybolmuş çocukları; ama bizler, zayıfları avlayan kurtlar da olduk. Biz Almanlar her şeyden çok büyüklüğe göz diktik: büyük iyiliğe ve büyük kötülüğe. Bunlar bizim her zaman yaptığımız dönüşler ve sapmalardır ve Alman halk hikâyesi bir saflık ve bozulma, masumiyet ve hile hikâyesidir.

Bu hikâye büyük bir adamın hikâyesidir. Bizlere kendimizi ve dilimizi anlamanız için yardım eden bir adanın. Bu hikâye, ki bu sadece bir hikâyedir, gerçekten tutturduğu o yol boyunca, Märchenstrasse'de bu adanı takip eder, ama bir yandan da şu soruyu sorar: Peki ya yoldan ayrılısam ve ormanın karanlığına dalsam ne olurdu?

Fabel sayfaları karıştırdı. Kitap kurgulanmış bir seyahat günlüğüydü –masallar derlemek için Almanya'yı dolaşan Jacob Grimm'in seyahat günlüğü. Grimm, bir dilbilimci ve halkbilimci olarak işini yaparken ayrıntılara gösterdiği dikkatin aynısını işlediği cinayetlere de gösteren müşkülpesent bir ayrıntı budalası olarak tasvir edilmişti. Fabel bundan sonra, elindeki şarap kadehini bırakmasına neden olan bir bölüme geldi. Bölümün başlığı "Değiştirilen Çocuk"tu.

Değiştirilen Çocuk masalı bizi ikaz eden bir masaldır; aynı zamanda, en eski masallarımızdan biridir. Sadece korkuların en büyüğü olan yitirilen öz çocuğu ortaya koymaz, aynı zamanda kandırılarak aileye ve eve sokulan sahte, kötü niyetli ve habis bir şeylerin dehşetini de yaşatır. Dahası, ebeveynleri, mesuliyetleri altındakilere karşı gösterecekleri en ufak bir dikkatsizlik için cezalandırılacakları konusunda uyarır. Değiştirilen Çocuk hikâyesi sayısız şekilde ortaya çıkmıştır, Almanya'nın her yerinde, Kuzey Almanya'da, Danimarka, Bohemya, Polonya ve daha da uzaklarda. Martin Luther'in bile çocuk değiştirme olayına sarsılmaz bir inancı vardır ve şeytan gelip de onları tekrar yanına çağırmadan önce nasıl haşlanacakları, boğulacakları ya da dövülecekleriyle ilgili birçok yazı kaleme almıştır.

Çok çalışmaktan kaçıyor değilim, ancak bu masal yaşayan bir gerçek olarak yeniden kurulması en zor masaldı. Canlandırdığım diğer tüm masalarda olduğu gibi, dikkatle ve şevkle hazırlanmaya koyuldum. Bu masal için iki çocuk bulmam lazımdı: birisi 'değiştirilen çocuk' rolünü üstlenirken, diğeri annesinden çalabileceğim gerçek bir çocuk olmalıydı.

Kardeşimin ve benim araştırmalarım bizi Almanya'nın kuzeyine getirmişti ve Baltık kıyılarındaki bir köyde mütevazı kiralık odalar

bulduk. Daha sonra, köyde olduğumuz sırada, Kuzey Almanya köylüsünün sağlam, dürüst ve ciddi aptallığına örnek teşkil eden kırmızı yüzlü, lepiska saçlı bir genç kız dikkatimi çekti. Bu kadının kucığında, önce bir kolunda, sonra diğerinde taşıdığı yeni doğmuş bir çocuk vardı. Diğer seçkin halkbilimcilerin çalışmalarından ve kendi araştırmalarımın, bu kol değiştirme alışkanlığına bebeği “kol değiştirerek” taşıma dendiğini biliyordum. Rhineland ve Hessen’den Mecklenburg ve Aşağı Saksonya’ya, bir bebeği “kol değiştirerek” taşımanın, o bebeğin Yeraltı İnsanları tarafından kaçırılma ihtimalini büyük oranda artırdığına dair, yaygın kabul gören bir batıl inanç vardı. Bu çocuğun henüz vaftiz edilmemiş olduğunu ve altı haftalık bile olmadığını tahmin ettim, bu da bebek kaçırılanların tercihi olarak bilinirdi. Üstelik, ne bu kadın, ne de ailesi, bir yeni doğanı Yeraltı İnsanları’ndan korumak için uyulması gereken dört uyarıya kulak asmıştı. Ben, tabii ki, bunları Alman Mitolojisi isimli kitabımda saymıştım, şöyle ki: bebeğin yanına bir anahtar yerleştirin; doğum yaptıktan sonraki altı hafta boyunca kadınları asla yalnız bırakmayın, çünkü şeytan tarafından kolayca etkilenebilirler; bebeğin yanında nöbet tutmak için gelen biri yoksa, ilk altı hafta boyunca annenin uyumasına izin vermeyin; anne ne zaman odadan ayrılrsa babanın giysilerinden bir parça, özellikle de poturu çocuğun yanına bırakılmalıdır.

Anne bu önlemlerin hiçbirini almamış olduğundan, bu, masalın “gerçek” çocuğu olmalı ve efsanenin ebedi gerçekliğini kusursuz bir şekilde resmederek bu bölgenin halkına kadim yasakları görmezden gelmenin ne büyük bir akılsızlık olduğunu hatırlatmalıydı. Çocuğun kaçırılması planın görece kolay kısmını oluşturuyordu. Kadının alışkanlıklarını çok yakından gözlemiş ve detaylı notlar almıştım. Öğle vaktinden hemen önce, annesi evin gündelik işleriyle meşgul olurken çocuğun bir süre açık havada uyumaya bırakıldığını saptanmıştım. Bunun değişimini yapabileceğim zaman olduğunu biliyordum. Bir kere çaldıktan sonra, tabii ki, “gerçek” çocuğa ihtiyacım kalmayacaktı ve onunla işimi hızlıca görecektim. Onun yerine bir değiştirilen çocuk bırakacaktım; bunu başarmak ise daha zor olacaktı. Değiştirilen çocuklar, yerlerini gasp ettikleri çocuklardan daha kaba saba çocuklar olarak bilinirler. Yeraltı İnsanları’nın çocukları olarak kalmalarının nedeni budur, gerçek insanoğluna kıyasla öylesine aşağı, fark edilmek için öylesine iğrenç bir ırktırlar ki, kendilerini yerin altına ya da geceleri ormanın en karanlık gölgeleri arasına gizlerler.

Kulağıma köyün yakınında kamp kuran Çingenelere dair laflar çalınana kadar bir süre bu sorunu düşünüp durdum. Köylülerin bu insanlara beslediği düşmanlığın Çingenelerin köye girmeye cesaret ede-

memesi anlamına geleceğini biliyordum. Bu yüzden, eğer planını başarıya ulaştırmaz ve köylüler kaçırma ve değiştirmeden Yeraltı İnsanları'nı sorumlu tutan kadim inançları dikkate almazlarsa, gözlerini yakında kamp kurnuş Çingenelerden başka bir yere çevirmeyeceklerdi. Nitekim, bunun, hikâyeyi kaydettiğim şekliyle canlandırmakta başarısız olduğum anlanuna gelip gelmeyeceğinden emin değilim, çünkü araştırmalarım sırasında sık sık, Yeraltı İnsanları hikâyelerinin esin kaynağının gerçekten de Çingeneler ve diğer göçebeler olup olmadığını merak etmiştim. Yabancı ve garip olana karşı duyduğumuz içgüdüsel güvensizlik ve düşmanlık, insanları yönlendirmek için olası bir araç olarak elimde tuttuğum bir şeydi. Bu defa, insanların cahilce önyargıları şüphelerden kurtulmanı için bana bir koruma sağlıyordu.

İşte bu yüzden, Çingene kampından bir çocuk çalmak için plan yapmaya koyuldum, eğer uygun yaşta biri varsa...

Fabel kitabı, okuduğu sayfa açık kalacak şekilde sehpanın üzerine bıraktı. Odanın sıcaklığı bir iki derece düşmüştü sanki: önündeki açık kitaptan kötücül bir soğuk yayılıyor gibiydi. Burada, bir kurgu biçiminde betimlenen, Grimm'in derlediği "Değiştirilen Çocuk" isimli halk masalına dayandırılmış bir kaçırma ve cinayet planıydı. Kurgusal Jacob Grimm'in benimsediği dikkatli yaklaşım, karşı karşıya oldukları gerçek katilin planlama ve hazırlıklarına yansımıştı. Fabel bir kez daha sahildeki kızı düşündü. Sapık bir fanteziyi gerçekleştirmek için söndürülmüş gencecik bir yaşam.

Çalan telefonun sesiyle yerinden sıçrayan Fabel, tekrar şimdiye döndü.

"Merhaba, Şef... ben, Anna. Sahildeki kıza uyan birini buldum. Ve sanırım, bu sefer doğru kişiye ulaştık."

22 mart pazartesi, 21.45: Polizeipräsidium, Hamburg

“Mavi Gözler”in artık bir ismi vardı: Martha.

Son bozgundan sonra, Anna Wolff kızın ailesiyle temasa geçmek için henüz hiçbir şey yapmamıştı. Ne var ki, Bundeskriminalamt’tan⁵⁰ geçen salıdan bu yana kayıp olan bir kızın fotoğrafını almıştı: Hessen, Kassel’den Martha Schmidt. Fabel Anna’nın kendisine verdiği fotoğrafa baktı: şipşak bir fotoğraftan büyütülmüştü. Hiç şüphe yoktu. Bu sefer fotoğraf Fabel’in zihninde alarm çanlarının yankılanmasına neden olmayıp derin bir üzüntüye kapılmasına yol açtı.

Anna Wolff, Fabel’in yanında duruyordu. Büyük kahverengi gözleri her zamanki parıltısından yoksundu ve yüzü solgun ve süzölmüş görünüyordu. Fabel, kızın kimliğini ortaya çıkarana dek, neredeyse hiç ara vermeden çalışmış olduğunu tahmin etti. Konuştuğunda, sesi yorgunluktan zor çıkıyordu. “Kayıp olduğu salı günü bildirilmiş, ama büyük ihtinialle daha önce kaçırılmıştır.”

Fabel’in yüzünde bir soru işareti belirdi.

“Annesi de babası da uyuşturucu bağımlısı,” diye açıkladı Anna. “Martha günlerce ortadan kaybolur, sonra geri dönermiş. Hessen polisi bu son kayboluşuna acil öncelik tanımamış. Ebeveynleri hakkında, kızı ihmal ettikleri için iki kez şikâyetle bulunmuş, ama babanın şimdilerde pek ortalıkta olmadığı gibi bir izlenim edindim.”

Fabel derin bir nefes aldı ve Kassel’den fakslanan dosya notlarını gözden geçirdi. Kızın anne babası uyuşturucu bağımlısıydı ve alışkanlıklarına para yetiştirebilmek için küçük hırsızlıklar yapmışlardı; annenin fuhuş yaptığı da biliniyordu. Alman alt sınıfı: “yeraltı insanları” Ve Kassel’den: Grimm Kardeşler’in uzun yıllar

50. Federal Kriminal Daire.

yaşadıkları yerden. Normalde dikkat çekmeyen, sessiz bir kent olan Kassel, sarsılmaz olduğuna inanan Almanya'yı sarsan "Rotenburg Yamyamı" olayı nedeniyle, yakınlarda manşetlere çıkmıştı. Armin Meiwes, kendini yedirmeye gönüllü olan Bernd Brandes'in intiharına yardım etme suçundan hüküm giymişti. Meiwes bütün olayı videoya kaydetmişti: Brandes'in penisini keşişi, bedenden ayrılan organı onunla birlikte yemek için oturuşu, sonra adama ilaç vermesi, bıçaklayarak öldürmesi ve parça parça doğrayıp dondurması. Meiwes tutuklanmadan önce, kurbanının neredeyse yirmi kiloluk bir kısmını mideye indirmişti –tabii Brandes'e kurban denilebilirse. O istekli bir gönüllüden fazlasıydı, kendini yedirmek için Meiwes'e başvuran çok sayıda kişiden biriydi. Birbirlerini bir eşcinsel yamyam web sitesi vasıtasıyla bulmuşlardı.

Bir eşcinsel yamyam sitesi. İşinin doğasına rağmen, birdenbire etrafında şekillenen dünyayla uzlaşmak Fabel'e bazen neredeyse imkânsız geliyordu. Her türden hastalıklı isteğin ve şehvetin doyurulacağı bir yer vardı sanki. Ve şimdi Kassel'le ilişkilendirilecek yeni bir vahşet hikâyesiyle karşı karşıyaydılar.

"Kimlik teşhisi için ebeveynlerine ya da en azından annesine ulaşsanız iyi olur," dedi Fabel.

"Martha'nın sosyal hizmetler sorumlusuyla temas kurdum," dedi Anna. "Kızın ailesine haber verecek ve ikisinden birini resmi kimlik teşhisi için getirecek, eğer ilgilenirlerse."

"Şimdiye kadar bu yüzden bulunamadı, sanırım. Okul yüzü görmediğini tahmin ediyorum." Fabel bir kez daha fotoğrafa baktı; Blankenese sahilinde uzun uzun seyrettiği yüze. Fotoğrafta Martha gülümsüyordu, ama gözleri yine de hüznüydü; on altı yaş için fazlasıyla yaşlı ve tecrübeliydi. Fabel'in kendi kızıyla aşağı yukarı aynı yaşta bir kızdı, gene de o gök mavisi parlak gözlerle dünyaya dikkatle bakmış ve çok fazla şey görmüştü. "Tam olarak ne zaman ve nerede kaybolduğuna dair bir fikrimiz var mı?"

"Hayır. Söylediğim gibi, pazar gecesi saat 9 ila... kayıp ihbarının yapıldığı salı günü arasında, sanırım. Oraya.. yani Kassel'e gidip araştırmamı ister misiniz?"

"Hayır." Fabel ellerinin alt kısmıyla gözlerini ovuşturdu. "Bu işi Kassel polisine bırak, en azından şimdilik. Oradaki çocuklar kızın kaçırılışını gören birini bulamadıkça, Kassel'den işinize yarayacak bir şey çıkmayacaktır. Ama Martha'nın görüştüğü kişiler arasında Hamburg'la bağlantısı olan herkesi kontrol etmelerini sağla. Katilin buradan –Hamburg'dan ya da yakınlarda bir yerler-

den– olduğunu ve Martha Schmidt’le ya da onunla ilişkili hiç kimseyle doğrudan bağlantısı olmadığını tahmin ediyorum. Ama kızın son hareketleriyle ilgili mümkün olduğunca fazla detay öğrenmeye çalış.” Fabel astı Anna’ya gülümsedi. “Sen artık eve gidip biraz uyu, Anna. Yarın sabah devam ederiz.”

Anna donuk bir ifadeyle başını salladı ve gitti. Fabel masasına oturdu, defterini aldı ve “Mavi Gözler” ismini çizip yerine “Martha Schmidt” yazdı. Dışarı çıkarken, fotoğrafı toplantı odasındaki olay panosuna iğneledi.

23 mart salı, 11.10: Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Kızın babasının artık resmin bir parçası olmadığı açıktı.

Ulrike Schmidt kırklarına gireli epey olmuş gibi görünen ufak tefek bir kadındı, ama Fabel, Kassel polisinin verdiği bilgilerden, sadece otuzlarının ortasında olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle bir zamanlar güzel bir kadındı, ama şimdi üzerinde bir uyuşturucu bağımlısının tepkisiz bezginliğini taşıyordu. Gözlerinin mavisi en ufak bir ışıltıdan yoksundu ve altındaki gölgelerde sarılığın izleri vardı. Cansız kumral saçlarını yüzünden arkaya doğru atmış, aceleyle atkuyruğu yapmıştı; üzerindeki ceket ve pantolon görece yakın tarihlere kadar muhtemelen şık şeylerdi, ama modaları geçeli on küsur yıl olmuştu. Fabel kadının giysilerini fakir bir gardıroptan, duruma uygun bir şekilde giyinmeye çabalarken arayıp bulduğundan emindi.

Ve uygun bir şekilde giyinmesini gerektiren durum, ölü kızını teşhis etme işiydi.

Cesedin inceleme odasına getirilmesini bekledikleri sırada, “Trenle geldim...” dedi kadın, bir şeyler söylemiş olmak için. Fabel soğukça gülümsedi. Anna hiçbir şey söylemedi.

Fabel ve Anna Institut für Rechtsmedizin'deki morga gelmeden önce, Polizeipräsidium'da Ulrike Schmidt'le birlikte oturmuş, kadına kızıyla ilgili sorular sormuşlardı. Fabel, kendisine bu kadar yabancı olan ve yakından tanınması gereken bu ölü kızın hayatının her köşesine dalıp araştırmak için kendini nasıl hazırlamış olduğunu hatırladı. Ana sahildeki kızı asla tanıyamamıştı. Kız birkaç saat için başka biri olmuş, sonra gene hiç kimse haline gelmişti. Mordkommission'un sorgu odasında oturlurken, Anna ve Fabel “Martha Schmidt” ismine boyutlar kazandırmaya çalışmışlardı: ölü bir kızı zihinlerinde tekrar yaşatmaya. Otopsi Martha'nın cin-

sel yönden aktif olduğunu ortaya çıkarmış, onlar da kızın annesine erkek arkadaşlarını, samimi olduğu kişileri, boş zamanlarında –ve okulda olması gereken zamanlarda– neler yaptığını sormuşlardı. Ancak, Ulrike Schmidt’in cevapları muğlak ve kararsızdı; sanki kendi canından ve kanından bir insanı, kendi kızını değil de, bilincinin kıyısındaki birini tarif eder gibiydi.

Şimdi eyalet morgunun bekleme odasında oturuyor, Martha’nın cesedini teşhis etmek için çağırılmayı bekliyorlardı. Ulrike Schmidt’in bütün konuşmaları, yaptığı yolculuğun etrafında dönüp durmaktaydı. “Sonra Hauptbahnhof’tan⁵¹ U-Bahn’a⁵² bindim,” dedi donuk bir şekilde.

Teşhis için içeri çağırıldıklarında ve sedyenin üzerindeki cesedin yüzünü örten çarşaf çekildiğinde, Ulrike Schmidt ifadesiz bir yüzle cesede baktı. Kendine, bunun da başarısız bir teşhis olup olmayacağını soran Fabel, bir an için göğsünde küçük bir panik dalgasının kabardığını hissetti. Sonra, Ulrike Schmidt başını evet anlamında salladı.

“Evet... evet, bu benim Martha’m.” Gözyaşı yoktu. Hıçkırık yoktu. Bomboş gözlerle sedyedeki yüze baktı ve eli o yüze doğru hareket etti, yanağa doğru, ama kendini tuttu ve eli gevşekçe yanına düştü.

“Bunun kızınız olduğundan emin misiniz?” Anna’nın sesinde kızgınlık vardı. Fabel, Anna’ya doğru uyarıcı bir bakış attı.

“Evet. Bu Martha.” Ulrike Schmidt bakışlarını kızının yüzünden kaldırmamıştı. “İyi bir kızdı. Gerçekten iyi bir kız. İşlerle ilgilendirirdi. Kendisiyle de.”

“Kaybolduğu gün,” dedi Anna, “sıra dışı bir şeyler olmuş muydu? Ya da etrafta dolanan garip birilerini görmüş müydünüz?”

Ulrike Schmidt başını iki yana salladı. Donuk ve cansız gözlerle, bir an için Anna’ya döndü. “Polis bunu zaten sordu bana. Geldiğim yerdeki, yani Kassel’deki polisi kast ediyorum.” Tekrar sedyedeki ölü kızı döndü. Başka birine benzediği için ölen kıza. “Onlara söyledim. O gün... o gün kötü bir günümdeydim. Pek kendimde değildim. Martha dışarı çıktı, sanırım.”

Anna, Ulrike Schmidt’in profiline baktı. Öfkeyle. Kadın, Anna’nın sessiz serzenişlerine kayıtsızdı.

“Kısa bir süre içinde kızınızı size teslim ederiz, Frau Schmidt,” dedi Fabel. “Cenazesini Kassel’e götürmek için gerekli ayarlamaları yapmak istersiniz herhalde?”

51. Gar.

52. Metro.

“Ne anlamı var ki? Ölen ölmüş. Onun için fark etmez. Onun için artık bunun önemi yok.” Ulrike Schmidt, Fabel’e döndü. Gözlerinin çevresi kızarmıştı, ama bunun nedeni keder değildi. “Buralarda hoş bir yer var mı?”

Fabel başını evet anlamında salladı.

“Onu ziyaret edebilmeyi istemez misiniz?” Anna’nın sesinde keskin ve acı bir inanmazlık vardı. “Mezarını yani?”

Ulrike Schmidt başını iki yana salladı. “Ben anne olmak için yaratılmamışım. O hayattayken kötü bir anneydim, şimdi ölmüş olduğuna göre nasıl daha iyi bir anne olurum, bilemiyorum. O daha iyisini hak ediyordu.”

“Evet,” dedi Anna. “Kesinlikle daha iyisini hak ediyordu.”

“Anna!” diyerek araya girdi Fabel, ama Ulrike ya Anna’nın kınamasını duymazdan gelmiş ya da bunun haklı bir yorum olduğunu düşünmüştü. Bir an sessizce Martha’nın cesedine baktıktan sonra Fabel’e döndü.

“İmzalamam gereken bir şey var mı?”

Ulrike Schmidt evine giden treni yakalamak için ayrıldıktan sonra, Fabel ve Anna Institut für Rechtsmedizin’den dışarı, açık havaya çıktılar. Işığı kesen bir bulut katmanı güneşi yumuşak kenarlı, parlak bir lekeye dönüştürmüştü. Fabel güneş gözlüklerini taktı, ellerini beline koydu ve gözlerini kısarak yukarı, gökyüzüne baktı; Anna’ya döndü.

“Bunu bir daha yapma, Kommissarin Wolff. Frau Schmidt’in zevkleri hakkında ne düşünüyor olursan ol, fikirlerini o şekilde ifade edemezsin. Herkes farklı şekilde yas tutar.”

Anna homurdandı. “Yas tuttuğu falan yoktu. Bir sonraki şırngayı bekleyen bir eroinmandan başka bir şey değil o. Kızının cesedinin ne olacağı bile umurunda değil.”

“Bizim işimiz yargılamak değil, Anna. Ne yazık ki, bunların tümü bir Mordkommission memuru olmanın parçası. Sadece ölümle değil, ölümün kötü sonuçlarıyla da uğraşıyoruz. Ölümün sonuçlarıyla. Ve bu, bazen diplomatik olmak anlamına geliyor. Diliimizi tutmamız gerektiği anlamına. Eğer bununla başa çıkamayacaksan, burada yerin yok. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

“Evet, Şef.” Anna hüsrana uğramış bir halde, kısa siyah saçları arasından kafa derisini ovaladı. “Sadece... sadece, anne olması gerekirdi, Tanrı aşkına. Bir tür... bilmiyorum... *içgüdü*nün devrede olması gerekmez miydi? İnsanın çocuklarını koruması için. Onları *gözetmesi* için.”

“Her zaman böyle olmuyor.”

“Martha’nın başına bunların gelmesine izin veren o.” Anna’nın ses tonunda meydan okuma vardı. “Besbelli küçükken onu dövmüş... Kızın bileğinde beş yaşından kalma bir burkulma kırığı var ve Tanrı bilir arada başka neler oldu. Ama daha da kötüsü, o zavallı kızı fazlasıyla tehlikeli bir dünyada kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmış olması. Sonuçta kızcağız bir manyak tarafından kaçırıldı, Tanrı bilir ne kadar zaman aklını kaçırarak kadar korktu, sonra da öldürüldü. Ve bu karının, bırakın kıza uygun bir cenaze töreni yapmayı, mezarını ziyaret edecek kadar bile yüreği yok.” İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Toprağa verebilecekleri bir ceset ve başında yas tutacakları bir mezar olmadığı için üç yıldır paramparça bir aile olan Ehlers’leri... sonra da kızının ölüsüne ne yaptığımızla ilgilenmeyen şu merhametsiz kaltağı düşününce...”

“Hakkında ne düşünürsek düşünelim, Anna, o, cinayete kurban gitmiş bir kızın annesi. Martha’yı o öldürmedi ve kızına karşı olan ilgisizliğinin cinayette payı olduğunu ispat etmemize imkân yok. Ve bu da, her şeye rağmen, ona da yas içindeki başka anne babalara davrandığımız gibi davranmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

“Evet, Herr Hauptkommissar.” Anna durakladı. “Kassel’den gelen raporda annenin ara sıra fahişelik yaptığı yazıyordu. Kendi kızını satmak için pezevenklik işine geçmiş olabileceğini düşünmüyor musunuz? Yani, Martha’nın cinsel münasebetleri olduğunu biliyoruz.”

“Sanmam. Rapordan gördüğüm kadarıyla, senin de söylediğin gibi, sadece uyuşturucu ihtiyacını karşılamaya mecbur kalınca yaptığı bir şeymiş bu. Frau Schmidt’in başka herhangi bir şey için gerektiği kadar organize olabileceğini sanmıyorum. Her neyse, Martha hakkında nasıl konuştuğunu duydun. Belli ki yakın bir ilişki değilmiş ve benim izlenimim, anneyle kızının kendi yollarına gitmiş oldukları. Herkes kendi hayatını yaşamış sanki.”

“Belki de organize olan Martha’ydı,” dedi Anna. “Belki de kendi hesabına çalışıyordu.”

“Sanmam. Ne polisin, ne de soysal hizmetlerin raporunda bununla ilgili herhangi bir kayıt var. Sürdürmek zorunda olduğu bir alışkanlığı yokmuş. Hayır. Ben onun aile yapısının el verdiği kadarıyla normal bir genç kız gibi davranmaya çalışıyor olduğunu düşünüyorum.” Fabel bir an için kendi kızı Gabi’yi ve Martha Schmidt’in kendisine nasıl da kızını anımsattığını düşünerek sus-

tu. Aşağı yukarı aynı yaşlarda olan, birbirlerine benzeyen üç genç kız: Martha Schmidt, Paula Ehlers ve Gabi. Bu düşünceyle ruhu ürperdi. Sonsuz olasılıklar içeren bir evren. Sonra Anna'ya döndü ve "Hadi Präsidium'a dönelim..." dedi. "Ziyaret etmem gereken bir fırın var."

23 mart salı, 14.10: Bostelbek, Heimfeld, Güney Hamburg

Havalar bozmaya başlamıştı. Önceki haftanın parlak sabahlara yayılan bahar vaadi, Kuzey Almanya üzerine çöken iç karartıcı, fırtınalı havada silinip gitmişti. Fabel, Backstube Albertus'un A7 otoyolunun yakınında yer alan büyük bir endüstriyel işletme olduğunu görünce şaşırılmıştı nedense; şaşkınlığının nedeni belki de bunun uzun zamandır devam eden bir aile işi olduğunu bilmesi ve fırınları hep geleneksel bir zanaat olarak görmüş olmasıydı. "Dağıtım kolaylığından..." diye açıklamıştı Vera Schiller, Fabel ve Werner'i ofisine götürürken. "Kuzey ve orta Almanya'daki bütün Konditoreien'lere,⁵³ kafelere ve restoranlara dağıtım yapıyoruz. Müşterilerimizle mükemmel ilişkiler kurduk ve kıdemli personelimiz bazen önemli teslimatları bizzat adrese teslim eder. Tabii, kendi özel dağıtım departmanımız da var –neredeyse her an yolda olan üç araca sahibiz." Fabel, Vera Schiller'in işletmeyi gezen bütün konuklarına yaptığı standart konuşmayı onlara da yapmakta olduğunu söyleyebilirdi. Konuşmanın cinayet dedektiflerinden çok potansiyel müşteriler için hazırlanmış olduğu açıktı.

Kadının ofisi büyüktü, ancak gösteriştten çok işlevsellik ön plandaydı: Schiller villasının klasik zarafetinden çok daha farklı bir ortamı. Frau Schiller yerine geçip Fabel ve Werner'den oturmalarını rica ettiğinde, Werner belli etmeden dirseğiyle patronunu dürtüp bakışlarıyla odanın diğer ucuna yerleştirilmiş ikinci bir masayı gösterdi. Masanın başında kimse oturmuyordu, ama üzeri kâğıt ve broşür yığınlarıyla kaplıydı. Masanın arkasındaki bir duvar ajandası tarihleri ve yerleri gösteriyordu. Fabel başını tekrar Vera Schiller'e çevirmekte bir parça geç kalmıştı.

“Evet, Herr Kriminalkommissar,” dedi kadın, “orası Markus’un masası. Lütfe her hangi bir şeyi...” bir an için kelimeyi zihninde tarttı, “...*incelemekten* çekinmeyin. Sizi aşağıya indirip ustabaşımız Herr Biedermeyer’le de tanıştıracam. O size diğer kurbanla ilgili daha fazla bilgi verebilir.”

“Teşekkür ederim, Frau Schiller. İşbirliğiniz için size minnettarız.” Fabel tüm bunların kadın için son derece rahatsız edici olması gerektiğini söylemek üzereydi, ama bir şekilde bunun gereksiz olduğunu hissetti. Hayır, gereksiz değil, yersiz. Kadın için bu üzücü değil, sıkıcı bir işti. Vera Schiller’in yüzünü inceledi. Yüzeydeki sakinliğin altında bir şey yattığına dair en ufak bir iz yoktu. Yakın zamanda dökülen gözyaşlarını ya da uykusuzluğu akla getirecek bir şey. Ve Hanna Grunn’den “diğer kurban” diye bahsedışı her hangi bir kötü niyet taşımıyordu. Bu, uygun bir tanımlamadan ibaretti. Vera Schiller’in soğukluğu yüzeysel bir donukluktan fazlasıydı: yüreğinin buz kesmesine neden olan mutlak bir kısırlıktı bu. Fabel kadınla iki kez karşılaşmıştı: bir kere kocasıyla paylaştığı evde, şimdi de kocasıyla paylaştığı ofiste. Ama kadının eşinin öldüğünü öğrenmesinin üzerinden kırk sekiz saatten az bir süre geçtiği halde, bu iki mekânda da, Anna Wolff’un bir kurbanın evine yapılan ziyaretten bahsederken tarif ettiği o “eksiklik” hissinden eser yoktu.

Fabel’in cesareti kolay kolay kırılmazdı, ancak Vera Schiller karşılaştığı en ürkütücü insanlardan biriydi.

“Kocanıza zarar vermek isteyebileceğini düşündüğünüz her hangi biri var mı, Frau Schiller?”

Kadın güldü ve kusursuzca ruj sürülmüş dudakları, gülümseme olarak tarif edilmeyecek bir şekilde mükemmel dişlerinden geriye doğru çekildi. “Özel biri yok, Herr Kriminalhauptkommissar. İsmi ni hatırladığım her hangi biri yok, ama genel olarak konuşmak gerekirse, evet. Markus’un başına bir şeyler gelmesini isteyebilecek bir düzine boynuzlu koca ve erkek arkadaş olmalı dışarıda.”

“Hanna Grunn’un bir erkek arkadaşı var mıydı?” diye sordu Werner. Frau Schiller ona döndü. Bir gülümseme olmayan gülümseme dudaklarından silindi.

“İşçilerimin özel hayatları hakkında bilgi sahibi değilim, Herr Kriminaloberkommissar⁵⁴ Meyer.” Bunu söyledikten sonra, diğer tüm hareketlerine damgasını vuran bir sertlikle ayağa kalktı. “Sizi aşağı, fırın katına götüreyim. Daha önce de açıkladığım gibi, Herr Biedermeyer öldürülen kızla ilgili daha özel detaylar verebilir size.”

Fırının ana salonu, üzerinde değişik ürünlerin bir araya getirildiği ya da hazırlandığı küçük taşıyıcı bant sistemlerine bölünmüş gibiydi. Un ve çörek kokularıyla yoğunlaşmış havanın kendisi de ağırlaşmış gibiydi. Tüm duvarlarda yan yana sıralanmış kocaman çelik fırınlar vardı ve çalışanlar üzerlerine beyaz gömlekler, koruyucu kepler ve saç fileleri geçirmişlerdi. Havadaki ağır hamur kokusu olmasa, burası bir yarıiletken fabrikası ya da 1960'larda çevrilmiş bir filmin fütüristik kontrol odası dekoru olabilirdi. Gerçek, bir kez daha Fabel'in zihnindeki geleneksel Alman fırını görüntüleriyle uyuşmamıştı.

Vera Schiller imalathane katına inen yolu gösterdi ve onları, Ustabaşı Franz Biedermeyer olarak tanıştırdığı, çok uzun boylu, güçlü yapılı bir adamın yanına götürdü. Fabel teşekkür etme fırsatı bulamadan kadın arkasını dönüp uzaklaşmıştı bile. Sıkıntılı bir sessizlik anından sonra, Biedermeyer tatlı tatlı gülümseyip, "Lütfen Frau Schiller'i mazur görün," dedi. "Sanırım, bütün bunlar ona fazlasıyla zor geliyor."

"Oldukça iyi başa çıkar gibi görünüyor," dedi Fabel, sesine herhangi bir iğneleme tınısı katmamaya çalışarak.

"Onun tarzı böyledir, Herr Fabel. İyi bir işverendir ve çalışanlarına gerçekten de çok iyi davranır. Ve kaybettiği kocası için sahiden çok üzüldüğüne eminim. Herr ve Frau Schiller son derece iş bitirici, hatta bileği bükülmez bir çifttiler. Her halükârda, iş hayatında."

"Peki ya özel hayatlarında?" diye sordu Werner.

Ustabaşı bu kez omuz silkerek yine tatlı tatlı gülümsedi. Biedermeyer'in gözlerinin etrafındaki kırışıklıklarda adamın sürekli gülümsediğini düşündüren bir şey vardı. Fabel'e, haylaz kişiliğini her zaman gözlerinde ve gözlerinin etrafında ele veren kendi ağabeyi Lex'i hatırlatmıştı. "Şahsi ilişkileri hakkında gerçekten bir şey bilmiyorum. Ancak iyi çalışan bir ekiptiler. Frau Schiller parlak bir iş kadınıdır ve ticari strateji konusunda her şeyi bilir. Bu fırını Alman ekonomisinin geneli için kötü bir zamanda yüksek kârlılıkla çalıştırmayı başardı. Ve Herr Schiller de çok, çok iyi bir pazarlamacıydı. Müşterilerle arası çok iyiydi."

"Anladığım kadarıyla kadınlarla da arası oldukça iyiymiş," diye ekledi Fabel.

"Söylentiler vardı... Bunu inkâr edemem. Ama, dediğim gibi, bu tür şeyler hakkında yorum yapmak bana düşmez ve Frau Schiller'in bundan ne kadar haberdar olduğu ve evliliklerini ne kadar etkilediği konusundaki tahminleriniz en az benimkiler ka-

dar isabetli olacaktır –izninizle...” Yanına yaklaştıkları sırada Biedermeyer bir pastayı süslemekle meşguldü ve devasa işaretparmağı ile başparmağının arasında küçük ve karmaşık bir pasta süsü tutuyordu; şimdi bunu dikkatle paslanmaz çelikten parlak tezgâhın üzerine bırakmak için dönmüştü. Fabel, Biedermeyer’in, belli ki hijyen kurallarına uymak için, un tozundan ince bir katmanla kaplanmış beyaz lateks eldivenler giymiş olduğunu fark etti. Biedermeyer’in elleri öyle büyük ve parmakları öyle beceriksiz görünüyordu ki, Fabel onu büyük dikkat isteyen pasta süslemeleriyle ya da hamur işleriyle uğraşırken hayal edemedi.

“Peki ya Hanna Grünn’le ilişkisi?” diye sordu Werner. “Bundan haberdar mıydınız?”

“Hayır. Ama beni şaşırtmadı. Hanna erkek arkadaş seçimi konusunda –nasıl söylesem– biraz *dikkatsizdi*. Onun hakkında da türlü çeşitli dedikodular vardı. Bunların birçoğu kötü niyetliydi, tabii ki. Ancak Hanna ve Herr Schiller arasında bir şeyler olduğunu ileri süren kimseyi hatırlamıyorum.”

“Kötü niyetli mi? Söylentilerin birçoğunun kötü niyetli olduğunu söylediniz.”

“Hanna son derece çekici bir genç hanımdı. Böyle şeyler hakkında kadınların ne kadar şirret olabileceklerini bilirsiniz. Ama Hanna kendini hiç kollamadı. İşini, özellikle de imalat katındaki diğer kadınları küçümsediğini apaçık belli ediyordu.”

“Burada ona özellikle düşmanlık besleyen biri var mıydı?” Fabel başıyla imalat katını işaret etti.

“Onu öldürecek kadar nefret eden biri mi?” Biedermeyer başını iki yana sallayarak güldü. “Hiç kimse o kadar aldırmazdı ona. Kimse ondan nefret etmiyordu, sadece sevilmezdi.”

“Peki onun hakkında siz ne düşünüyordunuz?” diye sordu Fabel.

Biedermeyer’in her zamanki gülümsemesine hüznün karışmıştı. “Onun âmiriydim. Çalışması asla yeterli değildi ve zaman zaman onunla konuşmak zorunda kalırdım. Ama onun için üzülyorum.”

“Neden?”

“Kayıptı. Siz olsanız böyle tarif ederdimiz, sanırım. Burada çalışmaktan nefret ediyordu. Burada olmaktan. Hırslıydı, ama ihtiraslarını tatmin etmesi mümkün değildi.”

“Peki ya diğer erkek arkadaşları?” diye sordu Werner. Genç bir çirak, rafları şekil verilmiş çiğ hamur parçalarıyla dolu, iki metre yüksekliğinde bir arabayı iterek yanlarından geçti. Biedermeyer

cevap vermeden önce üç adam yoldan çekildi.

“Evet, sanırım biri vardı. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece ara sıra gelir ve onu motosikletiyle alırdı. Tekin birine benzemiyordu.” Biedermeyer durakladı. “Birlikte bulundukları doğru mu? Herr Schiller ile Fräulein Grün’nün, yani.”

Fabel gülümsedi. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Herr Biedermeyer.”

Fabel, Werner’e dönüp ikisinin de kafasından geçen düşünceyi dile getirdiğinde otoparka çıkmışlardı.

“Bir motosiklet. Naturpark’ta saptadığımız izlerin marka ve tipini belirlemeleri için olay yeri inceleme ekibini sıkıştırmaya başlasak iyi olacak, sanırım.”

23 mart salı, 18.30: Hauptbahnhof-Nord, U-Bahn istasyonu, Hamburg

Ingrid Wallenstein bugünlerde U-Bahn'a binmekten nefret ediyordu. Dünya onun anlayamayacağı kadar değişmişti ve çevrede çok fazla nahoş insan vardı. Genç insanlar. Tehlikeli insanlar. Deliler. "S-Bahn Schubser" gibi: insanları S-Bahn⁵⁵ vagonlarının altına itip duran şu manyak gibi yani. Polis onu aylardır arıyordu. Ne tür bir insan böyle bir şey yapardı ki? Ve neden son elli yılda her şey bu kadar değişmişti? Tanrı biliyor ya, Frau Wallenstein ve onun kuşağı onları deliliğe sürüklemeye yetecek kadar çok şey yaşamışlardı, ama akılları hâlâ başlarındaydı. Savaş sonrası kuşakların baş etmesi gereken tek sorun, istedikleri her şeye istedikleri anda sahip olmalarıydı. Onun gençlerle işinin olmamasının nedeni buydu: onlar Frau Wallenstein'ın kuşağının yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamışlardı, yine de tatmin olmuyorlardı. Kaba, dikkatsiz ve saygısızlardı. Keşke bir çocuk ve genç kız olarak onun katlanmaya mecbur kaldığı şeyleri yaşayabilselerdi. Savaşı ve savaşla birlikte gelen dehşeti ve yıkımı. Ondan sonra gelen açlığı, yokluğu; her şeyi yeni baştan inşa etmek, onarmak ve işleri tekrar yoluna koymak için herkesin hep birlikte çalışma mecburiyetini. Bugün öyle değildi: bugün gençler her şeyi fırlatıp atıyorlardı. Onlar için hiçbir şeyin değeri yoktu. Hiçbir şeyi takdir etmiyorlardı.

"S-Bahn Schubser"i ilk duyduğu günden beri, Frau Wallenstein tren beklerken ya mutlaka bir yere oturuyor ya da ayakta dururken sırtını platform duvarına vermeye dikkat ediyordu.

Dizi ağrıyordu ve platformu gözleriyle tarayıp birlikte yolculuk edeceği insanlara bakınırken ağırlığını bastonuna verdi. U-Bahn platformunda sadece bir elin parmakları kadar insan vardı; bun-

lardan birkaçının kulaklarına şu minik kulaklıklardan takılıydı ve üzerlerinden kablolar sarkıyordu. Trende ya da otobüste bunlardan birinin yanına otursanız, o da şu korkunç müziklerini dinliyor olursa, yanı başınızda huysuzca vızıldayıp duran bir eşekarnısı varmış gibi oluyordu. Bunu neden yapıyorlardı ki? İnsanın etrafındaki dünyaya kulak vermesinin veya Tanrı korusun, gerçekten de birileriyle sohbet etmesinin nesi bu kadar kötüydü?

Platformun ilerilerine baktı. Sıralardan birinde gençten bir kadın oturuyordu. En azından, üzerine doğru dürüst bir şeyler giymişti. Frau Wallenstein'ın dizindeki sızı ne zaman ayakta kalsa azıyordu, bu yüzden, romatizmalı eklemlerine sessizce lanet ederek kadının yanına oturdu ve, "Guten Tag,"⁵⁶ dedi. Genç kadın da ona gülümsedi. Ne kadar da hüzünlü bir tebessümdü bu. Frau Wallenstein kadının ilk anda düşündüğü kadar temiz olmayabileceğini ve gözlerinin altında koyu gölgeler bulunan solgun bir yüzü olduğunu fark etti. Kendine, kadının yanına oturmakla hata edip etmediğini sormaya başladı.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Frau Wallenstein. "Pek iyi görünüyorsun."

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi kadın. "Uzun zamandır iyi değildim, ama artık her şey yolunda. İyi olacağım."

"Oh," dedi, ne söylemesi gerektiğine emin olamayan Frau Wallenstein ve konuşmayı başlattığı için bir parça pişmanlık duydu. Genç kadın öylesine garip görünüyordu ki. Belki de uyuşturucudandı. Frau Wallenstein, *Adelheid ve Katili* ve *Büyük kent Karakolu* dizilerinin tutkulu bir izleyicisiydi. Uyuşturucu kullanan insanları her zaman böyle gösteriyorlardı. Ama belki de kız sadece hastaydı.

"Küçük kızımı görmeye gelmiştim." Genç kadının gülümsemesi dudaklarına tutunmaya çalışmış gibi kararsızdı. "Bugün küçük kızımı görmeye geldim."

"A, ne güzel. Kaç yaşında?"

"Şimdi on altı yaşında. Evet, on altı." Genç kadın ceplerini karıştırdı ve Frau Wallenstein kadının ceketinin altındaki bluzun solmuş ve yıpranmış olduğunu ve yanında çanta taşımadığını fark etti. Kadın cebinden oldukça yıpranmış, buruşuk bir fotoğraf çıkarıp Frau Wallenstein'a uzattı: fotoğrafta annesi gibi donuk sarı saçlı, yeni yeni yürümeye başlamış sıradan bir kız çocuğu vardı.

"Evet," dedi solgun kadın. "Benim küçük Martha'm. Küçük be-

beğim. Her zaman öyle hareketli bir ufaklıktı ki. Yaramazın tekiydi. Bu yüzden, henüz yürümeye başladığı sıralarda onu küçük yaramazım diye çağırırdım...”

Frau Wallenstein artık kesinlikle huzursuzdu, ama genç kadın için endişeleniyordu. Fazlasıyla umutsuz görünüyordu. Yaklaşan U-Bahn treninin gümbürtüsünü duyunca rahatladı. Genç kadın ayağa kalktı ve yaklaşan trenin sesinin yankılandığı tünele doğru baktı. Aniden dikkat kesilmiş görünüyordu. Frau Wallenstein da ayağa kalktı, ama bastonundan güç aldığı için daha ağır hareket ediyordu.

“Peki ya küçük kızın nerede şimdi?” diye sordu, daha çok, tanışıklıklarının tren gelene kadar geçecek son birkaç saniyesini doldurmak amacıyla. Genç kadın ona döndü.

“Şimdi ben de oraya gidiyorum... küçük Martha’nla birlikte olmaya. Artık iyi bir anne olacağım...” Genç kadının yüzü canlanmış, aniden mutlu bir ifadeye bürünmüştü. U-Bahn treni tünelden çıkmıştı ve hâlâ hızla ilerliyordu. Genç kadın Frau Wallenstein’a gülümsedi. “Hoşça kalın, sizinle konuşmak çok güzeldi.”

“Güle güle, tatlım,” dedi Frau Wallenstein. Bir şeyler daha söyleyecekti, ama genç kadın platformun kenarına doğru bir adım atmıştı. Ve durmadı. Frau Wallenstein kadının platformda duruyor olması gereken yere baktı, ama gitmişti.

Tren kadının bedenine çarptığında mide bulandırıcı, yankılı bir gümbürtü duyuldu. Sonra, platformdaki diğer kişilerin çığlıkları U-Bahn istasyonunda yankılandı.

Frau Wallenstein sızlayan romatizmalı dizlerinin ağrısını hafifletmek için bastonuna dayanarak öylece durdu ve sadece bir dakika önce konuşmakta olduğu genç kadının az önce durduğu yere baktı.

Kadın kendini trenin önüne atmıştı. Neden böyle bir şey yapmıştı? Dünya ne hale gelmişti?

24 mart çarşamba, 13.10: Buxtehude, Aşağı Saksonya

Fabel ve Werner'in arabayla Buxtehude'ye gitmeleri yarım saatte biraz fazla sürmüştü. Gökyüzü aydınlanmıştı ve şimdi küçük kasabayı göz kamaştırıcı bir ışıqla yıkıyordu, ama arabadan Buxtehude Altstadt'ta bulunan Westfleth'teki küçük bir lokantaya doğru yürürlerken, Fabel'in trençkotunu uçuşturan ve çekiştiren öfkeli bir rüzgâr esmeye devam ediyordu. Buxtehude, her nasılsa yolundan saptırılıp neredeyse Hamburg'la çarpışana kadar doğruya doğru ilerlemiş bir Hollanda kasabası gibi görünüyordu. Este Nehri Altstadt'ın ortasından geçerken Ostviver ve Westviver diye iki kola ayrılıyor, kanallara yönlendiriliyor ve iki yakayı birleştiren yarım düzine Hollanda tarzı köprünün altından geçiyordu. Lokantanın bulunduğu bina bile, komşularının arasına sıkışmak için omuzlarını havaya kaldırmış gibi görünüyordu; Fabel bu binanın en az iki yüzyıldır önündeki kanallara ve köprülere bakmakta olduğunu tahmin etti.

Arabayla kasabada ilerlerlerken, Buxtehude'ki bir şey daha Fabel'in dikkatini çekmişti: Gebrüder-Grimm-Weg (Grimm Kardeşler Sokak), Rotkäppchenweg (Kırmızı Başlıklı Kız Sokak) ve Dornröschenweg (Uyuyan Güzel Sokak) gibi sokak isimleri bile, bu soruşturmanın gölgelerinde gizlenen karanlık noktaları Fabel'e hatırlatmak için komplo kurmuş gibiydi. Ne zaman Grimm Kardeşler'den bahsedildiğini duysa, Fabel'in zihninde Jacob Grimm'in Weiss'in kitabında kurgulanmış hali canlanıyordu: saygı duyulan, itibar sahibi tarihi kişiliğin yerini Weiss'in kılı kırk yaran canavarı alıyordu. Weiss'in kuramları hayata geçmiş gibi görünüyordu.

Pencerenin kenarına oturdular ve kenarında ağaçlar ve beyaz renkli çitler bulunan Fleth Haven kanalına ve karşıdaki Ostflet'e

baktılar. XIX. yüzyıldan kalma küçük yelkenli nehir şilebi sergilenmek üzere demirlenmişti ve rengârenk flamaları sert rüzgârda huzursuzca dalgalanıyordu. Fabel menüye göz attı ve bir ton balıklı salata ile bir soda ısmarladı; Werner ise, bir Schweineschnitzel⁵⁷ ve bir fincan kahve sipariş etmeden önce bütün menüyü baştan aşağı inceledi. Fabel, Werner'in bu titiz mi titiz küçük hareketinin aralarındaki farklılığı ne kadar da açık bir şekilde gösterdiğini düşününce gülümsedi. Polis olarak. İnsan olarak. Arkadaş olarak.

"Bir kitap okuyorum da," dedi Fabel, Werner'e. Bakışları hâlâ pencerenin dışında, rüzgârın, Kuzey Alman suyolları boyunca çay, un, kereste taşıdığı günlerin anılarıyla dolu eski yelkenliye eziyet edişini seyretmeye devam ediyordu. "Gerhard Weiss diye bir adam yazmış. *Märchenstrasse* diye bir kitap. Tümüyle Jacob Grimm hakkında –tam öyle değil aslında– *Grimm Masalları*'na dayanan cinayetler hakkında."

"Lanet olsun. Arada bir bağlantı mı var?"

Fabel bakışlarını pencereden içeriye çevirdi. "Bilmiyorum. Gerçi benzerlik ürkütücü, değil mi?"

"Öyle." Werner kahve fincanını masaya koydu ve somurttu. "Neden daha önce bahsetmedin bundan?"

"Okumaya daha dün gece başladım. Ve kitabı da şans eseri buldum. Bütün bu koşturmaca içinde aklımdan çıkmıştı, ama dün gece okumaya başlayınca..."

Werner'in yüzü Fabel'e bu konuda hata yaptığını düşündürdü. "Bana sorarsan, bunu araştırmak lazım. Katilimiz Grimm Masalları, *Alman Mitleri* ve Grimm'lerin bir araya getirdikleri diğer metinler yerine bu kitap doğrultusunda hareket ediyor olabilir."

"Kılavuz kitap kullanan bir seri katil ha?" Fabel'in gülüşünde keskin bir acılık vardı. "Sanırım bu mümkün."

"Jan, şu yazar herife de bir bakmamız gerekeceğini biliyorsun. Neydi adı, şu..."

"Weiss," diyerek boşluğu tamamladı Fabel. Sonra dönüp tekneye doğru baktı. Bunun gibi tekneler, Jacob ve Wilhelm Grimm'in hikâyeler, efsaneler ve mitler toplayarak Almanya'yı dolaştığı günlerden de eski zamanlardan beri nehir ve kanallarda gidip gelerek ticaret yapıyordu. Ve onlardan da önce, başka tekneler burada karşılaşmış, o hikâyeler, efsaneler ve mitler ilk defa seslendirilirken mallarını takas etmişlerdi. Kadim bir ülke. Fabel'in babası, daha o küçükken, Almanya'yı kadim bir ülke ve Avrupa'nın kalbi olarak anlatmıştı ona. Her şeyin diğer herhangi bir

57. Domuz etinden yapılan şnitzel.

yerden daha şiddetli bir şekilde hissedildiği, daha yoğun tecrübe edildiği bir yer. “Bakacağım,” dedi Fabel en sonunda.

Schiller villasıyla bundan daha büyük bir tezat olamazdı. Grün'n ailesi Buxtehude'nin varoşlarında, altı katlı bir apartman dairesinde kiracı olarak yaşıyordu. Apartman, apartmanın etrafı ve Grün'n'lerin dairesi temiz ve bakımlıydı. Ancak Fabel ve Werner oturma odasında Herr ve Frau Grün'n'le ve Hanna'nın on sekiz yaşındaki kız kardeşi Lena'yla buluştuklarında, dairenin kapasitesi aşılmış gibi olmuştı.

Fabel'in son görüşmesini gerçekleştirdiği koşullarla tezat içerisinde olan sadece dairenin kendisi değildi: Vera Schiller'in aksine, buradaki kayıp duygusu canlı ve çarpıcıydı. Fabel kendini bir karşılaştırma daha yapmaktan alamadı: kayıp çocuklarının ölüsünü bulduklarını sanan Ehlers'ler, sadece dayanılmaz bir zulüm oyununun kurbanı olduklarını öğrenmişlerdi. Ehlers'lerin aksine, Grün'n'lerin büyük kederlerini hafifletebilme imkânı vardı en azından. Onların elinde toprağa verecek bir beden olacaktı.

Erik Grün'n elli iki yılın seyrekleştiremediği gür ve karmakarışık saçları olan, tıknaz ve yapılı bir adamdı. Hem karısı Anja, hem de kızı Lena, Hanna Grün'n'ün güzelliğinin izlerini taşıyorlardı, ancak onun kadar güzel değillerdi. Üçü de dedektiflerin sorularına kederli bir nezaketle yanıt verdiler. Grün'n'lerin yardımcı olmaya istekli oldukları belliydi, ama bu görüşmenin çok verimli olmayacağı da ortadaydı. Hanna onlara Hamburg'daki hayatıyla ilgili fazla bir şey anlatmamış, sadece çok yakında bir modellik sözleşmesi imzalamayı ümit ettiğini söylemişti. Bu arada, onlara Backstube Albertus'ta işlerin yolunda gittiğini, yakında bir terfi beklediğini belirtmişti. Fabel, Hanna'nın fırındaki şefi Biedermeyer'in anlattıklarından bunun doğru olmadığını biliyordu, tabii. Hanna'nın ailesiyle temas halinde olduğu, ancak bu temasın sınırlı kaldığı ve genç kadının hayatında olup bitenlerin büyük kısmını kendine sakladığı Fabel için açıklık kazanmıştı. Hanna'nın ölümüne ilişkin detayları anlatırken kendini tuhaf, neredeyse suçlu gibi hissetti. Hanna'nın patronuyla ilişkisi vardı ve patronu diğer kurbandı. Grün'n'lerin tepkilerini ölçmüştü: Frau Grün'n'ün yaşadığı şaşkınlık, aynı Herr Grün'n'ün ifadesini gölgeleyen karanlık utanç gibi içtendi. Lena ise sadece yere bakmıştı.

“Peki ya diğer erkek arkadaşları? Özel biri var mıydı?” Fabel bu soruyu sorar sormaz, üçü arasında bir gerginlik oluştuğunu hissetti.

“Özel biri yoktu.” Herr Grünn’ün yanıtı, beklenenden biraz daha çabuk gelmişti. “Hanna seçimini yapmıştı. Kimseyle ciddi bir şey yaşamayacaktı.”

“Peki ya Herr Schiller? Hanna’nın onunla ilişkisinden bahsettiği oldu mu hiç?”

Cevap veren Frau Grünn oldu. “Herr Fabel, bilmenizi isterim ki biz kızımızı evli erkeklerle... *birlikte olması* için yetiştirmedik.”

“Yani Hanna bunu sizinle konuşamazdı.”

“Buna cüret edemezdi,” dedi Herr Grünn. Fabel, Hanna’nın ölümünde bile babasının gazabına uğradığını söyleyebilirdi. Fabel bu gazabın Hanna çocukken ne kadar büyük olduğunu ve kızın ailesiyle ilişkisini asgariye indirmesinde ne kadar etkili olduğunu merak etti.

Evden ayrılırken, Fabel ve Werner ikici kez taziyelerini bildirdiler. Lena anne babasına polisleri yolcu edeceğini söyledi. Kapıda hoşça kalın demek yerine, apartman merdivenlerinden sessizce inerek onlara yolu gösterdi. Girişte durdu ve alçak, neredeyse komplocu bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Annem ve babam bilmiyorlar, ama Hanna’nın birlikte olduğu biri vardı. Patronu değil... ondan önce olan biri.”

“Motosikleti var mıydı?” diye sordu Fabel. Lena bir parça şaşır-mış gibiydi.

“Evet... evet vardı, aslına bakarsanız. Ondan haberiniz var mıydı?”

“Adı neydi, Lena?”

“Olsen. Peter Olsen. Wilhelmsburg’da yaşıyor. Motosiklet tamircisi. Sanırım işyeri kendine ait.” Lena’nın soluk mavi gözleri buğulanmıştı. “Hanna çıktığı erkeklerin onun için harcayacak parası olmasından hoşlanırdı. Ama ben Peter’in geçici bir şey olduğu hissine kapılmıştım. Hanna’nın istediği paraydı, makine yağına bulanmış eller değil.”

“Onu hiç gördün mü?”

Lena başını hayır anlamında salladı. “Ama Hanna telefonda ondan bahsederdi. Annemle babamın dışarı çıktıkları cuma geceleri. Bana o zaman telefon eder ve her şeyi anlatırdı.”

“Markus Schiller’den bahsettiği olmuş muydu hiç?” diye sordu Werner. “Ya da karısı Vera Schiller’den?”

Merdivenlerde, sanki bir kapı açılmış gibi bir ses oldu ve Lena kaygılı gözlerle yukarı baktı. “Hayır. Hayır, bahsetti diyemem. Doğrudan değil. Hanna bana yeni birini bulduğunu söylemişti –ama daha fazla bir şey anlatmadı. Patronu olabileceği asla akli-

ma gelmemişti. Ama Peter'in öğrenmesinden korktuğunu biliyorum. Üzgünüm, bildiğim her şeyi size anlattım. Sadece Peter'i bilmeniz gerekir diye düşündüm.”

“Teşekkür ederiz, Lena.” Fabel kıza gülümsedi. On sekiz yaşında, zeki ve güzel bir kızdı ve hayatının geri kalanını bu tecrübenin yaralarını taşıyarak geçirecekti. Derin, göze görünmeyen, ama hep orada olacak yaralar. “Gerçekten çok yardımcı oldun.”

Lena gerisingeri merdivenlere doğru yürüyecekti ki durdu. “Bir şey daha var, Herr Hauptkommissar. Sanırım, Peter sert biriydi. Sanırım, Hanna bu yüzden öğrenmesinden endişe ediyordu.”

25 mart perşembe, 10.10: Wilhelmsburg, Hamburg

Olsen'in izini bulmak zor olmamıştı. Hakkında pek bir sabıka kaydı yoktu, ama mevcut kayıtlar, problemleri yumruklarıyla çözmekte gecikmeyen biri olduğunu düşündürüyordu. Saldırıda bulunmaktan dolayı hakkında üç mahkûmiyet kararı vardı, aynı zamanda ticari bir suçtan uyarı cezası almıştı: çalıntı bir motosikletin parçalarını satmıştı.

Wilhelmsburg, Hamburg'un en büyük mahallesidir. Gerçekte, Elbe Nehri üzerinde yer alan, Avrupa'nın en büyük nehir adasıdır ve kuzeyde şehir merkezine, güneyde Harburg'a uzanan, Köhlbrandbrücke'nin de aralarında bulunduğu çok sayıda köprüyle anakaraya bağlanmıştır. Wilhelmsburg'un, kırsal kesimler ile ağır sanayi bölgelerinin karışımı, garip ve kararsız bir görüntüsü vardır: devasa hangarların arasındaki tarlalarda koyunlar otlar. Wilhelmsburg aynı zamanda kötü bir üne de sahiptir ve şakayla karışık da olsa sık sık Hamburg'un Bronx'u olarak anılır ve nüfusunun üçte biri göçmen kökenlidir.

Peter Olsen nehir kıyısındaki petrol rafinerisinin bitişiğindeki salaş bir atölyede motosiklet tamir ediyor ve satıyordu. Fabel, Olsen'i sorgulamaya giderken hem Werner'i hem de Anna'yı yanına almaya karar vermiş, bir üniformalı Schutzpolizei biriminin de onlara katılmasını istemişti. Elllerinde adamı tutuklamaya yetecek kadar kanıt yoktu, ama Fabel, Staatsanwaltschaft'tan⁵⁸ adli inceleme yapılması için Olsen'in motosikletine el koyma iznini koparmayı başarmıştı.

Fabel arabayı Olsen'in atölyesini çevreleyen iki metre yüksekliğindeki tel örgülerin yanındaki, yabani otlarla kaplı kaldırımın yanında durdurdu. SchuPo biriminin gelmesini beklerlerken,

atölyeyi ve avluyu inceledi. Dört ya da beş motosikletin paslanmış iskeletleri birbirine geçmiş halde bir köşede duruyor, bölgesine tembel bakışlar atmak için arada bir koca kafasını kaldıran bir Rottweiler avluda yan gelmiş yatıyordu. Fabel köpeğin bağlı olup olmadığını göremedi.

“Werner, Wilhelmsburg Polizeirevier’i ara,” dedi Fabel, Olsen’in yerine bakınmaya devam ederek. “Bak bakalım köpekle ilgilenilecek birini bulabilecekler mi. Olsen’in köpeğinin görünüşü hoşuma gitmedi.” Yeşil beyaz boyalı bir polis minibüsü arkalarında durdu. Olsen’in köpeği polis araçlarına tepki vermek için eğitilmiş gibiydi, çünkü minibüs gelir gelmez ayakları üzerine fırlamış ve o yöne doğru boğuk bir sesle, gürültülü bir şekilde havlamaya başlamıştı. Üzerinde iş tulumu olan iri yapılı bir adam, elini bir bez parçasına silerek atölyeden çıktı. Boyunsuz kafası, geniş omuzlarının üzerine çakılmış gibi görünüyordu ve muazzam yapılı bir vücudu vardı: avlusunda nöbet bekleyen Rottweiler’in insan muadiliydi. Adam sertçe köpeğe baktı ve bir şeyler mırıldandı, sonra da dönüp tekrar atölyeye girmeden önce polis araçlarına göz attı.

“Köpek için birini çağırmayı boş ver,” dedi Fabel. “Gidip dostumuzla biraz çene çalsak daha iyi olacak.”

Kapıya yaklaştıklarında köpeğin bağlı olmadığı anlaşıldı. Hayvan, yaklaşan polislerin oluşturduğu gruba doğru cüssesinden beklenmeyecek bir sürat ve çeviklikle atılmıştı. Fabel kapının bir zincir ve asma kilitte kapatılmış olduğunu fark ederek rahatladı. Rottweiler hırçın bir şekilde hırlayıp havlıyor, beyaz dişleri parlıyordu. Olsen bir kez daha atölyenin kapısında belirdi.

“Ne istiyorsunuz?” Bu mesafeden ve Rottweiler’in aralıksız havlamaları arasından sesi güçlükle duyulabiliyordu.

“Arama iznimiz var, Herr Olsen,” dedi Fabel, elindeki belgeyi Olsen’in görebileceği şekilde kaldırıp tutarak. “Ve size birkaç soru sormak istiyoruz.” Köpek şimdi kapıya atlıyor, kapının zincir ve asma kilit arasında şangırdamasına ve zorlanmasına neden oluyordu. “Lütfen köpeğinizi uzak tutar mısınız, Herr Olsen? Size bazı sorular sormamız gerekiyor.”

Olsen eliyle bunları ciddiye almadığını gösteren bir hareket yaptı ve tekrar atölyenin girişine doğru yöneldi. Fabel başıyla Werner’e işaret etti, o da tabancasını çıkardı, hızla horozunu çekti ve Rottweiler’in kafasına nişan aldı.

Olsen sertçe, “Adolf!” diye bağırınca köpek itaatkâr bir şekilde daha önce yatmakta olduğu yere döndü, ama hâlâ ayakta duruyordu ve tetikteydi.

Anna gözucuyla Fabel'e baktı. "Adolf mu?"

Fabel Werner'e işaret etti, o da silahını kılıfına yerleştirdi. Olsen bir deste anahtarla kapının yanına gelip kilidi çözdü. Kapıyı savurarak açtı ve asık bir suratla kenara çekildi.

"Köpeğinizi bağlar mısınız, Herr Olsen?" Fabel arama izninin bir kopyasını adama uzattı. "Ve motosikletinizi görebilir miyiz, lütfen? Kendinizinkini. Kayıt numarası elinizdeki arama belgesinde bulunuyor."

Olsen kafasını atölyenin bulunduğu tarafa doğru salladı. "Şurada. Köpeği unutun. Kimseye zarar vermez -ben söylemedikçe, yani."

Avlunun diğer ucundaki binaya doğru yürümeye başladılar. Olsen'in sağlam bir zincirle bağladığı Adolf, durduğu yerden onları izliyordu. Köpeğin duruşu gergindi; bakışlarını önce polis memurlarına, sonra Olsen'e, sonra tekrar polislere çeviriyor, sanki saldırmak için emir gelmesini bekliyordu.

Atölyenin içi şaşırtacak kadar derli toplu ve aydınlıktı. Bir CD çalardan Rammstein⁵⁹ ya da benzer bir şey yüksek sesle kükrüyordu. Olsen sesi kıstı, ama bunun geçici bir ara olduğunu vurgulamak istercesine müziği tamamen kapatmamıştı. Fabel duvarların malum erotik posterlerle, hatta belki de daha açık saçık görüntülerle kaplı olacağını tahmin etmişti; oysa duvarlarda estetik motosiklet fotoğrafları ya da teknik çizimleri yer alıyordu. Atölyenin dibine, birkaçının birer klasik olduğu belli olan motosikletler sıralanmıştı. Olsen'in düzenli olarak süpürdüğü anlaşılan atölyenin zemini betondandı ve duvarlardan biri boylu boyunca uzanan raflarla kaplıydı; raflarda, her biri düzgünce etiketlenmiş kırmızı tepsi ve kutulara yerleştirilmiş yedek parçalar duruyordu. Fabel uzun uzun Olsen'e baktı. Yirmili yaşlarının sonunda iri bir adamdı ve hatları bir parça büyük ve kaba olmasa yakışıklı bile sayılabilirdi. Ayrıca, bozuk, lekeli bir cildi vardı. Fabel parçaların sistemli bir şekilde sıralanıp etiketlenmiş olmasının Olsen'in kaba saba görüntüsüyle tezat oluşturduğunu fark etti. Parça stoklarına doğru eğildi ve etiketlere göz attı.

"Aradığınız özel bir şey mi var?" Olsen'in sesi dümdüzdü. Belli ki işbirliği yapmaya, ama kayıtsız davranmaya karar vermişti. "Motosikletimi görmek istediğinizi sanmıştım."

"Evet..." Fabel rafların yanından uzaklaştı. Etiketlerin üzerindeki yazı küçük ve düzgündü, ama Fabel'in bunun cesetlerle birlikte bırakılan notlardaki ufacık elyazısının aynısı olup olmadığı-

nı söylemesine imkân yoktu. “Evet, lütfen.”

Atölyenin ortasında bir ayağa yaslanmış duran büyük bir Amerikan motosikleti vardı. Motordan birçok parça sökülmüş ve yere dizilmişti. Fabel yine, parçaların betona dizilişinde bir özen ve intizam hissetti. Belli ki, onlar geldiği sırada Olsen bu motosiklet üzerinde çalışmaktaydı.

“Hayır, hayır o değil. Şuradaki.” Olsen metalik gri bir BMW’yi işaret ediyordu. Fabel motosikletler hakkında hiçbir şey bilmezdi, ama bunun modelinin R1100S olduğunu aklının bir köşesine yazdı. Motorun kendine has bir güzelliği olduğunu kabul etmesi gerekiyordu: hareket etmezken bile hızlı görünen, gösterişli, zarif bir tehdit –ve araç tuhaf bir şekilde Fabel’e Olsen’in bekçi köpeğini hatırlatıyordu: serbest kalmak için kıvranan, zapt edilmiş bir güçle, hatta vahşilikle doluydu. Fabel başıyla iki üniformalı polise işaret etti, onlar da motoru yerinden alıp bekleyen minibüse doğru itmeye başladılar.

“Motorla ne işiniz var ki?” diye sordu Olsen. Fabel soruyu duymazdan geldi.

“Hanna Grunn’ü tanıyor musunuz? Sanırım haberiniz vardır?”

Olsen başıyla onayladı. “Evet. Duydum.” Elinden geldiğince ilgisiz görünmeye çalışıyordu.

“Hiç de üzölmüş gibi değilsiniz, Herr Olsen,” dedi Anna Wolff. “Yani, onun erkek arkadaşı olduğunuzu sanıyordum.”

Olsen birden bir kahkaha koyuverdi ve burukluğunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. “Erkek arkadaş mı? Ben sadece bir enayiydim. Hanna’nın pek çok enayisinden biri. Beni aylar önce başından atmıştı.”

“Birlikte çalıştığı insanlar böyle anlatmadılar. Motosikletinizle Hanna’yı işyerinden almaya geldiğinizi söylüyorlar. Epey yakın bir zamana kadar.”

“Belki yapmışımdır. O kullandı. Ben kullanılan. Ne diyebilirim ki?”

Fabel, Olsen’in düzenli olarak bir spor salonuna devam ettiğini görebiliyordu: iş tulumunun altından şişkinlik yapan omuzlarında ve kollarında muazzam bir güç vardı. Olsen’in kendisinden daha küçük ve zayıf olan Schiller’i etkisiz hale getirişini ve iki keskin bıçak darbesiyle öldürüşünü hayal etmek hiç de zor değildi.

“Cuma akşamı neredeydiniz, Herr Olsen?” diye sordu Anna. “Ayn on dokuzunda –cumartesi sabahına kadar.”

Olsen omuz silkti. İlgisiz adam rolünü abartıyorsun, diye düşündü Fabel. Saklayacak bir şeyin var. “Bir şeyler içmek için dışarı çık-

tım. Wilhelmsburg'da. Sonra gece yarısı gibi eve döndüm.”

“Nereye gitmiştiniz?”

“Der Pelikan'a. Stadtmitte'de açılan yeni bir bar. Gidip nasıl bir vermiş bakayım diye düşündüm.”

“Sizi gören herhangi biri oldu mu?” diye sordu Anna. “Orada olduğunuza şahitlik edebilecek biri?”

Olsen, Anna'nın sorusunun aptalca olduğunu düşündürecek bir yüz ifadesi takınmıştı. “Orada yüzlerce insan vardı. Dediğim gibi, yeni bir yer ve belli ki birçok insan da benim gibi düşünmüştü, ancak tanıdığım kimseyle karşılaşmadım.”

Fabel neredeyse özür dilermiş gibi bir hareket yaptı. “O zaman korkarım bizimle gelmenizi istemek zorunda kalacağız, Herr Olsen. Sizi soruşturma kapsamı dışında bırakmamıza yetecek kadar bilgi vermiyorsunuz bize.”

Olsen boyun eğer bir şekilde iç geçirdi. “Mantıklı. Ama şahidim yoksa elimden ne gelir. Herhangi bir şeyden dolayı suçlu olsam, inandırıcı bir hikâye uydurmaya çalışırdım. Uzun sürer mi? Bitirmem gereken tamir işleri var.”

“Sizi sadece gerçeğe ulaşmamıza yetecek kadar tutacağız. Lütfen, Herr Olsen.”

“Önce kilitleyebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Atölyenin uzak ucunda bir arka kapı vardı. Olsen kapıya gitti ve kilitteki anahtarı çevirdi. Sonra da peşindeki üç dedektifle beraber dışarı çıktı. Köpek avluda uyuyordu.

“Eğer gece de kalacaksam köpeği beslemeleri için birilerini ayarlamam lazım.” Aniden durdu ve atölyeye doğru baktı. “Lanet olsun. Alarm. Alarmı açmadan motorları orada bırakamam. Atölyeye gidip alarmı açabilir miyim?”

Fabel başıyla onayladı. “Werner, Herr Olsen'le birlikte git, lütfen.”

Olsen ve Werner işitme mesafesinin dışına çıktıklarında, Anna, Fabel'e döndü. “Siz de bir zavallıyla uğraştığımız hissine kapıldınız mı?”

“Ne demek istediğini anlıyorum, Anna. Olsen'in saklamaya çalıştığı yegâne şeyin Hanna'nın ölümünden duyduğu üzüntü olduğunu ben de hissettim...”

Atölyenin içinden aniden yükselen boğuk kükremeyi işte o sırada duydular. Anna ve Fabel birbirlerine bakıp binaya doğru koşmaya başladılar. Bekçi köpeği, bu gürültüyle ve koşan iki polis memurunun harekete geçirdiği avcı içgüdüsüyle sıçrayarak

uyanmış, korkutucu çenelerini açıp kapayarak havayı dişliyordu. Fabel, Rottweiler'in bağlı olduğu zincirin uzunluğunu doğru tahmin ettiğini umdu ve kavisli bir hat izleyerek koştu. Olsen kocaman, kırmızı bir motosikletin üzerinde, kayarak binanın yanından çıktığında, Anna ve Fabel atölyeye giden yolun yaklaşık yarısını kat etmişlerdi. Son derece güçlü motosiklet tehditkâr bir şekilde üzerlerine gelirken, bir an için ikisi de hareketsiz kaldı. Olsen'in kafası kırmızı bir motosiklet kaskının içindeydi ve kaskın siperliği gözlerinin önüne indirilmişti, ama Fabel adamın yağ lekeli iş tulumunu tanımıştı. Olsen motoru bir silah gibi kullanıyordu. Öfkeli bir vınlamayla motora gaz verdiğinde, ön tekerlek hafifçe yerden kesildi.

Adrenalin Fabel'in bedenine dalga dalga yayılıyor, zamanı yavaşlatıyordu. Motor hızla hareket etmekteydi, ama şimdi, sanki Fabel hızlı bir zum objektifiyle üzerine odaklanmış gibi, olanaksız bir ivmelenmeyle ileri atılmış gibiydi. Motor büyük bir hızla aralarına dalarken, Anna ve Fabel kendilerini zıt yönlerle attılar. Fabel yerde bir iki kez yuvarlandıktan sonra durdu. Tam bir dizi üzerinde doğrulmuştu ki, iri cüsseli ve koyu renkli bir şeyle çarpıştı. Kafasını çevirip kendisine doğru hamle eden Rottweiler'in devasa çenelerini görmeden önce, bir an, Olsen'in, işlerini bitirmek için geri döndüğünü düşündü. Köpek dişlerini kapatırken hızla başını geri çekti. Yanaklarında buz gibi sümük ve salya hissetmesine rağmen, köpeğin onu iskaladığını biliyordu. Bir kez daha, bu kez tam ters tarafa yuvarlandı ve bir şeyin şiddetle omzuna kenetlenmesi ve yırtmasıyla keskin bir acı duydu. Fabel arvermeden yerde yuvarlanmaya devam etti ve köpek zincirin uzanabildiği en uzak noktaya kadar ilerleyince, hırçın hırıltılarının hüsrân dolu, hiddetli, havlamalara dönüştüğünü işitti.

Kendini toparlayıp ayağa kalktı. Anna Wolff da ayaktaydı ve iyi olup olmadığını anlayabilmek için ona bakıyordu. Genç kadının duruşu, bir koşu müsabakasına başlamaya hazır birini andırıyordu; Fabel ona başıyla işaret etti. Anna, Fabel'in arabasına ve yeşil beyaz boyalı polis arabasına doğru fırladı. Minibüsün arkasına yüklemekte oldukları motosikletin iki ucundan tutmuş üniformalı polisler, şaşkınlıktan donakalmış gibi öylece duruyorlardı. Anna Wolff hedef değiştirip Fabel'in arabasından motosiklete doğru koşmaya başlamıştı.

"Anahtar üzerinde mi?" diye bağırdı, hâlâ hareketsiz duran iki Schupo'ya. Daha onlar cevap veremeden motosikletin üzerine atlayıp arka taraftaki Schupo'yu kenara itti. Motosikleti minibüsün

arka kapısından uzaklaştırdı, motoru çalıştırdı ve hızla Olsen'in gittiği yöne doğru fırladı.

Fabel omzunu kavradı. Jaeger ceketinin kumaşı yırtılmış ve Rottweiler'in dişlerinin girdiği yerden ceketin vatkası dışarı fırlamıştı. Omzu yaralanmış gibiydi, ama polo yakalı tişörtü zarar görmemişti ve herhangi bir kan izi yoktu. Köpeğe öfke dolu bir bakış attı, köpek de zincirini gerip iki ayağı üzerine kalktı ve ön ayaklarıyla çaresizce havayı pençeleyerek ona karşılık verdi.

"Buraya!" diye bağırdı Fabel iki üniformalı polise, atölyenin açık kapısına doğru koşarken. Werner yerdeydi. Kendini yarı oturur bir pozisyona getirmiş, şimdiden kıpkırmızı olmuş bir mendille boş yere başının sağ tarafından akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Fabel adamın yanına çöktü ve elini gevşeterek kandan sırlıslıkla olmuş mendili yaranın üzerinden kaldırdı. Taze ve derin olan yara iç kaldıracıydı ve Werner'in diken diken saçlı kafa derisi şimdiden şişip kabarmıştı. Fabel kendi temiz mendilini çıkardı, Werner'inkiyle değiştirdi ve yaralı adamın elini bir kez daha yaranın üzerine bastırdı. Sonra da kolunu omuzları etrafına dolayarak ona destek oldu.

"İyi misin?"

Werner'in bakışları cam gibi ve aşırı hareketliydi, ama Fabel'i hiçbir şekilde rahatlatmayan bir hareketle başını hafifçe sallamayı başardı. Şimdi iki üniformalı polis de atölyeye gelmişti. Fabel başını rafların bulunduğu tarafa doğru salladı.

"Sen. Bak bakalım oralar da bir ilk yardım çantası var mı?" Diğer polis memuruna döndü. "Sen. Telsizle bir ambulans çağır." Fabel atölyenin zeminini gözden geçirdi. İngiliz anahtarı Werner'den bir metre kadar uzakta duruyordu. Pislik içindeydi ve korkutucu bir görünüşe sahipti. Ayar halkası ve ağzı Werner'in kanıyla kaplıydı. Fabel atölyenin arka kapının açık olduğunu görebiliyordu. Orospu çocuğu, diye düşündü Fabel. Hiç şüphe yok ki, Olsen soğukkanlı herifin tekiydi. Atölyeyi kilitlermiş gibi yaparken, hepsinin gözü önünde rahat tavırlarla kapının kilidini açmıştı. Sabırsız ve tedirgin işbirliğinin, alarmı kurmak için onunla birlikte atölyeye tek bir aynasızın dönmesini sağlayacağını tahmin etmiş, nasıl hareket edeceğini tam olarak hesaplamıştı. Sonra İngiliz anahtarıyla Werner'e vurmuş ve arka kapıdan geçerek kırmızı motosikletin kendisini beklediği yere çıkmıştı. Fabel kırmızı motosikleti atölyedeki diğer motosikletlerin arasında görmediğinden emindi.

Werner inledi ve ayağa kalkmak ister gibi kımlıladı. Fabel onu

sıkca tuttu. “Olduğun yerde kal, Werner, ambulans gelene kadar.” Kafasını kaldırdı ve başıyla onu onaylayan üniformalı polisi baktı.

“Ambulans yolda, Herr Kriminalhauptkommissar.”

“Onu yakaladığında Olsen’in yerinde olmak istemezdim, Şef,” dedi Werner. Fabel, Werner’in bakışlarının eskisi kadar bulanık olmadığını görerek rahatladı, ama gözleri hâlâ tam canlanmamıştı.

“Üstüne bastın!” dedi Fabel. “Hiç kimse ekibimden birini hırpalayamaz.”

“Onu demek istememiştim.” Werner hafifçe gülümsedi ve Fabel’in parçalanmış ceketini işaret etti. “En sevdiğin ceketlerden biri değil miydi bu?”

Son köşeyi çok hızlı dönmüşlerdi. Anna’nın üzerinde her zaman giydiği deri ceketini vardı, ama bacaklarını koruyan yegâne şey kot pantolonun kumaşıydı ve son dönüşte dizini neredeyse asfaltı sıyrırıyordu. Anna, Olsen motosiklet kullanmayı tamir etmeyi bildiği kadar iyi biliyorsa, ki bu yüksek bir ihtimaldi, adamı gözden kaçırmamak için bile tam gaz gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Anna’nın başında kask yoktu, güneş gözlükleri bile yanın-da değildi, bu yüzden düzlükte hızlanırken giderek şiddetlenen rüzgâr karşısında gözlerini kısmaya mecbur kaldı. Profilini küçültmek ve rüzgârdan mümkün olabildiğince korunmak için yarış rüzgârlığının arkasında aşağı eğildi. Yol, rafineriyi çevreleyen teller boyunca devam ettiği ve trafik olmadığı için gazı sonuna kadar açtı. Hohe-Schaar-Strasse’ye fırlamış, bir Mercedes’in fren yaparak yoldan çıkmasına neden olmuştu. Olsen, Reiherstieg üzerindeki köprüden gürleyerek geçerken, Anna uzak mesafede bir an kırmızı bir parıltı gördü ve takibe devam etti. BMW altında kükredi ve genç kadın bir sonraki viraja kalan mesafeyi ölçtü. Hem Anna’nın hem de kardeşi Julius’un motosikletleri vardı ve hafta sonları sık sık birlikte gezilere çıkarlardı: Fransa’ya, Bavyera’nın aşağılarına, hatta bir keresinde İngiltere’ye bile gitmişlerdi. Ama sonra, ikisinin de işleri onlardan daha fazla zaman ve enerji istemeye başlayınca, bu geziler de seyrekleşip kısalmıştı. Julius evlenince de tamamen vazgeçmişlerdi. Anna bir yıl öncesine kadar motorunu elden çıkarmamış, ama sonra bir arabayla takas etmişti. Artık o günlerin tek yadigarı, Anna’nın her gün işe gelirken giydiği, üzerine büyük gelen deri ceket.

Anna yavaşladı, usulca frenlere yüklenerek düzlüğün sonundaki keskin viraja girmeden önce süratini düşürmeye çalıştı. Virajın

içine doğru yan yattı, dikleşti ve hızlanırken kendini tekrar çekim kuvvetine bıraktı. Yeniden uzun ve düz bir yola çıkmıştı; ileride, Olsen'in motosikletinin kırmızı karaltısını gördü. Gazı sonuna kadar açmasıyla BMW bir kez daha titredi. Anna'nın ağzı kurumuştu ve korktuğunu kendisi de biliyordu. Ve bu düşünceyle heyecanlandı. Kilometre saatine bakmadı: motoru saatte 200 kilometrelik limitinin yakınına kadar zorladığını biliyor ve bu limite ne kadar yakın olduğunu görmek istemiyordu. Olsen'le arasındaki farkı kapatıyordu: besbelli Olsen aynasına bakmıyor ve risk almıyordu. Onu arabayla takip edeceklerini sanmış olmalıydı; hız ya da manevra kabiliyeti bakımından onunla yarışmalarına imkân yoktu. Ara kapandı. Arkana bakma, diye düşündü Anna, sakın şimdi bakma, seni kahrolasınca. Ama gördü. Olsen'in kırmızı kasklı kafası belli belirsiz hareket etti ve altındaki motor birden ileri atıldı. Anna'nın son hızla giden BMW'siyle arayı açması imkânsızdı, ama aradaki farkı ikisinden biri bir hata yapana kadar koruyabilirdi.

Bir sonraki viraj gelmişti. Olsen viraja daha iyi girip Anna'dan daha hızlı dönerek aradaki mesafeyi bir parça açtı. Çevrelerindeki sanayi manzarası yok olmuştu; artık çamur içindeki tarlalarla çevrelenmiş durumdaydılar. Yolda bir dizi viraj vardı ve Anna bunların çoğuna soldan girdiğini fark etti, neyse ki karşı yönden gelen hiçbir şey yoktu.

Başka bir keskin viraj daha –bu defa yanılan Olsen, yoldaki çizgisini yeniden tutturabilmek için yavaşlamak zorunda kaldı ve virajı son anda dönebildi. Anna aralarındaki mesafeyi yirmi metreye kadar düşürmüştü. Artık bütün dünyası, önündeki beyaz yol şeridinden ve bedeninin ayrılmaz bir şekilde kaydığını hissettiği motosikletten ibaretti. Sanki sinir sistemi BMW'nin elektronik sistemine bağlanmıştı ve her düşüncesi, her dürtüsü kendini otomatik bir şekilde motora aktarıyordu. Anna'nın tüm dikkati Olsen'in kırmızı motosikletine odaklanmıştı. Mutlak bir konsantrasyonla adamın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyordu.

Bu mutlak konsantrasyon elini motorun direksiyonundan ayıramayacağı anlamına geliyordu. Tabancasına uzanamaz, o pozisyondayken telefon edemezdi. Birden yönünü de kaybetmiş olduğunu fark etti: Olsen'e ve önündeki yola öylesine yoğunlaşmıştı ki, artık nerede olduklarını tam olarak bilmiyordu. Wilhelmsburg hakkındaki bilgileri en iyi şartlarda bile mükemmel sayılmazdı; ayrıca takibin heyecanı ve zorlayıcılığı geçtiği tanıdık yerlere dikkat etmesine engel olmuştu. Çevredeki dümdüz kırlar ve tuttuk-

ları istikamet Moorwerder'de bir yerlerde olduklarını gösteriyordu: burası Wilhemsburg'un her nasılsa müteahhitlerin gözünden kaçan, tuhaf kırsal ucuydu.

Bir viraj daha ve önlerinde dümdüz uzanan bir yol. Yeniden azami hızına çıkan Olsen'in motosikleti hızla ileri atıldı. Bulundukları sakin yolun yapılaşma olan bir bölgeye bağlanacağını anlayan Anna, göğsünün sıkıştığını hissetti. Stillhorn'a yaklaşımakta olduklarını gösteren bir tabela bir an görünüp yok oldu ve Anna, Olsen'in ona bir tur attırmuş olduğunu ve A1 otoyoluna doğru gittiğini anladı. Orada işleri çok fazla zorlarsa, sivillerin hayatını tehlikeye atmaktansa yavaşlamaya ve gitmesine izin vermeye mecbur kalabilirdi. Ama bunun için henüz erkendi.

Trafik kalabalıklaşmaya başlanıyordu. Olsen ve Anna, birçoğu aniden patlayan öfkeli korna sesleriyle sertçe fren yapmak zorunda kalan araba ve kamyonların arasında zikzaklar çiziyorlardı. Dış mahallelerden merkeze doğru ilerledikçe binalar sıklaşmaya başladı. Anna'nın kalbi göğsünü dövmekteydi. Arkasında bir yerlerden gelen polis sirenini fark etti: bunun kendisine destek mi, yoksa sadece, birbiriyle yarışan iki motosiklete müdahale etmeye çalışan Stillhorn polisi mi olduğunu bilmiyordu. Hangisi olursa olsun, etrafta başka polislerin de olmasına memnundu, çünkü en sonunda Olsen'i köşeye sıkıştırmıştı. İleride adamın aniden fren yaptığını ve döndüğünü gördü, bir yan sokağa dalıp gözden kaybolurken motor neredeyse altından kayıp gidiyordu.

Anna dönüşü kaçırdı ve caddenin ortasından dönmek zorunda kaldı, bu da diğer sürücülerden gelen daha da öfkeli kornalara hedef olmasına yol açtı. Yan sokağa girince, Olsen'in sokağın öteki ucundan çıktığını gördü ve bir kez daha gazı sonuna kadar açtı. BMW'nin kükremesi dar sokakta yankılandı ve Anna gürleyerek yanlarından geçerken birkaç yaya binalara yapışmak zorunda kaldı. Bu iş artık fazlasıyla tehlikeli olmaya başlıyordu: şehrin içine daha fazla girmeden onu yakalayamazsa Olsen'i elinden kaçıracaktı.

Anna tam sokağın sonuna gelmek üzereydi ki, ışıkları yanıp sönen yeşil beyaz bir devriye arabası diğer uçtan sokağa girdi. Arabanın onun çıkışını engellemeye çalıştığı belliydi; Anna yoldan çekilmeleri için onlara çılgınca el kol salladı. Polis arabası yolu açmak yerine tiz bir fren sesiyle durdu, kapılar hızla açıldı, arabadan iki polis fırladı ve silahlarını çekerek Anna'ya nişan aldı.

Anna sertçe fren yaptı ve motoru yanlamasına arabaya doğru döndürdü. Tam o sırada motorun altından kaymasıyla sertçe as-

falta düştü; kot pantolonu bacağından sıyrılırken uyluk kısmının yandığını hissetti. Park etmiş bir arabaya çarpıp durana kadar birkaç kez yuvarlandı. Motosiklet ise, metal kısımlarının yola sürünmesiyle etrafa kıvılcımlar saçsa kayıp sonunda polis arabasına bindirdi.

İkinci bir devriye arabası Anna'nın arkasında durdu ve afallayan SchuPo'lar silahlarını kılıflarına yerleştirerek Anna'nın yanına ilerlediler: hâlâ yolda yatan ve bir eliyle derisi yüzülmüş bacağını kontrol eden kadın, bir yandan da oval Kriminalpolizei şildi-ni havaya kaldırıyordu. Polisler genç kadının ayağa kalkmasına yardım ettiler ve bir tanesi, onun bir şüpheliyi takip eden bir polis memuru olduğunu bilmediklerine dair bir şeyler söylemeye başladı.

Anna sert bakışlarla Olsen'in ortadan kaybolduğu boş sokağın aşığısına doğru baktı, sonra da bakışlarını polis arabasının altına sıkışmış olan BMW motosiklete çevirdi. İki üniformalı polise döndü ve sakin ve kontrollü bir sesle, peşinde olduğu şüphelinin gittiği yönü telsizle merkeze bildirip bildiremeyeceklerini ve Olsen'i aramak için bir helikopter bulup bulamayacaklarını sordu. Sonra, derin bir nefes alarak, kaba ve cırtlak bir sesle dört SchuPo'ya haykırdı:

“Kahrolasıca ahmaklar!”

25 mart perşembe, 16.30: Stadtkrankenhaus,⁶⁰
Wilhelmsburg, Hamburg

Maria Klee pencerenin yanında duruyordu. İçine siyah keten bir bluzla, koyu gri bir pantolon ceket takımı giymişti. Sarı saçlarını arkaya doğru taranmıştı ve hastanenin çiğ ışığında gri gözleri parlak ve soğuk bir ışıltıyla parlamaktaydı. Maria bir Kriminaloberkommissarin⁶¹ olarak, gerek giyim tarzı, gerek beden yapısı bakımından hep biraz fazla zarif görünürdü. Yorgun ve yaralı iş arkadaşlarıyla birlikte olduğu bu hastane odasında, bu zıtlık daha da çarpıcıydı.

“Eh...” dedi, gülümseyerek ve kaleminin arkasıyla kusursuz dişlerine hafif hafif vurarak, “neticede her şeyin yolunda gittiğini söyleyebiliriz. Bir daha birilerini sorgulamanız gerektiğinde, ben de gelsem iyi olacak sanırım.”

Fabel neşesizce güldü. Kendini Werner’in yatağının kenarındaki sandalyeye bırakmıştı. Bir omzu yırtık Jaeger ceketini hâlâ üzerindeydi. Werner yarı yatar pozisyondaydı. Yüzünün yan tarafı garip bir şekilde şişmiş ve rengi değişmeye başlamıştı. Röntgenlerde ve taramalarda herhangi bir kırık ya da beyin ödemi saptanmamıştı, ama doktorlar çürüklerin belki de çok ince bir kırığı gizliyor olmasından endişe etmekteydi. Werner uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerdeydi: ağrısını dindirmek için bir şeyler vermişlerdi ve ilaçların uyuşturucu etkisi İngiliz anahtarınınkinden baskın çıkmıştı. Üzerine bir hastane elbisesi giydirilmiş, uyluğuna da koca bir sargı yapılmış olan Anna, Werner’in yatağının öteki tarafında, bir tekerlekli sandalyede oturuyordu.

“Bu mayo mankenliği kariyerimin sonu,” demişti Anna, oturduğu sandalyeyi sürerek onu odaya getirdiklerinde. Yüksek hızlı

60. Devlet hastanesi.

61. Cinayet Masası kıdemli komiseri (kadın).

takip ve bu takibin görkemli finali, alametifarikası olan rimel ve rujunun yüzüne bulaşmasına neden olmuş ve hemşirelerden biri ona makyaj temizleme mendillerinden vermişti: şimdi yüzünde hiç makyaj yoktu ve cildi neredeyse şeffafmış gibi parlamaktaydı. Fabel, Anna'yı hiç makyajsız görmemişti ve yirmi yedi yaşından ne kadar da küçük görüldüğünü fark ederek hayrete düşmüştü. Ve ne kadar güzel olduğunu. Bu, genç kadının görevinin peşindeyken gösterdiği saldırganlıkla uyumlu bir görüntü değildi. Fabel'in sık sık gemlemek zorunda olduğu bir saldırganlıktı bu.

Fabel yorgun hareketlerle sandalyeden kalkıp pencerenin önünde, Anna ile Werner'in karşısında duran Maria'nın yanına gitti. Söylemek istediği bir şey olduğu açıktı ve Werner kendinde olmadığı için, bunları Maria'ya ve özellikle Anna'ya söylüyordu.

"Size durumun iyi olmadığını söylememe gerek yok." Ses tonu, çok da iyi gelmeyecek bir şeyler söyleyeceğini düşündürüyordu. "Esasen, işler ikimize kaldı, Maria. Werner en az bir ay çalışamayacaktır. Anna, sen de bir hafta falan göreve döneceksin."

"Ben iyiyim, Şef. Dönmem için—"

Fabel elini kaldırarak genç kadını susturdu. "Tamamen ayağa kalkmadan işime yaramazsın, Kommissarin Wolff. Göreve başlamaya hazır hale gelmen en az bir hafta alacaktır. Doktorlar, şu an bir şey hissetmiyor olsan da, yırttığın tüm kaslar iyileşmeye başladığında canının deli gibi yanacağını söylediler. Ayrıca, bacağına deri nakline gerek olmadığı için şanslı olduğunu söylüyorlar."

"Tek yaptığım Olsen'in kaçmasına engel olmaya çalışmaktı."

"Yaptıklarından dolayı seni yargılamıyorum, Anna." Fabel gülmüsedti. "Gerçi Herr Brauner bir adli delil parçasını arabanın altına tıkaştırmış olmanı pek de takdirle karşılamadı. Gerçek şu ki, sadece Maria'yla bu soruşturmayı yürütmeme imkân yok."

Anna'nın yüzüne karanlık bir ifade yerleşti. Lafın ucunun nereye varacağını biliyordu. "Mordkommission'da, eleman isteyebileceğimiz başka ekipler var."

"Paul'le aranız çok iyiydi, biliyorum, Anna." Paul Lindemann, Anna'nın ortağıydı: birçok açıdan zıt olsalar da, Paul ve Anna yakın ve son derece verimli bir ikili olarak çalışmışlardı. "Ancak ekibi eski gücüne kavuşturmam lazım. Ekibe yeni bir eleman alacağım."

Anna'nın yüzü aydınlanmamıştı. "Ve bu da benim yeni ortağım olacak?"

"Evet."

Maria kaşlarını kaldırdı. O ve Anna, Fabel'in ekibe yeni birile-

rini alırken son derece seçici davrandığını biliyorlardı. Onlar da bizzat Fabel tarafından seçilmişlerdi. Birinin Fabel'i etkilemiş olduğu açıktı. "Kommissar Klatt'a mı sormayı düşünüyorsunuz? Norderstedt polisinden olan tipi?"

Fabel yorgunluğunun ve sızlayan omzunun izin verdiğiince, esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "Yakında öğrenirsiniz."

25 mart perşembe, 18.00: Wilhelmsburg, Hamburg

Sizi bulması için polisi harekete geçirmenin bir tek garanti yolu varsa, o da bir polis memuruna ciddi bir saldırıda bulunmaktır. Olsen'in Werner'in kafasına indirdiği sert darbenin üzerinden geçen on beş dakika içinde bir arama emri çıkarılmış ve bir MEK timi Olsen'in Wilhelmsburg'da, eski Honigfabrik⁶² yakınında bulunan dairesini sıkı gözetim altına almıştı. Hiçbir hayat belirtisi yoktu: ya Olsen dosdoğru evine gidip oraya saklanmıştı, ki bu pek olası değildi ve muazzam bir aptallık olurdu, ya da evden mümkün olduğunca uzak kalması gerektiğini biliyordu.

Fabel ve Maria arabayı dosdoğru Olsen'in dairesinin bulunduğu apartmanının önüne çektiklerinde, şehrin üzerindeki gök ağır ve griydi. Fabel ceketini değiştirmiş ve hem omzundaki ağırdan, hem de başında başlayan zonklamadan kurtulmak için bir iki tane kodein hapi yutmuştu. BMW'den inerken, sokağın aşağısına park etmiş, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan büyük minibusü işaret etti. Araçtan üzerlerinde kot pantolon ve sweatshirt olan, iri yapılı beş adam atladı ve hızla sokak boyunca ilerledi. Sivil kıyafetlerinin üzerinde, göze batan biçimde "POLIZEI" yazan yelekler, başlarında gözleri hariç tüm yüzlerini örten başlıklar ve saldırı miğferleri vardı. Adamlardan ikisi küt bir kapı balyozu taşımaktaydı. Karşı yönde, yaklaşık elli metre uzakta park etmiş bir arabadan inen benzer şekilde giyinmiş üç adam koşarak geldi. MEK komutanı, Fabel'in yanına gelince durdu. Fabel başıyla tamam işareti yapıp, "İkinci kat – 2b. İşinize bakın..." dedi.

MEK memurları balyozla Olsen'in kapısını paramparça ettiklerinde, sokakta bekleyen Fabel ve Maria gümbürtüyü işittiler. Önce bazı bağırışmalar oldu, sonra sessizlik çöktü. Birkaç dakika

62. Bal fabrikası.

sonra MEK komutanı, bir elinde miğferiyle başlığını, diğerinde otomatik SIG-Sauer'ini tutarak apartman kapısından çıktı. Boş boş gülümsedi.

"Evde kimse yok," dedi.

"Teşekkürler, Herr Oberkommissar." Fabel Maria'ya döndü. "Girelim mi?"

Dairenin kapısı hâlâ menteşelerinin üzerindeydi, ama kilidin etrafındaki çerçeve paramparça olmuş ve uzun, keskin parçalara ayrılmıştı. İçeri girmeden önce Fabel ve Maria ellerine beyaz lateks eldivenler taktılar. Daire epeyce büyüktü: ferah bir salon, üç oda, büyük bir mutfak ve banyo. Eşyalar eski ve hantaldı, ama Fabel evin oldukça düzenli ve temiz olduğunu fark etti. Televizyon eski modeldi, ama Olsen müzik sistemi için para harcamaktan kaçınmamıştı. Duvarlardan birini büyük bir Bang & Olufsen ses sistemi kaplıyordu. Hoparlörlerin büyüklüğü ve gücü odayla orantılı değilmiş gibi görünüyordu, ama her nedense, Fabel komşuların gürültü nedeniyle Olsen'den şikâyetçi olabileceğini düşünemedi. Müzik setinin yanında, duvara sabitlenmiş bir CD rafı vardı; Fabel, Olsen'in CD koleksiyonunun da, aynı garajdaki yedek parçalar gibi sistemli bir özenle etiketlemiş olduğunu fark etti. Olsen'in CD'lerine daha yakından baktı: Rammstein, Die toten Hosen, Marilyn Manson. Akşam yemeğe gelen misafirler için arka planda usulca çaldığınız türden şeyler değildi bunlar.

SpuSi olay yeri inceleme ekibinin âmiri Holger Brauner, Fabel'in arkasındaki parçalanmış kapıyı tıklattı.

"Özel bir parti mi? Yoksa herkes gelebilir mi?" Başıyla Fabel'in elindeki CD'yi işaret etti. "Rammstein ha? Senin hoşlanacağını düşünmezdim."

Fabel güldü ve CD'yi rafa yerleştirdi. "Sadece, James Last var mı diye bakıyordum. Zorlu bir günün ardından hiçbir şey biraz Hansi'nin yerini tutamaz."

"Duyduğum kadarıyla sıkı bir gün geçirmişsin... Bir köpekli müdahale ekibine geçmek için başvuracağın doğru mu?"

Fabel'in suratına alaycı bir sırıtış yayıldı.

"Bu arada, Herr Kriminalhauptkommissar, Frau Wolff'la konuşmanız mümkün mü? Sanırım bir adli delilin bütünlüğünün nasıl korunacağını tam kavramamış."

"Motosiklet için üzgünüm, Holger. Bir eşleme yapabildin mi?"

"Tabii ki yaptım. Olay yerinden aldığımız iz, bir 120/70-ZR17 motosiklet lastiğine ait. Bu da BMW R1000 S motosikletlerinin standart ön lastiği. Olsen'in motosiklet lastiklerindeki aşınma örüntü-

sü, olay yerindeki izlerle kesinlikle tutuyor. Yani adamınız o. Ya da en azından, Naturpark'taki motosiklet onun motosikletiymiş. Bulmamız gereken tek şey giydiği botlar. Etrafa bakınacağım.”

“Büyük ihtimalle ayağındadır,” dedi Fabel, sabah Olsen’in ayağında olan ayakkabıları hatırlamaya çalışarak.

Maria banyoyu arıyordu. Elinde, ilaç şişelerini andıran şişelerle göründü. “Herr Brauner, bunların ne işe yaradığına dair bir fikriniz var mı?”

Brauner şişeleri inceledi. “İsotretinon ve benzol peroksit... Adamınızın sorunlu bir cildi mi var?”

“Evet,” dedi Fabel.

“Bunlar sivilce ilaçları...” Brauner’in sesi cümlelerin sonuna doğru giderek alçaldı ve sanki kafasında yüzeye çıkmaya çalışan bir düşünce varmış da yükselmesine yardım etmek için dikkatini toplaması gerekiyormuş gibi şişelere baktı. “O bot izleri çok büyüktü. 50 numara. Adamınız gerçekten uzun mu? Ve oldukça kaslı?”

Maria ve Fabel birbirlerine baktılar. “Evet. Gerçekten iri.”

“Bu garip bir soru gibi gelebilir, ama başka herhangi bir şey var mıydı, yani, dış görünüşünde *sıra dışı* herhangi bir şey? Dar ve çıkık bir göğüs yapısı ya da bir gözünde şaşılık?”

“Komiklik mi yapıyorsun? Yoksa onu tanıdığını mı düşünüyorsun?” dedi Fabel gülerek.

Brauner hâlâ sivilce ilaçlarına bakmaktaydı ve sıkıntılı bir şekilde başını salladı. “Bunun gibi başka herhangi bir şey dikkatini zi çekti mi?”

“Hayır,” dedi Fabel. “Gözünde şaşılık ya da çıkık bir göğsü yoktu. İki başlı bir kambur da değildi.”

“Hayır...” Fabel’den çok kendine konuşan Brauner, Fabel’in alayını algılamamıştı. “Olmasa da olur...”

“Holger?” dedi Fabel sabırsızca. Brauner bakışlarını elindeki şişelerden kaldırdı.

“Özür dilerim. Adamınızın binde bir rastlanan biri olabileceğini düşünüyorum. Gerçek anlamda. Sabıka kaydı yalnızca şiddete başvurmaktan, değil mi? Tasarlanmış suçlardan ziyade kendini kaybettiği vakalar?”

“Gördüğüm kadarıyla, öyle,” dedi Fabel. “Bir çalıntı mal satma olayı hariç. Aklından neler geçiyor, Holger?”

“Belki hiçbir şey değildir, ama Olsen’in aniden parlayan bir mizacı var, alışılmadık ölçüde uzun ve güçlü, ayrıca birçoğumuzun bunu çoktan geride bırakmış olduğu bir yaşta sivilce problemi

yaşıyor. Karşımızda bir Karyotip XYY vakası olabilir diye düşünüyorum.”

“Süper Erkek Sendromu mu?” Fabel bir an düşündü. “Evet. Evet, her şeyi uyuyor. Şimdi sen söyleyince benim de aklıma yattı. Ama ben sivilce olayını bilmiyordum.” Fabel daha önce de bir “XYY” erkeğiyle karşılaşmıştı.

Karyotip XYY Sendromu, bir erkeğin normal erkek kromozom tipi olan “46XY” yerine, fazladan bir erkek kromozomuyla ve “47XYY” kromozom tipiyle dünyaya gelmesiyle ortaya çıkar. Bu “süper erkekler”de fazla uzun bir boy, aşırı erkek özellikleri, sosyal ve duygusal açıdan geç olgunlaşma ve yüksek testosteronlu bir sistem görülür. Bu durum genellikle en ufak bir tetiklemeyle harekete geçen, sert bir mizaca yol açar. XYY’nin vahşet içeren davranışlar ve suç eğilimi üzerinde herhangi bir etkisi varsa, bunun tam olarak ne olduğu konusunda tıbbi açıdan fikir birliği yoktu, ama Fabel’in daha önce karşılaşmış olduğu XYY erkeği, aynı Olsen gibi iri cüsseli ve sağı solu belli olmayan, şedit biriydi. Tartışma yaratan bazı araştırmalar, XYY erkeklerinin hapishane nüfusu içindeki yüksek oranını ortaya koymuştu: ne var ki, birçok XYY üretken ve başarılı hayatlar sürüyor, saldırganlıklarını dinamik kariyerlere kanalize ediyorlardı. Fabel CD’ye bir kez daha baktı.

“Bilmiyorum, Holger. Dinlediği müzikler söylediklerine uyuyor, ama atölyedeki davranışları son derece sakindi –Werner’i tekrar atölyeye çekmesi mesela. Kaçış stratejisi başından sonuna işledi.”

“Büyük ihtimalle içten içe kaynıyordu, ama bir kaçış şansı yakalayana kadar bunu bastırması gerektiğini düşünmüş olmalı. Ölçüsüz güç kullanma özelliği de uyuyor. Kriminalkommissar Meyer’e o kadar hızlı vurmasına gerek yoktu. Öfke patlamasıyla kaybedilen kontrolün tipik bir örneği.”

“Kayıtlarda olması gerekmez miydi?” diye sordu Maria.

“Belki,” diye cevap verdi Brauner. “Tutuklandığında karyotip testi yaptırmaya razı olsaydı. Ve tabii, gerçekten de bir Karyotip XYY ise. Sadece iri yarı, mayası bozuk bir alçak da olabilir.”

Ayrıldılar ve bir galeriyi ya da müzedeki bir sergiyi ziyaret edenler gibi, bütünü gözden geçirip ilgilerini çeken bir şeyler olduğunda ayrıntıları yakından incelemek için durarak, Olsen’in evini ayrı ayrı aramaya koyuldular. Evde, bir seri katilin aşırı yüklü psikotik egosunu akla getirecek hiçbir şey yoktu; ama Fabel’in akli sürekli olarak Olsen’in kişiliğindeki çelişkilerle meşguldü.

Her şey muntazam ve tertipliydi. Fabel yatak odalarından birine girdi. Burası belli ki Olsen'in odasıydı. Duvarlardaki posterler, otuzuna merdiven dayanmış bir adamınkinden çok ergenlik çağındaki bir çocuğun odasına yakışacak şeylerdi. Bazı kişisel eşyalar –sağlam, ama ucuz bir saat, bir tarak ve saç fırçası, sabun ve benzeri birkaç tuvalet malzemesi, birkaç şişe tıraş losyonu– şifoniye-
rin üzerinde, düzenli bir şekilde duruyordu. Fabel sağlam görünümlü bir gömme dolabın kapağını açtı. Dolabın içindeki giysiler ve ayakkabılar kocamandı ve Fabel kendini uyumakta olan bir devin odasını sinsi sinsi geziyormuş gibi hissetti. Olsen'in giysileri büyük olmanın yanı sıra kullanışlı ve işlevseldi: resmi bir takım elbise ile bir çift resmi ayakkabı; nefret dolu rock gruplarının isim ve logolarıyla kaplı, ama sanki annesi daha o sabah buradaymış gibi katlanıp kaldırılmış yarım düzine kadar tişört, biri siyah biri mavi iki kot pantolon; iki çift koşu ayakkabısı; iki çift bot. Botlar.

“Holger...” Fabel eline bir çift lateks olay yeri inceleme eldiveni geçirirken omzunun üzerinden öteki odaya seslendi. Botlardan birini eline alıp tabanını inceledi. Lastiğin tırtıl örüntüsü derin değildi. Diğer botun daha kaba bir görüntüsü vardı. Her iki tekinde de onar tane bağcık deliği ve ikişer tane kalın cırcır bulunuyordu. Bunların motosiklet botları olduğu açıktı. Brauner yanına geldiği sırada, Fabel tabanlarına bakmak için botları çevirmek üzereydi. Olay yeri inceleme şefinin elinde Naturpark'ta bulunan ayak izlerini gösteren, parlak kâğıda basılmış bir bilgisayar çıktısı vardı. Fabel bile bunların birbirine uyduğunu ilk bakışta söyleyebilirdi.

Brauner temiz bir delil torbası açtı ve eldivenli işaret ve baş parmakları arasında tuttuğu botları sırayla kaldırıp içine atması için Fabel'e tuttu.

“Şimdi yapmamız gereken tek şey,” dedi Fabel, “Kül Kedimizi bulmak.”

26 mart cuma, 21.00: Pöseldorf, Hamburg

Bu da bir başka ilişki ritüeliydi: kişisel arkadaşların ortak arkadaşlar haline gelmesi. Birlikte yenen bu yemek Fabel'in fikriydi ve en eski arkadaşı Otto'yu, oturmuş, hayatındaki en yeni unsur olan Susanne'yle çene çalarken görünce, kendini şaşırtıcı biçimde tatmin olmuş hissetti. Tanıştırılma ve selamlaşma anına özgü o bildik rahatsızlık, Susanne'nin doğal güneyli sıcaklığının etkisiyle neredeyse anında uçup gitmiş ve Otto'yla Else'nin ondan hoşlandıkları baştan belli olmuştu. Susanne'yi onaylamışlardı. Nedendir bilmiyordu, ama bu onay Fabel için çok önemliydi. Bunun nedeni belki de Otto ve Else'nin, Renate'yle evliliğinin en başından beri onun yanında olmaları ve bir lokanta masasının etrafında daha önce de, aynı o anki gibi, birçok kereler birlikte oturmuş olmalarıydı.

Fabel karşısında oturan Susanne'ye baktı ve gülümsedi. Kadın kuzguni saçlarını toplanmış, boynunu ve omuzlarını açığa çıkarmıştı. Susanne'nin çarpıcı bir güzelliği vardı; doğal ve çok hafif makyajı da yüksek kemerli kaşlarının altındaki, insanın aklını başından alan gözlerinin iyice öne çıkmasına neden olmuştu. Susanne de anlayışla Fabel'e gülümsedi. Fabel Milchstrasse'de, evine iki dakika mesafedeki bir İtalyan lokantasında masa ayırtmıştı. Fabel'in dairesinin dezavantajı akşam yemekleri için uygun olmamasıydı ve ne zaman misafirleri olsa, hep bu lokantaya gelirdi. Otto lafı Fabel'in satın aldığı kitaplara getirdiğinde, havadan sudan konuşuyorlardı.

"Weiss'ın kitabı nasıl gidiyor?" diye sordu Otto.

"İyi... yani, fena sayılmaz. Adanın abartılı üslubundan bahsederken ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Ama tasvir ettiği dünyanın insanı böylesine cezbetmesi çok şaşırtıcı. Jacob

Grimm'i tarihsel bir kişilikten çok kurgusal bir karakterle özdeşleştirmeye başlaması da. Weiss'ın tüm teorisi de bununla ilgili, sanırım." Fabel bir an durakladı. "Grimm Kardeşler'in çalışmalarını da gözden geçiriyorum. Birçok halk hikâyesi derlediklerini biliyordum, ama bunların sayısı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir de şu mitler ve efsaneler var."

Otto üst kısmı koca bir kubbeyi andıran kafasını salladı. "İkisi de kendini işine adanmış, yetenekli adamlarmış. Ve de güçlü bir ekip. Alman dili, genel olarak da dilbilim üzerine çalışmaları senin de bildiğin gibi çığır açıcıydı. Ve bunların etkisi hâlâ sürüyor. Dilin kurallarını, dillerin gelişme ve birbirlerini etkileme mekanizmalarını tanımladılar. Kaderin cilvesine bak ki, yazmadıkları hikâyelerin sahibi olarak hatırlanıyorlar. Yani, aslında, hikâyelerin yayımlanan son halleri üzerinde bir miktar düzeltme yapmışlar –onları daha kabul edilebilir kılmak için."

"Hı, biliyorum..." Susanne şarabından bir yudum aldı, sonra da kadehini masaya koydu. "Bir psikolog olarak, masalları büyüleyici bulurum. İçlerinde öyle çok derin mevzu vardır ki. Birçoğu da cinsellikle ilgilidir."

"Kesinlikle." Otto, Susanne'ye gülümsedi. "Grimm Kardeşler yazar değildi, onlar sözlü anlatıları kayda geçiriyorlardı –Hessen'in uzak köşelerinde, kuzey ve orta Almanya'nın başka yerlerinde gezip eski halk hikâyelerini ve fablları toplayan dilbilimci ve filologlardı. İlk başta, derledikleri geleneksel hikâyeleri yeniden yazmamış ya da eklemeler yapmamışlar. Ama topladıkları hikâyelerin çoğu daha sonraki nüshalarda yer aldığı kadar hoş –ya da Disney ve diğerlerinin yeni versiyonlarında olduğu gibi, insanın midesini kaldıracak kadar tatlı– değilmiş. Derledikleri hikâyelerin, özellikle de çocuk hikâyelerinin çok sattığı ortaya çıkınca, kendilerini, kötülükle ya da cinsellikle ilgili kimi öğeleri metinlerden çıkarır ya da temizlerken bulmuşlar."

"İşte bu yüzden, hepimiz masallardan az da olsa korkmaya devam ediyoruz," dedi Susanne. "Masalları bize çocukken yatmadan önce anlatıyorlar, oysa bunlar her tür tehlike ve kötülüktен nasıl uzak durulacağına dair uyarılar ve talimatlar. Ama aynı zamanda, bilinenin ve güven duyulanın içindeki tehlikelerden de bahsediyorlar. Ev içi tehlikelerden. Bilinen ve tanıdık olandan gelen tehdit de, en az bilinmeyene dair korkular kadar parçası bu fablların. Ve bu hikâyelerdeki en yaygın temalardan birinin kötü kalpli üvey anne olması da tuhaf."

"Weiss bu halk hikâyelerinin korkularımızın ve önyargılarını-

zın ardındaki temel hakikatler olduğunu iddia ediyor. Susanne'nin de söylediği gibi, psikolojimiz olduğunu." Fabel ağzına bir çatal dolusu tagliattelle atmak için durakladı. "Ne zaman bir kitap okumak ya da bir film izlemek için otursak, özellikle de bunlar bizi korkutan şeyler hakkındaysa, anlatılanın bu hikâyelerin tekrarından başka bir şey olmadığını söylüyor."

Otto başını hararetli hararetli sallayarak onayladı ve çatalıyla Fabel'i işaret etti. "Evet, yani... söylediklerinde haklılık payı var. Ne derler bilirsiniz, anlatabileceğiniz sadece dört hikâyeye vardır –yoksa altı mıydı?" Omuz silkti.

"Her neyse," dedi Fabel. "Bunların hepsi garip bir şekilde, üzerinde çalışmakta olduğum dosyayla bağlantılı. Ve bu da işten konuşmak anlamına geliyor ki, buna kesinlikle izin yok."

"Pekâlâ," dedi Otto, haylaz bir gülümsemeyle, "ama son söz olarak şunu söyleyeyim ki, Jan'ın masallara neden ilgi duyduğunu anlayabiliyorum..."

Susanne bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

"Güzel'e..." dedi Otto kadehini Susanne'ye doğru kaldırarak; sonra Fabel'e dönüp ekledi: " ve Çirkin'e."

28 mart pazar, 23.20: Blankenese, Hamburg

Gecenin bu saatinde yüzme salonu karanlık ve sessiz, durgun su suskundu.

Laura soyunma kabininde üzerindikileri çıkardı ve camın önünde çırılçıplak durdu. Cildi hâlâ pürüzsüzdü, saçları altın parlaklığını korumuş, vücut hatları düzgün ve yumuşak kalmıştı. Bu bedeni, bu yüzü koruyabilmek için birçok şeyden fedakârlık etmişti. Pek çok fotoğrafçının ve tasarımcının çok yüksek bedeller ödediği bu kusursuz kadın idealine uzun uzun baktı. Avucunu karnının üzerine koydu. Düzdü. Sıkı. Asla şişmesi ve gerilmesi gerekmemişti. Küçümseyerek kusursuzluğunu seyretti ve içi nefretle ve kendine karşı duyduğu tiksintiyle doldu.

Laura çıplak vaziyette yüzme salonuna yürüdü. Ana ışıkları açmayıp kendini karanlığın ve sessizliğin kucağına bıraktı. Derin bir nefes aldı ve havuzun parlak lacivert suları üzerinden, bulutlu göğün gece manzarasını çerçeveleyen geniş pencereye doğru baktı. Özgür ve berrak bir zihinle o göğe doğru yüzebilirdi. Sadece havuzun iç ışıklarını yaktı. Havuzun kenarları boyunca mavi renkli, soluk bir aydınlık ışıldadı. Laura sığ tarafından havuza girdi ve ılık, hatta neredeyse soğuk suyun bedenini karıncalandırmasına, derisini diken diken etmesine ve göğüs uçlarını çimdikleyip sertleştirmesine izin verdi. Etrafına açık mavi dalgacıklar yayarak havuzun derin tarafına doğru yürümeye başladı.

Onu o zaman gördü.

Bir şekil. Daha çok, havuzun soluk mavi parlaklığında büyük, karanlık bir gölge gibiydi. Havuzun dibinde yatan bir şey vardı ve bu hiçbir şekilde mantıklı değildi. Laura kaşlarını çatarak ona doğru ilerledi. Nasıl olup da oraya geldiğini ya da onu kimin bırakmış olabileceğini çıkarmaya çalıştı. İyice yaklaştı, ama bu ha-

reketsiz nesnenin ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Şekil tek bir hareketle doğrulup yukarı fırlayarak sudan çıktığında, Laura iki metre kadar uzaktaydı. Loş mavi ışıktaki devasa bir karaltı gibiydi, aralarındaki mesafeyi bir saniye içerisinde kapattı ve bir dalga gibi kabararak üzerinde yükseldi. Zaman yavaşladı. Laura'nın beyni olan bitene bir anlam vermeye çalışıyordu. Bu bir adam mıydı? Hayır. Kesinlikle fazla büyüktü. Fazla hızlı. Bedeni kopkoyuydu. Kelimelerle kaplı olduğu için. Adam –bu şey– kelimelerle kaplıydı. Eski Alman harfleriyle yazılmış binlerce kelime. Koca göğsünü baştan sona kaplayan, kollarının çevresinde kıvrılıp dolanan kelimeler. Mantıklı değildi bu. Dev bir adam şeklinde bir hikâye ona doğru geliyordu. Şimdi Laura'nın üzerindeydi. Bir eli, başını aydınlanmış mavi suyun içine bastırırken, diğer eli boğazını kavradı. Evet. Bir adamdı bu. Bir adam –bir adamın eski tarz harfleriyle yazılmış kelimelerle kaplı iri, kara bedeni. Adamın kavrayışı sağlam, ama ezici değildi, zarar vermeden kontrol edebilmek için ne kadar baskı uygulaması gerektiğini biliyor gibiydi. Elleri kocaman ve ölçüsüz derecede kuvvetliydi. Laura'nın başı suyun altındaydı. Artık korkmaya başlamıştı. Çıglık atmaya çalışınca ağzı ve burnu hafifçe klorlanmış suyla doldu ve korku, hayatta kalma içgüdüsünün göz karartıcı paniğine dönüştü. Vahşice çırpınarak saldırganının vücudunu ve kollarını tırmaladı, ama adam taştan yapılmış gibiydi. Laura nefes almaya çalıştı ve her solukla birlikte ince bedeni daha da büyük miktarda suyla doldu. Ciğerlerinin kıvrımları suyla doldukça, korkusu yavaş yavaş kayboldu. Kolları ve bacakları çırpınmayı kesti. Yüzü yeniden eski sükûnetine ve güzelliğine kavuştu.

Laura von Klosterstadt'ın ölmekte olan zihni derin bir mutlulukla doldu. Yapılan doğrudu. Olması gereken buydu. Ceza ve bağışlama. Annesi her zaman haklıydı: Laura kötüydü. İşe yaramaz. Anne olmak için uygunsuz. Gelin olmak için uygunsuz. Ama artık günahlarından kurtulmuştu. Laura'nın ölümde bulunduğu mutluluk, iki gerçeğin farkında oluşundan kaynaklanıyordu. Artık asla yaşlanmayacaktı. Artık çocuğuyla birlikte olacaktı.

29 mart pazartesi, 08.40: Stadtpark,
Winterhude, Hamburg

Fabel gözlerini yukarı kaldırıp yandaki ağaçların arasından gökyüzüne yükselen ve önündeki geniş çimenliğin ardında olduğundan da büyük görünen binaya baktı. Kırmızı tuğlalı ön cephe-
nin inanılmayacak kadar yüksek kemerleri yukarı çekilip uzatıl-
mış gibiydi, sanki tüm yapı görünmez bir el tarafından göğe doğ-
ru çekilmekteydi. Bulutlar yüksek kubbeli çatının üzerinden hız-
la geçip gidiyordu. Bu bina her zaman büyülemişti Fabel'i: bura-
nın ilk başta ne olarak inşa edildiğini bilmeseniz ve şu anki işle-
vi, yüksek kemerlerin üzerinde, metrelerce yükseklikteki harfler-
le bir uçtan ötekine uzanacak şekilde yazılmamış olsa, bu bina-
nın amacını tahmin etmeye çalışarak saatler geçirebilirdiniz. Fa-
bel bu binanın kayıp bir kadim dinin ulu tapınaklarından biri gibi
göründüğünü düşünürdü hep: kısmen Mısırlı, kısmen Yunan, kıs-
men dünya dışı bir din.

Planetarium, başlangıçta bir su kulesi olarak inşa edilmişti. İn-
şa edildiği dönemde, kısa bir süre önce birleşmiş Almanya'ya ve
yeni bir çağın doğuşuna giderek artan bir güvenle bakılıyordu ve
bu güven, inşaat mühendisliği alanındaki neredeyse dinsel coş-
kuyla birleşmişti. Son yüzyılın başarısızlığını ve Almanya'nın bö-
lünüp yeniden birleşmesini izlemiş olan bina, yüz yıl sonra hâlâ
yerli yerinde duruyordu. Anıtsal su kulesi artık Planetarium ol-
muştı ve Winterhude'nin en önemli sembolüydü.

Fabel, Planetarium'un önündeki geniş parkı inceledi. İki yüz
metre ötede, birbirine polis bantlarıyla bağlanmış metal direkler-
den oluşan geçici bir bariyer oluşturulmuştu: bariyerin bir tara-
fında polis memurları, diğer tarafında giderek büyüyen bir kala-
balık vardı.

"Anlaşıldığı kadarıyla, kurbanımızın kim olduğu çoktan duyul-

muş,” dedi Maria Klee, merdivenlerdeki Fabel’in yanına gelerek. “Az sonra basın ve televizyonların da geleceği muhakkak.”

Fabel çimenlik alana doğru ilerledi. Olay mahallini koruma altına almak için beyaz renkli büyük bir olay yeri inceleme çadırı kurulmuştu. Fabel ve Maria, kanadı açıp çadıra girmeden önce, ayaklarına SpuSi olay yeri inceleme teknisyenin verdiği koruyucu galoşları geçirdiler. Holger Brauner cesedin üzerine eğilmişti; onlar içeri girince dikleşti. Genç bir kadın çıplak halde çimenlerin üzerinde yatıyordu, bacakları birleşikti ve elleri göğsünün üzerine kavuşturulmuştu. Saçları göz alıcı bir sarıydı ve dışarı doğru fırçalanıp, kafasının etrafına güneş ışınları gibi yayılmıştı. Fabel maktulün saçlarının bir kısmının özellikle kesildiğini ve arada bir boşluk oluştuğunu fark etti. Kadının yüzünün güzelliği ve vücut hatlarının kusursuzluğu ölümde bile sıra dışıydı. Gözleri kapalıydı, kavuşturulmuş elleri ile göğsünün arasında kırmızı bir gül vardı ve aynen uykudaymış gibi duruyordu. Fabel yerde yatan kadına, kemik ve etten oluşan mükemmel yapıya baktı: bu mimari çok yakında dağılacak, ufalanıp toza dönüşecekti. Ama o an için, yüzündeki ölüm solgunluğu, sadece, tenine bir porselen kusursuzluğu veriyor gibiydi.

“Sanırım tanıştırılmanız gerekmiyor,” dedi Holger Brauner, yeniden cesedin yanına çökerek.

Fabel küçük ve acı bir kahkaha attı. İlk kurbanın kimliğini saptamak için çok çaba harcamıştı; bu sefer böyle bir çabaya gerek olmayacaktı. Hamburg’daki hemen herkes kadının kim olduğunu söyleyebilirdi. Yüzünü görür görmez, Fabel, Laura von Klosterstadt’a bakmakta olduğunu anlamıştı; Almanya’daki tüm reklam panolarında ve dergilerde görebileceğiniz “süper model” Laura von Klosterstadt’a. Fabel, ismindeki “von” sözcüğünün de ima ettiği gibi, Laura’nın aristokrat bir aileden geldiğini biliyordu. Ama von Klosterstadt’ların şöhreti ailenin sıkıcı asaletinden değil, çok yakın zamanlarda edindiği ticari ve siyasi güçten geliyordu. Fabel ortalığın karışacağını biliyordu. Daha şimdiden, içinde bulunduğu olay yeri çadırının önünde bir medya ordusu toplanmaya başlamıştı ve Fabel’in radarları, tam hızla üzerine gelmekte olan yüksek rütbelileri şimdiden algılayabiliyordu.

“Tanrım,” dedi en sonunda, “ünlü cinayetlerinden nefret ediyorum.”

“Peki, peşinde olduğun seri katilin öldürdüğü bir ünlüye ne dersin?” Brauner, Fabel’e şeffaf bir delil torbası uzattı. Torbanın içinde küçük, sarı bir kâğıt vardı.

“Aman Tanrım, olamaz,” dedi Fabel. “Bana o olmadığını söyle.”

“Korkarım öyle.” Brauner ayağa kalktı. “Kızın ellerinin altından notun ucu görünüyordu. Bu yüzden buraya gelen ilk ekibe seni çağırmalarını söyledim. Yine senin adamın, Jan.”

Fabel plastik torbanın içindeki kâğıdı inceledi. Aynı kâğıt. Kırmızı mürekkeple yazılmış aynı ufak, takıntı derecesinde düzgün elyazısı. Bu kez üzerinde tek bir kelime vardı: Dornröschen.

“Yaban Gülü mü?” Maria notu incelemek için Fabel’in yanına gelmişti.

“Grimm Kardeşler’in bir hikâyesi. Hollywood’un yaptığı değişiklikler nedeniyle şimdilerde daha çok Uyuyan Güzel olarak biliniyor.”

“Şuna bakın...” Brauner ölü kadının elini işaret etti, gülü tutmakta olduğu yeri. Gülün dikenlerinden biri, başparmağın etli kısmının dibine kadar itilmişti. “Kan yok. Bu kasten yapılmış, ölüm sonrasında.”

“Yaban Gülü, ya da Uyuyan Güzel bu şekilde uykuya dalar. Başparmağına batan bir diken yüzünden.”

“Ben, ip eğirirken iğn sivri ucu parmağına batıyordu diye hatırlıyorum,” dedi Maria, “gülün dikenini değil.”

Fabel tekrar doğruldu. Laura von Klosterstadt hareket etmeden yatıyordu, ama o, neredeyse, kızın hoşnut ve uykulu bir şekilde iç geçirip yan dönmesini bekliyordu. “Katil metaforları birbirine karıştırıyor –ya da hikâye öğelerini yoğunlaştırıyor da diyebilirsiniz, hangisini tercih ederseniz,” dedi. “Uyuyan Güzel’in başparmağına bir iğn ucu batar, on beşinci yaş gününde, ama uykuya dalınca üzerini ve şatosunu yaban gülleri sarar –güzel, ama aşılmaz bir savunma duvarı. Sanırım, Planetaryum şatoyu temsil ediyor.” Tekrar Brauner’e döndü. “Ölüm nedeni hakkında bir tahminde bulunabilir misin?”

“Bu aşamada hayır. Şiddete maruz kaldığını gösteren fazla bir belirti yok, sadece boynunda hafif morluklar var, ama bunlar boğularak öldürüldüğünü göstermeye yeterli değil. Ölüm sebebinin Möller otopsiyi yaptıktan sonra söyleyebilir sana.”

Fabel belli belirsiz bir hareketle kadının yelpaze gibi açılmış altın sarısı saçlarını işaret etti. “Peki bu saçlardan ne çıkıyor-sun? Bir parçasını kesmiş. Ben Uyuyan Güzel hikâyesiyle bir bağlantı kuramıyorum.”

“Biliyorsam ne olayım,” dedi Brauner. “Belki de bir hatıra. Kızın saçları kesinlikle çok güzel, belki de onu özelleştirmek için yaptığı bir şeydir.”

“Hayır... hayır, ben öyle düşünmüyorum. Öldürdüklerinden hatıralar almaya neden şimdi başlasın ki? Diğer üç cesetten hiçbir şey almamıştı.”

“Henüz bunu bilmiyoruz,” dedi Brauner. “Ama belki de bu saç işi başka bir şeydir. Bir çeşit mesaj.”

Fabel ve Maria çadırdan çıktıklarında gökyüzü hafifçe aydınlanmıştı ve Planetaryum’un yağmurla yıkanmış gibi görünen kırmızı tuğlaları, kasvetli ışık altında pürüzsüz bir görüntüye sahipti.

“Bu orospu çocuğu giderek ukalalaşıyor, Maria. Bize bir mesaj vermeye çalıştığı kesin.” Fabel elini ağaçların oluşturduğu duvara doğru salladı, ama hareketleri ağaçların ötesinde bir yere bakmakta olduğunu gösteriyordu. “Burayı Polizeipräsidium’dan görmek neredeyse mümkün. Merkezin tam güneyindeyiz. Planetaryum’un tepesi Präsidium’un üst katlarından kolayca görünür zaten. Adam kendini önümüze atıp teşhir ediyor –kelimenin tam anlamıyla.”

Maria kollarını bedeninin etrafına sardı ve başını hafifçe yana eğdi. “Şu ana kadarki bir numaralı zanlımız Olsen ve ona çok yaklaştık. Belki yer seçiminde bir mesaj vardır. Ona çok yaklaştık, demek ki o da bize yaklaşıyor. Dediğiniz gibi, neredeyse polis merkezinden görülebilecek bir yer.”

“Olabilir. Belki de yer seçiminin buranın tarihsel geçmişiyle bir alakası vardır.”

“Stadtpark’ın tarihiyle mi?”

Fabel başını iki yana salladı. “Şart değil. Bu bölgenin, Winterhude’nin tarihiyle. Burası eski bir yer, Maria. Etrafında gelişen Hamburg’dan çok daha eski bir yer. Taş Devri’nde burada bir yerleşme varmış. Präsidium’a bu kadar yakın bir yer seçmesinin daha derin bir nedeni olduğundan şüpheleniyorum, ama belki de buranın tarihinde bir şeyler vardır.” Fabel üniversite yıllarında yaz tatillerinin büyük kısmını yanında bir yığın kitapla burada, Stadtpark’ta geçirirdi. Kimse “Winterhude” adının nereden geldiğini kesin olarak bilmiyordu, ama “Hude” “korunmuş yer” anlamına gelen, Plattdeutsch⁶³ eski bir kelimeydi. Fabel, altı bin yıldır sürekli birilerinin yaşıyor olduğu bu topraklar üzerinde olmaktan her zaman garip bir tatmin duymuştu. Sanki bu topraklar, onu üzerinde çalışmakta olduğu tarihe bağlıyordu.

“Ya da,” dedi Maria, “burası sadece, fantezisini gerçekleştirmek için gereksindiği yere uyuyor olabilir.”

63. Kuzey Almanya dolaylarında konuşulan Alman diyalektlerinden biri.

Fabel tam Maria'ya cevap vermek üzereydi ki, büyük bir Mercedes 4x4'ün çimenlerin üzerinden geçip polis kordonunun yanında durduğunu gördü. Arabadan iki adam indi. Fabel onları derhal tanıdı.

"Lanet olsun..." Fabel "yüksek rütbelileri" saptayan radarının ne kadar kusursuz bir şekilde çalıştığını görmekten dolayı hiç memnun değildi. "Bir bu eksikti."

4x4'ten inen iki adam Fabel ve Maria'nın yanına doğru ilerlediler. Adamlardan birincisi ellili yaşlarının ortalarındaydı. Kısacık kesilmiş saçları, aynı bıyığı gibi, bir zamanlar kumral olduğunu ele veren tek tük kıl dışında, neredeyse tamamen beyazlamıştı. Üzerinde, her zaman bir Schupo üniforması gibi taşımayı başardığı açık gri renkte bir takım elbise vardı.

"Günaydın, Herr Kriminaldirektor,"⁶⁴ dedi Fabel, patronu Horst van Heiden'e. Keselenmiş gibi pespembe bir cilde sahip olan ikinci adam daha kısa ve tıknazdı; Fabel, Hamburg Eyaleti'nin İçişleri bakanını tanıdı ve başıyla selamladı. "Herr Innensenator"⁶⁵ Ganz..."

"Günaydın, Kriminalhauptkommissar Fabel." Van Heiden başıyla çadını işaret etti. "Doğru mu?"

"Ne doğru mu, Herr Kriminaldirektor?" Fabel, Heiden'in tam olarak ne sorduğunu biliyordu, ama mecbur kalmadıkça dosyayla ilgili bilgileri Ganz'ın önünde açıklamamaya kararlıydı. Fabel, Ganz'la ilk kez muhatap olmuyordu: Ganz kariyerini her şeyin önünde tutan bir politikacıydı ve Hamburg'da suç ve güvenlikle sorumlu bakan olarak, toplumsal korkuları körükleyen ya da eyalet hükümetini sıkıntıya sokan dikkat çekici vakalardan polisi bizzat sorumlu tutar gibiydi.

Van Heiden'in en iyi zamanlarda bile gülmeyen yüzü karardı. "Bu sabah bulunan cesedin sosyetik model Laura von Klosterstadt'a ait olduğu doğru mu, Herr Kriminalkommissar?"

"Henüz kesin teşhis yapılmadı, Herr Kriminaldirektor." Fabel manalı bakışlarla Ganz'a baktı. "Ve bizden önce kamuoyuna herhangi bir açıklama yapılmasını istemiyorum."

Ganz'ın zaten pembe olan cildi daha da kızardı. "Ben mesleki konumumdan çok kişisel ilişkilerim nedeniyle buradayım, Herr Fabel. Aileyle uzun zamandır süren bir dostluğum var. Aslına bakarsanız, daha bu cumartesi Laura'nın doğum günü partisine katılmıştım. Peter von Klosterstadt'ı çok uzun zamandır tanırım.

64. Kriminal Şube müdürü.

65. Eyalet İçişleri bakanı.

Eğer bu, gerçekten de onun kızıysa, haberi aileye şahsen vermek isterim.” Bir an düşündü. Yüz ifadesinde huzursuzluğa yakın bir şey vardı. “Eğer isterseniz, cesedi teşhis edebilirim.”

“Üzgünüm, Herr Innensenator, burası hâlâ koruma altında olan bir suç mahalli. Anlayış göstereceğinizden eminim. Zaten orada bulunmanız... nasıl desem, uygunsuz görülebilir.”

“Fabel...” Van Heiden’in sesinde tehditten çok rica vardı.

Fabel iç geçirdi. “Evet, ceset Laura von Klosterstadt’a ait gibi görünüyor. Kesin ölüm nedenini ya da saatini bilmiyoruz, ama cinayet olduğu kesin.” Bir an durakladı. “Aslına bakarsanız, daha önce en az üç, belki de dört kişiyi öldüren bir seri katilin kurbanı olduğundan neredeyse eminiz.”

Van Heiden’in yüzü daha da karardı. Ganz söylenenlere inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Böyle bir şey nasıl olabilir? Nasıl olur da Laura’nın başına böyle bir şey gelir?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım, Herr Ganz. Böyle bir şey, toplumda bu kadar tanınan birinin başına nasıl gelebilir mi demek istiyorsunuz? Yani, kimsenin tanımadığı bir tezgâhtar kız dururken onun başına, öyle mi?”

“Bu kadarı yeter!” Fabel, van Heiden’in o meşhur, kısa fitilini ateşlemeyi başarmıştı. Ganz bir elini kaldırarak Kriminaldirektor’u durdurdu.

“Tamam, Horst.” Adamın etli, kırmızı yüzünde husumet yoktu. “Öyle değil, Herr Fabel. Hem de hiç değil. Ben Laura’nın vaftiz babasıym –vaftiz babasıydım. Onu küçük bir kız olduğu günlerden beri tanırım.”

“Özür dilerim, Herr Ganz. Haddimi aştım. Onu cumartesi günü gördüğünüzü mü söylemişsiniz?”

“Evet. Doğum günü partisinde. Otuz birinci doğum günü. Blankenese’deki villasında.”

“Çok konuk var mıydı?”

“Oh, evet. Yüz kişi kadar vardı diyebilirim. Belki yüz elli kişi.”

“Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Herhangi bir olay?”

Ganz hafifçe güldü. “Bir sosyete partisiydi, Herr Fabel. Böyle toplantılar büyük bir dikkatle planlanıp düzenlenir. Orada olan herkesin kendi planları vardır, doğru insanlarla birlikte görünmekten iş bağlamaya kadar. Yani hayır, herhangi bir *olay* olmadı.”

“Birlikte olduğu biri var mıydı? Bir erkek arkadaş mesela?”

“Hayır. Erkek arkadaşı yoktu. Ya da daha doğrusu, benim hatırlayabileceğim kadar önemli biri yoktu. Tüm güzelliğine ve servetine rağmen Laura son derece yalnız biriydi. Ona en yakın kişi-

nin Heinz olduğunu söyleyebilirim. Heinz Schnauber. Menajeri.”

“Aralarında bir ilişki var mıydı?”

Ganz hafifçe güldü. “Hayır. Öyle bir şey yoktu. Heinz *Schwul ist Cool* grubunun üyesidir.”

“Eşcinsel mi?”

“Hem de nasıl. Ama Laura’ya çok düşkündü. Bunu duyunca mahvolacak.”

Aşağıdaki polis kordonunun yanına bir televizyon ekibi gelmişti ve Fabel birçok gazete fotoğrafçısının zumlu objektiflerini, tıpkı en isabetli atışlarını yapmak için bekleyen keskin nişancılar gibi onlara odaklanmış olduklarını görebiliyordu. “Sanırım, gereğinden fazla ilgi çekmeye başlıyoruz. Herr Ganz, sizinle Fräulein von Klosterstadt hakkında biraz daha konuşmak isterim, ancak daha az ayak altında olan bir yerde. Bu arada, eğer aileyle konuşabilirseniz memnun olurum. Ve eğer bir öneride bulunmama izin verirseniz, Herr Kriminaldirektor, orada bulunursanız çok iyi olur.”

Van Heiden başını olumlu anlamda salladı. Fabel iki adamın 4x4 Mercedes’e doğru yürüyüşünü izledi. Genellikle basınla iyi geçinen Ganz’ın, muhabirlere, aynı van Heiden gibi sinirli bir kararlılıkla, uzaktan el salladığını fark etti. Ganz ve Fabel’in yollarının kesiştiği son olayda, aralarında yabana atılmayacak bir sürüşme yaşanmıştı. Innensenator geçen defa, Fabel’in izini sürdüğü seri katile, can sıkıcı gazete manşetlerine sebep olan biri gözüyle bakmıştı; bu sefer, ölüm Ganz’a fazlasıyla yaklaşmıştı ve adamın, hakkında çıkacak kötü haberlere aldıracağı yoktu.

Fabel başını kaldırdı ve büyük bir yapı olan Planetaryum kulesine baktı. Burada bir mesaj vardı. Ve o bu mesajı anlamıyordu.

29 mart pazartesi, 10.10: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel toplantı masasının etrafına bakındı. Werner ve Anna'nın yokluğunun son derece farkındaydı. Ekibin çekirdek kadrosundan geriye sadece kendisi ve Maria kalınca, Präsidium'da aynı katta bulunan, Kriminalhauptkommissarin⁶⁶ Ute Walraf'ın cinsel suçlar Sonder Kommission'undan⁶⁷ Petra Maas ve Hans Rödger isimli iki Kommissar'ı geçici görevle ekibine almıştı. Fabel her iki dedektifi de iyi tanıyor ve verdikleri desteğin kıymetini biliyordu, ama onlar Mordkommission ekibinden değildi ve Fabel kendini korumasız hissediyordu. Eğer bu cinayetleri işleyen Olsen ise, yakalanma tehlikesiyle burun buruna gelmiş olmasına rağmen, cesareti ve üretkenliği giderek artıyordu. Fabel ve ekibi, adamın tekrar öldürmesine engel olabilmek için mümkün olduğunca hızlı ve etkin olmak zorundaydı.

Masanın etrafında oturanlar arasında Susanne ve Nordersedt'ten Kommissar Klatt da bulunuyordu. Fabel, Maria'dan ekibi son cinayet hakkında bilgilendirmesini henüz istemişti ki, toplantı odasının kapısı vuruldu ve kum rengi uzun saçları olan, üniformalı bir Schupo memuru çekingen hareketlerle eşikte belirdi.

"A... Kommissar Hermann." Fabel eliyle oturacak boş bir yeri işaret etti. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bu brifinge sizin de katılmak isteyeceğinizi düşündüm."

Gözlerinin içi gülen Hermann masanın yanındaki yerine geçti, yeşil beyaz tepeli kepini kirazağacından masaya bıraktı ve bir not defteri çıkarıp önüne koydu.

"Kommissar Hermann," diye açıkladı Fabel diğerlerine, "Naturspark Harburger Berge'deki ikili cinayeti olası bir seri cinayet

66. Cinayet Masası başkomiseri (kadın).

67. Cinsel Suçlar Masası.

vakası olarak tanımlayan ve cinayet mahallini olay yeri inceleme teknisyenleri için çok başarılı bir şekilde muhafaza eden polis memurudur.”

Hermann başını sallayarak teşekkür etti. Fabel, Maria’dan devam etmesini istedi. Maria önceki üç cinayetten de bahsederek başlangıçtan en son cinayete kadar bildiklerini ve bilmediklerini özetledi.

Maria’nın söyleyecekleri bitince, Fabel konuşmaya başladı. “Karşımızda, başıboş halde ortalıkta dolaşan, son derece sert ve ne yapacağı belli olmayan bir zanlı var. Peter Olsen. Yirmi dokuz yaşında. Şiddete başvurmaktan sabıkalı ve Markus Schiller’le birlikte Naturpark Harburger Berge’de bulduğumuz maktul Hanna Grönn’le ilişkisi varmış. Yani, arada bir bağlantı ve olası bir cinayet nedeni var. Ama diğer kurbanlarla ne gibi bir bağlantısı olduğunu ortaya çıkarmamız gerekiyor, tabii böyle bir bağlantı varsa. Ayrıca, Karyotip XYY olarak bilinen ve onu vahşice öfkelenmeye yatkınlaştıracak bir genetik bozukluğu olabileceğine inanıyoruz. Frau Doktor Eckhardt?”

“Hepimiz bir kromozom karışımıyla doğarız,” diye açıkladı Susanne. “Erkekler XY, kadınlar XX’tir. Ama bazen, bu karışımında değişimler olur. Bu da, Down Sendromu’na, Turner Sendromu’na ya da hermafroditlik gibi cinsiyet problemlerine yol açabilir veya fazladan bir erkek ya da dişi kromozoma sahip olabiliriz. Erkeklerde, buna XYY ya “süper erkek” sendromu denir. Böyle erkekler son derece uzun boylu, aşırı kaslı olabilirler ve genellikle kontrol altına alınması zor, son derece saldırgan bir mizaca sahiptirler. Bazen ciddi akne sorunları yaşarlar ve kas-iskelet problemleri olur. Son araştırmalar, ortalamanın biraz altında olmakla birlikte IQ seviyelerinin normal olduğunu gösteriyor. Yine de, eğitimleriyle ilgili sorunlar yaşayabilirler, çünkü ruhsal açıdan olgunlaşmamışlardır. Kriminalhauptkommissar Fabel, Olsen’i müzik ve dekorasyon alanında neredeyse bir yenyetmenin zevklerine sahip biri olarak tarif etti.” Susanne durdu ve arkasına yaslandı. “Klinik denge adına, XYY’nin suç eğilimine ne kadar katkısı bulunduğu konusunda pek çok değişik görüş olduğunu ifade etmeliyim. Bu konudaki tartışmalar Birleşik Devletler’de –Chicago’ydu, sanırım– Richard Speck isimli bir katil ile başladı. Speck 1960’larda sekiz hemşireyi öldürdü, sonra da XYY genotipi nedeniyle ceza indirimi için bir üst mahkemeye başvurdu. Sonradan, kendisine yanlış teşhis konduğu ortaya çıktı ve XYY hakkındaki tüm savlar bir süre için kuşkuyla karşılanır hale geldi. Bunun yanında, durumlarını gayet iyi kontrol eden birçok XYY er-

keği de var. XYY olan ve çevresinden büyük saygı gören bir psikolog biliyorum. Bu durumun ortaya çıkardığı zorluklarla, özellikle de mizacıyla başa çıkmak için uyguladığı stratejiler vardı.”

“Ayrıca,” diye ekledi Fabel, “Olsen’in XYY olduğundan emin değiliz. Bildiğimiz kadarıyla, hiçbir zaman karyotip testinden geçmemiş. Ama altını çizerek vurgulamalıyım ki, tecrübelerimizden, aşırı derecede vahşi olabildiğini ve polis memurlarına zarar verme konusunda hiçbir kaygı taşımadığını biliyoruz. Ve, eğer adamımız o ise, tek bir darbeye bir boğazı yarabilecek güçte.”

Fabel, Susanne’nin gözlüklerini çıkardığını ve düşünceli bir şekilde elinde döndürmekte olduğunu fark etti. “Frau Doktor?”

“Özür dilerim. Sadece, benim kafama yatmayan şeyin tam da bu olduğunu düşünüyordum. Eğer Olsen XYY ise, öfkesini kontrol edemeyen biri olmalı. Hapishanedeki tipik bir XYY, karısını dövmek ya da diğer kontrol dışı saldırılar yüzünden oradadır. Olsen Kriminaloberkommissar Meyer’e vurduğunda, aşırı şiddet içeren, gereksiz bir darbe indirdi. Benim inancım şu ki, katil o olsaydı psikotik bir hiddetin aşırı izlerini görürdük... kurbanına, öldüğünü anladıktan sonra bile saldırmaya devam ederdi ve ölüm sonrası yaralar da dahil olmak üzere tekrarlanan bıçaklama izleri bulurduk. Tek bir boğaz yarığı buna uymuyor gibi.”

“Ama bu onu temize çıkarmaz, değil mi?”

“Hayır. Büyük ihtimalle çıkarmaz.”

Fabel önündeki dosyayı açtı. Zihninin derinliklerinde bir yerde alarm zillerinin çalmasına neden olan şey sadece Susanne’nin şüpheleri değildi. Olsen, Hanna Grönn ve Markus Schiller’i öldürseydi bu bir tutku cinayeti olurdu –kıskançlığın verdiği hiddetin sonucu. Ve bu da bedenlerin garip bir şekilde sergilenmiş olmasıyla çelişiyordu. Sonra, Blankenese sahilinde bulunan şu kız vardı, bir de bu son cinayet. Hepsinde de –ilk bakışta– aynı el tarafından yazılmış gibi görünen notlar bulunmuştu.

Maria, Fabel’in aklını okumuş gibiydi. “Ben Olsen konusunda ikna olmadım. Bana kalsa, Hamburg polisinin yarısının peşinde olduğunu dikkate alarak, şu sıra bir süre gözden uzak kalmayı seçeceğini düşünürdüm.”

“Bilmiyorum, Maria. Şu an itibarıyla, Olsen birinci cinayet zanlımız, ama onu henüz tam olarak tanıdığımı sanmıyorum. Belki de problem onu tanımış olmam. Olsen’in görüldüğünden farklı biri olduğunu keşfetmeyi bekliyorum. Belki de öyle değildir. Belki de görüldüğünden çok daha *basit* biridir. Onu Naturpark cinayetleriyle ilişkilendirdik, bu kesin. Pusuya yatmıştı ve onları bek-

liyordu. Ayak izleri elimizde ve motosikletinin lastik izleri de tutuyor. Naturpark'taki katil Olsen olmalı. Ancak, ne diğer iki cinayetle, ne de bütün bu Grimm Kardeşler temasıyla ilişkisini kurabiliyorum.” Susanne'ye döndü. “Olsen niçin iki cinayeti belli bir nedenle işleyip iki kişiyi nedensiz yere öldürmüş olsun ki?”

“Nedensiz öldürme diye bir şey yoktur. En rastlantısal şiddet eylemlerini bile bir arzu ya da ihtiyaç tetikler. Olsen'in zihninde, diğer iki cinayet arasında, esin kaynağı Grimm Kardeşler olan bir tür savaş veriyor olmak dışında bir bağlantı olmayabilir; ve Grün ile Schiller'i hedefleri birleştirmek işine geldiği için öldürmüş olabilir. Ya da iş ile eğlenceyi birleştirmek için.”

“*To kill two birds with one stone*,”⁶⁸ dedi Fabel, İngilizce olarak. Diğerleri ona boş boş baktılar. “Boş verin.” Sonra, önündeki dosyaya baktı. Olsen'in neredeyse yakışıklı yüzüne. “Belki de diğer kurbanlar ilk başta düşündüğümüz gibi rasgele seçimler değildir. Belki de Olsen onları kim olduklarına ya da temsil ettikleri şeye göre seçiyordur. Son kurban güzelliğiyle ünlü bir modeldi ve Uyuyan Güzel pozunu verdirilmişti. İlk kız toplumun en alt seviyesinden bir aileden geliyordu –kaçırdıkları çocukların yerine kendi çocuklarını bıraktıklarına inanılan yeraltı insanları. Geriye kalan bir soru var: Paula Ehlers'i üç yıl önce Olsen mi kaçırmıştı?”

Norderstedt'ten Kommissar Klatt cevap verdi. “Ben öyle olduğuna inanıyorum. İki kızın dış görünüşleri arasındaki benzerlik sinir bozucu. Bence, Martha Schmidt'i kaçıran ve öldüren her kimse, Paula Ehlers'i de o kaçırdı.”

Fabel başıyla onayladı. İki kızı da hayattayken görmemiş olmasına rağmen, o da birbirlerine rastlantı olamayacak kadar çok benzediklerini düşünüyordu. “Peki ya diğer kurbanlar –Hänsel ve Gretel? Olsen cinsel kıskançlığını ‘öldürme teması’yla birleştirmeye karar verdiyse, bir bağdaşmazlık ortaya çıkıyor. Seçtiği kurbanların kardeş olmalarını gayet iyi biliyordu.”

“Büyük ihtimalle o kadar da ‘kitaba uygun’ davranması gerekmediğini düşünüyor...” Konuşmaya başlayan, Fabel'in ekibe almış olduğu Kommissarin Petra Maas'tı. Otuzlarının sonlarında, zeki bir yüzü çevreleyen kahverengi tonunda saçları olan, ince uzun bir kadındı. “Örneğin, şu son kurban dillere destan güzelliği nedeniyle Uyuyan Güzel'e ya da Yaban Gülü'ne uyuyor, ama masaldaki karakterden iki kat yaşlı. Psikotik planların çoğunda esneklik vardır. Bizler Cinsel Suçlar Masası'nda da benzer durumlar görüyoruz. Seri tecavüzcülerin ve seri katillerin benzer

68. Bir taşla iki kuş vurmak.

psikozları vardır. Eğer 'Masalcı' katiliniz Olsen ise, o zaman büyük ihtimalle kurbanının uygunluğunu özel şartlardan çok genel şartlara göre değerlendiriyordur."

"Ya da belki de, Naturpark'taki iki kurbanda bizim fark etmediğimiz özel bir şey görüyordu," dedi Susanne.

Fabel gözlerini masanın üzerine dikerek, ama yine Schiller'lerin gösterişli villasını, işlevsel ofislerini, Vera Schiller'in soğukluğunu görerek durakladı. "Pekâlâ, Hanna Grunn, Markus Schiller'in işyerinde çalışan bir işçiydi. Ya da daha doğrusu, Markus Schiller'in karısı adına yönettiği işyerinde. Kuruluşun arkasındaki gerçek güç, fabrikayı babasından devralmış olan Vera Schiller'di. Burada gözümüzden kaçan herhangi bir şey var mı?"

"Belki de katil, mecazi anlamda, Vera Schiller'e kötü kalpli üvey anne rolünü, Hanna ve Markus'a da Ormandaki Çocuklar rolünü biçmiştir?" dedi Cinsel Suçlar Masası'ndan gelen diğer memur Hans Rödger.

"Bu pek akla yatkın değil," dedi SchuPo Kommissar'ı Henk Hermann. "Ama bu doğruysa, katil kurbanları hakkında en azından bir şey biliyor demektir. Bu da bizi tekrar Olsen'e getiriyor."

Susanne koltuğunu dosdoğru Fabel'e bakacak şekilde döndürdü. "Kurbanları hakkında bilgi sahibi olması, onlarla önemli bir ilişkisi olduğunu göstermez. Bir an için Olsen'i unutalım, belki de katil sadece birbirine kur yapan bir çiftin –herhangi bir çiftin– o mevkiiyi bir randevu yeri olarak kullanmasını bekliyordu, tıpkı ABD'de Sam'in Oğlu'nun yaptığı gibi."

Fabel pencereden dışarı, Winterhuder Stadtpark ve ötesindeki şehre doğru baktı. "Beni asıl endişelendiren giderek daha cüret-kârlaşması."

"Ama bu daha dikkatsiz davranmaya başlayabileceği anlamına da gelebilir." Ses kapının ağzından gelmişti. Siyah kısa saçlı, cart kırmızı bir ruj sürmüş ve eski püskü deri bir ceket giymiş, genç ve güzel bir kadın masaya doğru ilerliyordu. Hareketlerinde abartılı bir rahatlık vardı, ama Fabel masaya otururken yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark etti.

"Sen dinleniyor olmalıydın," dedi Fabel.

"Ben iyiyim, Şef..." dedi Anna Wolff, Fabel'in çatılan kaşlarına yanıt olarak, "ve göreve dönmeye hazırım."

Toplantı sona erdikten sonra, Fabel, Anna ve Maria'yı ofisine çağırdı. Fabel, Anna'nın birtakım hafif işlerden başka herhangi bir şey için göreve dönmeye hazır olduğuna ikna olmamıştı, ama

genç kadının döndüğünü görmekten memnun olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Kurduğu ekip, tek tek parçalarının toplamından fazlasıydı: her memurun kendine has yetenekleri ve kişisel özellikleri vardı ve bir araya geldiklerinde bu nitelikleri daha da güçleniyordu. Üyelerden biri eksildiğinde, ekip sadece sayısal olarak değil, genel olarak zayıflıyordu. Fabel, Anna gibi Werner'in de büyük ihtimalle doktorların önerdiği tarihten önce göreve dönmüş olacağını biliyordu; ama Werner'in yarası daha ciddiydi ve dönmesi daha epeyce bir zaman alacaktı.

Fabel, ekibinin birbirinden son derece farklı iki kadın üyesine baktı. Anna gergin bir şekilde koltuğunda oturuyor, hâlâ, ciddi bir şekilde sıyrılan bacağındaki yaranın verdiği rahatsızlığı gizlemeye çalışıyordu. Anna'nın yanında, her zamanki gibi renkleri uyumlu giysileriyle sakin bir şekilde oturan Maria vardı; oysa, bir yıldan kısa bir süre önce, bir soruşturma sırasında aldığı yara nedeniyle ölümün eşiğinden dönmüştü. Biri iyileşmiş, biri iyileşmekte olan, biri de hastanede yatan üç memur. Bu durum Fabel'in hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç. Soruşturma süreci hiç olmadığı kadar tehlikeli bir iş haline geliyor gibiydi. Fabel ekibini güçlendirmesi gerektiğini biliyordu.

"Anna, tekrar biriyle birlikte çalışman gerekiyor. Senin de öyle, Maria, en azından Werner hastaneden çıkana dek. Gördüğünüz gibi Cinsel Suçlar Masası'ndan Petra Maas ve Hans Rödger'i geçici olarak göreve getirdim. İyi insanlar. Geçici görev sürelerinin en azından bu soruşturmanın sonuna kadar uzatılmasını istemeyi düşünüyorum. Ancak, ekipte sürekli çalışacak yeni birine ihtiyacımız var. Bir süredir bunu erteliyordum, çünkü Paul'ün ölümünü kabullenmek için zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum, ama bunun asıl sebebi ekibe katılmak için gereken niteliklere sahip birini bulamamış olmamdı. Şimdiye kadar."

"Klatt mı?" diye sordu Anna.

Fabel cevap vermek yerine ayağa kalktı, ofisin kapısına doğru yürüdü, kapıyı açıp Mordkommission'un ana bürosuna doğru seslendi.

"İçeri gelebilir misiniz, lütfen?"

Uzun boylu, üniformalı bir polis memuru ofise girdi. Maria ayağa kalkıp gülümsedi. Anna oturmaya devam etti, yüzünde küskün bir teslimiyet ifadesi vardı.

"Herr Kommissar Hermann..." dedi Fabel. "Cinayet Masası Başkomiseri Klee'yi zaten tanıyorsunuz. Bu da, birlikte çalışacağınız kişi, Kriminalkommissarin Wolff..."

30 mart salı, 09.40: Blankenese, Hamburg

Fabel, Maria'yla Laura von Klosterstadt'ın Blankenese'deki vilasında buluşmak üzere sözleşmişti. Tahmin edilebileceği gibi, villa muazzam bir yapıydı. Çevresindeki evlerden daha sonra inşa edilmişti ve mimarisi kesinlikle Jugendstil⁶⁹ akımından etkilendi. Bina Fabel'e birçok açıdan, 1930'lu ve 1940'lı yılların Hollywood kara filmlerine hâkim olan, Art Deco üslubundaki o gösterişli Kaliforniya malikânelerini anımsatmıştı. Kendini, evin önüne bir Oldsmobile'la gelmesi ve arabayı park ederken trençkotunun yakalarını çektişirmesi gerekirmiş gibi hissetti.

Evin içi açık alanlarla ve yalın çizgilerle doluydu. Fabel ve Maria geniş bir kabul salonuna girdiler. Tavan iki kat yüksekliğindeydi ve karşılarında, tavana kadar uzanan, kemerli ve zarif, dekoratif bir pencere vardı. Pencere modernist vitraylarla kaplıydı ve buz beyazı salondaki yegâne renk kaynağı bu camlardı. *"The only thing about minimalism is that you can have too much of it..."*⁷⁰ Fabel hafifçe güldü, ama Maria'nın boş bakışları karşısında sustu.

Fabel, Innensenator Hugo Ganz'ın salonda onları beklemekte olduğunu görünce şaşırmıştı. Adamın cildi her zamankinden daha da kırmızıydı. Yanında, en çok yirmi yedi yirmi sekiz yaşında olmasına karşın, kendine yaşının tanımadığı otoriteyi vermek istermiş gibi aşırı muhafazakâr bir takım elbise giymiş, çok zayıf bir genç adam vardı. Ölen kadının mükemmel hatlarına ve açık sarı saçlara sahipti, ama bunlar bir erkeğe pek yakışmıyordu.

"Herr Kriminalhauptkommissar Fabel," dedi Ganz, "sizi Hubert von Klosterstadt'la tanıştırayım. Kendisi Laura'nın ağabeyidir."

"Kaybınız için çok üzgünüm, Herr von Klosterstadt," dedi Fa-

69. Art Nouveau akımının Almanca konuşulan ülkelerdeki adı.

70. Minimalizmde tek sorun bazen fazla kaçabilmesidir.

bel adamın elini sıkarken. Von Klosterstadt'ın eli soğuk, tutuşu baştan savmaydı. Fabel'in taziyelerini başını sertçe sallayarak kabul etti. Soluk mavi gözleri berrak ve içten bakışlıydı. Ya kederini buz gibi bir sükûnetin ardına gizlemişti ya da kız kardeşinin ölümünden belli sınırlar içinde etkilenmişti.

"Soruşturmanızda herhangi bir ilerleme kaydedebildiniz mi, Herr Kriminalhauptkommissar?"

Fabel cevap vermeye fırsat bulamadan, Ganz konuşmaya başladı. "Baş zanlı kaçmış, Hubert. Olsen adında bir psikopat. Ama Kriminalhauptkommissar Fabel ve ekibinin onun izini bulup tutuklaması an meselesi."

Fabel bir an sessiz kaldı. Kriminaldirektor van Heiden'in Ganz'ı soruşturmanın bütün detayları hakkında bilgilendirdiği açıktı; Innensenator da bu bilgilerden uygun olduğunu düşündüklerini uygun bulduğu kişilere aktarıyordu. Fabel, soruşturmanın gidişatı hakkında van Heiden'e sunduğu raporları derhal sınırlamaya karar verdi.

"Soruşturmayı çok yönlü olarak sürdürüyoruz." Fabel, Ganz'a manidar bir bakış attı. "Siz burada mı yaşıyorsunuz, Herr von Klosterstadt?"

"Hayır. Tanrım, hayır. 'Buz Saray'da? Burası Laura'nın inziva yeri. Benim Alster'de bir dairem var. Sadece, size elimden geldiğince yardım etmek için buradayım."

"Ya anne babanız –onlara haber verildi mi?"

"New York'tan yola çıktılar," dedi Hubert. "Bir hayır etkinliği için gitmişlerdi... On Bir Eylül'de hayatını kaybeden Almanlar yararına bir etkinlik."

"Onlara haber verilmesi için New York polisiyle bağlantı kurduk," diye açıkladı Maria.

Fabel başıyla onayladı. "Eğer sizin için sakıncası yoksa, etrafa bir göz atmak istiyorum."

Hubert nazik ve mesafeli bir tavırla gülümsedi ve salonun ilerisindeki odalardan birini işaret etti. "Ben Herr Ganz'la birlikte ofiste olacağım. Laura'nın bazı evraklarını düzenlemem gerekiyor."

"Eğer sizin için sakıncası yoksa, Herr von Klosterstadt," dedi Maria, "şu an için hiçbir şeye dokunmasanız daha iyi olur. Önce bizim her şeye bir bakmamız lazım."

"Elbette." Hubert'in gülümsemesi daha da soğuklaşmıştı. Ganz babacan bir tavırla Hubert'i dirseğinden kavradı.

"Benim evde bekleyelim, Hubert."

Fabel ve Maria, buraya alıcı gözüyle bakan müşteriler gibi, bir

odadan diğerine geçerek bütün villayı dolaştılar. Mobilya ve döşemeler konusunda Laura von Klosterstadt'ın son derece zevkli olduğu açıktı. Kontrollü bir zevk. Fazlasıyla kontrollü. Sanki zenginlik ile yalınlığı birleştirmek için özellikle çaba göstermişti. Odalardan biri Fabel'i özellikle rahatsız etmişti: güneye bakan pencereden giren ışığın doldurduğu büyük, havadar bir oda. Çoğu insanın asıl yaşama mekânı yapacağı türden bir odaydı bu, ama içeride, bir duvarın önüne yerleştirilmiş, içinde bir müzik sisteminin durduğu bir dolap ile tam ortada, pencereye dönük şekilde, bir taht gibi duran yüksek arkalı, kolçaklı bir sandalyeden başka eşya yoktu. Fabel, bu kadar boş olmasına rağmen, buranın kullanılan bir mekân olduğunu söyleyebilirdi. Odada bir yalnızlık, bir terk edilmişlik duygusu vardı ve Fabel, Laura von Klosterstadt'ın son derece sorunlu bir kişi olduğunu anladı. Dolabın yanına doğru ilerledi ve kaydırarak kapaklardan birini açtı. İçeride az sayıda CD vardı ve hepsi de çağdaş klasik müzik albümleriydi. Laura von Klosterstadt'la müzik zevklerinin bir yere kadar örtüşüyor olduğunu görmek Fabel'i şaşırtmıştı. CD'ler çağdaş İskandinav ya da Baltık bestecilerine aitti: Arvo Pärt ve Georg Pelecis'e ait eserlerin yanı sıra Peteris Vasks'ın *Musica Dolorosa*'sı da vardı. Fabel CD çaları kontrol etti. İçinde bir CD duruyordu: Finli besteci Einojuhani Rautavaara'nın *Cantus Arcticus*, *Opus 61*'i.

Fabel play düğmesine dokundu ve arkalı sandalyeye oturdu. Bir flüt, bir kuşun yükselip alçalışına öykünüyordu. Sonra *Cantus* başladı, ancak insan sesleri yerine Kuzey Kutup Denizi kuşlarının sesleriyle. Kuşların şakımaları, deniz kırlangıçlarının ve martıların ahenksiz çığlıklarının bir araya gelmesiyle yükseldi, flüt ve nefesli çalgılar, orkestranın geniş, yavaş geçişlerine ve arpa dalgalanmalarına yol verdi. Fabel bu parçayı daha önce de dinlemişti, aslında aynı CD'den onda da vardı ve her zaman olduğu gibi, müzik onu uçsuz bucaksız, bembeyaz bir Kuzey Kutbu manzarasına götürmüştü: güzel olduğu kadar kıraç da olan, hayali bir manzara. Buz Saray. Fabel, Laura'nın ağabeyi Hubert'in bu evi tarif etmek, kız kardeşinin buradaki frijit yalıtılmışlığını tanımlamak için kullandığı ifadeyi hatırladı.

CD'yi kaldırmadan önce bir süre müziğe kulak verdi. Sonra, Maria'yla birlikte evi dolaşmaya devam ettiler: başka bir insanın hayatındaki en özel yerlerin sessizce, ama vicdansızca istila edilişi. Laura'nın kitaplarını, yatağının baş ucundaki dolapları, yatak odasından geçilen soyunma odasını ve aydınlatılmış bir aynası

olan 1930'lardan kalma tuvalet masasındaki kozmetikleri karıştırdılar.

Fabel ve Maria işlerini yapmaya devam ederek evin arka tarafına geçtiler. Çift kanatlı bir kapı uzun bir yüzme salonuna açıyordu. Havuz yan duvarlardan birine daha yakındı, diğer tarafta bir soyunma kabini ve sauna vardı. Dipteki pencereler tüm duvarı kaplıyordu. Fabel camlardan dışarı doğru baktı ve gökyüzünden başka bir şey göremedi. Bu, bulutlarla kaplı hareketli bir tabloya bakmak gibiydi.

Fabel, yanında duran Maria'nın, "Vay vay..." dediğini duydu. "Buraya bir servet harcanmış olmalı."

Fabel kendini havuzda, gökyüzüne doğru yüzerken hayal etti. Laura von Klosterstadt, içinde çok az eşya bulunan alt kattaki oda gibi, burada da kendinden bir şey bırakmıştı. Burası, tek başına düşüncelere dalmak için kullandığı bir diğer yerdi. Her nedense, burada verilen bir havuz partisi fikri insana gülünç geliyordu. Fabel havuzun sonundaki pencereye kadar yürüdü. Pencerenin yanında durdu; buradan, arazinin Elbe kıyısında düzleştiği yere kadar dimdik aşağı inen Blankenese yakasının tараçalarını ve daha da ötedeki Altes Land'ın dümdüz, parça parça yeşil topraklarını görebiliyordu. Laura kendini herkesin üstünde bir yere yerleştirmişti. Herkesten uzağa.

Fabel'in cep telefonunun, fayans kaplı yüzme salonunda olduğundan yüksek çıkan ve yankılanan ısrarcı zili, iki polis memurunun da irkilmesine neden oldu.

"Selam, Şef. Hâlâ von Klosterstadt'ın evinde misiniz?" diye sordu Anna.

"Evet. Maria da ben de buradayız. Neden sordun?"

"Orada, bir yüzme havuzu var mı?"

Kafası karışan Fabel, bulunduğunu düşündüğü yerde olduğundan emin olmak istermiş gibi etrafına bakındı. "Aslına bakarsan, şu anda havuzun kenarında duruyoruz."

"Yerinizde olsam suç mahallini koruma altına alırdım, Şef. Herr Brauner ve ekibini hemen gönderiyorum."

Fabel ipeksi suya baktı. Soracağı sorunun cevabını biliyordu. "Ne buldunuz, Anna?"

"Herr Doktor Möller az önce Laura von Klosterstadt'ın ölüm nedenini belirledi. Boğulma. Ciğerlerinde ve solunum yollarındaki suda klor varmış."

30 mart salı, 14.40: Bergedorf, Hamburg

Fabel ev numaralarını yanlış tahmin etmiş ve Ernst-Mantius-Strasse'nin çok aşağılarına park etmişti. Kısa yürüyüşü sırasında, her biri farklılığı güçlkle fark edilen bir servet göstergesi taşıyan üç görkemli villanın önünden geçti. Şu anda şehrin Blankenese'ye göre tam aksi ucunda yer alan Bergedorf'taydı; yine de, Hamburg'un Almanya'nın en zengin şehri olduğunu gösteren ve ona kendi maaşının sınırlılığını hatırlatan somut kanıtlar bir kez daha gözlerinin önündeydi.

Hamburg'un parçası olmasına karşın, Bergedorf'un kendine ait bit kimliği vardı ve "şehir içinde şehir" olarak bilinirdi. Ve burası, Fabel'in önünden geçtiği mülklerin her birinin birkaç milyon avro değerinde olduğu Bergedorfer Villenviertel'di –Bergedorf villalar mahallesi. Fabel aradığı numarayı bulana kadar önünden geçtiği her villanın numarasını kontrol etti. Komşuları gibi bu villa da üç katlıydı. Duvarları, üzerindeki beyaz renkli dekoratif alçı işlerinin tertemiz parladığı uçuk bir gri-maviye boyanmıştı. Alt kattaki odalardan biri bahçeye doğru çıkıntı yapıyordu ve çıkmanın çatısı, üzerindeki odanın balkonunu oluşturunuyordu. Mavi ve beyaz renkli tenteler, iyimser bir şekilde, pencereleri varlığını henüz yeteri kadar hissettirmemiş olan güneşten koruyordu.

Fabel zili çaldığında, kapıyı kömür karası gözleri olan cüsseli bir adam açtı. Koyu renk gür saçları epeyce kirlaşmış ve kaş çizgilerinin üzerinde çıkıntı yapan geniş alından geriye doğru taranmıştı. Geniş ve güçlü çenesi, etli ağzının altında biraz fazla büyük bir çıkıntı oluşturunuyordu. Gözlerinde karanlık bir zekânın ateşi yanıyor olmasa, görünüşü neredeyse mağara adamlarını andırıyordu.

"Kriminalhauptkommissar Fabel?" Kapının ağzındaki adam gülümsedi.

Fabel de bu gülümsemeye karşılık verdi. “Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler, Herr Weiss...”

Gerhard Weiss kapıyı iyice açarak geri çekildi ve Fabel’e girmesi için işaret etti. Fabel *Die Märchenstrasse*’nin kapağında Weiss’ın fotoğrafını görmüştü: arada büyük bir benzerlik vardı, ama fotoğraf yazarın oldukça uzun boyu hakkında bir fikir vermiyordu. Adamın cüssesi Olsen’inki kadar iriydi: Fabel, Weiss’ın boyunun en az iki metre beş santim olduğunu tahmin etti. Yazar giriş holünün ilerisinde yer alan çalışma odasına doğru ilerleyince, Fabel adamın gölgesinden çıkmaktan dolayı rahatladı. Weiss, Fabel’e oturmasını rica etti, kendisi de masasının arkasındaki yeri ne geçti.

Çalışma odası oldukça büyüktü; Fabel buranın zemin kattaki en büyük oda olduğunu tahmin etti. Belli ki, burası üst kattaki balkonu taşıyan odaydı. Her şey değişik tonlarda koyu renkli som ahşaptandı: devasa çalışma masası bir maun ormanının yarısını tüketmiş gibi görünüyordu ve biri dışında tüm duvarlar, yerden tavana kadar uzanan, tamamen dolu ceviz kitaplıklarla kaplıydı. Daha açık tonda bir ahşabın kullanıldığı tek yer zemin kaplamasıydı ve Fabel bunun büyük ihtimalle kızıl meşe olduğunu tahmin etti. Weiss’ın masa lambası gibi tavandaki aydınlatmalar da açıktı ve değişik ahşap yüzeylerde parlak lekeler oluşturuyorlardı. İkinci üzeri bile böyle yoğun bir aydınlatmaya ihtiyaç vardı: çalışma odasındaki koyu renkli, cilalı ahşap, bahçeyi ve bahçenin ilerisindeki sokağı gören Fransız pencerelerden gelen ışığı emiyordu sanki. Weiss’ın masasının üzeri dağınık değildi. Masanın bir kenarında Grimm Kardeşler’in *Masallar*’ının ilk baskılarından biri vardı; Weiss’ın dizüstü bilgisayarı da masanın ortasında duruyordu. Ne var ki, masaya egemen olan eşya, üzerinde duran çarpıcı bir heykeldi. Bu heykel de tahtadan yapılmaydı, ama abanoz benzeri kara bir ahşaptı bu. Weiss, Fabel’in bakışlarını fark etti.

“Sıra dışı, değil mi?”

“Evet... evet, öyle.” Fabel heykeli inceledi. Stilize edilmiş bir kurt heykeliydi bu: bedeni gerilmiş, hafifçe bükülmüş, çeneleri hırlar gibi açılmış ağzıyla iri kafası arkaya döndürülmüştü. Sanki arkasında bir ses duyarak aniden geri dönmüş ve şaşkınlık ile saldırı arasındaki gergin, dolambaçlı bir geçiş anında yakalanmıştı. İşçilik açısından mükemmel bir parçaydı ve Fabel güzel mi çirkin mi olduğuna karar veremedi.

“Son derece yetenekli, dikkate değer bir adam benim için yap-

tı bunu,” dedi Weiss. “Olağanüstü yetenekli bir sanatçı. Ve bir likentrop.”

Fabel güldü. “Bir kurt adam? Öyle bir şey yoktur.”

“Aslına bakarsanız var, Herr Kriminalhauptkommissar. Likentropi vardır –bir adamın bir hayvana dönüşmesiyle ortaya çıkan doğaüstü bir olay olarak değil, kabul görmüş psikiyatrik bir bozukluk olarak. Kurtlara dönüştüklerine *inanan* insanlar olarak.” Weiss iri kafasını eğdi ve heykeli süzdü. “Heykeltıraş yakın bir arkadaşım. Dolunay zamanları haricinde aklı tamamen başında olurdu. Dolunay zamanlarında, eğilip büküldüğü ve çıldırmış gibi çırpındığı bir nöbet –bir kriz– geçirir, üzerindeki parçalar, sonra da uyuyakalırdı. Her şey bundan ibaretti. Başkaları buna şahit oldular, ben de dahil olmak üzere. Dolunay yüzünden beyin sıvısı basıncında meydana gelen çok küçük değişikliklerin neden olduğu bir kriz, hepsi bu. Ama biz onun yaşadıklarını görmüyorduk. Bu yüzden ondan, tabiri caizse, o anı yakalamasını istedim.” Weiss’in gözleri karanlık bir projektör gibi heykelin üzerinde gezindi. “Ve ortaya bu çıktı.”

“Anlıyorum.” Fabel eseri bir kez daha inceledi. Karar vermişti: çirkindi. “Peki ona ne oldu? Tedavi edilebildi mi?”

“Ne yazık ki hayır. Zamanının giderek daha uzun bir bölümünü akıl hastanelerinde geçirmeye başladı. En sonunda buna daha fazla dayanamadı ve kendini astı.”

“Üzüldüm.”

Weiss’in geniş omuzları hafife alır şekilde kımıldadı, omuz silkme olarak adlandırılmayacak kadar ufak bir hareketti bu. “İlginç bir isminiz var, Herr Kriminalhauptkommissar Fabel. Benim çalışma alanıma oldukça uygun –kulağa ‘Fabl’ gibi geliyor.”

“Bildğim kadarıyla soyadım Danca’dan geliyor. Diğer Alman şehirlerinden çok Hamburg’da rastlanan bir isim, ama ben aslen Frizyalıyım.”

“Çok ilginç. Size nasıl yardım edebilirim, Herr Fabel?” dedi Weiss, Fabel’in ismini fabl kelimesiyle benzerliğini vurgulamaya devam edecek şekilde telaffuz ederek.

Fabel, Weiss’a soruşturmakta olduğu cinayetlerle ilgili bilgi verdi ve cinayetlerin hepsinin açık bir şekilde “Grimm Masalı” temalı olduğunu anlattı. Ve bunların belki de, Weiss’ın romanı *Die Märchenstrasse*’den esinlendiğini söyledi. Sözlerini bitirdiğinde kısa bir sessizlik oldu ve Fabel o an Weiss’ın yüzünde küçücük bir hoşnutluk belirtisi görür gibi oldu.

“Bir seri katille uğraşıyor olduğumuz da açık,” diye devam etti Fabel.

“Ya da katillerle...” dedi Weiss. “Belki de iki ayrı kişinin peşinde olduğunuz hiç aklınızdan geçmedi mi? Bu cinayetler Grimm bağlantılı bir tema etrafında birleşiyorsa, o zaman Grimm Kardeşler’in, ne de olsa iki kişi olduğunu unutmamakta fayda var.”

“Tabii ki, bunu da göz ardı etmiyoruz.” Gerçek şu ki, Fabel bunun bir ekip işi olabileceğini tam anlamıyla dikkate almamıştı. İki katilin birlikte çalışması görülmedik bir şey değildi kuşkusuz, Fabel yakınlarda yürütülen bir soruşturmada böyle bir durumla karşılaşıldığını gayet iyi biliyordu. Bu, Naturpark cinayetlerini işlemek için bir nedeni olan Olsen’in, diğer cinayetleri işlemek için bir nedeni olmamasını da açıklayabilirdi. Fabel konuyu değiştirdi.

“Son zamanlarda, hiç *sıra dışı* bir yazışmanız oldu mu, Herr Weiss? Katilimiz –ya da katillerimiz– sizinle temas kurmaya çalışmış olabilir.”

Weiss güldü. “Sıra dışı yazışma mı?” Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafında, kitap raflarıyla kaplı olmayan tek duvarın önünde duran ahşap yazı masasına gitti. Kalın bir dosyayı çekti, yanında getirdi ve tekrar oturmadan önce masanın üzerine attı. “Bu sadece son üç ya da dört ay. Bunun içinde ‘sıra dışı’ olmayan herhangi bir şey bulabilirsiniz pek şaşarım.” Eliyle “buyurun bakın” der gibi bir hareket yaptı.

Fabel klasörün kapağını açtı. İçinde düzinelerce mektup vardı; bazılarına, gönderenin Weiss’in işine yarayacağını düşündüğü fotoğraflar, bazılarına ise kupürler eklenmişti. Çoğu Weiss’in *Wahlwelten* fantezi romanlarıyla ilgili gibiydi: hüznü, boş hayatları olan insanlar, Weiss’in onları hikâyelerinden birine dahil etmesiyle, başka, edebi bir varoluş yaşamının tesellisini arıyorlardı. Weiss’tan, kendisinin “hain kurdu” olmasını isteyen bir kadından gelen, cinsel açıdan oldukça müstehcen bir mektup vardı. Mektuba, yazar kişinin bir fotoğrafı eklenmişti ve fotoğraftaki kadın üzerindeki kırmızı bir başlık ve pelerin dışında çıplıktı. Elli yaşlarında, aşırı kilolu bir kadındı ve belli ki, vücudu yerçekimine karşı giriştiği eşitsiz savaşa bir süre önce teslim olmuştu.

“Kişisel internet siteme ve yayıncımın sitesine elektronik yolla gelenlerle kıyaslandığında bu yığın ufacık kalır,” diye açıkladı Weiss.

“Bunlara cevap veriyor musunuz?”

“Artık vermiyorum, hayır. Ama eskiden verirdim. Ya da en azından, makul düzeyde akli başında ve edepli olanları yanıtlardım diyelim. Ama artık buna vaktim yok. İşte bu yüzden, insanları *Wahlwelten* romanlarıma karakter olarak dahil etmek

için ücret talep etmeye başladım.”

Fabel hafifçe güldü. “Peki romanlarınızdan birinde yer almam için benden ne kadar ücret isterdiniz?”

“Herr Fabel, masalların en temel derslerinden biri ne istediğinize çok dikkat etmenizdir. Sizi sadece garip bir isme sahip, ilginç bir karakter olarak gördüğüm için çalışmalarımın birine dahil edebilirim. Dahil olmak için ücret ödeyenlerin aksine, siz benimle buluştunuz. Size dair bir *fikrim* var. Ve bir kez hikâyelerimden birinde yer alırsanız, sizin üzerinizde mutlak bir kontrole sahip olurum. Kaderinize ben, sadece ben karar veririm. Yaşamınıza ya da ölmenize.” Weiss durakladı ve siyah gözleri kaşlarının iri kemerleri altında parladı. Kurt adam heykeli hırıldarken donmuş halde durmaya devam ediyordu. Sokaktan bir araba geçti. “Ama normalde, yarım sayfalık bir bahis için beş bin avro alırım.” Weiss gülümsedi.

Fabel başını salladı. “Şöhretin bedeli.” Masanın üzerinde duran dosyaya hafifçe vurdu. “Bunları yanımda götürebilir miyim?”

Weiss omuz silkti. “Eğer bir yardımı olacağını düşünüyorsanız.”

“Teşekkürler. Bu arada, şu an *Die Märchenstrasse*'yi okuyorum.”

“Hoşunuza gidiyor mu?”

“İlginç buluyorum diyelim,” dedi Fabel. “Tüm dikkatimi bu cinayetlerle herhangi bir bağlantı üzerine yoğunlaştırdığım için edebi değerine kıymet biçmeme imkân yok. Ve bir bağlantı olması mümkün diye düşünüyorum.”

Weiss koltuğunun arkasına yaslandı, parmaklarını birbirine kenetledi ve ileri uzattığı işaretparmaklarıyla çenesine vurmaya başladı. Bu abartılı bir derin düşünme hareketiydi. “Eğer öyleyse, bu durum beni fazlasıyla üzer, Herr Kriminalhauptkommissar. Ama benim tüm çalışmalarımın ana teması, ‘sanat hayata, hayat da sanata öykünür’dür. Ben, yazdıklarımla bir insana cinayet işleme *ilhamı veremem*. Onlar zaten katil ya da olası katillerdir. Bir yönleme veya ortama... ya da belki de bir temaya öykünmek isteyebilirler, ama kitaplarımı okusalar da okumasalar da her halükârda bir cinayet işleyeceklerdir. Son tahlilde, onlara ilham veren ben olmam. Onlar bana ilham verirler. Tıpkı her zaman yazarlara ilham kaynağı oldukları gibi.” Weiss parmaklarını usulca masasında duran deri kaplı masal cildinin üzerine yerleştirdi.

“Grimm Kardeşler gibi mi?” diye sordu Fabel.

Weiss gülümsedi ve bir kez daha gözlerinde karanlık bir şeyler

parıldadı. “Grimm Kardeşler birer akademisyendi. Mutlak bilgiye ulaşmaya çalışıyorlardı –dilimizin ve kültürümüzün kökenlerine. Kendi zamanlarındaki bütün bilim adamları gibi, bilimin Batı Avrupa’nın yeni dini olarak öne çıktığı bir dönemde, geçmişimizi mercek altına alıp detaylı bir şekilde incelemek istemişlerdi. Ama mutlak doğru diye bir şey yoktur. Kesin bir geçmiş yoktur. Geçmiş bir zamandır, bir yer değil. Grimm Kardeşler’in keşfettiği, kendilerinin de içinde yaşamakta olduğu dünyaydı; şu an da bizim yaşadığımız dünya. Grimm Kardeşler, tek farkın referans çerçeveleri olduğunu keşfetmişlerdi.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Weiss bir kez daha deri koltuğundan kalktı ve resimlerle kaplı duvara doğru giderken Fabel’e kendisini takip etmesini işaret etti. Duvardaki resimlerin tümü XIX. yüzyıla ve XX. yüzyıl başına ait kitaplardan alınma çizimlerden oluşuyordu.

“Masallar edebi yorumlardan çok daha fazlasına ilham kaynağı olmuştur,” diye açıkladı Weiss. “En iyi ressamlardan bazıları yeteneklerini masalları resimlemek için kullanmışlardır. Bu benim koleksiyonum –Gustave Doré, Hermann Vogel, Edmund Dulac, Arthur Rackham, Fernande Biegler, George Cruickshank, Eugen Neureuther– ve her birinde ancak dikkatle incelendiğinde fark edilebilecek farklı yorumlar var.” Weiss, Fabel’in dikkatini özellikle bir resme çekti: bir kadın zemini taşlarla kaplı bir odaya adım atıyordu; bu esnada elinde tuttuğu bir anahtarı korkudan yere düşürmüştü. Resmin göze çarpacak bir yerinde bir kesme kütüğü ve balta duruyordu: ikisi de, tıpkı üzerinde durdukları taş zemin gibi kan içindeydi. Birçok kadının gecelikler içindeki ölü bedenleri, et çengellerinde sallanırmış gibi odanın duvarlarına asılmıştı.

“Bu tür bir sahnenin,” dedi Weiss, “belki bu kadar abartılı olmasa da, sizin için yabancı olmadığını tahmin ediyorum, Herr Fabel. Bu bir cinayet sahnesi. Şuradaki zavallı kadın–” çizimi koruyan camın üzerine hafifçe vurdu “–belli ki tesadüfen bir seri katilin inini bulmuş.”

Fabel kendini resme sabitlenmiş halde buldu. Resim XIX. yüzyıl illüstrasyonlarının bildik üslubuyla çizilmiş olmasına rağmen, Fabel’in içinde pek çok teli titreşime geçirmişti. “Bu çizim nereden alınma?”

“Hermann Vogel’e ait bir çalışma. 1880’lerin sonları. Bu, Charles Perrault’nun *La Barbe bleue*’sü –Mavi Sakal’ı– için yapılmış bir çizim, Herr Fabel. Meraki kadınları, onları kalesindeki kilitli

bir odada öldürerek ve vücutlarını parçalayarak cezalandıran gaddar bir soyluyu anlatan bir Fransız hikâyesi. Bu bir hikâye. Bir fabl. Ama bu, evrensel bir hakikat olmasını engellemiyor. Perrault kendi versiyonunu kaleme aldığı anda, soyluların gerçek gaddarlıklarının hatıraları Fransızların ruhunda hâlâ son derece canlıydı. Sapık ve kontrolsüz şehvetini doyumak için yüzlerce oğlana tecavüz edip öldüren, Jeanne d’Arc’ın silah arkadaşı ve Fransa Mareşali Gilles de Rais’yi alın mesela. Ya da XVI. yüzyılda Bretagne’da hüküm süren Lanetli Cunmar’ı. Cunmar –ya da Conomor, nasıl tercih ederseniz– Mavi Sakal için gösterilebilecek en yakın tarihi referanstır belki de. Bütün karlılarının boynunu vurmuş, son olarak da hamileliğinin sonlarındaki güzel ve dindar Triphine’in kafasını uçurmuştur. Hazır laf açılmışken, bu hikâye tüm Avrupa’da bilinir: Grimm Kardeşler ‘Fitcher’in Kuşu’ olarak kaydetmiştir, İtalyanlar ‘Gümüşburun’ derler, İngilizlerin Mavi Sakal’ı ise ‘Bay Tilki’ adıyla anılır. Bu hikâyelerin hepsi de, sonunda kanlar içindeki gizli bir odanın, bir cinayet mekânının bulunmasına yol açan kadın merakıyla ilgilidir.”

Weiss çizimi bir kez daha değerlendirmiş gibi durdu. “Bu resmi yapan Hermann Vogel, Alman’dır. Bir Fransız fablını resimliyor olmasına karşın, kendini, kültürel mirasından gelen bir şeyler eklemekten alamamış... kesme kütüğü ve balta, Grimm Kardeşler’in ‘Fitcher’in Kuşu’ hikâyesinden alınma. Gerçek şu ki, bu hikâye bütün Avrupa’da anlatılmaktaydı ve belli başlı detaylar hep aynıydı. Bunlara Lanetli Cunmar’ın ya da başkalarının gerçekleştirdiği gerçek olaylar ilham vermiş olmalı. Benim iddiam şu: çocukları uyaran bu hikâyeler, bu kadim fabllar ve efsaneler –hepsi, seri tecavüzcünün, seri katilin ya da çocuk kaçırmının modern çağlara özgü bir olgu olmadığını gösteriyor. Hain kurdun kurtlarla hiçbir alakası yok.” Weiss güldü. “İşin komiği, Cunmar’a ‘Lanetli’ lakabını kazandıran lanetin, günahları nedeniyle bir kurt adama dönüştürülmüş olması olduğuna inanılır... Sonuçta, mitler ve efsaneler tarihle iç içe geçiyor.”

Weiss önündeki kitap rafından bir roman çıkardı. Diğerlerinin aksine bu yeniydi: parlak şömisli, modern bir ciltli kitap. Fabel kitabın başka bir yazar tarafından yazılmış olduğunu görebiliyordu. İsmi tanımamıştı, ama yazar Alman değildi, İngiliz ya da Amerikalı olmalıydı. Weiss kitabı mektup dosyasının üzerine bıraktı. “Bugün bu hikâyeleri yeni baştan keşfediyoruz. Aynı hikâyeler, yeni karakterler. Bu bir best-seller –kurbanlarını ayinsel bir şekilde parçalara ayıran bir seri katilin izinin sürülmesi üzerine bir hi-

kâye. Bugün, bizim masallarımız bunlar. Bunlar bizim fabllarımız, bizim peri masallarımız. Ormanın karanlık köşelerinde pusuya yatan elfler, koboltlar ya da aç kurtlar yerine, şehirlerimizin karanlık köşelerinde pusu kuran yamyamlarımız, teşhircilerimiz ya da iğfalcilerimiz var. İçimizdeki kötülüğü sıra dışı ya da değişik bir şey kisvesine büründürmek bizim doğamızda var: yaratıklar, köpekbalıkları, vampirler, hayaletler ya da cadılarla ilgili filmler ve kitaplar gibi. İşin gerçeği şu ki, doğa tarihinde diğerlerinin tamamından daha tehlikeli ve daha yırtıcı tek bir canavar var. İnsan. Bizler sadece bu gezegenin en yırtıcı varlığı değil, aynı zamanda, sırf öldürmenin katıksız hazzı, cinsel doyum ya da dini, politik veya sosyal dogmalar gibi soyut kavramlar adına öldüren tek yaratıgız. Sokakta yürüyen sıradan erkek ya da kadından daha ölümcül veya tehditkâr bir şey yok. Ama bu, sadece işiniz dolayısıyla bilebileceğiniz bir şey, tabii. Diğer her şey, tüm korku hikâyeleri, fabllar ve daha büyük bir kötülüğe duyulan inanç –tüm bunlar her gün baktığımız aynanın önüne gerilen bir peçeden başka bir şey değil.”

Weiss tekrar oturdu ve Fabel'e de oturmasını işaret etti. “En çok korkmamız gereken şey, komşumuz, ebeveynlerimiz ya da U-Bahn'da yanımızda duran adam... yani kendimiziz. Ve yapabileceğimiz en zor şey de bu gerçeğin akıl almaz sıradanlığıyla yüzleşmek.” Weiss masasındaki ağır heykeli, hırlayan çeneleri Fabel'e bakacak şekilde hafifçe döndürdü. “İçimizde yatan bu, Herr Kriminalhauptkommissar. Hain kurtlar biziz.”

Fabel oturdu ve tiksiniç güzelliğinden gözlerini alamadan heykele baktı. Weiss'ın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Bunun kanıtlarını, Weiss'ın da ifade ettiği gibi meslek hayatında görmüştü. Diğer insanlara işkence etmek, başkalarını öldürmek söz konusu olduğunda insan zihninin gösterebildiği şaşırtıcı yaratıcılığı.

“Öyleyse, seri katillerin modern zamanlara özgü bir olgu olmadığını söylüyorsunuz –tek farkın, daha önceleri onları bu adla anmıyor olmamız olduğunu.”

“Kesinlikle. Hepimiz kibirle doğarız, Herr Fabel. Hepimiz doğduğumuz dünyayı yeni baştan keşfettiğimize inanırız. Hazin gerçek ise bizim bir temadaki... ya da en azından bir ortak tecrübedeki çeşitlemelerden ibaret olduğumuzdur. İyilik ve kötülük dünyaya ilk insanla birlikte gelmiştir. İyilik ve kötülük bizimle birlikte evrim geçirmiştir. Kadim halk hikâyeleri ve mitler işte bu yüzden vardır. Grimm Kardeşler kayda geçirdiler, yoktan var etmedi-

ler. Masallarının hiçbirisi onların yarattıkları şeyler değildi, dilbilim araştırmalarının bir parçası olarak derledikleri kadim halk hikâyeleriydi. Bu hikâyelerin varlığı ve her birinin içerdiği 'asla evden uzaklaşma' ve 'yabancılardan sakın' uyarıları, seri katilin modern hayatın yan sonuçlarından biri olmadığını ve tarih boyunca hep yanımızda olduğunu kanıtıyor. Ve bu hikâyeler de gerçek olaylardan esinlenmiş olmalı. Bu masalların gerçek kökenleri, gerçek kaçırılmalarda ve cinayetlerde yatıyor olmalı. Nasıl, kurt adam miti likentropinin gerçekliği, önceki kuşakların psikopatiyi tanıma, tanımlama ve anlama beceriksizliğinde yatıyorsa öyle. Gerçek şu ki, Herr Fabel, sık sık gerçekleri kurguya dönüştürdüğümüzü herkes kabul eder. Benim ileri sürdüğüm ise, aynı zamanda kurguları hayata geçiriyor olduğumuz, onları gerçekleştirdiğimiz."

Fabel, konuşurken Weiss'ı izliyordu. Adamın gözlerindeki karanlık ateşi, o ihtirası tutuşturanın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "O halde, Jacob Grimm'in bir çocuk katili olduğunu yazdığınızda, kurgusal yaratım ediminizin bir çeşit gerçeğe dönüştüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Gerçek nedir?" Weiss'ın bilgiç gülümsemesi, sanki Fabel bu soruyla başa çıkmak için gerekli entelektüel donanıma sahip olamazmışçasına, büyüklük taslar gibiydi.

"Gerçek," diye cevap verdi Fabel, "mutlak, değiştirilemez bir olgudur. Ben gerçeğe, mutlak gerçeğe her gün boğuşuyorum. Sizin ne demek istediğinizi anlıyorum –bazen gerçeğin soyut ya da öznel olduğunu söylüyorsunuz. Jacob Grimm bir katil değildi. Benim aradığım adamsa bir katil: bu değiştirilemez bir olgu. Gerçek. Benim tespit etmem gereken şey, kitabınızın ona bir nebze olsun ilham kaynağı olup olmadığı."

Weiss elleriyle itaatkâr bir hareket yaptı. Büyük, güçlü elleriyle. "Sorularınızı sorun, Herr Kriminalhauptkommissar..."

Görüşme yirmi dakika daha sürdü. Weiss'ın mitler ve fabllar hakkında anlattıkları ansiklopedik bilgilerdi; Fabel, adam konuşurken notlar aldığını fark etti. Ama Weiss'ta hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordu. Adamın tehditkâr bir hali vardı ve bunun nedeni sadece beden ölçüleri değildi –Olsen gibi, bir yere hapsedilmiş şiddet duygusu vermiyordu– kömür karası gözlerindeki bir şeydi bu. Neredeyse insan olmayan bir şey.

En sonunda, Fabel, "Ama bunların hepsi, öyle ya da böyle, sadece birer masal," dedi. "Bunların gerçek olaylardan esinlendiklerine inanamazsınız, değil mi?"

“Öyle değiller mi?” dedi Weiss. “Tüm mobilyaların kemiklerden yapılma olduğu Rus halk hikâyesi Yaga Baba’daki kulübeyi hatırlayın. Eminim ki Ed Gien’i duymuşsunuzdur –*Sapık ve Kuzuların Sessizliği* isimli kitaplara ve filmlere esin kaynağı olan Amerikalı seri katil. Polis çiftliğini bastığında, insan kemiklerinden yapılma sandalye ve tabureler bulmuştu, bunun yanında ölü kadınların derilerinden dikilmiş, neredeyse tamamlanmak üzere olan bir de takım elbise vardı. Dediğim gibi, hiç kimse biricik değildir. Daha önce de sayısız Ed Gien’ler olmuş olmalı. Yaga Baba’ya daha eski bir Rus hikâyesinin ilham vermiş olması tamamen mümkün. Ve lütfen, Herr Fabel, bu masallardan birçoğunun sakıncalı unsurlardan arındırıldığını aklınızdan çıkarmayın. Kurbanınız ‘Uyuyan Güzel’i alın mesela. ‘Uyuyan Güzel’ hikâyesinin orijinalinde, kız saf bir öpücükle uyanmıyordu –bu bir tecavüz, ensest ve yamyamlık hikâyesiydi.”

Fabel, kolunun altında Weiss’in mektup dosyası, tekrar Ernst-Mantius-Strasse’ye çıktığında, içine derin ve arındırıcı bir nefes çekme ihtiyacı duydu. Nedendir bilmiyordu, ama kendini vahşi bir hayvanın ininden kaçmış gibi hissediyordu; cilalı, koyu renk ahşaplarıyla, Weiss’in çalışma odası üzerine kapanıyordu sanki. Hava açmış ve güneş tertemiz villaları sıcak bir ışıkla kaplamıştı. Fabel arabasına doğru yürürken villalara tek tek göz attı; acaba zarif dış görünüşlerinin ardında yatan kaç gizli oda, kaç karanlık sır vardı? Cep telefonunu açtı.

“Maria? Ben Fabel. Gerhard Weiss hakkında detaylı bir araştırma yapmanı istiyorum. Ne bulabilirsen...”

30 mart salı, 20.00: Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

“Üzgünüm, *Mutti*, bu gece uzun kalamayacağım. Yapmam gereken pek çok hazırlık var. Bugünlerde çok, çok meşgul bir çocuk oldum, bak anlatayım sana.” Gizli bir iş çevirir gibi bir edayla etrafa göz gezdirip sandalyesini yatağa iyice yaklaştırdı ve kadının kulağına fısıldadı. “Bir tane daha yaptım. Bir hikâyenin daha hayata geçmesini sağladım. Bu seferki çok hüzünlü bir tipti. O büyük, bomboş villasına girmeme izin verdiğinde, güzeller güzeli yüzünde gördüm bunu. Fildişi kulede bir prenses. Ona çok büyük bir iyilik yaptım, *Mutti*. Bu seferkinin acı çekmesini gerçekten istemedim. Ve şimdi, senin eve gelişin için de hazırlık yapmam gerekiyor, tabii. Bununla da uğraşıyordum.”

Durdu ve yaşlı kadının saçlarını okşadı. “Ama sen korkunç acılar çekeceksin. Bunu garanti ediyorum.” Odanın dışında sesler vardı: koridor boyunca ilerleyen nöbetçi hemşirenin tahta tabanlı terliklerinin sesi. Sandalyesinin arkasına yaslandı ve seslerin zayıflamasını bekledi. “Yaptığım harikulade bir şey, anne. Onları tekrar çocukluklarına döndürüyorum. Onlarla paylaştığım o değerli anlarda –ölmelerinden önce, yani– dönüşmüş oldukları her şey kayboluyor... yetişkinlik yılları silinip gidiyor ve bir kez daha küçük, korkmuş çocuklar haline geliyorlar. Başlarına ne geldiğini pek az anlayabildikleri için dehşete düşen kayıp, küçük ruhlar.” Bir an için sustu ve oda, koridorun az aşağısında, başka bir âlemde süren, arada gülüşmelerle kesilen bir konuşmanın uzak sesleri dışında sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra kaldığı yerden devam etti. “Polis beni görmeye geldi, *Mutti*. Çok, çok aptal insanlar, bilirsin. Bütün cevapları bildiklerini düşünüyorlar ve ellerinde hiçbir şey yok. Kiminle uğraşıyor olduklarına dair en ufak bir fikirleri bile yok. Neyle uğraştıklarına dair. Beni asla yakala-

yamayacaklar.” Hafifçe kıkırdadı. “En azından sen ve ben biraz eğlenmeden önce yakalamayacaklar beni. Seni en çok hangisi korkutuyor, anne? Ölecek olman mı, yoksa yeterince çabuk ölmeyecek olman mı? Acıdan korkuyor musun? Acı çekme *düşüncesinden*? Muhteşem olacak. Sana söyleyeyim: hissedeceğin acı gerçekten de çok büyük olacak. Ve bunun zamanı neredeyse geldi, *Mutti*... neredeyse geldi...”

11 nisan pazar, 02.45: Pöseldorf, Hamburg

Fabel Susanne'nin düzenli, derin soluklarını dinleyerek yatıyordu. Kadının varlığı ona her geçen gün daha da rahatlatıcı geliyordu: Susanne yanındayken rüyalar seyrekleşiyor gibiydi. Sanki kadının orada oluşu onu avutuyor, daha derin, daha iyi bir uyku uyumasını mümkün kılıyordu. Ama bu gece Fabel'in zihni fazlasıyla meşguldü. Yapacak çok şey vardı. Bu son vaka tehlikeli bir ur gibi büyüyor, yayılıyor ve Fabel'in özel hayatı için ayırdığı o daracık boşluğa sıkışıyordu. Aklındaki "yapılması gerekenler" listesinin pek çok maddesi el değmemiş halde duruyordu. Annesi yaşlanmaktaydı. Kızı büyüyordu. İkisine de hak ettikleri zamanı veremiyordu; onlara ayırmak istediği zamanı. Susanne'yle ilişkisi iyi gidiyordu, ama bu aşamada almış olması gereken kesin şekli henüz almamıştı ve Fabel ilişkisine gereken özeni göstermediğinin farkındaydı. Belki de Susanne'yi kaybediyor olduğu düşünceyle göğsünde keskin bir panik sızısı hissedince şaşırdı.

Son birkaç gün içerisinde annesine defalarca telefon etmişti, ama onu görmek üzere tekrar Norddeich'a gitmek için zamana ihtiyacı vardı. Lex ticari baskılara teslim olmuş ve restoranının başına geçmek için Sylt'e dönmek zorunda kalmıştı. Annesi ısrarla başının çaresine kolaylıkla bakabildiğini söylüyordu, ama Fabel bundan emin olmak için onu görmek istiyordu.

Kalktı ve bir süre yatağın kenarında oturdu. Ne tarafa dönse, kendisine ilgi göstermesi için yaygara koparan bir şeylerle karşı karşıya kalıyormuş gibiydi. En azından ekibindeki boşluğu doldurmuştu; ama bu bile sorun çıkartıyordu. Anna, Henk Hermann'a işlerin nasıl yürüdüğünü gösteriyordu, fakat Fabel'in alışılmadık eleman alma yöntemleri Hamburg polisi bürokratlarını şimdiden rahatsız etmişti. Teknik olarak, Fabel'in Henk Her-

mann'ı üniformalı SchuPo bölümünden çekip almasında bir güçlük olmaması gerekiyordu –Hermann Polizeikommissar⁷¹ olarak, Präsidium'dan sonra gittiği Landespolizeihochschule'de⁷² gerekli eğitimlerden geçmişti. Ancak Hamburg'un üniformalı şubesi sürekli memur sıkıntısı çekiyordu ve Fabel, Hermann'ı Kriminalpolizei'a kalıcı olarak transfer edebilmek için savaşıması gerekeceğinin farkındaydı. Aslında, Fabel Hermann'ı bu soruşturma bitene kadar, geçici görevle Mordkommission'a getirmişti ve bu zaman zarfında Hermann da gerekli prosedürleri tamamlayacaktı. Yeni bir ekibin birbirine alışmaya çalıştığı zamanlar hep gergin geçerdi ve Fabel, Anna Wolff'un yeni bir iş arkadaşına vereceği tepki konusunda endişeliydi. Anna, ekibin ne yapacağı en zor kestirilebilen üyesiydi: motosikletle Olsen'in peşine takılarak yaptığı yüksek hızlı takibin apaçık ortaya koyduğu bir atılganlıktı bu. Öte yandan bu, Fabel'in tamamen engel olmaya çalıştığı bir şey de değildi: Anna'nın işine gösterdiği sezgisel ve atak yaklaşım, ona genelde diğerlerinin sahip olmadığı bir perspektif kazandırıyordu. Ama bir şekilde dengelenmesi lazımdı ve bunu da, ölümüne kadar, Paul Lindemann sağlamıştı. O ortaklıkta bile, ilk başta aralarında bir sürtüşme yaşanmıştı. Anna artık daha tecrübeli, daha olgun olduğu için, Fabel, Henk Hermann'la birbirlerine alışmalarının daha kolay olacağını umuyordu. Ama Anna'nın Hermann'ın geçici görevle atanma haberine verdiği somurtkan tepki yüzünden, onunla ciddi bir konuşma yapması gerekeceğini biliyordu. Hiç kimse ekipten daha önemli değildi.

Bu soruşturmada Fabel'in kontrolünden çıkmış gibi görünen çok fazla şey vardı. Olsen dünya yüzünden silinmiş gibiydi: bir haftadan uzun bir süredir tutuklanmamayı başarmıştı. İlk üç cinayet her zamanki medya ilgisini alevlendirmişti, özellikle de Naturpark'taki ikili cinayet. Ama Laura von Klosterstadt'ın öldürülmesiyle birlikte her şey değişmişti. Laura hayattayken, yüksek sosyal statü, ün ve güzellik gibi unsurlara sahipti. Bir cinayet kurbanı olarak, bu unsurlar nükleer bölünmeye uygun malzemeler gibi birleşmiş ve Laura Hamburg'un bir numaralı medya hikâyesi olarak patlamıştı. Sonra, Fabel'in bu dosyanın etrafına örmeye çalıştığı sızdırmaz güvenlik ağı, kaçınılmaz biçimde zarar görmüştü. Fabel, Ganz'a onca bilgiyi aktaranın van Heiden olduğu yolundaki endişelerinin haklı çıkacağından şüpheleniyordu. Kamuoyunun ilgisini körüklemeyi Ganz da istemezdi, ama kendine

71. Polis komiseri.

72. Eyalet polis koleji.

sırdaş seçerken düşüncesizce hareket ediyordu. Gerçek şu ki, sızıntı yüz farklı kaynağın herhangi birinden kaynaklanıyor olabiliirdi. Kaynağı kim olursa olsun, birkaç gün önce televizyonda haberleri açan Fabel, Hamburg polisinin “Märchenmörder”in, yani “Masalcı Katil”in peşine düştüğünün duyurulduğunu görmüştü. Ertesi gün de, NDR’de yayınlanan *Hamburger Journal*’da, Gerhard Weiss’la yapılan bir röportajı izlemişti. Görünen o ki, Weiss’in kitabının satışları bir gece içinde tavana vurmuştu; şimdi de kamuoyuna Hamburg polisinin son cinayetler hakkında görüşüne çoktan başvurmuş olduğunu açıklıyordu.

Fabel ayağa kalktı ve yatak odasından çıkarak salona geçti. Dairesinin yekpare camlı geniş pencereleri Aussenalster gölünün, Uhlenhorst’un ışıklarının ve daha ötedeki Hohenfelde’nin ışıltılı gece manzarasını çerçeveliyordu. Bu saatte bile, karşıdaki Alster’e doğru giden küçük bir teknenin ışıklarını takip edebiliyordu. Bu manzara her zaman sakinleştirirdi Fabel’i. Kendi manzarasına doğru yüzen Laura von Klosterstadt’ı düşündü. Ne var ki, Fabel evinin manzarasını kendisi ile çevresindeki şehir arasında kurduğu bağ hissi için severken, Laura bir gökyüzü panoraması yaratan ve çevresiyle ilişkisini kesip onu insanlardan soyutlayan bir uzaklık mimarisi yaratmak için bir servet harcamıştı. O kadar güzel, o kadar zeki bir genç kadını kendisini tecrit etmeye sevk eden ne olabilirdi?

Fabel, gökyüzüne, o koca pencerelerle çerçevelenmiş gece göğüne doğru yüzen Laura’yı görebiliyordu. Ama görebildiği sadece Laura’ydı. Tek başına. Genç kadının eviyle ilgili her şey akla yalnızlığı getiriyordu; kameralardan ve toplumun gözü önündeki bir hayattan kaçış. Sonsuzluğa doğru yüzerken, ipeksi suda sessiz, küçük dalgalar meydana getiren, yalnız ve güzel, genç bir kadın. Başka hiç kimse. Ama suda kızla birlikte bir başkası da olmalıydı. Otopsi sonuçları kızın suda boğulduğunu ortaya koymuştu ve boynunda saptanan, ölüm öncesine ait morluklar da suyun içinde tutulduğunu düşündürüyordu. Bunu söyleyen patoloji uzmanı Möller, kızı suya bastırmanın tek bir el olduğunu anlatmıştı, boynundaki morluklar bir tarafta başparmağa, diğer tarafta karış genişliğine uyuyordu. Möller bunun oldukça büyük bir karış olduğunu söylemişti.

Büyük eller. Olsen’inkiler gibi. Ve Gerhard Weiss’inkiler gibi.

Kimdi, Laura? Havuzda seninle birlikte kim vardı? Kendin için o kadar dikkatle kurduğun yalnızlığı paylaşmaya neden karar verdin? Fabel karşıdaki manzaraya baktı ve ölü bir kadına aklın-

daki soruları sormaya devam etti; Laura'nın ailesi Fabel'in sorularına cevap verememişti. Fabel kızın ailesini Altes Land'daki devasa malikânelerinde ziyaret etmişti. Rahatsız edici bir tecrübe olmuştu bu. Laura'nın ağabeyi Hubert de oradaydı ve Fabel'i kızın anne babasıyla tanıştırmıştı. Peter von Klosterstadt ve karısı Margarethe, aristokratik soğukluğun timsaliydiler. Ne var ki, Peter fazlasıyla yıpranmış görünüyordu, kederin ve saat farkının etkileri kendini gözlerinde ve hareketlerindeki isteksizlikte belli etmekteydi. Margarethe von Klosterstadt ise buz gibi bir duruşa sahipti. Kadının duygudan yoksun hali Fabel'e Hubert hakkındaki ilk izlenimlerini anımsatmıştı. Laura'nın güzelliğini annesinden almış olduğu açıkça görülüyordu, ama Margarethe'ninki sert, uzlaşmaz ve zalim bir güzellikti. Kadın ellili yaşlarının başlarında olmalıydı, ancak vücudu ve sıkı cildi yarı yaşında bir kadını bile kaskandırarak durumdaydı. Fabel, kadının ona ve Maria'ya, üzerinde çalışılmış bir kibirle baktığı hissine kapılmıştı, ama daha sonra, bu ifadeyi istirahat ettiği zamanlarda bile bir maske gibi yüzünde taşıdığını fark etmişti. Fabel gördüğü andan itibaren ondan hoşlanmamıştı. Ayrıca onu cinsel açıdan fazlasıyla çekici bulmasından da rahatsız olmuştu. Görüşme, Fabel'i Heinz Schnauber'e yönlendirmek dışında pek bir işe yaramamıştı; Schnauber, büyük ihtimalle Laura'nın en yakın sırdaşı olan ve kızın ölümüyle tamamen keçileri kaçıran menajeri idi. Tahmin edileceği gibi, Heinz Schnauber'i böyle tarif eden Margarethe von Klosterstadt'tı.

Fabel, Susanne'nin arkasında durduğunu fark etti. Susanne arkadan kollarını beline dolayıp çenesini omzuna dayayarak, bakmakta olduğu Alster manzarasını onunla paylaşırken, Fabel kadının sıcaklığını sırtında hissetti.

“Özür dilerim,” dedi, gecenin üçünde çıkabilecek bir sesle. “Seni uyandırmak istemezdim.”

“Önemli değil. Ne var? Yine kötü bir rüya mı?”

Fabel başını çevirip onu öptü. “Hayır. Sadece kafamdaki şeyler.”

“Neler?”

Fabel arkasına döndü, kadını kollarına aldı ve dudaklarından uzun uzun öptü. Sonra da:

“Benimle birlikte Norddeich'a gelmeni istiyorum,” dedi. “Annemle tanışmanı istiyorum.”

14 nisan çarşamba, 10.30: Norderstedt, Hamburg

Henk Hermann konuşmaya benzer bir şeyi sürdürmek için çaba harcamış, ancak, aldığı bir sürü iki heceli karşılıktan sonra çabalamaktan vazgeçerek, Anna'nın Norderstedt'e doğru sürdüğü arabanın camından akıp giden şehir manzarasını seyretmeye koyulmuştu. Arabayı Ehlers'lerin evinin önünde park ettiklerinde, Anna Hermann'a döndü ve Präsidium'dan ayrıldıklarından beri ilk kez tam bir cümle kurdu.

"Bu benim görüşmem, tamam mı? Sen sadece izlemek ve öğrenmek için buradasın, anlaşıldı mı?"

Hermann omuz silkti ve başıyla onayladı. "Herr Klatt burada olduğumuzu biliyor mu? Şu Norderstedt KriPo'sundan gelen tip?" Anna cevap vermedi ve Hermann emniyet kemerini çözene kadar, arabadan inip ön kapıya kadar olan yolu yarladı.

Anna Wolff yola çıkmadan önce Frau Ehlers'i aramıştı. Ehlers'lerin, Paula'nın cesedini bulduklarını ya da soruşturmada kayda değer gelişmeler olduğunu düşünmelerini istememişti. Sadece, onlarla birlikte bazı detayları tekrar gözden geçirmek istiyordu. Anna'nın Ehlers'lere söylemediği şey, çözmeye çalıştığı esas bulmacanın, son kurbanının eline neden Paula'nın isminin yerleştirilmiş olduğuydu. Hepsinden çok, Paula'yı bulan kişi olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Onu evine, ailesine getirmek için; bu, eve bir ceset getirmek anlamına gelse bile.

Anna, Herr Ehlers'in de evde olduğunu görünce şaşırmıştı. Tuğla tozu ya da onun gibi çok ince bir pudrayla kaplı soluk mavi işçi tulumu, zayıf ve uzun bedeninin üzerinden torba gibi sarkıyordu. Salonun yerlerini kirletmemek için bir mutfak sandalyesi getirip oturdu. Anna, Frau Ehlers'in kocasını işyerinden aradığını, onun da işten çıkıp dosdoğru eve geldiğini tahmin etti. Karı koca Eh-

lers'lerin duruşunda, Anna'yı sinirlendiren ve rahatsız eden bir gerginlik vardı yine: onlara yeni bir gelişme olmadığını son derece açık bir şekilde söylemişti. Anna, Henk Hermann'ı aileyle tanıştırdı. Frau Ehlers oturmadan önce mutfaka gitmiş ve içinde kahvedanlık, fincanlar ve bisküviler olan bir tepsiyle geri dönmüştü.

Anna hemen konuya girdi. Konu Paula'nın eski Almanca öğretmeni Heinrich Fendrich'ti.

"Bunları daha önce de defalarca yaşadık." Frau Ehlers'in yüzü, sanki üç yıldır yeteri kadar uyumamış gibi, yorgun ve süzgülü görünüyordu. "Herr Fendrich'in Paula'nın kayboluşuyla herhangi bir şekilde alakalı olduğuna inanmamız mümkün değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" Henk Hermann, bir dizine yerleştirdiği kahve fincanıyla oturduğu köşeden lafa karışmıştı. Anna onun olduğu tarafa bir bakış attı, ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Yani, bu kadar emin olmanıza neden olan özel bir şey var mı?"

Herr Ehlers omuz silkti. "Daha sonra... yani, Paul kaybolduktan sonra, bize çok yardım etti ve destek oldu. Gerçekten de Paula için çok ama çok endişeliydi. Rol yapıyor olması imkânsızdı. Polis sürekli olarak onu sorgularken bile, biz yanlış yere bakıyor olduklarını biliyorduk."

Anna düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bakın, bunun rahatsız edici bir soru olduğunu biliyorum, ama Herr Fendrich'in Paula'ya karşı ilgisinin, nasıl desem, uygunsuz olabileceğinden şüphelendiniz mi hiç?"

Herr ve Frau Ehlers birbirlerine, Anna'nın anlayamadığı bir bakış attılar. Sonra, Herr Ehlers soluk sarı başını salladı. "Hayır. Hayır. Hiç böyle bir şüphe duymadık."

"Ne yazık ki, Paula'ya zaman ayıran yegâne öğretmen Herr Fendrich gibiydi," dedi Frau Ehlers. "Bizi ziyarete geldi... Paula'nın kayboluşundan altı ay kadar önce olmalı. Bir öğretmenin eve gelmesinin falan garip olduğunu düşünmüştüm, ama o, Paula'nın özellikle Almanca'da parlak bir öğrenci olduğundan ve müdürle konuşmak için okula gelmemiz gerektiğinden... buna ne dersiniz bilmiyorum ama... öylesine *emindi* ki. Ama Paula'nın diğer öğretmenlerinden hiçbiri onda özel bir şeyler olduğunu düşünmüyordu ve biz de Paula'nın gözlerini çok yukarılara dikmesini ve hayal kırıklığına uğramasını istemedik."

Anna ve Hermann, Ehlers'lerin evinin önündeki Volkswagen'de oturuyorlardı. Anna direksiyonu tuttu ve hareket etmeden

öylece durdu, bakışları arabanın ön camına odaklanmıştı.

“Bir tür çıkmaz sokağa mı daldık?” diye sordu Hermann.

Anna, anahtarı kararlı bir şekilde kontağa yerleştirmeden önce, bir an boş gözlerle Hermann’a baktı. “Henüz değil. Önce denemem gereken alternatif bir yol var...”

Fendrich’in yeni bir polis sorgusu konusundaki hassasiyetini dikkate alan Anna, onu yine önceden aramaya karar verdi; Norderstedt’ten güneye doğru yol alırken, bu kez cep telefonundan, şimdi öğretmenlik yaptığı okulu aradı, ama arayanın Hamburg polisinden olduğunu söylemedi. Fendrich telefona geldiğinde hiç de keyifli değildi, ama onlarla Rahlstedt Bahnhofsvorplatz’da bir kafede buluşmayı kabul etti.

Arabayı kafeye bir blok mesafedeki bir park yerine bırakıp yürümeye başladılar. Parçalı bulutlar nedeniyle hava bir açıp bir kapıyordu. Kafeye vardıklarında Fendrich çoktan gelmişti ve dalgın bir havayla cappuccino’sunu karıştırmaktaydı. İçeri girdiklerinde Fendrich kafasını kaldırdı ve önyargısız bir kuşkuyla Hermann’ı inceledi. Anna yeni iş arkadaşını tanıştırdı ve yuvarlak masanın etrafına oturdular.

“Benden istediğiniz nedir, Kommissarin Wolff?” Fendrich’in ses tonunda bezgin bir protesto vardı.

Anna güneş gözlüklerini başının üzerine doğru kaydırdı. “Paula’yı bulmak istiyorum, Herr Fendrich. Paula ya hayatta ve geçen üç yıl boyunca Tanrı bilir hangi işkencelere maruz kaldı, ya da –ikimizin de daha büyük bir ihtimal olduğunu bildiğimiz gibi– bir yerlerde cansız yatıyor. Dünyadan ve sadece onun için yas tutmak isteyen ailesinden saklanmış olarak. Onunla ilişkinizin temelinde ne vardı bilmiyorum, ama inanıyorum ki, esas olarak Paula’yı gerçekten umursuyordunuz. Ama benim onu bulmam gerek. Ve sizden istediğim, Herr Fendrich, beni doğru tarafa yönlendirebilecek herhangi bir şey.”

Fendrich köpüklere bakarak cappuccino’sunu bir kez daha karıştırdı. Başını kaldırıp, “Oyun yazarı George Bernard Shaw’u bilir misiniz?” diye sordu.

Anna omuzlarını silkti. “Bu daha çok patronuma uygun bir şey. İngilizce olan her şeyle Kriminalhauptkommissar Fabel ilgilidir.”

“Aslında Shaw İrlandalıydı. Bir zamanlar, ‘Yapan yapar; yapamayanlar öğretir,’ demiş. Esasen, bununla bütün öğretmenleri başarısız kişiler olarak mahkûm ediyor. Ama aynı zamanda ‘yapan’ birinin öğretmeyeceğini de söylüyor. Ben bu mesleğe sürük-

lenmedim, Frau Wolff. Bu meslek beni kendine çekti. İşimi seviyorum. Her gün, genç beyinlerin doldurduğu bir sınıftan çıkıp diğerine giriyorum. Tam anlamıyla şekillendirilecek ve geliştirilecek beyinler.” Arkasına yaslandı ve acı acı güldü. Eli hâlâ kaşığındaydı ve dikkatini kahvesinin yüzeyine vermişti. “Tabii ki, çok fazla –nasıl desem– kirlenme de var. Kültürel kirlenme... televizyondan, internetten ve bugün genç insanların üzerine yığılan bütün o tek kullanımlık teknolojilerden kaynaklanan bir kirlenme. Ama bazen, zihni körpe, açık ve sadece ufuklarının genişlemesini, patlamasını bekleyen birileri de çıkıyor.” Fendrich’in gözleri artık cansız değildi. “Böyle bir suç nedeniyle polis soruşturmasına uğramanın nasıl bir şey olduğu hakkında herhangi bir fikriniz var mı? Hayır. Hayır, yok. Ya da bir öğretmenken böyle bir konuma düşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Ebeveynlerin en çok kıymet verdikleri şeyleri emanet ettikleri biri olarak. Meslektaşınız Herr Klatt, az kalsın kariyerimi mahvediyordu. Neredeyse beni yok ediyordu. Öğrenciler benimle yalnız kalmaktan kaçınıyordu. Anne babalar, hatta meslektaşlarım bana gizlemeye gerek duymadıkları bir düşmanlıkla bakıyordu.” Fendrich durakladı, sanki koşuyormuş da şimdi nereye gideceğine karar vermemiş gibiydi. İki polis memuruna baktı. “Ben pedofil değilim. Genç kızlara ya da genç erkeklerle karşı herhangi bir cinsel ilgi duymuyorum. Hiçbir *fiziksel* ilgi. Benim ilgilendiğim onların beyinleri. Ve Paula’nın beyni bir elmadı. Kristal berraklığında, korkutucu derecede keskin ve henüz işlenmemiş, zehir gibi bir akıl. Arıtılmaya ve parlatılmaya ihtiyacı vardı, ama mükemmel ve nadir bir parçaydı.”

“Eğer öyleyse,” dedi Anna, “bunu fark eder gibi görünen tek kişinin neden siz olduğunuzu anlayamıyorum. Diğer hiçbir öğretmen Paula’da ortalama bir öğrenciden öte bir şey görmemiş. Ailesi bile sizin yanıldığınızı düşünüyor gibi.”

“Doğru söylüyorsunuz. Başka hiç kimse bunu görmedi. Çünkü bakmıyorlardı. Paula yavaş bir çocuktan çok, çoğunlukla tembel ve hayalci biri olarak görülürdü. Zihinsel açıdan yeterince zorlayıcı olmayan bir eğitim –ya da ev– ortamında sıkışıp kalmış yetenekli bir çocuğun başına ne gelirse, Paula da tam olarak onu yaşıyordu. Bir diğer neden de, Paula’nın yeteneğinin kendini benim alanımda ortaya koyuyor olmasıydı –Almanca konusunda doğuştan gelen bir kulağa ve yeteneğe sahipti. Ve yazdığında... yazdığında şarkı gibi olurdu. Zaten Paula’nın yeteneğini görmeyenler kadar görmek istemeyenler de vardı.”

“Ailesi mi?” diye sordu Henk Hermann.

“Kesinlikle. Paula ödev olarak verdiğim bir hikâyeye yazmıştı. Neredeyse bir masaldı bu. Orada, bir çocuğun elinden çıkan o kısacık metinde, kendimi sıradan biri gibi hissetmeme neden olan birini gördüm. Ailesiyle görüşmeye giderken hikâyeyi de yanıma aldım ve okumalarını sağladım. Onlara hiçbir şey ifade etmedi. Hiçbir şey. Babası bana, iş bulması gerektiğinde hikâyelerin ne işe yarayacağını sordu.” Fendrich aniden, içinde kısa bir süre için ateşlenen tüm enerjiyi yitirmiş gibi göründü. “Ama Paula artık hayatta değil. Sizin de söylediğiniz gibi, bunu siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum.”

“Bunu nasıl biliyorsunuz? Eğer zihinsel açıdan sizin söylediğiniz kadar bastırılmış idiyse, evden kaçmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye sordu Hermann.

“Çünkü bana yazmadı. Ya da başka birine. Evden kaçmış olsaydı, kesinlikle eminim ki bir mektup, bir not bırakırdı... yazılı bir şeyler. Dediğim gibi, yazı Paula için yaratılmış gibiydi. Bunu anlatmak için, bir şeyleri kâğıda dökmeden bu kadar büyük bir adım atmazdı. Bana mutlaka yazardı.”

Üçü kafeden birlikte çıktılar. Hermann ve Anna, Fendrich'in elini sıktıktan sonra park yerine doğru yürümeye başladılar. Fendrich ise kafeye doğru yürümüştü ve okul tam ters istikametteydi, yine de kafenin kapısında tereddüt eder gibi oldu. Fendrich'in arkalarından, “Kriminalkommissarin Wolff!” diye bağırıldığını işittiklerinde, Anna ve Hermann sadece birkaç metre uzaklaşmışlardı.

Fendrich'in beden dilinde, Anna'ya bu işle tek başına ilgilenmesini söyleyen bir şeyler vardı, sanki adam kafenin değil de başka bir şeyin eşiğinde takılıp kalmıştı. Anna arabanın anahtarlarını Hermann'a uzattı.

“Sakıncası yok ya?”

Hermann omuz silkti ve arabaya doğru uzaklaştı.

“Kommissarin Wolff. Size bir şey söyleyebilir miyim? Aramızda kalacak bir şey?” dedi Fendrich.

“Özür dilerim. Söz verebilir miyim, bilmiyorum–”

Fendrich, sanki açıklaması gereken sırrı açıklamamak için bir bahane çıkmasını istemiyormuş gibi, Anna'nın sözünü kesti. “Bir şey vardı. O zaman polise söylemediğim bir şey... yani, iyi karşılanmayacağını düşündüğüm için söylemediğim.”

Anna sabırsızlığının yüz ifadesine yansımaları engellemeye çalıştıysa da başarmadı.

“Size yemin ederim ki, Paula’yla aramdaki ilişkide uygunsuz hiçbir şey yoktu. Ama ortadan kaybolmasından kısa süre önce ona bir hediye vermiştim. Bir kitap. O zaman hiçbir şey söylemedim, çünkü Klatt denen o dedektifin bunun anlamını çarpıtacağını biliyordum.”

“Neydi?” diye sordu Anna. “Paula’ya hediye olarak hangi kitabı vermiştiniz?”

“Alman edebi geleneğinin temellerini anlamasını istiyordum. Ona *Çocuklar ve Ev Halkı İçin Masallar* isimli kitabı hediye etmiştim. Grimm Kardeşler’in kitabını.”

14 nisan arşamba, 15.30: Winterhude, Hamburg

Gökyüzü şimdi daha maviydi ve Hamburg daha az steril bir aydınlıkla yıkanır gibiydi, buna rağmen güneş kendini aralıklarla, süt rengi dağınık bulut parçalarının ardına gizlemekteydi.

Hamburg gibi bir medya şehrinde, halka açık yerlerde vakalar hakkında konuşurken Fabel her zaman çok dikkatli olmaya mecburdu, ama ekip toplantıları için gayri resmi buluşma yeri olarak kullanmayı sevdiği iki yer vardı: Fabel'in Frizyalı bir dostu olan eski bir polis memuru tarafından işletilen, Hafen'in⁷³ aşağısındaki Schnell-Imbiss büfesi ile Winterhude Fährhaus'un karşısındaki kafe. Köprünün arkasına sıkışmış kafenin, Alsterstreek su yolu boyunca uzanan ve karşıdaki St. Johannis Kilisesi'nin kulesine bakan açık bir kısmı da vardı. Beyaza boyalı demir parmaklıkların öte tarafında, iki kuğu, kafenin önceki müşterilerinden birinin suya attığı parçalanmış ekmek kabuklarını ilgisizce kokluyordu. Dışarıda, sigara markalarının reklam şemsiyelerinin gölgelediği beyaz polipropilen masalardan ve sandalyelerden başka eşya yoktu, ama kafe Präsidium'a hem çok yakın, hem de bir hava değişikliği sağlamaya yetecek kadar uzaktı.

Toplam altı kişiydiler; Fabel herkesin birlikte oturabilmesi için boş bir masadan iki sandalye çekti. Anna ve Maria, Fabel'in açık hava toplantılarına alışkındılar, ama Cinsel Suçlar Masası'ndan Petra Maas ve Hans Rödger çevrelerinde gördüklerinden dolayı hayrete düşmüş gibiydiler. Buna karşılık, Henk Hermann'ın yüzündeki ifade, kendini son derece seçkin, ama gizli bir kulübe kabul edilmiş biri gibi hissettiğini düşündürüyordu.

Garson geldi ve kahve siparişlerini aldı. Fabel'i ismiyle selamlanuş ve hava durumu hakkında kısaca gevezelik etti. Tabii ki bu

grubun Mordkommission üyeleri olduğundan haberi yoktu ve Cinayet Masası dedektiflerini büyük ihtimalle, bir seminer sırasında kahve arası vermiş bir grup şirket yöneticisi sanmıştı. Fabel ekibiyle konuşmaya başlamadan önce garsonun uzaklaşmasını bekledi.

“Doğru yolda değiliz. Hepinizin bütün enerjinizi bu soruşturmaya verdiğinizi biliyorum, ama boşa kürek çeker gibiyiz. Üç olası zanlımız var: Fendrich, öğretmen olan; yazar Weiss, ki ondan bir şey çıkacağını pek sanmıyorum; bir de esas şüphelimiz Olsen. Ama onları tek tek ele aldığımızda, hiçbiri tam olarak uyar gibi görünmüyor.”

Garson kahveleri masaya getirince, Fabel konuşmasına ara verdi.

“Birlikte çalışan iki katille uğraşılıyor olabileceğimizi gözden kaçırıyor olabiliriz,” diye devam etti. “Bu, Henk’in Naturpark cinayet mahallindeki ikinci ayak izi hakkındaki teorisini makulleştirir. Belki de, bunların birbiriyle alakasız olduğunu kabul ederek hata yaptık.”

“Ya da bir esas katilimiz, bir de taklitçimiz var?” dedi Hermann, bir kestirimde bulunarak.

Fabel başını iki yana salladı. “Cinayetlerin ‘tema’sının tamamen tutarlı olmasının yanı sıra, tüm cinayetler arasında olay yeri bulguları açısından doğrudan bir bağlantı var. Cinayet mahallerinin hepsinde bulunan sarı kâğıt parçaları sadece aynı tür kâğıttan değil, tek bir kâğıttan kesilmiş gibi görünüyor. Ve elyazıları da birbirini tutuyor. Birlikte çalışan iki katil, Olsen’in Naturpark’taki cinayeti, başka birinin de diğer ikisini işlemesini açıklayabilir, ama notları tek bir kişi yazıyor.”

“Ama... ?” Maria Klee hafifçe, bilgiç bir ifadeyle gülümsedi.

“Ama... ben bunu bir ekip işi gibi görmüyorum. Daha önceki bir soruşturmada da benzer bir şey olmuştu ve bu seferki bana hiç de öyle gelmiyor. Bu işi tek bir kişi yapıyor. O halde, önce Olsen’e bakalım –elimizde ne var?”

“Naturpark cinayetlerini onun işlediğine neredeyse emin gibiyiz,” dedi Maria. “Grünn ve Schiller’i öldürmek için bir nedeni var –cinsel kıskançlık. Ama bu, sizin de söylediğiniz gibi rasgele gibi görünen diğer cinayetlerle nasıl bağdaştırılabilir?”

Fabel espresso’sundan bir yudum aldı. “Bu, Olsen için çizdiğimiz resme bir şekilde uymuyor işte. Olsen öfkeyle dolu. Bizim katil ise şiddette şiirsellik görüyor. Olsen hâlâ listenin en tepesinde, ama daha fazlasını öğrenmek için onu enselememiz lazım. Bu

arada: Fendrich'ten ne haber, Anna?"

"Adamımız o değil. Bundan eminim. Cinsel güdülenimleri olsa bile, ki o bunu reddediyor, bu saiklerle hareket ettiğini sanmıyorum. Geçmişini tekrar tekrar araştırdım. Öğretmen olarak tavırları daha önce hiçbir endişe ya da şüphe uyandırmamış. Uzun süredir kız arkadaşı olan Rona Dorff'tan ayrıldıktan sonra, son üç yıldır herhangi bir ciddi ilişki yaşamamış gibi görünüyor. Rona'yla konuştum. Başka bir okulda müzik öğretmenliği yapıyor. Kadının söylediğine göre ilişkileri en iyi zamanlarında bile oldukça soğukmuş ve Paula kaybolduktan sonra ayrılmışlar."

"Arada bir bağlantı var mı?" diye sordu Fabel.

"Yani, evet, bir bağlantı var. Ancak bu Fendrich'i suçlu göstermekten çok temize çıkaracak bir bağlantı. Rona, Fendrich'in kafasını Paula'yı bulmaları için Ehlers'lere yardım etmeye taktığını söylüyor. Sonra, Norderstedt polisinden Klatt Fendrich'in enseesine yapışınca, Fendrich'in sinirleri bozulmuş ve bunalıma girmiş."

"Saldırganlaşmış mı?"

"Hayır. Uzaklaşmış. Rona ilişkilerinin kopmaktan çok, yavaş yavaş bittiğini söyledi."

"Fendrich'in Paula'nın kaybolmasından sonraki davranışları yanıltma amaçlı olabilir," dedi Henk Hermann. Sesinde büyük bir heves vardı. "Birçok katil eyleminden sonra duyduğu suçluluğu ve yakalanma korkusunu keder veya endişeyle gizler."

Fabel daha önce birçok kereler buna bizzat şahit olmuş ve soğukkanlı bir katilin timsah gözyaşlarına defalarca kanmıştı.

"Ve sonra katilin kullandığı şu 'Grimm' analojisi var." Hermann az önce işaret etmiş olduğu noktanın yeni patronu tarafından dikkate alınmış olmasından cesaret bulmuş gibiydi. "Kumsalda bulunan Paula'nın benzeri Martha Schmidt'in toplumun en alt kesiminden geldiğini biliyoruz; katil de bunu 'yeraltı insanları'yla analogi olsun diye yapmış. Belki de, Fendrich kızı, ebeveynlerinin düşük beklentilerinin boğucu sınırları içerisinde hapsedilmiş olarak görüyordu. Onu öldürerek kızı 'özgürlüğüne kavuşturduğunu' hissetmiş olabilir mi?"

Fabel, Hermann'a baktı ve gülümsedi. "Sen de Weiss'ın kitabını okuyorsun, değil mi?" Hermann'ın çilli yüzü dönem ödevinde kopya çekerken yakalanmış gibi hafifçe kızardı.

"Evet, Herr Kriminalhauptkommissar. İyi bir zemin oluşturur diye düşündüm."

"Öyle. Ve bana Şef de, zaman kazandırıyor. Sen ne düşünüyorsun, Anna?"

"Bence, olabilir. Ehlers ailesine çok destek olmasına rağmen, düşük beklentileri ve özlemleri yüzünden onları hor gördüğünü gizleyemiyor. Ama Fendrich sadece Paula Ehlers'in kayboluşuyla bağlantılı; bu olay da, teknik olarak, hâlâ bu cinayet soruşturmasının parçası değil. Diğer cinayetler işlendiği sırada nerede olduğunu kanıtlayacak şahitleri yok, ama, söylediğim gibi, bir zamanlar annesiyle paylaştığı o koca evde tek başına oturuyor. Diğerleri için şahitleri olsa, o zaman şüphelenirdim. Her neyse, içimde bir his, onun adamımız olmadığını söylüyor. Buna rağmen, Grimm masalları hediyesi beni rahatsız ediyor. Bunu özgür iradesiyle açıklamaya gönüllü olmuş olsa da."

"Tamamı," dedi Fabel. "Ama Fendrich'i şüpheliler panosunda tutmaya devam edelim. Bu durumda geriye Weiss kalıyor, yazar..."

"Şef," dedi Maria, "o sizin bebeğiniz sayılır. Neden onu şüpheliler arasına koyuyoruz ki?"

"İlk olarak ve en önemlisi, bu cinayetler ile Weiss'ın *Märchenstrasse* isimli romanı arasında rahatsız edici benzerlikler olduğu için. Her ikisi de 'Grimm' temalı, her ikisinde de masalları hayata taşıyan bir seri katil var. Weiss medyanın ilgisini topluyor ve tam da bu benzerlik yüzünden kitabın satışları artıyor."

Anna hafifçe güldü. "Bu cinayetlerin, kitabı için bir tür çarpık promosyon olduğunu düşünüyor olamazsınız."

"Özellikle değil. Ama belki de, Weiss teorilerini sonuna kadar götürmeyi beceriyordur. Kesinlikle kendini beğenmiş, kibirli, boktan herifin teki. Ancak bunun da ötesinde, insanın yanında yöresinde olmasını istemeyeceği biri. Ve çok iri. Gerçekten iri ve kuvvetli. Ve Laura von Klosterstadt'a yapılan otopsi, kızın geniş karışlı biri tarafından boğulduğunu gösterdi."

"Bu Olsen de olabilir," dedi Anna. "Ya da, fiziksel özelliklerini göz önüne alırsak, Fendrich de."

Fabel Maria'ya döndü. "Weiss hakkında neler buldun, Maria?"

"Herhangi bir suçtan hüküm giymemiş. Kırk dört yaşında, iki kez evlenmiş, iki kez boşanmış, çocuğu yok. Schleswig-Holstein, Kiel'de doğmuş. Annesi yabancıymış; aristokratik kökenleri olan bir İtalyan. Babası da Kiel'de taşımacılık işiyle ilgili bir firmanın sahibiymiş. Burada, Hamburg'da, ayrıca İngiltere ve İtalya'da pahalı özel yatılı okullarda öğrenim görmüş. Hanburg Üniversitesi'ne gitmiş... İlk romanı mezun olduktan kısa bir süre sonra yayımlanmış ve pek başarılı olmamış... İlk *Wahlwelten* romanı 1981'de çıkmış ve son derece başarılı olmuş. Hepsi bu. Ha, bir de

kardeşi varmış. Yaşça ondan küçük bir erkek kardeşi. Ama yaklaşık on yıl kadar önce ölmüş.”

Fabel’in bir yerine bir şey batmış gibi oldu. “Kardeş mi? Ölmüş mü? Nasıl?”

“İntihar, anlaşıldığı kadarıyla. Bir tür akıl hastalığı.”

“Söyle bana, Maria, adamın bir heykeltıraş olma ihtimali var mı?”

Maria şaşırmış görünüyordu. “Aynen öyleymiş. Nereden biliyorsunuz?”

“Sanırım çalışmalarından bazılarını gördüm,” dedi Fabel ve abanozdan yontulmuş bir kurdun hırıldayan yüzü zihninde parladı. Aşağıya, yanlarından akan suya baktı. Kuğular suda hamurlaşmış ekmeğe arkalarını dönmüş, tembel tembel köprüye doğru gidiyorlardı. Fabel ekibine döndü. “Kommissar Hermann haklı. Sanırım Weiss’in kitabı *Märchenstrasse*’yi zorunlu bir okuma ödevi olarak görmeliyiz. Bugün akşama kadar hepinizin birer kopya edinmesini sağlayacağım. Ve hepinizin okumanızı istiyorum.”

Fabel Anna’dan, onu arabayla Präsidium’a bırakacağını söyleyerek yanında kalmasını istemişti. Henk Hermann, Fabel ona Maria’yla birlikte işe geri dönmesini söyleyinceye kadar kararsızca oyalanmıştı. Anna ve Fabel masada yalnız başlarını oturuyorlardı. Fabel bir kahve daha ısmarladı ve bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı: Anna başını iki yana salladı.

“Dinle, Anna,” dedi Fabel, garson gittikten sonra. “Sen sıra dışı bir polis memurusun. Bence, ekip için gerçekten değerlisin. Ama konuşmamız gereken sorunlar var...”

“Örneğin?”

Fabel yüzünü Anna’ya çevirdi. “Örneğin atılganlığın. Ayrıca, birey olarak değil, daha çok ekibin parçası olarak çalışmalısın.”

Anna’nın yüzü asılmıştı. “Bizi tek tek bu nedenle seçtiğinizi düşünüyordum –bireysel özelliklerimiz nedeniyle. Farklı olduğumuz için.”

“Evet, öyle, Anna. Fakat kişisel yeteneklerinin bana, ancak ekibin diğer üyelerinin yetenekleriyle birleştiğinde faydası oluyor.”

“Sanırım, bunun ucunun nereye varacağını biliyorum... Henk Hermann?”

“O çocukta iş var, Anna. Ve istekli. O iyi bir polis memuru ve ikinizin birlikte iyi çalışacağını düşünüyorum. Ama ancak ona izin verir ve şans tanırırsan.”

Anna bir süre cevap vermedi. Sonra her zamanki meydan okuyan bakışlarını Fabel'in üzerine dikti. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa Paul Lindemann'a bu kadar benzemesi lanet edilesi bir tesadüf mü? Bizim de 'değiştirilen bir çocuğumuz' mu var, merak etmeye başlıyorum."

Fabel Anna'nın şakasına sinirlenmişti, ama hemen cevap vermedi. Birlikte BMW'ye doğru yürüdüler. Fabel uzaktan kumandayla alarını devre dışı bırakıp kapıları açtı ve bir dirseğini arabanın üstüne dayayıp karşı taraftaki Anna'ya baktı. "Ben memurlarımı duygusal nedenlerle seçmem, Kommissarin Wolff," dedi. Sonra, durdu ve hafifçe güldü: Anna'nın ne demek istediğini biliyordu. Hermann da zayıf, uzun boyluydu ve kum rengi saçları vardı, tıpkı kaybettikleri memur Paul Lindemann gibi. "Biraz benziyor ama, öyle değil mi? Ama o Paul değil. Ve onu kendi meziyetleri ve potansiyeli nedeniyle seçtim. Onunla birlikte çalışmana ihtiyacım var. Bu potansiyeli geliştirmek –ondan en iyisini almak– benim olduğu kadar senin de elinde. Ve sen söylemeden belirteyim, senden ona bakıcılık etmeni istemiyorum. Sadece, kısa zamanda çok şey öğrenmesi gerekiyor ve senden ona yardım etmeni istiyorum, engellemeni değil. Ve, şunu da söylemeliyim ki, sen de yol boyu ondan bir iki şey öğrenebilirsin bence."

Arabaya binip Winterhude ve Polizeipräsidium yönünde ilerlediler. Bulutların rengini ağarttığı güneş bir açıyor bir kapıyor, günün geri kalanında ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Yolun büyük bölümünde Anna sessiz kaldı, sonra, aniden konuştu: "Tamam, Şef. Hermann'la daha iyi geçinmeye çalışırım. Bazen tam bir baş belası olduğumu biliyorum, ama geçen yıl Paul'le yaşadıklarımız ve Maria'nın yaralanması beni çok sarstı. Paul öylesine doğrucuydu ve yaptığı her şeyde kitaba öyle çok uyar ve kusursuzca hareket ederdi ki. Beni hep sinir ederdi. Ama iyi bir insandı: içi dışı birdi ve onunla birlikteyken nerede olduğumu hep bilirdim." Durakladı. Fabel başını çevirip Anna'ya bakmadı, çünkü küçük, güçlü Anna'nın onu üzgün görmesini istemeyeceğini biliyordu. "Beni kolluyordu..." dedi Anna gergin bir sesle. "Geceleri beni uykusuz bırakan bu işte. O, beni beladan kurtarmaya çalışırken öldü. Ben hayatta kaldım, o öldü."

"Anna..." diye başladı Fabel, ama Anna normal bir sesle konuşmaya çalışarak sözünü kesti.

"Henk Hermann'a biraz sohbet etmek için buluşmayı önereceğim. Bir içki içmeyi falan. Birbirimizi tanımak için. Tamam mı?"

"Tamam, Anna."

Arabayı Präsidium'a park ettiler. Anna elini kapı koluna koyduysa da çıkmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Samimi bakışlarını Fabel'e çevirdi.

"Neden Klatt değil?" diye sordu dobra dobra ve Fabel şaşırması gibi görününce ekledi: "Ekibe katılması için Klatt'ı seçeceğinizi düşünmüştüm. Bu düşüncenin muhtemelen onun aklından da geçtiğini düşünüyorum. Neden Klatt yerine Henk Hermann'ı tercih ettiniz?"

Fabel gülümsedi. "Klatt iyi bir polis, ama bir Mordkommission komiseri olmak için gereken özelliklere sahip değil. Fendrich'e çok fazla odaklanmış. Bilmiyorum, belki adamımız Fendrich'tir, ama Klatt seçeneklere fazlasıyla kapalıydı. Eğer katil Fendrich değilse, o zaman belki de, soruşturmanın o ilk günlerinde, hatta belki de hayati öneme sahip o ilk saatlerde, Paula'yı kaçıran kişiyle arasındaki boşluğu kapatabilecek bir şeyleri burnunun dibinde olmasına rağmen fark etmemiş olabilir."

"Tanrım, Şef, bu biraz insafsızca. Üstüne gidecek o kadar fazla şey yoktu orada. Klatt tüm dikkatini Fendrich'e yöneltti, çünkü yoğunlaşabileceği başka bir şey ya da biri yoktu."

"Onun görebildiği kadarıyla... ama neyse, dediğim gibi, o iyi bir polis memuru. Bana neden Robert Klatt'ı değil de Henk Hermann'ı seçtiğini sen sordun. Bu, Robert Klatt'ta neyin yanlış olduğundan ziyade Henk Hermann'da neyin doğru olduğuyla ilgili bir şey. Naturopark'taki olay yeriyle ilgilenen ilk polis memuru Henk Hermann'dı. Orada durmuş, küçük bir orman açıklığında boğazları kesilmiş iki cinayet kurbanına bakıyordu ve yaptığı ilk şey dikkatini o noktadan başka tarafa çevirmek oldu. Hızla. Klatt'ın yaptığının tam tersini yaptı. Açısını genişletti ve aynı anda çift yönlü çalıştı; cesetlerin bulunduğu sahneden geriye, ölüm anına ve ileriye, arabaların büyük ihtimalle terk edilmiş olduğu menzile doğru. Ve bunların tümü, kurbanların bir mizansen uyarınca yerleştirildiğini anında fark etmesiyle başladı." Fabel öne eğildi ve kollarını direksiyonun üzerine yerleştirerek bir an durdu. "Hepimiz bir yarışta koşan atletleriz, Anna. Mordkommission'daki her birimiz. Ve her şey, birisinin başlama işaretini veren tabancayı ateşleyip ardında cansız bir insan bırakmasıyla başlıyor. Henk Hermann engellerin üzerinden atlamakta daha hızlı. Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık. Ve onunla elinden geldiğince iyi çalışmana ihtiyacım var."

Anna, Fabel'in sözleri üzerinde düşünürmüş gibi, bir an dikkatle ona baktı; sonra başını salladı.

"Tamam, Şef."

14 nisan çarşamba, 21.30: St. Pauli, Hamburg

Max bir sanatçıydı.

Sanatına büyük, çok büyük önem veriyordu. Üzerinde gerektiği gibi çalışmış, kökenlerini, tarihini, gelişimini araştırmıştı. Max en hassas malzeme üzerinde çalışma ayrıcalığına sahip olduğunun fazlasıyla farkındaydı: en soylu ve en eski malzeme. Sanatçıların insanlık tarihi boyunca, binyıllarca üzerinde çalışmış oldukları, büyük ihtimalle mağara duvarlarında resimler yaratmaya başlamadan önce bile kullandıkları aynı tuval üzerinde çalışıyordu o. Evet, fevkalade, soylu ve incelikli bir sanattı bu. Ve çalışırken ahmakça bir hata yaptığında o kadar sinirlenmesi de bundandı. Zihnini deri pantolonunun gerilmesine neden olan ereksiyondan uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Elindeki işin detaylarına odaklanmayı bile denedi, ama yaptığı en basit motiflerden biriydi ne de olsa: çiçeklerle sarmalanmış bir kalp; ve o bunu uykudayken bile yapabilirdi. En iyi müşterilerinden biri telefon edip saat onda onu görmeye gelmesinde bir sakınca olup olmadığını sormamış olsa, akşamın bu saatinde bu sokak kadının tıraşlanmış *mons pubis*'ine⁷⁴ bu dövme yapmayı hiçbir şekilde kabul etmezdi. Nasıl olsa o saate kadar boş boş oturuyor olacağından, fahişe kapıda belirdiğinde bu arada biraz para kazanabileceğini hesap etmişti.

"Ayyy... canımı acıtıyor..." Gencecik fahişe kıpırdandı ve Max aceleyle dövme iğnesini çekmeye mecbur kaldı. Bunu yaparken kadının edep yerleri yüzüne iyice yaklaşmış ve Max biraz daha sertleştiğini hissetmişti.

"Uzun sürmez..." dedi Max sabırsızca. "Ama kıpırdamadan durmalısın, yoksa hata yaparım."

⁷⁴. Venüs tepesi. Kadın vücudunda bacakların birleştiği noktanın üzerinde, karnın orta alt bölümünde yer alan tümsek.

Kız kıkırdadı. “Öyle klas olacak ki!” dedi ve Max’ın dövme iğnesini yeniden batırmasıyla irkildi. “Diğer kızlar zevksiz şeyler yaptırmışlar, ama bana senin gerçekten iyi olduğunu söylediler. Yani, gerçek bir sanatçı.”

“Onur duydum,” dedi Max, inandırıcılıktan uzak bir sesle. “Bırak da şunu bitireyim.” Başparmağı kızın vajina dudaklarına sürünerek dövmenin üzerinden mürekkebi ve kanı sildi. Kız tekrar kıkırdadı.

“Biliyorsun, tatlım. Ödeme konusunda bir anlaşma yapabiliriz. Çok iyi saksafon çekerim, bilirsin...”

Max kafasını kaldırıp kızın yüzüne baktı. Yaşı on dokuzdan fazla olamazdı. “Hayır; teşekkürler,” dedi, tekrar işine dönerek. “Eğer senin için sakıncası yoksa nakit almayı tercih ederim.”

“Pekâlâ,” dedi kız. “Ama ne kaçırdığını bilmiyorsun.”

Kız gittikten sonra, Max derin bir nefes aldı ve kızın cinsel organının görüntüsünü aklından çıkarmaya çalıştı. Müşterisi az sonra gelirdi; içi heyecandan kıpır kıpırdı: adam bu sanattan çok iyi anlıyordu. Max onun üzerine yaptığı işi başyapıtı olarak görüyordu. Ne var ki, fotoğrafını çekmek istediğinde müşterisi bunu reddetmişti. Max da tartışmamıştı. Adam çok iri yapılydı. Çam yarması gibi. Kim olsa onunla tartışmaktan kaçınırdı. Ama beden ölçüleri Max’ın işine gelmişti. Bu, daha fazla deri yüzey anlamına geliyordu. Bu da, adamın ona üzerinde çalışacağı en büyük tuvali sağlaması demekti.

Max’ın işini bitirmesi haftalar, aylar almıştı. Müşterisinin katlanmak zorunda kaldığı acılar inanılmaz olmalıydı –derisi tahriş olmuş ve iltihaplanmış, bu kadar geniş bir cilt yüzeyi. Yine de haftada bir gün gelir, Max’ın dükkânını kapatması ve saatler boyunca sadece onun üzerinde çalışması için ısrar ederdi. Ve bu müşteri Max’ın yaptığı her şeyi gerçekten takdir ediyordu. İşin içinde araştırma vardı. Çalışma. Hazırlık. Max bir yandan işini yaparken, bir yandan da müşterisine sanatının asaletinden bahsederdi, nasıl da sanata yeteneği olan silik, hastalıklı bir çocuk olduğundan; nasıl da kimsenin ona ilgi göstermediğinden. Max müşterisine, on iki yaşındayken, bir iğne ve biraz Hint mürekkebiyle ilk dövmesini yapmaya nasıl da heyecanla başladığını anlatmıştı. Kendi üzerinde. Nasıl da ilk önce, Yeni Zelandalı Maorilerin dövme sanatı *Moko* hakkında kitaplar okuduğunu. Maoriler, transa geçmiş gibi saatlerce yatar, bu arada da, bir hekimle aynı konuma sahip olan kabile dövmecisi *Tohunga*, iğnesi ve ufak tahta

tokmağıyla sanatını icra ederdi. Max'a göre, *Tohunga*'lar dövme sanatının zirvesindeydiler: onlar ressam oldukları kadar heykeltıraşlar da; sadece deriyi renklendirmekle kalmıyor, aynı zamanda şekil de veriyor, deriye hakikaten de kıvrımlar ve kabartılar uygulayarak sanatlarını üç boyutlu hale getiriyorlardı. Ve her *Moko* eşsizdi: özel olarak tasarlanmış ve yalnızca onu üzerinde taşıyan kişi için gerçekleştirilmiş bir dövme.

Saat tam onda, stüdyonun zili tiz bir sesle çaldı. Max kilidi açtı ve kapıyı aralayınca koca bir adamın karanlık ve kule gibi şekliyle karşılaştı. Kapı eşiğini dolduran adam Max'ın önünde korkutucu bir gölge gibi dikiliyordu. Sonra, sessizce yanından geçip stüdyoya girdi.

"Sizi yeniden görmek gerçekten çok güzel," dedi Max. "Üzerinizde çalışmak benim için bir şerefti... Bu gece sizin için ne yapabilirim?"

14 nisan çarşamba, 21.30: Der Kiez, Hamburg

Henk Hermann, Anna'nın iş çıkışı bir içki içme davetini hevesle kabul etmişti, ama gözlerinde bir miktar kuşku vardı.

"Merak etme," demişti Anna. "Sana tecavüz etmeyeceğim. Ama arabayı Präsidium'da bırak."

Anna, onları Kiez'e götürüp Weissse Maus barının önünde bırakacak bir taksi ayarladığında, Henk Hermann'ın rahatsızlığı daha da artar gibi olmuştu. Burası genellikle hıncahınç dolu olurdu, ama hafta ortası o saatte masa bulmakta zorluk çekmediler. Anna kendisine bir rye-and-dry⁷⁵ ısmarladı ve karşısında oturan Henk'e baktı.

"Bira?"

Henk ellerini kaldırdı. "Ben, değiştirmesem—"

"Bir rye-and-dry ve bir bira, o halde," dedi Anna garsona.

Hermann güldü. Masanın karşısında oturan minyon, sevimli kıza baktı: polis memurundan başka her şey olabilirdi. Hafif fazla sürülmüş farların belirginleştirdiği, koyu renk, iri gözleri vardı. Yürek şeklindeki dolgun dudaklarına itfaiye arabası rengine kırmızı bir ruj sürmüştü. Siyah saçları kısıydı ve jöleyle neredeyse diken diken yapılmıştı. Tişört, kot pantolon ve üzerinden dökülen deri bir ceketten oluşan her zamanki punk esinli kıyafeti, onu sert biri gibi göstermek için tasarlanmış gibiydi. Ama bu bir işe yaramamıştı: bütün bu öğeler bir araya gelip kumpas kurmuş ve Anna'nın genç kız dişiliğini öne çıkarmıştı. Ama Henk onun sıkı bir kız olduğunu duymuştu. Gerçekten sıkı.

İçkilerini beklerlerken Anna isteksiz bir tavırla havadan sudan konuşmaya başladı: Henk'e Mordkommission hakkındaki düşüncelerini, buradaki işinin Schupo olarak üstlendiği görevlerden

75. Sek vermut ve viskiyle yapılan bir kokteyl.

farkını sordu ve başka yavan ve boş sorular yöneltti. İçkileri gelmişti.

“Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun.” Henk birasından bir yudum aldı.

“Ne demek istiyorsun?” Anna koyu renkli kaşlarını kaldırdı ve bu hareketi yüzüne bir okul çocuğunun masumiyetinin yerleşmesine neden oldu.

“Bana içerlediğini biliyorum... yani, hayır, içermek değil, bu kelime fazla güçlü... Herr Fabel’in beni ekibe dahil etmesini tümüyle onaylamadığını biliyorum.”

“Saçma,” dedi Anna. Deri ceketini üzerinden çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. Bu sırada, boynundaki zincir tişörtünün altından dışarı çıkmıştı. Zinciri yeniden içeri atarak sandalyesine yerleşti. “Patron olan o. Ne yaptığını biliyor. Senin işe uygun olduğunu söylüyorsa, bu benim için yeterli.”

“Ama bu seni pek mutlu etmiyor.”

Anna iç geçirdi. İçkisinden koca bir yudum aldı. “Üzgünüm, Henk. Seni gerektiği gibi karşılamadığımı biliyorum. Sadece... şey, sadece, Paul’ün ölümünü kabullenene kadar çok zor zamanlar geçirdim. Sanırım, Fabel dana tüm bunları anlatmıştır.”

Henk başıyla onayladı.

“Yani, onun yerine geçecek birine ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Ama yerini alacak biri değil, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum,” dedi Henk. “Ancak, dürüst olmak gerekirse, bu benim sorunum değil. Bu benim parçası olmadığım bir geçmiş. Bu ekibe elimden gelenin en iyisini yapmak için geldiğimi kabul etmelisin. Paul Lindemann’ı tanımıyordum ve o soruşturmanın parçası değildim.”

Anna içkisinden bir yudum daha aldı ve alkol boğazından aşağı giderken burnunu kıştırdı. “Hayır. Yanılıyorsun. *Sen de* o geçmişin parçasısın. Eğer ekibin parçası isen, ekibin başından geçenlerin de parçası olursun. Ve o gece, Altes Land’da hepimiz değiştik. Ben, Maria –Tanrı biliyor ya, Maria da değişti orada– hatta Werner ve Fabel bile. Ve aramızdan birini kaybettik. Bizler hâlâ bununla cebelleşiyoruz.”

“Tamam.” Henk dirseklerini masaya yerleştirerek öne eğildi. “Olanları anlat bana.”

14 nisan çarşamba, 21.30: Eppendorf, Hamburg

Fabel'in, Heinz Schnauber'in evini bulmak için dolaşmasına gerek kalmadı. Eppendorf'u oldukça iyi biliyordu: Institut für Rechtsmedizin, Universitätsklinikum Hamburg-Eppendorf'taydı; Schnauber'in dairesi de sosyetik Eppendorfer Landstrasse'deki seçkin bir XIX. yüzyıl apartmanındaydı.

Schnauber onu bekliyordu, yine de, kapıya geldiğinde Fabel ona oval KriPo şildini ve kimliğini uzattı. Ellili yaşlarının ortalarında, çok uzun olmayan, zayıf olmanakla birlikte ince biriydi. Fabel'i şık bir oturma odasına aldı. Mobilyalar binanın dönemiyle uyumluydu, ama Vera Schiller'in Hausbruch'taki villasındaki-lerle kıyaslanmayacak kadar rahattı. Fabel, eşcinsellere nasıl davranacağını asla bilemezdi. Kendisini gelişmiş, modern ve akılcı biri olarak görmekten hoşlanırdı ve eşcinsellere hiçbir itirazı yoktu, ama gördüğü Lutherci Frizya terbiyesi eşcinsellerin yanındayken bocalamasına ve münasebetsizlik etmesine neden oluyordu. Özellikle de Schnauber'in tavırlarının ve konuşmasının tümüyle erkeksi olduğunu fark ettiğinde yaşadığı küçük şaşkınlığın farkına varınca, taşrahlılığından son derece rahatsız oldu. Fabel'in dikkatini çeken bir başka şey de, Laura von Klosterstadt'tan bahsederken Schnauber'in gözlerinde okuduğu yoğun acı olmuştu. Eşcinsel olsun ya da olmasın, Schnauber'in Laura'yı sevdiği açıkça belliydi. Neredeyse bir baba sevgisiydi bu.

"O benim prensesimdi," diye açıkladı Schnauber. "Onun için kullandığım isimdi bu: 'benim küçük, kırk prensesim.' Dürüstçe ifade edebilirim ki, benim için bir kız evlada en yakın şey oydu."

"Neden 'kırk'?"

Schnauber acı acı gülümsedi. "Eminim ki, her çeşit işe yaramaz aileyle karşı karşıya geliyorsunuzdur, Herr Kriminalhaupt-

kommissar. İşiniz dolayısıyla, demek istiyorum. Keş ana babalar, suçlu çocuklar, suiistimal, bu türden şeyler. Ancak işe yaramazlıklarının üstünü örtmekte oldukça becerikli aileler de vardır. Kirli çamaşırlarını gözlerden uzak tutmayı da son derece iyi becerirler. Eh, von Klosterstadt'lar kadar paraya ve nüfuza sahip olduğunuzda, aile sırlarınızı saklamanız çok daha kolay olur."

Schnauber kanepeye oturdu ve Fabel'e yüksek arkalıklı büyük bir deri koltuğa oturmasını işaret etti.

"Size partiyi sormak istiyordum," dedi Fabel. "Fräulein von Klosterstadt'ın doğum günü partisini. Sıra dışı herhangi bir şey olmuş muydu? Ya da davetsiz gelen herhangi birileri?"

Schnauber güldü. "Benim işlerimin hiçbirinde davetsiz misafirler olmaz, Herr Fabel." *Hiçbirinde* sözcüğünü vurgulamıştı. "Ama hayır, bildiğim kadarıyla, garip ya da tatsız hiçbir olay olmadı. Laura ve annesi arasında tahmin edilebilecek bir soğukluk vardı. Ve Hubert, her zamanki gibi, kibirli küçük bir bok gibi davranıyordu. Ama bunun dışında, parti bir rüya gibi devam etti. Bir grup Amerikalı gelmişti, yat giysileri üreten, elit bir New England firmasından. Laura'yla markalarının 'yüz'ü olması için bir sözleşme imzalamak istiyorlardı –yelkenciler onun Avrupalı aristokrat görünüşünden hoşlanırlar." Schnauber'in ifadesindeki hüznü derinleşmişti. "Zavallı Laura, çocukluğunda onun için yapılan her doğum günü partisi annesinin sosyal gündemine uyacak şekilde düzenlenirdi. Sonra, yetişkin olduğunda, doğum günleri potansiyel müşterilerin dikkatini çekmek için birer vesile haline geldi. Bu konuda kendimi kokuşmuş hissediyorum. Ama menajeri olarak, onu olabildiğince geniş ve etkin bir şekilde tanıtmak benim görevimdi." Adamın gözleri Fabel'inkilere kenetlendi. Bakışlarında, Fabel'in ona inanmasının onun için önemli olduğunu söyleyen bir sanimiyet vardı. "Bu partileri tuvaletli, smokinli promosyonlardan öte bir şey haline getirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Doğum günü için ona küçük sürpriz hediyeler alırdım, özel bir pasta yaptırırdım, bu tür şeyler. Partileri onun için eğlenceli hale getireyim diye gerçekten çaba gösterdim."

"Biliyorum, Herr Schnauber. Anlıyorum." Fabel gülümsedi. Bir sonraki soruyu yöneltmeden önce, kafasını toplanması için Schnauber'e izin verdi. "Von Klosterstadt'ların bir dolu utanç verici sırrı olduğunu söylemişsiniz. Ne tür sırlar? Laura'nın ailesinde yanlış giden bir şey mi vardı?"

Schnauber içki dolabına doğru yürüdü ve kendine, Fabel'in gözüne oldukça fazla gibi gelen bir ölçü sek viski doldurdu. Şişeyi

Fabel'in olduğu tarafa doğru eğdi.

"Hayır, teşekkürler... Görevdeyken içmem."

Schnauber tekrar oturdu. Koca Scotch'un hatırı sayılır bir kısmını bir yudumda içti. "Anne babasıyla tanıştınız mı? Ve Hubert'le?"

"Evet," dedi Fabel. "Tanıştım."

"Babası boktan herifin tekidir. Paraca ne kadar zenginse, zekâca o kadar fakirdir. Ayrıca patavatsızın tekidir. Son on beş yıldır Hamburg'un sekreter olarak çalışan işgücünü becermekle meşgul. Şu da var ki, karısı Margarethe'ye bakınca bunu anlayabiliyorum."

Fabel'in kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bense, oldukça çekici bir kadın olduğunu söyledim. Belli ki zamanında oldukça güzelmiş, aynı Laura gibi."

Schnauber bilmiş bir edayla gülümsedi. "Bazen -aslına bakarsanız, genellikle- eşcinsel olduğum için lanet olasıca bir minnet duyuyorum. Her şeyden önce, bana Margarethe'nin cadılıklarına karşı bağışıklık kazandırıyor. Ama görüyorum ki, Herr Fabel, sizi çoktan büyülemiş bile. Margarethe'nin yaydığı cinsel kimyanın onunla tatminkâr bir cinsellik anlamına geldiğini sakın düşünmeyin. Eğer hayalarınız yoksa onu beceremezsiniz ve Margarethe, tüm hayatını, erkekleri hadım etmekte uzmanlaşarak geçirmiştir. Bence, Laura'nın babası fitilini fırsat bulduğu her yere bu yüzden daldırıyor. Sadece hayalarının hâlâ yerinde olduğunu kanıtlamak için." Bir yudum daha aldı ve bardağını boşalttı. "Ama Margarethe von Klosterstadt'tan nefret etmemin sebebi bu değil. Ondan Laura'ya davranış tarzı yüzünden nefret ediyorum. Adeta, onu bir yere kapatmış ve bir anneyle kızını birbirine bağlayan sevgi, şefkat ya da başka binlerce küçük şeyden mahrum bırakmış gibiydi."

Fabel dalgın dalgın başını salladı. Bunların hiçbirisi soruşturmayla doğrudan alakalı değildi, ama viski ve keder, Schnauber'in belli ki adaletsiz ve mutsuz bir hayatı sona erdiren haksız ölüme duyduğu öfkeyi kabından taşırmıştı. Boş oda ve yüzme salonundaki çıplak manzara şimdi anlam kazanmaya başlamıştı. Schnauber ayağa kalktı, bir kez daha dolabın başına gitti ve kendine bir içki daha doldurdu. Bir elinde şişe, diğerinde bardakla bir an durup pencereden dışarı, Eppendorfer Landstrasse'ye baktı.

"Bazen bu şehirden nefret ediyorum. Bazen, görünüşümüz, davranışlarımız ya da geçmişimizle ilgili, diğer insanların anlamadığı önemsiz detaylar hakkındaki tüm o endişe ve suçluluk trip-leriyle kahrolası bir Kuzey Alman olmaktan nefret ediyorum. Siz

de suçluluğun korkunç, çok korkunç bir şey olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Sanırım öyle,” dedi Fabel. Schnauber’in yüzünde, Fabel’in meslek hayatı boyunca defalarca şahit olduğu bir ifade vardı: bir sırrı açığa vurmanın eşliğinde olan birinin huzursuz kararsızlığı. Fabel sessizliği bozmadı ve kendini açmaya karar vermesi için Schnauber’e zaman tanıdı.

Schnauber, Fabel’e bakmak için pencereden döndü. “Sanırım sürekli olarak buna tanık oluyorsunuzdur. Bir polis memuru olarak, demek istiyorum. Bahse girerim ki dışarıda en korkunç suçları işleyip –cinayet, tecavüz, çocuk istismarı– sonra da hiçbir şekilde suçluluk hissetmeyen insanlar vardır.”

“Ne yazık ki, evet, böyle insanlar var.”

“İşten beni kızdıran da bu: suçluluk duygusu olmadan herhangi bir ceza da olmaz. Bir sonraki kuşağın, onlar henüz doğmadan önce olan bir şey yüzünden duydukları suçlulukla eli kolu bağlanırken, yaptıklarındaki yanlışlığı görmeyi reddeden kimi eski Nazi piçleri gibi. Ama bir de madalyonun diğer yüzü var.” Schnauber bir kez daha kanepeye oturdu. “Birçoğumuzun önemsiz günahlar olarak kabul edeceği, hatta ciddiye bile almayacağı şeyleri yapan kimi insanlar, yine de hayatlarının sonuna dek suçluluk duygusunun pençesinden kurtulamıyorlar.”

Fabel koltuğunda öne eğildi. “Laura da suçluluk mu duyuyordu?”

“Von Klosterstadt’ların birçok sırrından biri yüzünden, evet. Bir kürtaj. Yıllar önce. Henüz çocuk sayılırdı. Hiç kimse bilmiyor. Öylesine sıkı bir güvenlik kontrolü altında yapıldı ki, yanında Başbakanlık binası bile yol geçen hanı gibi kalır. Margarethe her şeyi ayarladı ve bir sır olarak kalması için gereken bütün önlemleri aldı. Ama Laura bana anlattı. Bunu yapabilmesi için yıllar geçmesi gerekmişti ve bana anlattığında o minik kalbi paramparça oldu.”

“Çocuğun babası kimdi?”

“Hiç kimse. Bu, onun günahıydı, hiç kimse olmak. Böylece Margarethe onun bir daha ortaya çıkmayacağından emin olmuş oldu. Ona, her şeyden çok bu yüzden ‘kırk prensesim’ diyordum. Bir saat süren bir tıbbi müdahale ve hayat boyu devam eden bir suçluluk.” Schnauber koca bir yudum daha aldı. Gözleri sanki içine bir şey kaçmış gibi kızarmıştı, ama bunun nedeni içki değildi. “Beni her şeyden çok ne üzüyor, biliyor musunuz, Herr Kriminalhauptkommissar? Bu canavar onu katlederken, Laura büyük ihtimalle bunu hak ettiğini düşündü.”

14 nisan çarşamba, 22.00: Der Kiez, St. Pauli, Hamburg

Henk Hermann sandalyesinin arkasına yaslandı. Anna'nın ağzından, Paul Lindemann'ın öldürüldüğü, Maria Klee'nin bıçaklandığı, Anna'nın da hayatını kaybetmenin eşliğinden döndüğü operasyonun hikâyesini dinlemişti.

"Tanrım, çok zor olmalı. Ne demek istediğini anlıyorum. Olanları biliyordum, elbette. Ama tüm detaylardan haberim yoktu. Bütün ekibi sarstı demekle ne demek istediğini anlıyorum. Çalışma biçiminizi nasıl etkilediğini yani."

"Bunun Fabel'e gerçekten fena koyduğunu biliyorum. Werner Olsen tarafından haklandıktan sonra, yüzünde oluşan ifadeyi gördün mü? Riskli olabilecek hiçbir görevde MEK birimlerinin önünden gitmemize izin vermiyor. Sanırım onun... sanırım *hepimizin* kendimize yeniden bir parça güven kazanmaya ihtiyacımız var."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sanki Henk'in aklına bir şey gelmiş, ama sonra söylemekten vazgeçmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Anna. "Devam et. Sormak istediğin nedir?"

"Kişisel bir şey. Umarım aldırılmazsın?"

Anna meraklı bir ifade takındı. "Tamam..."

"Kolyeni gördüm. Boynuna taktığın şu zincir."

Anna'nın dudaklarındaki gülümseme solduysa da, rahat yüz ifadesini korudu. Tişörtünün altından Davud Yıldızı'nı çıkardı. "Ne... bu mu? Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır... Tanrım, hayır..." Henk aniden bocalar gibi olmuştu. "Sadece merak ettim. Bir süre İsrail'de bulunduğunu duymuştum. Orduda. Ve geri döndüğünü."

"Çok mu şaşırtıcı? Ben Almanım. Hamburg benim memleketim. Ait olduğum yer." Öne eğildi ve suç ortaklığına davet eder gi-

bi bir sesle Henk'in kulağına fısıldadı. "Kimseye söyleme... ama Hamburg'da bizden beş bin tane var."

Henk rahatsız görünüyordu. "Özür dilerim. Sormamam gerekirdi."

"Neden sormayasın ki? Burada yaşamayı seçmem sana garip mi geliyor?"

"Yani. Böyle kötü bir geçmiş varken. Demek istediğim, Almanya'da yaşamak istemesen, seni suçlayamazdım."

"Söylediğim gibi, öncelikle ve en önemlisi ben bir Almanım. Yahudiliğim ondan sonra gelir." Anna durakladı. "Nazilerin iktidarı ele geçirdiği ana kadar, Hamburg'un Avrupa'da anti-semitizmin en az görüldüğü şehirlerden biri olduğunu biliyor muydun? Tüm Avrupa'da Yahudiler yaşamak için yapabilecekleri işler konusunda kısıtlanmışlardı; oy hakları da sınırlıydı. Ama Hansa kenti Hamburg'da öyle değildi. İşte bu yüzden, Nazilerin iktidara gelmesine kadar, Almanya'daki en büyük Yahudi cemaati Hamburg'da yaşıyordu: nüfusun yüzde beşini bizler oluşturuyorduk. Hatta 'karanlık yıllar'da büyükannem ve büyükbabam Hamburg'daki arkadaşları tarafından gizlendiler. Bunu yapmak için çok büyük cesaret gerekir. Dürüst olmanı gerekirse, benim gösterebileceğimi düşündüğümünden daha fazla cesaret. Öyle ya da böyle, bugün kendimi rahat hissettiğim bir şehir burası. Evimde hissettiğim. Ben bir çöl çiçeği değilim, Henk. Düzenli olarak sulanmaya ihtiyacım var."

"Ben bu kadar bağışlayıcı olabilir miydim, bilemiyorum..."

"Bağışlamakla ilgili bir şey değil bu, Henk. Uyanık olmakla ilgili. Ben Nazi yönetimi sırasında olup bitenlerin parçası değildim. Aynı senin de olmadığın gibi. Ya da bizim yaşımızda herhangi birinin olmadığı gibi. Ama bunların olduğunu asla unutmayacağım." Anna, elindeki bardağı amaçsızca çevirerek durakladı. Sonra hafifçe güldü. "Zaten, o kadar da bağışlayıcı değilim. Tuhaf bir... nasıl desem, *kavga* yaşadığımı sen de duymuşsundur sanırım."

"Duydum," diyerek güldü Henk. "Rechtstradikale⁷⁶ bir dazlak ve ezilmiş testislerle ilgili bir şey?"

"Dazlak kafaları ve yeşil montlarıyla o işe yaramaz otuz biricilerden birini ne zaman görsem, bir parça heyecanlanıyorum diyelim. Söylediğim gibi, uyanık olmaya çalışıyorum. Bu arada, kardeşim Julius Hamburg Yahudi toplumunun önemli simalarından biridir. Kendisi avukattır ve Alman-Yahudi Cemiyeti'nin önde gelen üyelerindendir. Ve yarı zamanlı olarak Grindelviertel'deki Tal-

mud-Tora-Realschule'de⁷⁷ çalışır. Julius kültürel köprüler kurmaya inanır. Bense arkamı kollamaya inanıyorum.”

“Kardeşinin yaklaşımının yanlış olduğunu düşünüyorsun sanki.”

“Kültürel köprülere ihtiyacımız yok. Benim kültürüm Alman kültürü. Anne babam, büyükanne ve büyükbabam ve onların ebeveynleri... onların kültürü de Alman kültürüydü. Biz farklı değiliz. Eğer farklı olduğumu düşünürsem –bana farklıymışım gibi davranırsan– o zaman Hitler kazanmış olur. Benim mirasımda ilave bir parça var, hepsi bu. Bu mirasla gurur duyuyorum. Yahudi olmaktan gurur duyuyorum. Ama beni burada tanımlayan her şey... Alman.”

Henk birer içki daha ısmarladı ve birlikte oturup her konudan konuşmaya devam ettiler. Anna, Henk'in iki kız, bir erkek kardeşi olduğunu, Cuxhaven'de doğduklarını, ama ailesinin o daha çocukken, babasının bir kasap dükkânına sahip olduğu Marmstorf'a taşındığını öğrendi.

“Metzgerei⁷⁸ Hermann... güney Hamburg'un en iyi kasabı,” dedi Henk. Dalga geçer gibi bir ses tonu kullanmaya çalışmıştı, ama samimi gururunu gizlemeyi başaramayınca Anna gülümsedi. “Hamburg'un kenar mahallelerinden birçoğu gibi, Marmstorf da şehrin bir mahallesinden çok bir köyü andırır. Bilir misin bilmem... merkezi, *Fachwerk* denen yarı ahşap eski evlerle doludur, işte öyle bir şey.” Henk birden hüzünlenir gibi oldu. “Babamın kasaplık işini devralmadığım için kendimi hâlâ kötü hissediyorum. Erkek kardeşim Hamburg Üniversitesi'nde. Kız kardeşlerimin ikisinin de olayla ilgisi yok: biri muhasebeci, diğeri de kocası ve çocuklarıyla Köln'ün dışında yaşıyor. Babam hâlâ işin başında, ama artık çok yaşlandı. Sanırım hâlâ polisliği bırakıp işin başına geçeceğimi umut etmeye devam ediyorum.”

“Böyle bir olasılık yok herhalde.”

“Korkarım, yok. Çocukluğumdan beri polis olmayı isterdim. İnsanın kendisi hakkında emin olduğu o birkaç şeyden biri gibiydi.” Durakladı. “Pekâlâ. Ne diyorsun? Sınavdan geçtim mi?”

“Ne sınavı?”

“Yani, bütün bunların amacı bu değil mi? Benimle çalışıp çalışamayacağını görmek?”

Anna sırtıttı. “Geçtin... Ama asıl amaç bu değildi. Birlikte çalışacağız ve ben sana pek de iyi davranmadım. Üzgünüm. Ama bazı şeylerin hâlâ bir parça taze olduğunu anlayabilirsin sanırım. Paul'den sonra, demek istiyorum. Her neyse...” Genç kadın bardağını kaldırdı. “Mordkommission'a hoş geldin.”

77. Yahudi din okulu.

78. Kasap.

14 nisan çarşamba, 22.15: St. Pauli, Hamburg

Max, yaklaşık bir yıl önce son kez üzerinde çalıştığı sırada, müşterisinin uzun sessizliklerine alışmıştı. Bu sessizlikleri, adamın, sanatı hakkında söylediklerine gösterdiği ilginin, hatta büyülenmişliğin işareti olarak yorumlamıştı.

Oysa bu gece, çam yarması adam kapıdan içeri girdiğin andan beri hiç konuşmamıştı ve şimdi tek kelime etmeden Max'ın stüdyosunun ortasında öylece duruyordu. Stüdyoya hükmederek. İçeriye doldurarak. Ve işitilebilen tek ses, dev yapılı adamın solmasıydı. Yavaş. Ağır. Telaşsız.

“Yolunda gitmeyen bir şey mi var? İyi misiniz?” diye sordu Max.

Devasa adam nihayet konuşana dek, sonsuza kadar uzayacakmış gibi gelen bir sessizlik daha oldu. “Üzerimde çalıştığın son sefer, sana hiçbir şeyin kaydını tutmamanı söylemiştim. Ya da bundan kimseye bahsetmemeni. Bunun için fazladan ücret ödedim. Sana söylediğimi yaptın mı?”

“Evet, yaptım. Yaptım... ve eğer biri size farklı bir şey anlattıysa yalan söylemiş!” diyerek itiraz etti Max. Devasa adamın oturuyor olmasını isterdi. Stüdyonun sıkışıklığı içinde, bu kadar yakında dururken, başını kaldırıp adama bakmak Max'ın boynunu ağrıttıyordu. Dev yapılı adam elini kaldırdı. Ceketini ve altındaki tişörtü çıkararak, kendi el işçiliğini Max'a gösterdi. Geniş ve kaslı gövdesi, eski Gotik siyah yazıyla etine dövülmüş kelimeler, cümleler ve baştan sona hikâyelerle kaplıydı. En ufak bir harekette ya da bir kası seğirdiğinde bütün kelimeler canlıymış gibi kıvranmaya başlıyordu.

“Doğru mu söylüyorsun? Üzerimde yaptığın işi hiç kimse bilmiyor mu?”

“Hiç kimse. Yemin ederim. Bu bir çeşit doktor-hasta şeyi gibi... siz kimsenin bilmesini istemediğinizi söylerseniz, ben de çenemi tutarım. Mamafih, bunun hakkında konuşabilmek *isterdim*. Şimdiye kadar yaptığım en iyi iş bu. Ve bunu müşteri siz olduğunuz için söylemiyorum.”

Dev yapılı adam yine sessizleşmişti. Bu sefer, küçük stüdyoyu bir kez daha dolduran solukları dışında sessizliğini bölen hiçbir şey yoktu. O fıçı gibi, mağaramsı göğüsten gelen derin, hırıltılı soluklar. Adamın solukları hızlanmıştı.

“İyi olduğunuzdan emin misiniz?” diye sordu Max, artık rahatsızlık ile apaçık bir korku arasındaki bir duygunun yükselttiği sesle.

Yine cevap yoktu. Koca adam ceketine uzanıp ceplerinin birinden bir şey çıkardı. Lastikten yapılmış küçük bir çocuk maskesiydi bu. Bir kurt maskesi. Maskeyi koca yüzünün üzerine çekti ve kurdun hatları uzayıp bozuldu.

“Bu maske de neyin nesi?” diye sordu Max, ama ağzı kurumuş, sesi garip çıkmıştı. Göğsünü dövüp duran kalbinin sesini duyuyordu. “Bakın. Gerçekten oldukça meşgulüm. Sadece sizin için kaldım burada. Şimdi, eğer istediğiniz bir şey varsa...” Gergin ve korku dolu sesine biraz buyurgan bir ton katabilmek için elinden geleni yapmıştı.

“Aptal Hans...” Devasa adam gülümsedi ve başını hafifçe yana doğru eğdi. Onun ölçülerinde bir adamda, tuhaf, gerçeküstü görünen çocuksu bir duruştu bu. Boynunun gerilmesi, gırtlığının dibini çevreleyen kelimelerin dalgalanmasına neden olmuştu.

“Ne? Benim ismim Hans değil. Bunu biliyorsunuz. Benim ismim Max...”

“Aptal Hans...” diye yineledi dev adam, başını diğer yana eğerek.

“Max –ben Max’ım. Bakın, ne aldınız bilmiyorum. Bu gece bir şey mi çektiniz? Sanırım, daha sonra tekrar–”

Dev adam ilerledi ve iki elini aynı anda Max’ın kafasının iki yanına bastırdı, bir mengene gibi kenetledi ve şiddetle sıkmaya başladı.

“Ah...” dedi. “Aptal Hans, Aptal Hans...”

“Benim adım Hans değil! Benim adım Hans değil!” Max artık bağırıyordu. Tüm dünyası katışıksız, büyük bir korkuyla dolmuştu. “Ben Max’ım! Beni hatırlanıyor musunuz? Max! Dövmeci!”

Gerilmiş garip maskenin ardında, dev adanın iri yüz hatları aniden üzüntüyle doldu ve yalvaran, hüznü bir ses tonu duyul-

du. “Aptal Hans, Aptal Hans... neden o kıza dostça bakışlar atmadın?”

Max yanaklarının dişlerine doğru bastırıldığını hissetti. Başının etrafında kapanan mengene yüz hatlarını eziyor ve biçimini değiştiriyordu.

“Aptal Hans, Aptal Hans... neden o kıza dostça bakışlar atmadın?”

Saldırganın koca başparmakları kaşlarının altındaki ve gözkapaklarının hemen üzerindeki ete baskı yapmaya başlayınca, Max'ın feryadı tiz bir hayvan çığlığına dönüştü. Baskı arttı ve inanılmaz yoğunlukta bir acı haline geldi. Başparmaklar daha derine bastırdı. Göz çukurlarına. Gözleri kafasından dışarı fırlarken, Max'ın çığlıkları hüngür hüngür bir ağlama çağıltısına dönüştü ve kusacak gibi oldu.

Artık kör olan Max, muazzam kuvvetli saldırganının amansız pençeleri arasında yaprak gibi sallanıyordu. Artık dünyası parlamalar ve çakan kıvılcımlarla dolmuştu; göz sinirleri ve beyni gözlerinin ani yokluğuna bir anlam vermeye çalışırken, saldırganının hatlarını, sanki neonlarla kalıbı çıkarılmış gibi, bir kez daha görebileceğini bile düşündü. Sonra karanlık oldu. Mengeneden kurtulmuştu. Ama Max yere yığılamadan önce, bir elin onu saçlarından kavradığını ve hızla yukarı doğru çektiğini hissetti. Max'ın karanlığında bir anlık bir sessizlik oldu. Bir kez daha, duyabildiği tek şey onu kör eden devin derin, düzenli ve hırıltılı solukları oldu. Sonra bir şeyin içinden çıkarılan metal bir nesnenin sesini duydu. Sanki deri bir kılıfın içinden.

Boynundan gırtlığına doğru ilerleyen darbeyi hissettiğinde, Max şaşkınlık içinde hafifçe irkildi. Adamın neden daha hızlı vurmadığını düşünerek şaşkınlığa düştüğü ufacık zaman dilimi sonsuzca uzadı. Gırtlığının yarıldığını ve düzensiz aralıklarla omuzlarına ve göğsüne yayılan sıcaklığın kendi kanı olduğunu anladığında, Max çoktan ölüme doğru kaymaya başlamıştı.

Duyduğu son şey, saldırganının derin, hırıltılı sesiyle çocuksu ses tonunun tuhaf karışımıydı.

“Aptal Hans, Aptal Hans... neden o kıza dostça bakışlar atmadın?”

16 nisan cuma, 19.40: St. Pauli, Hamburg

Bu koku da neydi? Pis bir kokuydu. Zayıf, yaygın ve tanımlaması olanaksız, ama hoş olmayan. Keskin. Zaman zaman kendi evinde hissettiği kokuya benziyordu. Ama koku burada da vardı, sanki onu takip ediyormuş gibi. Sanki ona musallat olmuş gibi.

Bernd S-Bahn'a binmişti. Kiez'de park etmek zordu ve ne zaman buralara gelse, toplu taşımanın anonimliğinin tadını çıkarıyordu. Zaten büyük ihtimalle bir iki kadeh içki de içecekti. İşini bitirdikten sonra.

S-Bahn vagonunda tam karşısına genç bir kız oturmuştu. Yirmili yaşlarının başındaydı, sarı saçları erkek gibi kısacık kesilmişti ve bir tutamı pembeye boyanmıştı. Kabanı Afgan tarzındaydı, baldırlarının yarısına kadar iniyordu, ama önü açıktı. Kız etine dolgundu, hatta balık eti sayılabilirdi ve göğüsleri tişörtünü sıkıca germişti. Adam dikkatini kızın tişörtü ile düşük belli kotunun kemeri arasında açıkta kalan solgun ve pürüzsüz ten şeridine yoğunlaştırdı. Piercing'li göbek deliği çıplak teninde göz çeliyordu.

Bernd kıza, gençliğine ve diriliğine baktı ve sertleştiğini hissetti. Tekrar. Kız etrafa bakındı ve bakışları buluştu. Bernd haylaz bir şekilde gülümsemeye çalıştı, ama dudaklarında oluşan gülümseme pis bir sırtıştan ileri gitmedi. Kız midesi bulanmış ve tüyleri ürpermiş gibi yaptı, kabanının önünü çekip kapattı ve omuz çantasını kucağına yerleştirdi. Bernd omuz silkti, ama gülümsemeye devam etti. Gözleriyle kızın genç bedeninin artık gözlerden gizlenmiş nefis hatlarını tekrar takip etmeye çalışarak geçirdiği birkaç dakikadan sonra, S-Bahn bir sonraki istasyon olan Königstrasse'de durdu. Otomatik kapılar açılırken kız ayağa kalktı. Kalkarken de ona dik dik baktı.

“S... git, pis sürüngen...”

Bernd bir sonraki istasyona kadar trenden inmedi. İstasyonun merdivenlerinden yukarı tırmanıp geceye çıkarken beklentisi yükseldi. Derin bir nefes aldı ve kokunun hâlâ orada olduğunu fark etti, bu sefer kuvvetli bir koku değildi, ama rutubetli akşam havası ve egzoz dumanları arasında fark edilebiliyordu. Ve Bernd’in etrafında, St. Pauli ıslıl ıslıldı.

S-Bahn istasyonu Hamburg’un Sündige Meile’sinin –günah so-kağı– en batı ucundaydı. Uzun ve geniş Reeperbahn, St. Pauli bölgesinin tam ortasından geçiyordu. Bir zamanlar, bölgeye yerel St. Pauli Kilisesi’nin ismi verilmeden önce, burası Hamburger Berg’di. Rakip iki komşu şehir arasında –Alman şehri Hamburg ve Dan şehri Altona– kimseye ait olmayan topraklar. Her iki şehrin de çöplerini ve istenmeyen adamlarını attıkları değersiz, vıcık vıcık bir bataklık. Her iki şehrin de uzak durmak istediği cüzamlılar, yaşamaya zaten uygun olmayan bu bataklığın en uygunsuz yeri olan nehir kıyısında yaşamaları için buraya gönderilirlerdi. Sonra, Altona ya da Hamburg’da tüccarlık yapmasına izin verilmeyenlere ticaretlerini burada yürütebilecekleri söylendi. Bunlar arasında, Aşağı Almanca’da “Reep” denen halatları yapan ustalar da vardı; Reeperbahn’a, yani Halatçılar Yolu’na, bugünkü ismini veren onlardı. Tüm bu tüccarlar daha önceleri izin verilmeyen mesleklerini icra etmekte özgürdüler ve bölgenin ikinci ünlü so-kağı da böylece Grosse Freiheit, yani Büyük Özgürlük adını aldı.

Ama başka meslekler de bu büyük özgürlüğün cazibesine kapıldı ve serpilip gelişecekleri bu bölgenin yolunu tuttu. Bunlar fahişelik ve pornografi meslekleriydi.

Şimdi Danimarkalıların bölgeden ayrılışının üzerinden uzun zaman geçmiş ve Altona, Hamburg’un bir parçası haline gelmişti. Ancak aradaki bölge kısmen de olsa şehvet düşkünlüğünün ve kaba müstehcenliğin dünyası olarak kalmaya devam etmişti. Son yıllarda, St. Pauli iffetsizliğinin üzerini, gözde barlar, gece kulüpleri, diskolar ve tiyatrolarla örtmeye çalışıyordu, ama Reeperbahn’dan girilen dar sokaklarda şehvet, et ve para hâlâ değiş tokuş edilmekteydi.

Ve burası, Bernd’in kendi büyük özgürlüğünü bulduğu yerdi. Son zamanlarda açıklayamadığı bir şeyler olmuştı ona. Bir kurtuluş. Çocukluğundan beri üzerine gelen ahlaki sınırların tümünden kurtuluş. Şimdi gecenin içinde yürüyor ve her tür karanlık arzuyu dışavuruyordu.

Burası en gözde yeriydi –başlangıç noktası. Bir yönde önünde

uzanan Reeperbahn ve caddenin karşısından namussuzca yanıp sönen ve ışıldayan davetleriyle Grosse Freiheit, S-Bahn girişinin hemen önünde dikilmiş durmaktaydı. Burası bir mekândan fazlasıydı. Bir zamandı: bekleyişle tatmin arasında kalan o görkemli, haz dolu, kısacık zaman dilimi. Ama bu gece, Bernd'in ihtiyacı her zamankinden daha da acildi ve bu anın tadını çıkaracak zamanı yoktu. Karanlık şehvetinin S-Bahn'da başlayan sızısı, her zaman olduğu gibi tatsız bir rahatsızlığa dönüşmüştü, gevşetilmeyi bekleyen bir baskı gibi. Neşter vurulmayı bekleyen bir çıban gibi.

Bernd imkânsız boyutlardaki seks oyuncaklarıyla dolu vitrinleri görmezden gelip bir "video salonu" kapıcısının ısrarlı davetlerine aldırmadan, Reeperbahn boyunca hızlı adımlarla yürüdü. Hans-Albers-Platz'a doğru döndü. Kasıklarındaki baskı ve göğsündeki çalkantı yeni bir yoğunluk düzeyine ulaşmıştı ve o kokuyu daha da keskin bir şekilde duyduğuna yemin edebilirdi; sanki bu iki şey birbiriyle bağlantılıymış, sanki bu koku afrodizyak bir unsuru tiksintiyle birleştiriyormuş gibi. Hedefine yaklaşmıştı. Üç yüz metre uzunluğundaki genelev sokağı Herbertstrasse'yi Hamburg'un geri kalanından gizleyen paravanların arasından hızlı adımlarla geçti.

Bernd işini bitirdikten sonra Reeperbahn'ı geçti ve Hein-Hoyer-Strasse'deki küçük bir bara doğru yürüdü. Burası tipik bir St. Pauli barıydı. Müzik dolabından *Schlager*⁷⁹ yükseliyordu ve duvarlar balık ağları, gemi modelleri, Prinz-Heinrich şapkaları ve çeşitli düzeylerde ünlü ziyaretçilerin olmazsa olmaz fotoğraflarıyla süslenmişti. Televizyonda uzun zamandır devam eden polisiye dizi *Büyükkent Karakolu*'nun St. Pauli doğumlu yıldızı Jan Fedder'in bir dergiden kesilmiş fotoğrafı, St. Pauli'nin en ünlü çocuğu Hans Albers'in solmuş bir fotoğrafının yanına, duvara yapıştırılmıştı. Bernd omzuyla kendine yol açarak bara doğru ilerledi, bir Astra birası ısmarladı ve tezgâha yaslandı. Barmaid aşırı kiloydu, cildi kötü, saçları inandırıcı olmayan bir sarıydı; Bernd yine de kendini, bir şansı olup olmadığını düşünürken yakaladı. Bir kez daha aynı kokuyu duyduğunu düşündü.

Barda yanı başında dikilen o dev yapılı adamı işte o sırada fark etti.

18 nisan pazar, 11.20: Norddeich, Ostfriesland⁸⁰

“Burayı neden bu kadar hor gördüğünü gerçekten de anlamıyorum.” Susanne yüzünü kaldırdı ve ufkun bir ucundan diğerine kesintisiz uzanan Wattenmeer’in uçsuz bucaksız balçık düzlüklerinde gölgeler ya da engellerle karşılaşmadan oynaşan güneşe ve esintiye tuttu. Kumluk sahilin balçıkların parlak siyahına karışmaya başladığı yerde yürüdüler. Susanne adımlarını attıkça, ıslak, çamurlu kumlar çıplak ayak parmaklarının arasından dökülüyordu. “Bence burası harikulade bir yer.”

“Ve sunduğu pek çok şey var.” Fabel’in gülümsemesinde ve ses tonunda yapmacık bir coşku vardı. “Belki de bu akşamüstü hep birlikte çay müzesine ya da biraz yüzmek için Ocean-Wave Wellenpark’a⁸¹ gidebiliriz.”

“Valla, ikisi de bana uyar,” diyerek protesto etti Susanne. “Alay etmene gerek yok. Bana öyle geliyor ki, aslında sen de buradan o kadar nefret etmiyorsun.”

Yanlarından başka bir grup Watt gezgini geçti ve “*Moin, Moin*”⁸² denerek karşılıklı selamlaşıldı. Bunlar daha ciddi balçık kâşifleriydi, yerel bir rehberin önderliğinde ilerliyorlardı ve Watt’ın zengin çamurunun kirlettiği parlak, çıplak bacaklarında şortlar vardı. Susanne Fabel’in koluna girdi, onu iyice kendine çekti ve yürümeye devam ederlerken başını Fabel’in omzuna yasladı.

“Hayır,” diye cevap verdi Fabel. “Ben buradan nefret etmiyorum. Sanırım, büyüdüğümüz yerler hakkında hepimizin hissettiği bir şey bu. Kaçma ihtiyacı. Özellikle de taşrada büyümüşsek. Her zaman Norddeich kadar taşralı başka bir yer olmadığını düşünmüşümdür.”

80. Doğu Frizya.

81. Su parkı.

82. Frizya dilinde “merhaba” anlamına gelen selamlama sözcükleri.

Susanne güldü. “Tüm Almanya taşralıdır, Jan. Herkesin kendi Norddeich’ı vardır. Herkesin kendi *Heimat*’ı⁸³ vardır.”

Fabel başını iki yana salladı ve sert esinti sarı saçlarının karışmasına neden oldu. O da yalınayaktı, eski bir kot gömlek, rengi atmuş mavi bir anorak ve bileklerini kıvrımış olduğu bir pantolon giymişti. Soluk mavi gözleri bir güneş gözlüğünün gölgesindeydi. Susanne, Fabel’in bu kadar gelişigüzel giyindiğini hiç görmemişti. Üzerindekilerle bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. “Belki de, masalların Almanya’da başka her yerde olduğunda daha uzun süre canlı kalmasının nedeni budur –bilinen ve kolay ve konforlu olandan... *Heimat*’ımızdan asla uzaklaşmamamıza dair uyarıları dikkate almış olmamız. Ama, ne olursa olsun, burası benim *Heimat*’ım değil, Susanne. Benimki Hamburg. Benim gerçekten ait olduğum yer Hamburg.” Fabel gülümsedi ve kadını bir dans figürü yapar gibi nazıkçe kendi etrafında çevirip yüzleri, kumun parlak kahverenginden beyaz altın rengine dönüştüğü ve ufuk çizgisinin bentlerin ince yeşil şeridiyle belirlendiği kıyıya bakana dek döndürdü. “Hadi geri dönelim.”

Bir süre düşünceli bir sessizlik içinde yürüdüler. Sonra Fabel önlerindeki bentleri işaret etti.

“Çocukken orada saatler geçirir ve denize bakardım. Burada gökyüzünün ve denizin bu kadar sık ve hızlı değişiyor olması hayret vericidir.”

“Bunu tahmin edebiliyorum. Seni son derece ağırbaşlı küçük bir oğlan çocuğu olarak gözümün önüne getirebiliyorum.”

“Annemle konuşmuşsun.” Fabel güldü. Tam olarak tarif edemediği nedenlerden dolayı, Susanne’yi buraya getirmek ve annesiyle tanıştırmak konusunda bir huzursuzluk yaşamıştı. Özellikle de bu ziyareti kızıyla birlikte geçireceği hafta sonuna denk getirmeye karar verdikten sonra. Ama, tıpkı Otto ve Else’yle yemek yedikleri gece olduğu gibi, Susanne’nin güzelliği, rahat tavırları ve çekiciliği yine galip gelmişti; Susanne, Fabel’in annesine hoş bir İngiliz aksanının izlerini hâlâ koruduğunu söylediğinde bile. Susanne’nin bu sözleri Fabel’i ürküştü: annesi mükemmel, aksansız bir Almanca konuştuğunu düşünmekten hoşlanırdı ve ağabeyiyle o, çocukluklarında, bir zaman kipini yanlış kullandığında öğretmen annelerini düzeltmemeyi öğrenmişlerdi. Ama Susanne her nasılsa, Fabel’in annesinin kendini bir iltifat duymuş gibi hissetmesini sağlamıştı.

Hamburg’dan birlikte gelmişlerdi. Susanne ve Gabi yolculuğun

büyük kısmını Fabel'e takılarak geçirmişlerdi. Yolculuk ve burada, Norddeich'ta geçirdikleri hafta sonu Fabel'i hem memnun, hem de tedirgin etmişti: Renate'yle boşanmasının ardından, Fabel ilk kez tekrar bir aile olma hissine benzer bir şey yaşıyordu.

O sabah, ilk kalkan Fabel olmuş ve Susanne'yi uyumaya devam etmesi için bırakmıştı. Gabi Norddeich'ın "merkez" kasabası Norden'e gitmek için evden erkenden çıkmıştı. Fabel, annesinin, çocukluğundaki mutfak rutinlerini aynen tekrarlamasını izleyerek onunla birlikte kahvaltı etmişti; annesi, hızla ve neredeyse tamamen iyileşmiş olduğu halde, artık daha yavaş ve daha temkinli bir şekilde hareket ediyordu. Ve daha kırılğan görünüyordu. Fabel'in ölmüş babasından, ağabeyi Lex ve ailesinden, sonra da Susanne'den konuşmuşlardı. Annesi elini Fabel'in koluna koyarak, "Sadece senin tekrar mutlu olmanı istiyorum, oğlum," demişti. Fabel'le, çocukluğundan beri aralarında mahremiyet lisanı olan İngilizce'yi kullanarak konuşmuştu. Neredeyse gizli lisanları olan İngilizce'yle.

Fabel, Susanne'ye döndü ve onun gözlemine katıldı. "Haklısın, sanırım hep ağırbaşlı bir çocuktum... Fazla ağırbaşlı. Fazla ciddi, bir çocuk ve bir erkek olarak. Buraya son gelişimde, ağabeyim Lex tam da aynı şeyleri söyledi: 'Her zaman öyle ciddi bir çocuk-tun ki'. Evin arkasındaki bendin üzerinde oturup denize bakar, Angl ve Sakson kadırgalarının Keltik Britanya kıyılarına doğru yelken açışlarını hayal ederdim. Benim için burayı, bu sahili tanımlayan bu oldu. Yüzümü denize dönecek, arkamdaki Avrupa'nın ve önümdeki açık denizin enginliğinin farkına varacaktım. Sanırım bunun İngiliz bir anneye sahip olmakla da alakası vardı. Burada öyle çok şey başladı ki. İngiltere burada doğdu. Amerika da. Kanada'dan Yeni Zelanda'ya bütün Anglosakson dünya. Burada toplandılar, Angıllar, Jutlar, Saksonlar... tüm Ingvaeonlar..." Sanki söylemiş olduğu şeyler onu şaşırtmış gibi bir an durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Susanne.

Fabel acı acı güldü. "Hiç, şu dosya. Şu 'Grimm' hikâyesi. On-dan kurtulamıyor gibiyim. Ya da daha doğrusu, Grimm Kardeşler'den asla uzaklaşamıyor gibiyim."

"Umarım iş konuşmaya başlamıyoruzdur." Susanne sesindeki uyarı tonunu abartmıştı.

"Sadece, Ingvaeonlar hakkında şunu söyleyecektim: 'deniz insanları', Ing'in çocukları. Birden onlar hakkında okuduğum ilk şeylerle nerede karşılaştığımı hatırladım... Jacob Grimm'in yazdığı *Töton Mitolojisi*'nde. Alman dilbiliminin ya da tarihinin yüze-

yinde nereyi kazırsan, altından bir Grimm bağlantısı çıkıveriyor.”

Fabel özür diler gibi bir hareket yaptı. “Üzgünüm. Bu tam bir iş konuşması sayılmaz. Sadece şu yazarla yaptığım konuşma geldi aklıma, Gerhard Weiss’la. O, hepimizin kendimizi eşsiz gördüğümüzü, ama bir tema üzerindeki çeşitlemelerden ibaret olduğumuzu söylüyor; ve bu yüzden de fablların ve masalların değişmez bir tınısı ve geçerliliği olduğunu. Buna rağmen, ben Grimm hikâyelerinin fazlasıyla... fazlasıyla *Alman* olduğunu düşünmekten alamıyorum kendimi. Bazılarının Almanya dışında kökenleri ve benzerleri olmasına rağmen. Belki de bu, Fransızların ve İtalyanların yemek içgüdülerini gibi bir şeydir. Belki bizim de bir mit ve efsane içgüdümüz vardır. Nibelungenlied, Grimm Kardeşler, Wagner ve diğerleri.”

Susanne omuzlarını silkti ve tekrar sessizliğe gömüldüler. Beyaz altın rengi kumlarla ve kumullarla kaplı geniş alana ulaşıncı, havlularını ve ayakkabılarını bırakmış oldukları çift kişilik hasır *Strandkorb*’a⁸⁴ doğru ilerlediler. Onları rüzgârdan koruyan barınağın içinde oturdular ve öpüştüler.

“Eğer,” dedi Susanne, “beni Wellenpark’ın harikulade su dünyasına ya da çay müzesinin kültürel zenginliklerini takdir etmeye götürmeyeceksen, eve dönüp annenle Gabi’yi güzel bir yere ögle yemeğine çıkarsak iyi olur.”

84. Özellikle Kuzey Denizi ve Baltık Denizi gibi kuvvetli rüzgârlara açık kıyılarda güneş, rüzgâr, yağmur ya da kumdan korunmak amacıyla kullanılan, yarı kapalı özel bir tür koltuk.

18 nisan pazar, 22.20: Ottensen, Hamburg

Maria Klee, vücudunun ağırlığını eviyle dünyanın geri kalanı arasındaki bariyere yüklemeye çalışmış gibi, sırtını apartman dairesinin kapısına dayamıştı. Yemekler muhteşemdi; randevu ise korkunç geçmişti. Günün modasına uygun biçimde, bir zamanlar gemi pervanesi üretilen bir fabrikadan lokantaya dönüştürülmüş Restaurant Eisenstein'da akşam yemeği için buluşmuşlardı. Burası Maria'nın yemek yemeyi en çok sevdiği yerlerden biriydi, Ottensen'deydi ve ona yakın geliyordu. O gece çıktığı kişi, ortak arkadaşları vasıtasıyla tanıştığı, Oskar adında bir avukattı. Oskar zeki, düşünceli, cana yakın ve çekiciydi. Aslında, olası bir erkek arkadaş olarak bakıldığında, daha iyi özelliklere sahip başka biri düşünülemezdi.

Ama Maria kişisel alanının ihlal edildiğini her hissedişinde geri çekilmişti. Bıçaklandığı günden beri her seferinde aynı şey tekrar ediyordu. Her randevuda. Patronu Fabel bu durumdan haberdar değildi; Maria, Fabel'in bunu öğrenmesine izin veremezdi. Bunun polis memuru olarak verimliliğini etkilemesi gibi bir tehlikenin gerçekten de var olduğunu o da biliyordu. Ve onu bıçaklayan orospu çocuğu ondan ne almış olursa olsun, kariyerini elinden alamayacaktı. Werner şu anda Olsen'in saldırısının etkilerinden kurtulmak için hastalık izninde olduğundan, Maria, Fabel'in iki numaralı tek memuru haline gelmişti. Ve Maria onu yüzüstü bırakmayacaktı. Onu yüzüstü *bırakamazdı*.

Ancak içinde bir yerlerde, insafsızca yanan karanlık bir korku ateşi vardı: işler o noktaya geldiğine ne olacaktı? Bir kez daha tehlikeli bir saldırganla karşı karşıya kalınca ne yapacaktı, ki Maria eninde sonunda bunun olacağından emindi. Bir daha gerektiği gibi karşılık vermeyi başarabilecek miydi?

Bu arada, her yeni randevuyla birlikte, bir erkekle yakınlaşma tehdidinin getirdiği paniği bastırması gerekiyordu. Oskar, akşamı alenen ve sıkıntı verecek kadar erken sayılmayan bir saatte bitirebilecekleri vakit nihayet gelene kadar kibarca davranmıştı. Onu arabayla evine kadar götürmüş ve apartmanın kapısında bırakmıştı. Maria iyi geceler dilerken hafifçe öpüşmüşlerdi: Maria bir kahve içmesi için onu içeri davet etmemişti ve Oskar'ın da bunun beklemeyişi apaçık ortadaydı.

Maria ceketini çıkardı ve anahtarlarını kapının yanında duran tahta kâseye attı. Ne yaptığıнын farkında olmadan elleri elbisesinin omuz askıları üzerinde dolandı, göğsüne, göğüs kemiğinin hemen altına doğru indi ve parmakları elbisesinin ipeğini ovaladı. İnce ipeğin üzerinden hiçbir şey hissedemiyor olmasına rağmen, orada olduğunu biliyordu. Yarasının. Bıçağı karın boşluğuna gömdüğünde, adamın üzerinde bıraktığı izin.

Kapının çalınması Maria'nın olduğu yerde hafifçe sıçramasına neden oldu. Sonra sinirli bir şekilde iç geçirdi. Oskar. Oysa mesajı aldığını düşünmüştü. Açmadan önce kapının zincirini yerine taktı. Gelenin Oskar olmadığını görünce neredeyse hayal kırıklığına uğradı. Emniyet zincirini yerinden çıkarıp Anna Wolff ve Henk Hermann'ı içeri almak için kapıyı sonuna kadar açtı.

“Neler oluyor?” diye sordu, ama bu arada, görev tabancası SIG-Sauer'in durduğu, kapının yanındaki dolabın çekmecesine doğru uzanmıştı bile.

“Edebiyat düşkününü dostumuz yine boş durmamış. Bu seferki kurban bir erkek. Bu defa Sternschanzen Park'ta –parktaki su kulesinin altında.”

“Fabel'e haber verdiniz mi?”

“Evet. Ama o Ostfriesland'da. Bana seni hemen olay mahalline götürmemi ve çalışmaya başlamamızı söyledi. O da şu an geri dönüyor, daha sonra bizimle Präsidium'da buluşacak.” Anna, Maria'nın bir elinde SIG-Sauer'i, birdenbire tabancanın kılıfını nereye takacağını bulamamış gibi siyah gece elbisesine bakmakta olduğunu görünce gülümsedi. “Güzel elbise. Sen üzerini değiştirene kadar bekleriz.”

Maria gülümseyerek teşekkür etti ve yatak odasına doğru yürüdü.

“Oh, Maria,” dedi Anna, “bu seferki çok tatlı –bizim orospu çocuğu, adamın gözlerini çıkarmış.”

Schutzpolizei ve SpuSi olay yeri inceleme ekibi, cinayet mahal-

linden elli metre öteye çoktan beyaz bir perde bariyer çekmişti. Cesedin kendisi de ikinci bir olay yeri bariyeriyle korumaya alınmıştı. Olay yeri ark lambalarıyla aydınlatılmıştı ve lambaları besleyen seyyar jeneratör arka planda vızıldıyordu. Sternschanzen Park, popülerliği giderek artan bu bölgeye taşınan, sınıf atlama çabasındaki genç aileler ile karanlık bastıktan sonra parka musallat olan uyuşturucu satıcıları ve müptelaları arasında bir savaş alanı olmaya devam ediyordu. Bu gece, ark lambalarının aydınlattığı ağaçlar olay yerinin üzerinde tehditkâr bir biçimde yükseliyor, ağaçların arkasında, kırmızı tuğladan Wasserturm⁸⁵ gecenin içine doğru uzanıyordu. Maria bunun, Winterhude Stadtpark'ta, başlangıçta gene bir su kulesi olan Planetarium'un gölgesinde gördüğü bir önceki ölüm sahnesiyle neredeyse aynı olduğunu fark etti. Katil onlara bir şey anlatmaya çalışıyordu. Maria, Fabel'in bir psikopatın sapkın dilini yorumlama becerisini paylaşmadığı için lanet okudu.

Görev başındaki SpuSi olay yeri inceleme ekibinin başı Brauner değil, Maria'nın daha önce hiç karşılaşmadığı daha genç bir adamdı. Maria bu gecenin "vekiler" gecesi olduğu düşüncesini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Ellerinde lateks eldivenler, ayaklarında olay yeri inceleme galoşlarıyla koruma altındaki olay mahalline girerken, o ve SpuSi ekibinin başı birbirlerini başlarıyla resmi bir şekilde selamladılar ve adam kendini Grueber olarak tanıttı. Arkasında koyu renk iri gözlerinin parladığı gözlükleri vardı; yüksek ve kalın kaşlarının üzerine düşen kopkoyu saçları ve soluk teniyle neredeyse bir oğlan çocuğu görüntüsüne sahipti. Maria ona içinden "Harry Potter" adını taktı.

Koruma altındaki alanın ortasında bir adam yatıyordu; açık gri takım elbisesi, beyaz gömleği ve altın rengi kravatıyla buraya bir cenaze levazımatçısı tarafından yerleştirilmiş gibiydi. Elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuş ve aralarına kalın bir tutam sarı saç yerleştirilmişti, aynı Laura von Klosterstadt'ın elleri arasına bırakılan gül gibi. Maria, kavuşturulmuş ellerin altında, beyaz gömlekte koyu kırmızı bir leke olduğunu görebiliyordu.

Gözler gitmişti. Morarmış gözkapakları göz çukurlarının üzerine sarkıyor, ama onları tam kapatamıyordu. Önceden gözlerin olduğu yerin etrafında kabuk bağlamış kan vardı, ama Maria'nın beklediği kadar fazla değildi. Maria gözsüz yüzün kendisini çektiğini hissetti. Gözlerin yerinden çıkarılması, insanlığı da alıp götürmüş gibiydi. Gözleri kapalı halde yatıyor olsa bile, cesette in-

sana özgü bir şeyler kalmış olurdu.

“Vurulmuş mu?” diye sordu Grueber’e, ellerin altındaki kan lekesini işaret ederek. Bir boğuşmayı ya da çılgınca bir bıçaklı saldırıyı düşündürecek başka hiçbir belirgin yara izi görünmüyordu.

“Henüz incelemedim,” dedi, olay yeri inceleme ekibinin şefi Grueber; cesedin etrafından dolaşıp yanı başına diz çöktü. “Kurşun olabilir, ya da tek bir bıçak darbesi. Ama gözleri çıkaran her neyse, keskin bir şey değilmiş. Benim tahminim katilin başparmaklarıyla dışarı zorlandıkları. Gerçekten de ‘elleriyle çalışan’ bir katiliniz var.” Ayağa kalktı ve Maria’ya doğru döndü. “Kurbanın otuz beş kırk yaşlarında, besbelli erkek, bir metre yetmiş yedi boyunda, ve yetmiş beş kilo dolayında olduğunu söyleyebilirim. Burun ve ağız civarında kılcal damar tahribatının yanı sıra boyunda da açıkça görülen boğulma travması var, sonuç olarak, ölüm nedeni buymuş gibi görünüyor.”

“Gözler. Ölümünden önce mi, sonra mı?”

“Şu an için söylemek güç, fakat görece az miktarda kan olması ölümünden sonra ya da ölüm anından hemen önce yapıldığını düşündürüyor. Gerçi çok fazla kan olması da beklenmezdi ya.”

Anna Wolff, Henk Hermann’la birlikte tentenin altına gelmişti. Gözsüz yüze bakan Anna irkilmmişti. Hermann cesedin yanına diz çöktü.

“Bahse girerim ki, tahliller bunun Laura von Klosterstadt’ın saçının kayıp kısmı olduğunu ispatlayacak.” Grueber’e döndü. “Elleri kıpırdatmamızın bir sakıncası var mı? Tahminimce, birinin altında katilimizden bir mesaj bulacağız.”

“Ben hallederim,” dedi Grueber. “Dediğim gibi, katiliniz ‘elleriyle çalışıyor’ Belki de kurban da ellerini kullanarak karşılık vermiştir. Tırnaklarının içinde deri hücreleri bulabiliriz.” Bir eli dikkatle kaldırdı ve hafifçe yana bıraktı, sonra saçı çıkarıp bir delil torbasına yerleştirdi. İkinci eli kaldırdı. Altında, sarı bir not kâğıdı duruyordu.

“İşte,” dedi Hermann. Grueber bir cımbızla aldığı pusulayı şeffaf bir delil torbasına koydu. Torbayı Hermann’a uzattı, o da ark lambasının ışığına tutarak nota göz attı. *Rapunzel, Rapunzel, Lass mir dein Haar herunter.* Yazı gene ufak ve sıkı ve aynı kırmızı mürekkeple yazılmıştı.

“Rapunzel, Rapunzel, saçlarını aşağıya sarkıt,” diye okudu Hermann yüksek sesle.

“Muhteşem,” dedi Maria. “Demek dördüncüyü de becerdi.”

“Beşinciyi,” dedi Anna, “Paula Ehlers’i de sayarsan.”

Grueber bir düğmeyi dikkatle çözerek gömleğin önünü inceledi ve altındaki yaraya baktı. Başını iki yana salladı. “Garip... ateş edilmemiş. Tek bir bıçak yarası gibi görünüyor. Neden kendini savunmamış ki?”

“Peki ya gözler?” dedi Henk Hermann. “Adamımız artık hatıra da topluyor galiba.”

“Hayır,” dedi Maria, gözlerini kaldırıp su kulesine doğru bakarak. “Onları hatıra olarak almadı. Bu–” hafif bir baş hareketiyle cesedi işaret etti “–prensi temsil ediyor. Rapunzel masalında, prenses, cadı üvey annesi tarafından bir kuleye kapatılır. Cadı, Rapunzel ile prensin gizli gizli buluştuklarını öğrenince, prensi oyuna getirir ve kuleden düşen prens gözlerine dikenlerin saplanmasıyla kör olur.”

Anna ve Henk etkilenmiş bir yüzle ona baktılar.

Maria acı acı gülümsedi. “Masalları bir tek Fabel okumuyor...”

Fabel Präsidium’a gelene kadar, Sternschanzen Park’taki gözleri çıkarılmış adamın kimliği saptanmış –Bernd Ungerer, Otten- sen’den bir catering ekipmanı satıcısı– cesedin ve olay yerinin fotoğrafları basılarak soruşturma panosuna asılmıştı. Fabel cep telefonundan Maria’yı aramış ve Petra Maas, Hans Rödger ve Nor- derstedt KriPo’sundan memur Klatt da dahil olmak üzere bütün ekibi toplamasını istemişti.

Mordkommission’un ana ofisinde bir araya geldiklerinde saat sabahın ikisiydi. Herkes yorgunluk, adrenalin ve kahveden oluş- an aynı kokteylin etkisi altındaymış gibi görünüyordu. O anki halinden daha diri ve hevesli görünmesi mümkün olmayan, eki- bin en yeni üyesi Henk Hermann dışında herkes.

Maria kurban hakkında bildikleri her şeyin ve o ana kadarki olay yeri bulgularının detayları üzerinden geçtikten sonra, Fabel olay panosunu taramaya başladı. Von Klosterstadt cinayet mahal- linin ve Sternschanzen Park fotoğrafları arasında defalarca gidip geldikten sonra, Naturpark Hamburger Berge’den ve Martha Schmidt’in Blankenese sahilindeki cesedinden alınmış diğer suç mahalli görüntülerini inceledi. Hiç bitmeyecek gibi gelen bir ses- sizliğin ardından ekibine döndü.

“Katilimiz bize bir şey anlatmaya çalışıyor,” dedi en sonunda. “Ne olduğunu çıkaramıyordum, ama su kuleleri anlamamı sağla- dı. Cinayetleri birbiriyle ilişkilendiriyor. Sadece Grimm masalı te- masıyla değil. Bize bir sonraki adımının ne olacağını da söylü- yor... ya da en azından bu konuda ipuçları bırakıyor.” Martha

Schmidt'in resimlerine doğru yürüdü, elini ölü kızın resminin üzerine vurdu. "Hep Paula Ehlers'i öldürdüğünden şüphelendik. Eh, ben artık buna ikna oldum. Martha Schmidt için değiştirilen çocuk hikâyesini kullanmasının nedeni buydu. Martha'yı seçti, çünkü Paula Ehlers'e çok benziyordu ve ölümünü Grimm masallarından 'Değiştirilen Çocuk'la ilişkilendirdi... bize, bulmadığımız bir ceset olduğunu göstermek için. Martha'nın yüzünü Paula'yı öldürdüğünü duyuran bir afiş olarak kullandı." Fabel durdu ve elini başka bir resmin üzerine koydu: Martha'nın bulunduğu Elbstrand kumsalını genel hatlarıyla gösteren bir fotoğraftı bu. "Ama itirafları sadece geçmişe dönük değildi, gelecekte de haber veriyordu." Fabel fotoğrafın arka planını işaret etti, Blankenese terasları kıyıdan dik bir açıyla yükseliyordu. Ağaçların ve çalılıkların üstünden çıkıntı yapan bir yapı görölüyordu. "Burası Laura von Klosterstadt'ın villasına eklenmiş yüzme havuzu. Laura'yı kurban olarak çoktan seçmişti ve Martha'nın cesedine Laura'nın evini görecektir şekilde poz verdirdi. Laura çoktan onun Uyuyan Güzel'iydi, 'yeraltı insanları'nın değiştirilen çocuğu zavalı Martha gibilerden tecrit edilmişti -zenginliği ve sosyal mevkiisiyle onun üzerine yükseltilmişti." Fabel panonun von Klosterstadt cinayeti bölümüne doğru ilerledi. "Ve burada, iki Grimm masalında yer alan bir ikonun altında poz verdirilmiş bir kurbanımız var. Burada metaforlarını karıştırıyor, ama kontrollü bir biçimde. Winterhuder Stadtpark'taki Planetarium, Rapunzel'in kulesi ve Uyuyan Güzel'in şatosu olarak ikili bir rol oynuyor..." Laura von Klosterstadt'ın saçının kesik halde görüldüğü yakın çekim fotoğrafa doğru yürüdü. "Sonra da, Laura'nın saçlarını bir sonraki kurbanının avucuna yerleştiriyor ve Rapunzel hikâyesine uyması için kurbanın gözlerini oyuyor."

"Peki ya Hamburger Berge'deki ikili cinayet? Onların bağlantısı ne?" diye sordu Anna.

Fabel düşünceli bir şekilde çenesini ovaladı. "Bağlantı mekânla sınırlı olabilir. İki cinayet, bir yer: iki karakter, bir hikâye. Bağlantı hikâyenin kendisi, 'Hänsel ve Gretel'. Ama ben böyle olduğunu sanmıyorum. Evvela, Naturpark'taki cinayetlerin diğerlerinden ayrı olduğunu düşünmüştüm; Olsen'in bunları cinsel kışkırtıcı nedeniyle işlediğini. Fakat bu da değil. Naturpark cinayetlerinin tek bir eylem olduğunu ve cinayetlerin biriyle ya da diğerleriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum -ama şu ana kadar ki cinayetlerle değil. Bağlantı, henüz işlenmemiş bir cinayetle ve inanıyorum ki, şimdiye kadar tanık olduğumuz bir ya da daha faz-

la cinayetle de ayrıca bağlantısı olacak –bir başka masal ilişkisi. Ve içimde, göreceğimiz bu bağlantının kayıp gözlerle alakalı bir şey olacağına dair bir his var.”

Brifingden sonra, Fabel tek başına ofisinde oturdu. Tek ışık kaynağı, masasının üzerine parlak bir daire düşüren masa lambasıydı. Fabel soruşturma panosundaki bilgileri, kendine ait daha kişisel yorumları da ekleyerek kopyalamış olduğu çizim defterini bu ışık havuzuna yerleştirdi.

Diğer her şey kapatılmıştı. Tüm bilinci bu küçük, parlak odak üzerine yoğunlaşmıştı. Fabel son cinayetin detaylarını defterine ekledi. İlerleyen günlerde bu en yeni kurban hakkında daha fazla ayrıntı ortaya çıkacaktı, ama şimdilik, Bernd Ungerer’in merkezi Frankfurt’ta bulunan bir catering ekipmanları firması için çalışan, kırk iki yaşında bir satıcı olduğunu biliyorlardı. Anlaşıldığı kadarıyla, Ungerer firmanın Hamburg ve Kuzey Almanya’daki tek satış temsilcisiydi. Evliydi, üç çocuğu vardı ve Ottensen’de yaşamaktaydı. Fabel kâğıda yazmış olduğu yalın gerçeklere baktı: orta yaşlı bir satıcı nasıl bir dünyada kalbinden bıçaklanarak ve gözleri çıkarılarak hayata veda etmişti?

Fabel isimleri, yerleri, yorumları birbirine bağlayan siyah keçeli kalem notları ve kırmızı keçeli kalem çizgileriyle dolu parlak beyaz kâğıda uzun uzun ve dikkatle baktı. Soruşturmasının garip formüllerini yazmaya başladı: Paula Ehlers + Martha Schmidt = *Değiştirilen Çocuk*; “alt tabakadan” Martha Schmidt + “üst tabakadan” Laura von Klosterstadt = *Değiştirilen Çocuk/Uyuyan Güzeli*. Hanna Grün + Markus Schiller = *Hänsel ve Gretel*; Bernd Ungerer + Laura von Klosterstadt = *Rapunzel*.

En az bir tane eksik denklem vardı. Bir şeyler çıkarabilmeyi isteyerek sayfaya baktı. Grün/Schiller + Bernd Ungerer? = ? yazdı. Bunun üzerini çizip Grün/Schiller + ? = ?; Ungerer + ? = ? yazdı. Ne kadar dikkatli bakarsa baksın, sayfa daha fazlasını vermedi reddediyordu. Bir kaygının midesini sıkıca kavradığını hissetti: henüz orada olmayan parçalar yeni ölümler şeklinde gelecekti. Fabel’in resmin tamamını görmedeki yetersizliğinin bedelini, başka birileri korkuyla, acıyla ve hayatlarıyla ödemek zorunda kalacaktı.

Olsen. Fendrich. Weiss. Burada başka bir denklem daha mı vardı? Fabel tek bir katil olduğunu düşünerek hata mı yapıyordu? Olsen artı Fendrich, Weiss ya da başka biri miydi? Masanın çekmecesini açtı ve Weiss’ın kitabının bir nüshasını çıkardı. *Die*

Märchenstrasse'yi baştan sona okumuştı; ama şimdi dikkatini yoğunlaştırdığı özel bir şey vardı. Weiss bir bölüme *Rapunzel* başlığını koymuştu. Anlatım yine, hayali bir şekilde detaylandırılmış Jacob Grimm'in ağzındandı.

Bu hikâyelerin her birinde olduğu gibi Rapunzel'de de, İyilik ve Kötülük öğeleri berrak bir şekilde anlatılmış, Yaratılış ve Hayat, Yıkım ve Ölüm güçleri birbirine bağlanmıştır. Bu kadim fabl ve hikâyelerde, kökenlerinin sadece yazılı olmayan pagan geçmişimizde değil, tabiatın en temel öğelerinin ilk anlatımlarında yattığını düşündürecek tema benzerlikleriyle karşılaştım. Bu hikâyelerin bazılarının henüz şekillenmeye başlayan halleri, hakikaten de dünya üzerindeki sayımızın az olduğu yerlerde ve zamanlarda, bazı ilk insan topluluklarının derinliklerinde yatıyor olmalı. Böyle olmasa, Kül Kedisi hikâyesinin sadece bütün Avrupa'da değil Çin'de de neredeyse aynı biçimlerde var olmasını nasıl açıklayabiliriz?

Bu temel güçler içinde en sık insan formu verilenin, en cömert ve en yıkıcı haliyle Doğa olduğunu gördüm. Anne. Anneliğe ve doğaya ait güçler sık sık birbirine benzer görülmüş ve eski halk hikâyelerinde ve fabllarda Anne figürü ikisini de temsil ediyor. Doğa hayat veriyor, büyütüyor, destek oluyor; ama aynı zamanda hiddet ve zalimliğe de muktedir. Doğanın bu ikili karakteri, bu hikâyelerde Anneliğin ikili (eğer hikâyede Büyükanne motifi varsa bazen de üçlü) temsiliyle çözümlenmiş. Hikâyelerde Anne'nin kendisinin tasviri var, sıklıkla vicdanı, evi, iyi ve sağlıklı olan her şeyi temsil ediyor: anne Güvenlik ve Koruma demek; destek oluyor ve sıkıntılardan kurtarıyor; Hayat veriyor. Buna karşılık Üvey Anne figürü, genellikle normal annelik dürtülerinin inkârını temsil etmek için kullanılıyor. Hänsel ve Gretel'i ormanda bırakmak için kocasını ikna eden Üvey Anne; Pamuk Prenses'in ölümünü isteyen, kıskançlık ve kibre yenik düşmüş Üvey Anne. Ayrıca kötü kalpli Cadı kılığında Rapunzel'i kaçırp işkence edenin de Üvey Anne olduğunu görüyoruz.

Lübeck şehrinde, Frau X diye adlandıracağım güzel ve zengin bir dul vardı. Frau X çocuk doğurmamıştı, ama son kocasının önceki bir evliliğinden olan kızı Imogen'e bakıyordu. Imogen de annesi kadar güzeldi, ama tabii ki, annesinin her gün yitirdiği bir zenginliğe sahipti: gençlik. Bu noktada açıkça ifade etmeliyim ki, ne benim ne de herhangi birinin, Frau X'in Imogen'i kıskandığına ya da ona karşı herhangi bir kötü niyet taşıdığına inanmamız için en ufak bir gerekçemiz yok. Hakikaten de, Frau X vesayeti altındaki çocukla en çok ilgilenen ve ona en büyük şefkati gösteren kişi gibi görünüyor ve çocuğa san-

ki kendi kızımıymış gibi davranıyordu. Ama bu önemli bir şey değil: masallardaki en yaygın motiflerden biri olan güzel bir üvey anneyi ve kızı bulmuş olmam kâfiydi. Imogen'in saçları koyu renk olmadığı için onu Pamuk Prenses'i yeniden canlandırmak için kullanamazdım. Ama onun büyük gurur duyduğuna inandığım parlak sarı saçları vardı. Rapunzel'imi bulmuştum! Ne Frau X'le ne de Imogen'le beni gelecekte suçlu duruma düşürebilecek bir temasta bulunmadığımdan emin oldum ve yeniden canlandırmamı hayata geçirmek için planlar yapmaya koyuldum.

Takip eden aylarda, seyahatlerim esnasında, asılsız uykusuzluk şikâyetleriyle farklı hekimleri ziyaret ederek azar azar topladığım, büyük miktarlarda afyon ruhu edinmiştim. Yine hedefimin hareketlerini not ettim ve saldırmak için en uygun zamanı seçtim. Imogen her gün kasabanın kuzeyindeki ağaçlık parkta yürüyüş yapıyordu. Terbiye görmüş genç bir hanım olarak, refakatinde her zaman bir kadın oluyordu. Imogen'e eşlik edenin kimliğini ne biliyor, ne de buna aldırmıyordum, ama güzel kadınların kendi güzellikleriyle tezat yaratması için her zaman seçtikleri o çirkin, sıkıcı kadınlardan biriydi. Saçma sapan şapkası yüzünden, refakatçiden nefret ettiğimi fark ettim: sadece hatlarının çirkinliğini azalttığına dair yanlış bir inanç sonucu seçtiğini farz edebileceğim, gülünç derecede neşe saçan bir başlıktı.

Yürüyüş yolunun genişlediği ve iki yürüyüşçünün bir an için parktaki diğer kişilerin görüş alanından çıktığı bir yer vardı (tam da o gün iç karartıcı gökyüzü pek çok kişiyi gezintiye çıkmaktan caydırmıştı) ve burası tesadüf eseri tamamen ağaçlarca gizlenmiş bir çıkışa imkân tanıyordu. Kadınlara arkadan yaklaştım ve belli bir zevkle, pelerinin içine gizlediğim ağır bir demir çubuğu refakatçinin gülünç bir şekilde süslü kafasına doğru savurdum. Imogen'i kontrol altına almak için öyle büyük bir acele içerisindeydim ki, refakatçinin gülünç şapkasını ezilmiş kafatasının içine gömen hareketimin verdiği hazzın sadece çok küçük bir kısmını tadabilmiştim. Ama Imogen çılgık atmaya başladı ve çenesine sıkı bir yumruk indirmeye mecbur kaldım. Bu beni oldukça endişelendirdi, çünkü güzelliğine gelecek herhangi bir zarar canlandırmamın başarısını tehlikeye atardı. Onu yerden kaldırdım ve sadece göz önünde olmamaya yetecek kadar uzağa, ağaçların arasına taşıdım. Sonra ölü refakatçiyi de ormana sürükledim. Çirkin kafasının etrafında bir kan gölü meydana gelmişti ve başlığı parçalanmış kafatasından ayrılınca taşlara kan bulaştı ve dışarıya gri madde aktı. Kadını göz önünden çekerken kötü bir lanet okuduğumu kabul etmekten dolayı büyük utanç içerisindeyim. Üzerinde bolca yaprak bulunan birkaç dal alıp pisliği temizlemeye çalışmak için geri dön-

düm, ama bu, lekenin daha da yayılmasına neden olmaktan başka bir işe yaramadı. Refakatçinin cesedinin –büyük ihtimalle çok kısa bir süre içerisinde– bulunmasını engelleyemeyeceğimi biliyordum, ama bu beni endişelendirmiyordu: üstesinden gelmem gereken iş, Imogen’i hızlı bir şekilde, fark edilmeden parktan çıkarmaktı. Ormanın öteki ucunda iki tekerlekli bir at arabası bırakmıştım. Imogen’i omzuma aldım ve yükümün ve arazinin el verdiğince çabuk bir şekilde taşıdım. Onu arabaya yerleştirdiğini sırada Imogen kıpırdanmaya başlamış olduğu için boğazından aşağı bir parça afyon ruhu tıkarak sakinleşmesini sağladım.

Bir faytoncu kılığındaydım ve Imogen’i arabanın içinde bağladık-tan sonra, arabanın tepesine tırmanıp telaşsız hareketlerle olay yerinden ayrıldım. Onu kimseye görünmeden kaçırmayı başarmıştım. Refakatçinin cesedinin korktuğum gibi birkaç dakika içinde değil de, aynı gün epeyce ileri saatlerde, kayıp hanımların selametinden endişe eden kasaba halkının giriştiği bir arama sırasında bulunmuş olması, gerçekten de büyük bir şanstı.

Gizlenme ihtiyacının doğacağını önceden kestirdiğim için, kardeşimin Lübeck’teki evinden başka bir yer ayarlamıştın: şehrin yakınında küçük bir ev. Hava karardıktan sonra, bundan böyle “Rapunzel” olarak anmamın uygun olacağı Imogen’i sarmalayıp eve götürdüm ve bodruma taşıdım. Onu bodrumda sıkı bir şekilde bağladım, bir parça afyon ruhu yutturdum ve yokluğumda çığlıklarıyla yoldan geçen birinin dikkatini çekecek kadar kendine gelirse diye ağzını tıkadım.

Sonra enfes bir “direkt von der Jagd”⁸⁶ geyik eti yemek için kardeşime gittim. Bizzat “daha yeni avdan dönmüş” biriyken, “daha yeni avlanmış” bir eti tüketme fikrinin bir an için beni keyiflendirmesine izin verdim. Yine de, sürekle avımın sunduğu cömert bedeni düşününce, erkekçe bir rahatsızlık hissettim ve bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Eve döndüğümde, güzel Rapunzel’imin uykudan uyanmış olduğunu gördüm. Rapunzel mi, Uyuyan Güzel mi? Bu tereddüdü daha önce de yaşamıştım: bunlar ayrı hikâyeler olmaktan çok, esas itibarıyla birer çeşitlemeydi. Her ikisinde de, kardeşim hikâyeyi bir şekilde “medenileştirmemiz” için ısrar etmiş, Uyuyan Güzel’i bir öpücükle uyandırmıştık. Bulduğumuz orijinal hikâyede, aslında kız yüzyıllık derin uykusunda bir prens tarafından değil, uykudayken onunla defalarca cinsel ilişkiye giren, evli bir kral tarafından bulunuyordu. Kızın büyü-lü uykusundan uyanması, ancak ikiz çocuklarını doğurduktan ve bu

86. Daha yeni avlanmış.

çocuklardan birinin meme emmeye çalışırken kızın başparmağında-ki kıymığı emerek çıkarmasından sonra oluyordu. Yine, Rapunzel hikâyesinde, kulesindeki genç prenses, daha sonraki versiyonların inna ettiği kadar namuslu değildi, aynı bizim kaydettiğimiz versiyonda da öyle olmadığı gibi. Prensle olan gizli randevularından sonra Rapunzel'in iki çocukla ortaya çıkışı üzerine de yine bir perde çekildi. Burada, Hristiyanlık değerlerinin daha az ya da hiç etkili olmadığı, daha eski bir zamana ait bir ahlak anlayışı yatar. Gerek Rapunzel, gerek Uyuyan Güzel, orijinallerinde, evlilik dışı ilişkiler sonucu çocuk sahibi olmuşlardır...

Fabel kitabı bıraktı. Heinz Schnauber'in Laura von Klosterstadt'in gizli tutulan hamileliği ve kürtajı hakkında söylediklerini hatırladı. Katil ister masalların otantik, özgün versiyonlarını, ister Weiss'in kitabını takip ediyor olsun, bu, kızın kurban olmaya "uygunluğunu" artıyordu. Ama bu çok sıkı korunan bir sır: katil bunu biliyorsa, o zaman von Klosterstadt ailesi hakkında yakinen bilgi sahibi olmalıydı. Ya da çocuğun babasıydı. Fabel okumaya devam etti.

Fablin aslına sadık kalmaya özen gösteriyordum, bu yüzden Rapunzel'immin ırzına geçmeye mecbur kalacaktım, ama ancak uyuduktan sonra. Yalvaran gözlerle bana baktı; bu onu özellikle iticileştirmişti. Ağzındaki tıkacı çıkardığımda hayatını bağışlamam için yalvarmaya başladı. İyi terbiye görmüş bir kadın olarak, hayatta kalmasını sağlayacak olsa seve seve teslim edeceğimi hissettiğim iffeti için yalvarmayı seçmemiş olmasını ilginç buldum. Ona biraz daha afyon ruhu içirdim ve yüzünün güzelliği, sakinliği ve biçimi eski haline döndü. Giysilerini çıkardığımda vücudunun güzelliği başımı döndürdü ve o uyurken birçok kereler bedeninin keyfine vardığımı itiraf ediyorum. Sonra ipek bir yastığı nazıkçe yüzünün üzerine yerleştirdim. Hayatta kalmak için tatsız son çırpınışlar olmadı ve ruhunu teslim etti.

Fabel, bu sefer von Klosterstadt'in otopsi raporunu çıkarmak için bir kez daha kitabı elinden bıraktı: cinsel travmaya dair herhangi bir işaret olmadığı gibi, Laura'nın bir süredir cinsellik yaşamamış olabileceğine işaret eden belirtiler vardı. Fabel *Die Märchenstrasse*'ye döndü.

Ertesi gece parka döndüm ve Rapunzel'imi dekor kulenin altına, tam ortaya yatırdım. Ay parıl parıl parlıyor ve güzelliğini aydınlatıyordu. Ay ışığında beyaz altın gibi ışıldayan parlak saçlarını taradım. Ra-

punzel'imi orada bıraktım, başkaları bulsun ve eski öyküleri hatırlasın diye.

Canlandırmamın tamamlandığına karar vermiş ve oldukça tatmin olmuşum. Birkaç gün sonra Frau X'in, üvey kızının ölümündeki rolüyle ilgili söylenti ve yorumların hedefi haline geldiğinin ortaya çıkması, harikulade ve memnuniyet verici bir sürpriz oldu. Bu öyle bir şüpheydi ki –herhangi bir resmi şüphe duyulmuyor olmasına rağmen– sadece Lübeck'in seçkinleri arasındaki sosyal konumunu tamamen mahvetmekle kalmamıştı; kadın sokağa çıktığında, çoğu kez sıradan insanların alaycı sözleriyle de saldırıya uğruyordu. Sadece köylü takımının önyargılarının değil, bu eski hikâyelerin temelindeki hakikatin de, sözüm ona uygar dünyada yaşadığının kanıtı.

Fabel kitabı kapatıp bir elini, geçişme yoluyla daha fazlasını öğrenmeyi beklermiş gibi kapağın üzerinde bıraktı. Yayınevinin ticari ürünü olan, elinin altındaki parlak kapağın ötesini, kitabın yaratılma anını düşündü. Aydınlığı yutan kitabı üzerinde çalışan Weiss'ın tehditkâr cüssesinin dizüstü bilgisayarının üzerine eğilişini, kapkara gözlerinin parlamışını hayal etti. Weiss kâğıt üzerinde seri cinayetlerini işlerken sessiz bir hırıltıda yakalanmış olan, büyük ihtimalle Weiss'ın akıl hastası kardeşi tarafından yapılmış kurt/kurt adam heykelini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Ayağa kalktı ve Jaeger ceketini üzerine geçirip masa lambasını kapattı. Hamburg, çalışma odasının penceresinden ona göz kırpyordu. Orada, diğerleri geceyi keşfederken uyumakta olan bir buçuk milyon insan vardı. Yakında. Fabel bir sonraki cinayetin yakında işleneceğini biliyordu.

19 nisan pazartesi, 11.00: Altes Land, Hamburg'un kuzeybatısı

Fabel bekledi.

Çok az uyumanın verdiği o neredeyse akşamdan kalmışlık duygusunu hissetmeye başlıyordu. Keşke sabah erkenden Norddeich'tan Hamburg'a arabayla dönmek zorunda olmasaydı. Susanne Gabi ve annesiyle birlikte kalmaya, izninin son iki gününün tadını çıkarıp çarşamba günü trenle dönmeye karar vermişti.

Katil hepsinin sınırlarını zorluyordu. Artık birbiriyle bağlantılı öyle çok cinayetle ilgilenmek, öyle çok olay yeri verisini incelemek ve sorgu yapmak zorundaydılar ki, Fabel, Ungerer cinayeti soruşturmasının tüm sorumluluğunu Maria'ya devretmişti. Bu kolayca almış olduğu bir karar değildi. Maria'ya ekibinin diğer tüm üyelerinden, hatta belki Werner'den bile daha fazla değer veriyordu. Maria hem hızlı, hem de ayrıntıları gözden kaçırmayan, metodik bir yaklaşıma sahip, şaşırtıcı derecede zeki bir kadındı. Ama Fabel onun böyle bir görev için hazır olduğuna hâlâ ikna olmamıştı. Maria fiziksel açıdan formdaydı. Kendisine, psikolojik açıdan sağlıklı olduğunu gösteren bir rapor bile verilmişti. Resmi olarak. Ama Fabel Maria'nın gözlerinde daha önce görmediği bir şey görebiliyordu. Ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu, ama bu canını sıkmaktaydı.

Ne yazık ki, o an için, Ungerer dosyasını Maria'ya devretmekten başka çaresi yoktu. Yapılan pek çok fedakârlık vardı: Anna, yaralı bacağına sürtünen bir şey olursa acıyla buruşturduğu yüzünü artık gizleyemiyor olmasına rağmen göreve dönmüştü; Hermann, tam bir KriPo eğitimi almamış olmasına rağmen Mordkommission'da tam zamanlı olarak çalışıyordu; ve Fabel, soruşturmaya destek olmaları için iki Cinsel Suçlar Masası komiserini ekibine almak zorunda kalmıştı.

Fabel hâlâ bekliyordu. Arabasını Altes Land'a sürerken tahmin etmiş olabileceği iki şey vardı: bunlardan ilki, von Klosterstadt'ların kapılarını kendileri açacak türden insanlar olmadıkları, ikincisi ise onu bekletecekleriydi. Buraya son gelişinde, Laura'nın ölümünün tazeliği huzura hemen kabul edilmesini sağlamıştı. Bu kez, kapıyı açan mavi iş elbiseleri içindeki kâhya onu yirmi dakikadır beklemekte olduğu bir kabul salonuna almıştı. En fazla yarım saat bekleyecekti. Sonra gidip onları aramaya başlayacaktı.

Margarethe von Klosterstadt, Fabel'in son ziyaretinde alındığı salonun kapısında belirdi. Kapıları arkasından kapattı: bu görüşmenin kabul salonunda gerçekleşeceği belli olmuştu. Fabel ayağa kalkıp kadınla el sıkıştı. Kadın kibar bir şekilde gülümsedi ve onu beklettiği için özür diledi; hem gülümsemesi, hem de özrü samimiyetten uzaktı. Frau von Klosterstadt ince belini öne çıkaran lacivert bir tayyör giymişti. Krem rengi, yüksek topuklu, pahalı ayakkabıları baldırlarındaki kasların gerilmesine neden oluyordu ve Fabel kadını cinsel açıdan ne kadar da çekici bulduğu düşüncesini bir kez daha aklından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kadın ona oturmasını işaret etti, kendi de geçip yanına oturdu.

"Sizin için ne yapabilirim, Herr Kriminalhauptkommissar?"

"Frau von Klosterstadt, size karşı açık olmalıyım. Bu soruşturmada kızınızın ölümünün bir seri katilin işi olduğu sonucuna varmamıza neden olan unsurlar var. Katil bir ruh hastası. Sapıkça, çarpık bir bakış açısına sahip. Bu bakış açısının bir kısmı, kurbanlarının hayatlarına ilişkin ayrıntıların –bize uzak ya da önemsiz görünebilecek detaylar– özel anlamlar kazanması sonucunu doğuruyor."

Margarethe von Klosterstadt mükemmel biçimde şekil verilmiş kaşlarından birini soru sorarcasına kaldırdı, ancak Fabel kadının buzlu gözlerinde sabırlı bir kibarlıktan fazla bir şey göremedi. Fabel devam etmeden önce bir an durdu.

"Size kızınızın hamileliğini ve sonrasında geçirdiği kürtajı sormak zorundayım, Frau von Klosterstadt."

Sabırlı kibarlık soluk mavi gözlerden silindi, gözlerin derinlerinde bir yerde bir kutup fırtınası kopar gibi oldu, ama patlamadı.

"Böylesine yakışsız bir soru sormanıza neden olan nedir, sorabilir miyim, Herr Kriminalhauptkommissar?"

"Laura'nın kürtaj olduğunu kabul ediyor musunuz?" diye sordu Fabel. Kadın cevap vermedi, ama sabit bakışlarını Fabel'inkilerden ayırmadı. "Bakin, Frau von Klosterstadt, bu meselelerle olabildiğince ketum bir şekilde ilgilenmek için elimden geleni yap-

maya çabalıyorum ve bana karşı açık olursanız işimi kolaylaştırmış olursunuz. Beni buna mecbur bırakırsanız, hakikati öğrenene kadar aile meselelerinizi didik didik etmem için gerekli her türlü izni çıkarırım. Bu da pek hoş olmaz tabii. Ve olan biteni pek çok kişi öğrenir.”

Kutup fırtınası şimdi iyice şiddetlenmişti ve Margarethe von Klosterstadt'ın gözlerinden dışarı taşmaya çalışıyordu. Ama sonra dindi. Kadının yüz ifadesi, kusursuz duruşu, sesi değişmemişti, fakat teslim olmuştu. Buna alışkın olmadığı her halinden belliydi. “Laura'nın yirmi birinci yaş gününden hemen önceydi. Onu Hammond Kliniği'ne gönderdik. Londra'da özel bir kliniğe.”

“Yaş gününden ne kadar önce?”

“Bir hafta ya da öyle bir şey.”

“Öyleyse tam on yıl önceydi?” Fabel'in sorusu daha çok kendineydi. Bir yıldönümü. “Baba kimdi?”

Kadının duruşunda neredeyse fark edilemeyecek kadar ufak bir gerilme olmuştu. Sonra dudaklarında bir gülümseme titreşti.

“Bu gerçekten gerekli mi, Herr Fabel? Tüm bu detaylara girmek zorunda mıyız?”

“Korkarım öyle, Frau von Klosterstadt. Ağzımı kapalı tutacağıma söz veriyorum.”

“Pekâlâ. Adı Kranz'dı. Bir fotoğrafçıydı. Daha doğrusu, Laura'nın kariyer lansmanını yapan moda fotoğrafçısı Pietro Moldari'nin asistanıydı. O zamanlar önemsiz biriydi, ama sanırım o günden bugüne epey mesafe kaydetti.”

“Leo Kranz mı?” Fabel bu ismi hemen tanımıştı. Ama adamın adını moda çekimlerinden hatırlamıyordu. Kranz son beş yıl içinde dünyanın en tehlikeli savaş bölgelerinde çalışmış, saygın bir foto muhabiriydi. Margarethe von Klosterstadt Fabel'in yüzündeki şaşkınlığı görmüştü.

“Basında çalışmak için moda fotoğrafçılığını bıraktı.”

“Laura onunla hiç görüştü mü? Daha sonra, yani.”

“Hayır. Özellikle yakın bir ilişki içinde olduklarını sanmıyorum. Talihsiz bir... olaydı... ve ikisi de bunu geride bıraktı.”

Acaba? diye düşündü Fabel. Laura'nın Blankenese'deki çıplak, yalnız villasını hatırladı. Laura von Klosterstadt'ın üzüntüsünün bir kısmını bile olsun geride bıraktığından şüpheliydi.

“Kürtajı kimler biliyordu?” diye sordu.

Margarethe von Klosterstadt bir an cevap vermedi. Sessizce Fabel'e baktı. Bu bakışa, Fabel'i rahatsız etmeye yetecek, ama kendisine meydan okumasına neden olmayacak kadar küçümse-

me katmayı başarmıştı bir şekilde. Fabel boş boş, her zaman bu küstah kendini beğenmişlik düzeyine ulaşmaya çalışan patolog Möller'i düşündü: karşılaştırılacak olursa, Möller bu konuda beceriksiz bir amatörken, Frau von Klosterstadt dünya çapında bir usta sayılırdı. Fabel kadının hizmetçiler üzerinde pratik yapıp yapmadığını merak etti.

"Aile meselelerimize ait detayları dış dünyayla paylaşmak gibi bir alışkanlığımız yoktur, Herr Fabel. Ve eminim ki Herr Kranz da bu olayın herkes tarafından bilinmesini hiçbir şekilde istemiyor. Söylediğim gibi, bu bir aile meselesiydi ve aile içinde kaldı."

"Yani Hubert biliyordu?"

Buz gibi bir sessizlik daha, sonra: "Bunun gerekli olduğunu düşünmedim. Laura'nın ona söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Ama korkarım, aralarında hiçbir zaman bir kardeş yakınlığı olmadı. Laura her zaman mesafeliydi. Geçimsizdi."

Fabel ifadesiz bir yüzle bakmaya devam etti. Bu ailede el üstünde tutulan çocuğun kim olduğu açıktı. Heinz Schnauber'ın Hubert'ten küçümsemeyle bahsedişini hatırladı. Artık iki nokta açıklık kazanmıştı: birincisi, Heinz Schnauber Laura için gerçekten de aile yerine konulabilecek en yakın kişiydi; ikincisi, bu görüşmeden başka bir şey çıkmayacaktı. Hiçbir şey çıkmayacaktı, çünkü bir kez daha, sorularını bir anneye değil bir tanıdığa yöneltiyordu. Margarethe von Klosterstadt'a baktı: zarif, klasik anlamda güzel ve yaşın sadece cinsel cazibesini artırır gibi görüldüğü kadınlardandı. Fabel gözünün önüne vaktinden evvel yaşlanmış, zaman zaman fahişelik yapan ve düzenli olarak uyuşturucu kullanan, teni ve saçları solmuş Ulrike Schmidt'in görüntüsünü getirdi. İki kadın birbirinden öylesine farklıydı ki ayrı türlere mensup olabilirlerdi. Ama onları birleştiren bir şey vardı: kendi kızları hakkındaki derin bilgisizlikleri.

Fabel arabasına doğru yürürken donuk ve ağır bir şeyi de beraberinde sürüklüyordu: kurşun gibi, kasvetli bir hüzündü bu. Dönüp tekrar büyük, kusursuz eve baktı ve küçük bir kızın burada büyüdüğünü düşündü. Tecrit edilmiş halde. Gerçek bir aile duygusundan kesinlikle yoksun olarak. Fabel kızın sırf Elbe'nin Blankenese kıyısının tepelerindeki kendi hapishanesini kurmak için bu yaldızlı hapishaneden nasıl kaçtığını düşündü.

Fabel Laura'nın katilinin, masal prensesi için ondan daha uygun bir seçim yapamayacağını kabul etmek zorundaydı. Ve katilinin, bir noktada, kızla bir tür teması olduğundan artık emindi.

19 nisan pazartesi, 13.15: Ottensen, Hamburg

Fabel son kurban Bernd Ungerer'in karısıyla görüşme işini Maria'ya vermişti. Ve kadın adamın karısı olmaya devam ediyor olacaktı, dul eşi değil. Maria acısı yeni yanmış deri kadar taze biriyile görüşeceğini biliyordu; yeni, anlamsız, ama hiç değişmeyecek bir gerçeklikle uzlaşmak için mücadele eden biri.

Ingrid Ungerer'in gözleri, Maria oraya varmadan önce dökmüş olduğu gözyaşlarından kızarıp şişmişti. Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Bir sertlik. Maria'yı oturma odasına aldı; odada onlardan başka kimse yoktu, ama Maria üst kattaki odadan gelen boğuk sesleri duyabiliyordu.

"Kız kardeşim," diye açıkladı Ingrid. "Bana yardımcı olmak için çocuklarla ilgileniyor. Lütfen... oturun."

Duvarda çam ağacından bir raf uzanıyordu. Üzeri, aile evlerinin ayırt edici özelliği olan, karmakarışık bir kitap, CD, biblo ve fotoğraf yığınıyla doluydu. Maria fotoğrafların çoğunda, Ingrid'in ve saçları parkta bulunan ölü adamın saçlarından daha açık, daha gri olmasına rağmen Ingrid'in kocası Bernd olduğunu tahmin ettiği bir adamın bulunduğunu fark etti. Ve, tabii ki, parktaki adamın aksine, resimdeki adamın fotoğraf makinesine bakan gözleri vardı. Fotoğrafların hepsinde iki de oğlan çocuğu görülüyordu, ikisinin de saçları ve gözleri annelerinininki gibi koyuydu. Bu tür fotoğraflardaki tüm aileler gibi, hepsi de mutluydu. Ingrid'in gülümsemesi doğal ve rahat görünüyordu, ama Maria karşısında duran kadına baktığında, mutluluğun artık Ingrid Ungerer için sonsuza dek yabancı bir kavram haline gelmiş olduğunu fark etti; ve bunun bir süredir böyle olduğunu hissetti. Bernd Ungerer de fotoğraf makinesine gülümsüyordu. Bu gülümseme de gerçekten mutlu gibiydi. Hoşnut gibi.

“Onu ne zaman görebileceğim?” Ingrid Ungerer’in yüzünde zorlama, ruhsuz bir soğukkanlılık ifadesi vardı.

“Frau Ungerer...” Maria sandalyesinde öne eğildi. “Sizi, kocanızın size sıkıntı verebilecek bazı... yaralar... almış olduğu konusunda uyarmak zorundayım. Bence en iyisi—”

“Ne tür yaralar?” diye Maria’nın sözünü kesti Ingrid. “Nasıl öldürülmüş?”

“Söyleyebileceğimiz kadarıyla, kocanız bıçaklanmış.” Maria durakladı. “Bakın, Frau Ungerer, kocanızı öldüren kişi kesinlikle ruh sağlığı bozuk biri. Korkarım, kocanızın gözlerini çıkarmış. Gerçekten çok üzgünüm.”

Ingrid’in yüzündeki ifade olduğu gibi kaldı, ama Maria kadının konuşurken titrediğini fark etti.

“Birinin kocası mıymış? Ya da erkek arkadaşı?”

“Korkarım, ne demek istediğinizi anlamıyorum, Frau Ungerer.”

“Kocam başka bir kadınla mı yakalanmış? Onu yakalayan kışkanç bir koca mıymış? Bunu bilirim gözlerle ilgili meseleyi anlayabilirim. Her zaman başka kadınlara bakardı. Her zaman.”

Maria dikkatle Ingrid Ungerer’i inceledi. Dikkat çekmeyecek bir güzelliği vardı, orta boylu, yapılı ve kestane rengi kısa saçlıydı. Hoş bir yüzdü, ama ilgi çekecek bir yüz değildi; ama dikkat edince, ifadesinin gerisinde sürekli bir hüznün gizlendiği görülüyordu. Maria bunun yerleşmiş bir hüznün olduğunu görebiliyordu; Ingrid’in yeni kederine geçici olarak yer açmış, ama kendi kiracılığı çok daha uzun bir süredir devam eden ve artık süreklilik kazanmış olan bir melankoli.

“Kocanız başka kadınlarla mı görüşüyordu?” diye sordu Maria.

Ingrid acı güldü. “Seksten hoşlanır mısınız?” Bu soruyu saatin kaç olduğunu sorar gibi sormuştu. Maria, doğal olarak, afallamış görünüyordu, ama bu soru Frau Ungerer’in amaçladığından daha derin bir yere dokunmuştu. Neyse ki, kadın Maria’nın cevap vermesini beklemedi. “Ben hoşlanırdım. Ben çok tensel bir insanımdır. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz, bir süre evli kaldıktan sonra, tutkunun nasıl giderek kaybolduğunu, çocukların sizi nasıl yorduğunu ve seks dürtünüzü nasıl da öldürdüğünü...”

“Üzgünüm, bilmiyorum. Ben evli değilim.”

“Ama bir erkek arkadaşınız var?”

“Şu an için yok.” Maria düz bir sesle cevap vermişti. Hayatının bir yabancıyla tartışmak istediği alanlarından biri değildi bu; bu yabancı matem acısı yaşayan bir kadın olsa bile.

“Bernd’le evlendikten bir süre sonra bazı şeyler coşkusu

kaybetti. Hep olduğu gibi. Dürüst olmam gerekirse, benim için biraz fazla durgundu, ancak Bernd'in fazlasıyla çaba gerektiren bir işi vardı ve eve geldiğinde çoğu zaman ölü gibi yorgun oluyordu. Ama o harikulade bir kocaydı, Frau Klee. Sadık, destek olan, şefkatli ve muhteşem bir baba." Ingrid el çantasından bir tomar anahtar alıp ayağa kalktı. "Size bir şey göstermek istiyorum." Maria'yı kemerli bir kapıdan geçirip koridora çıkardı, sonra da merdivenlerden aşağı indirdi. Bodruma indiklerinde ışıkları açtı. Burası, normal bir evin oturma ya da misafir odasında kendine yer bulamayan eşyalardan oluşan bildik koleksiyonla doluydu: bisikletler, ambalaj kutuları, kışlık botlar. Ingrid elini üzerine yerleştirdiği, ama açmak için hiçbir çaba göstermediği büyük bir sandığın önünde durmuştu.

"Yaklaşık altı ay kadar önce başladı. Bernd daha... dikkatli olmuştu, diyelim. Başlangıçta mutluydum, ama bir aşırı uçtan diğere gitmiş gibiydik. Her gece sevişiyorduk. Bazı geceler iki kez. Her geçen gün biraz daha... *acilleşiyordu*, sanırım. Sonra artık sevişiyormuşuz gibi değil de, benimle işini görüyor gibi olmaya başladı, sanki ben orada değildim. Ve bir gece, havamda olmadığımı söylediğimde..." Ingrid devam etmedi. Elindeki anahtarlara baktı ve sanki bir tespihin boncuklarıymış gibi, beceriksiz hareketlerle içlerinden birini aramaya başladı. "Benim havamda olup olmadığımı takmadığını o gece son derece açık bir şekilde ortaya koydu."

Maria elini Ingrid'in koluna koydu, ama kadının hafifçe geri çekildiğini hissetti. "Diğer kadınlardan işte o geceden sonra haberdar olmaya başladım. O zamanlar başka bir şirkette çalışıyordu. Yıllardır aynı yerde çalışıyordu, ve aniden şimdi çalıştığı firmaya geçmek zorunda kalmıştı..." Kadın kendine kızmış gibi başını iki yana salladı ve sözünü düzeltti. "Yani, şimdiye kadar çalıştığı firmaya demek istemiştim. Eski şirketindeki kadınlardan birkaçının onun hakkında şikâyetle bulunduğunu, yakın bir zamana kadar bilmiyordum."

"Üzgünüm, Frau Ungerer. Demek bu yüzden katilin kıskanç bir koca olabileceğini düşündünüz? Durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Kocanızın, daha önce de birbiriyle hiçbir bağlantısı olmayan kişileri öldüren biri tarafından katledildiğine inanmak için nedenlerimiz var."

Ingrid Ungerer boş boş Maria'ya baktı, sonra söylediklerini duymamış gibi devam etti. "Son altı ayda benim bildiğim yarım düzine kadın vardı. Ve onu reddeden daha nicesi. Utanması yok-

tu. Bu iş yüzünden kendini... veya beni ya da çocukları utanç içinde bırakıyor olması hiçbir şekilde umurunda değilmiş gibiydi." Bir kez daha küçük, acı kahkahasını attı. "Ve beni kendi halime bırakacak gibi de görünmüyordu. Diğer tüm kadınlarla birlikte olduğu süre boyunca yine onun için icraata devam etmek zorundaydım. Doymak bilmez biri olmuştu."

Çantasından çıkarmış olduğu anahtarları aldı, sandığın kilidini açtı ve kapağını kaldırarak içindekileri gösterdi. Sandığın içi ağzına kadar porno ürünleriyle doluydu. Hard pornografi: dergiler, videolar, DVD'ler. "Bana asla buraya gelmememi söylemişti. Eğer kendim için neyin iyi olduğunu biliyorsam, asla bu sandığı açmamam." Kadın yalvarır gibi Maria'ya baktı. "Neden yaptı bunu? Neden beni tehdit etti? Daha önce asla tehdit etmemişti beni." Başıyla sandığın içindekileri işaret etti. "Yukarıdaki bilgisayarında daha fazlası var. Bunu anlayabiliyor musunuz? Neden böyle değişsin ki? Şefkatli, sevgi dolu bir adam neden bir hayvana dönüşsün? Herkes biliyordu. Beni bu kadar üzen de bu işte. Komşular ve arkadaşlar gülümser ve benimle çene çalarlardı, benim için üzülüklerini ya da pis detaylardan daha fazlasını öğrenmeye çalıştıklarını görürdüm. Pek arkadaşımız da kalmamıştı. Tanıdığımız bütün çiftlerle aramız açılmıştı, çünkü Bernd hep kadını baştan çıkarmaya çalışıyordu. İşyerindeki insanlar bile dalga geçiyordu bununla... ona bir lakap takmışlardı. Anlaşıldığı kadarıyla, müşterileri de. Size söylüyorum, Frau Klee, öldürülmesinin son zamanlardaki davranış tarzıyla ilgili olmadığına inanmama imkân yok."

Ingrid sandığı kapatıp kilitledi ve tekrar yukarıdaki salona çıktılar. Maria dikkatini toplayıp Ingrid'den kocasının geçen hafta boyunca yaptıklarıyla ilgili detayları öğrenmeye çalıştı. Ama adamın hareketlerine yoğunlaştıkça, bodrumdaki kilitli sandıktan, bu gizli hayattan daha fazla rahatsız oldu. Her durumda, bu zorlu ve sonuç vermeyecek bir çabaydı, çünkü ani şehvet düşkünlüğüyle birlikte, Ungerer'in giderek daha ketum ve savunmacı birine dönüştüğü anlaşıldı. "Müşterilerle birlikte olacağını" söyleyerek akşamları daha sık dışarı çıkıyordu; öldürüldüğü gece de bir toplantısı olduğunu söylemişti. O gece dönmediğinde, Ingrid endişelenmemişti. Sinirliydi, ama endişeli değildi: Bernd'in bütün gece dışarıda kalması oldukça sıradan bir olaydı. Ingrid'in bulunduğu gizlenmiş kredi kartı slipleri vardı, ama kadın hiçbir yorumda bulunmadan onları bulduğu yerde bırakmıştı. Tüm slipler St. Pauli'deki eskort ajanslarına, kulüplere ve saunalara aitti.

"Bernd'de yanlış giden bir şeyler olduğu kesindi," diye açıkla-

dı Ingrid. “Başka biri olmuştu. Halinde tavrında başka gariplikler de vardı. Bazen eve gelir ve evin kötü koktuğundan şikâyet ederdi. Asla kokmazdı, ama sırf onu mutlu etmek için, o gün temizlik yapmış olsam bile evi yeniden baştan aşağı siler süpürürdüm. Sonra da, onun deyişiyle ‘ödülümü’ alırdım. Bir tür depresyon yaşadığını düşünüyor olduğum için aile doktorumuza gitmeyi önerdim, ama Bernd hiçbir şekilde kabul etmedi.”

“Öyleyse davranışları hakkında herhangi bir profesyonelden görüş almadınız?”

“Yok, aldım. Herr Doktor Gärten’e bizzat gittim. Ona olanları anlattım. Bana ‘satyriasis’ denen bir rahatsızlık olduğunu söyledi –nemfomaninin erkeklerde görülen şekliymiş. Bernd için çok endişeli olduğunu söyledi ve ona görünmesini istedi, ama Bernd’e onun haberi olmadan tek başıma doktora gittiğimi söylediğimde... biliyorsunuz işte, işler iyice *tatsızlaşmaya* başladı.”

İki kadın bir süre sessizce oturdular. Sonra Maria, Ingrid’in ne tür yardımlar alabileceğini açıklamaya başladı ve ilerleyen gün ve haftalarda takip edilecek prosedürlerin üzerinden geçti. Sonra, gitmek için kalktı. Ingrid Ungerer’e veda etmek ve taziyelerini yinlemek için döndüğünde neredeyse kapıya gelmişti.

“Size son bir soru sorabilir miyim, Frau Ungerer?”

Ingrid cansız bir halde başını salladı.

“İş arkadaşlarının ve müşterilerinin ona bir lakap taktıklarını söylemiştiniz. Neydi bu?”

Ingrid Ungerer’in gözleri yaşlarla dolmuştu. “Mavi Sakal. Kocama böyle diyorlardı... Mavi Sakal.”

19 nisan pazartesi, 15.00: Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

Hemşireler çok memnundular. Bu çok ince bir düşünceydi –kahvelerinin yanında yemeleri için en leziz pastalarla dolu koca bir kutu getirmiş olması. Oberschwester ve tüm personeline, anne-me gösterdikleri harikulade ihtimam için küçük bir “teşekkür”, diye açıklamıştı adam. Ne kadar da kibardı. Ne kadar da düşünceli.

Neredeyse yarım saattir Chefarzt⁸⁷ Herr Doktor Schell’le birlikte, içerideydi. Doktor Schell bir kez daha, eve çıktıktan sonra annesinin bakımında dikkat edilmesi gereken noktaların üzerinden geçmekteydi. Sosyal hizmetlerin, hasta annesiyle paylaşmak için hazırladığı daire hakkındaki raporu Schell’in eline ulaşmıştı. Rapora göre, ev en yüksek standartlarda donatılmıştı ve doktor, annesine mümkün olan en iyi bakımı sağlamak için gösterdiği özen nedeniyle ona iltifat etti.

Doktorun ofisinden çıktığında, koca adam gözlerinin içi gülererek hemşirelerin durduğu yere doğru baktı. Annesini eve götürüyor olmaktan dolayı öyle açık bir memnuniyet içerisindeydi ki. Başhemşire, kendini bir kez daha, nankör çocuklarından herhangi birinin onun yaşlılığında bunun dörtte biri kadar çaba göstermeyeceğinden şüphelenirken buldu.

Adam yine yaşlı kadının yatağının yanı başında oturuyordu, sandalyesini iyice yaklaştırmış, sınırlı, onlara özel, zehirli dünyalarına çekilmişti.

“Biliyor musun, *Mutti*? Bu haftanın sonunda birlikte olacağız. Sadece ikimiz. Bu harika, değil mi? Endişe etmem gereken tek şey, bölge hemşiresinin nasıl olduğumuza bakmak için yapacağı ziyaret olacak. Ama bunu da halledebilirim. Hayır, hemşire uğradığında katiyen problem çıkmayacak. Biliyorsun, bir sürü eşyayla donattığım şu harikulade, küçük apartman dairesi var. Ama o

87. Klinik şefi doktor.

eşyaları asla kullanmayacağız –çünkü orada neredeyse hiç kalmayacağız, değil mi, *Mutti*? Biliyorum ki sen de eski evimizde olmayı çok daha fazla tercih edersin, öyle değil mi?”

Yaşlı kadın her zamanki gibi hareket etmeden, âciz bir halde yatıyordu.

“Geçen gün ne buldum, biliyor musun, anne? Senin eski Speel-deel⁸⁸ kostümünü. Senin için ne kadar önemliydi, hatırlıyor musun? Geleneksel Alman şarkı ve dans gelenekleri. Bunun işe yarayacağı bir şey bulabilirim sanırım.” Durakladı. “Sana okumamı ister misin, *Mutti*? Sana Grimm hikâyeleri okumamı ister misin? Eve gittiğimizde okuyacağım. Sürekli. Eskisi gibi. Evde izin verdiğin yegâne kitapların İncil ve Grimm Kardeşler’in masalları olduğunu hatırlıyor musun? Tanrı ve Almanya. Evimizde bunlardan başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktu...” Durakladı. Sonra, sesi kısık, kötücül bir fısıldamaya dönüştü. “Canımı çok yaktın, *Mutti*. Canımı öyle çok yaktın ki bazen öleceğimi düşünürdüm. Beni çok kötü döver ve değersiz olduğumu söyler dururdun. Bir hiç olduğumu. Asla durmazdın. Gençken de büyüdükten sonra da, bana işe yaramaz olduğumu söylerdin. Başka hiç kimsenin sevgisine layık olmadığımı. Asla uzun soluklu bir ilişki kuramama nedenimin bu olduğunu söylerdin.” Fısıltısı tıslamaya dönüştü. “Ama, yanıldın, seni yaşlı orospu. Dayaktan canımı çıkarırken, hep yalnız olduğumu sanırdın. Değildik. Her zaman oradaydı. Märchenbruder’im⁸⁹ hep yanımdaydı. Görünmezdi. Çok, çok uzun bir süre konuşmadı. Sonra onu duydum. Ben onu duydum; sen duydum. Beni senin dayaklarından o kurtardı. Bana hikâyelerin kelimelerini verdi. Yeni bir dünya açtı. Harikulade, parıltılı bir dünya. Gerçeğe uygun bir dünya. Ve sonra gerçek sanatımı buldum, onun yardımıyla. Şu kız. Oğlunun hapse girmesinin yaratacağı skandalı, yüzkarasından korktuğun için gömmeme yardım etmek zorunda kaldığın kız. Beni kontrol edebileceğini sanmıştın. Ama o daha güçlüydü... asla hayal edemeyeceğin kadar *güçlü*.”

Sandalyesinin arkasına yaslandı ve kadının vücudunu baştan aşağı inceledi. Konuştuğunda, sesi artık bir fısıltı olmamasına rağmen ruhsuz, soğuk ve tehditkârdı.

“Sen benim başyapıtım olacaksın, anne. Şaheserim. Yaptığım diğer her şeyden çok, sana yaptıklarımın dolaylı hatırlanacağı.”

⁸⁸. Kuzey Almanya’da yerel dil ve kıyafetlerle oyunlar sergileyen, halk dansları gösterileri sunan folklor cemiyeti.

⁸⁹. Jacob Grimm’in ölümünden sonra hazırladığı methiyede kardeşi Wilhelm Grimm için kullandığı, “masal kardeşi” anlamına gelen sözcük.

19 nisan pazartesi, öğlen: Polizeipräsidium, Hamburg

Werner'in başının yan tarafındaki bandaj küçüktü ve yüzünün bir yanı artık şiş değildi, ama yara alanının çevresinde hâlâ bir parça morluk vardı. Fabel, Mordkommission'dan dışarı çıkmaması ve sahadaki ekibin topladığı bulguların işlenmesine ve düzenlenmesine yardımcı olması koşuluyla işe dönmesine izin vermişti. Ve çalışma saatlerini kısıtlaması koşuluyla. Werner'in metodik yaklaşımı, Weiss'in teorilerinin yol açtığı tuhaf yazışmaların ve e-maillerin gözden geçirilmesi için idealdi. O ana kadar, bu karışıklığın içinden çıkmaya çalışmak, Hans Rödger ve Petra Maas'ın elini kolunu bağlamıştı. Ve bu iş, doğası gereği, ortaya kontrol edilmesi gereken bir sürü kaçık çıkarmıştı ve yapılmayı bekleyen sorgular dağ gibi yığılmaktaydı.

Aslında Fabel, Anna gibi Werner'in de ekibe döndüğünü görmekten memnundu. Yine de, yaralı iki memurunun zamanundan önce göreve dönmesine izin vermiş olduğu için kendini sorumlu hissediyordu. Bu soruşturma bittikten sonra, Anna ve Werner için fazladan bir ücretli izin pazarlığı yapıp bunu telafi etmeye karar verdi.

Werner'i soruşturma panosunun yanına götürdü. O ana kadar düş kırıklığı yaratan soruşturmadaki ilerlemeleri ya da eksiklikleri hızlıca aktardı. Fabel, Laura von Klosterstadt cinayetiyle ortaya çıkan medya ilgisini kendi lehine kullanmaya mecbur kalmıştı: Olsen'in fotoğrafı şimdi haber bültenlerinde ve gazetelerde, Hamburg polisinin cinayetler hakkında sorgulamak istediği kişi olarak geçiyordu. Laura von Klosterstadt'la on yıl önce birlikte olan fotoğrafçı Leo Kranz'la konuşma işini Anna ile Henk Hermann'a vermişti: ancak Kranz görevdeydi ve Irak'taki İngiliz-Amerikan işgali üzerinde çalışıyordu. Kranz'ın ofisi, cinayetlerin

işlendiği süre boyunca adamın Ortadoğu'da olduğunu teyit edebilmişti. Fabel konuşmasına, Werner'in teşvikiyle gerçekleştirdiği, Weiss'la olan görüşmesini anlatarak devam etti ve Fendrich'in soruşturmanın kenarında kaldığını açıkladı.

"Fendrich konusunda beni en çok rahatsız eden şey," dedi, "annesinin altı ay önce ölmüş olması. Susanne katilin psikolojik profilini çıkarırken, birinci ve ikinci cinayet arasındaki aranın, bu sürenin sonunda hayatını kaybetmiş anne ya da eş gibi baskın bir kişiliğin katil üzerindeki dizginleyici etkisine işaret edebileceğini söylemişti."

"Bilmiyorum, Jan." Werner yakındaki bir masanın sandalyelerinden birini soruşturma panosuna bakacak şekilde döndürüp oturdu. Yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. Fabel ilk kez, Werner'in yaşlanmakta olduğunu fark etti. "Fendrich en azından iki kez çok sıkı bir şekilde sorguya çekildi. Uymuyor. Şu Weiss denen herifin söyledikleri hiç hoşuma gitmiyor, gerçi. Sence, karşımızda yine bir yüksek rahip ile çömezi mi var? Weiss düğmeye basıyor, Olsen de cinayetleri işliyor? Ne de olsa, daha önce de böyle şeylerle karşılaştık."

"Olabilir." Fabel üzerine tüm resimlerin ve zaman çizelgelerinin iğnelenmiş olduğu soruşturma panosuna baktı. "Ama Olsen sana saldırdığında masallardan mı, yoksa Weiss'ın uyduruk edebi teorilerinden mi esinlendi?"

Werner güldü. "Belki de fazla zorluyoruz. Belki de, aramamız gereken kişi duvarları ekmekten, çatısı pastadan yapılma bir evde yaşayan biri."

Fabel neşesiz bir şekilde gülümsedi, ancak aklına bir şey takılmıştı. Pastadan bir ev. Omuz silktili. "Haklı olabilirsin. Fazla zorlamak konusunda yani. Belki de adamımız Olsen'dir. Onu kısa zamanda köşeye kıştıracağımızı umalım."

Fabel'in dileği yerine geldiğinde saat öğlenden sonra üç sularıydı. Bir Schupo birimi, Olsen'in tarifine uyan birinin limana tepeden bakan, kullanılmayan bir binaya girerken görüldüğünü bildirmişti. Üniformalı polis memurları duruma müdahale etmeyecek ve binayı gözetim altına almaları için sivil giyimli bir MEK birimini çağırarak kadar sağduyu sahibiydi. Haber Mordkommission'a bomba gibi düşmüştü. Fabel görev emirlerini vermeden önce herkesi sakinleştirmek zorunda kaldı.

"Dinleyin, millet. Bu ganimet bize ait. MEK komutanına tutuklamayı *bizim* yapacağımızı söyledim bile. Onu biz yakalayacağız.

Başka hiç kimse değil.” Karşısındaki Maria’ya baktı; her zamanki gibi, kadının yüzünde anlaşılması zor bir ifade vardı, ama kararlı bir şekilde başını sallayarak Fabel’i onayladı. “Oraya vardığımızda ne yapacağımıza karar veririz. Olsen’i canlı ve konuşabilecek halde istiyorum. Anlaşıldı mı? O halde, gidelim.”

Fabel, siyah deri ceketini sırtına geçirip ekibin geri kalanıyla birlikte harekete geçen Werner’i yolundan çevirmek zorunda kaldı.

“Sadece izlemek için?” dedi Werner, uysal bir şekilde gülümseyerek. “Lütfen, Jan, bu orospu çocuğu kafamı yadı. Tek istediğim yakalanışını görmek.”

“Pekâlâ, ama seni bıraktığım yerden kılmıdamayacaksın. Bu işte iki numaram Maria.”

Burası bir zamanlar bir emekçi mahallesi idi. Hafen’deki işçilerin evlerine döndüğü, ailelerin yaşadığı, çocukların oynadığı bir yer. Ancak şimdi bomboş bir halde duruyor, Hamburg’un eski işçi sınıfı mahallelerinin tümünü ele geçirir gibi olan karşı konulamaz kentsel dönüşüm ve seçkinleştirme güçlerini bekliyordu. Hamburg’un trendy *Schickeria*’sına⁹⁰ ev sahipliği yapan, Fabel’in sevgili Pöseldorf’u bile, Hamburg’da ziyaret edilecek en gözde bölgelerden birine dönüştürüldüğü 1960’lara kadar, Arme Leute Gegend –yoksul insanların bölgesi– olarak bilinirdi.

Ne var ki, limanın aşağısındaki bu bölge henüz böyle bir cazibe kazanmamıştı. Mimari açıdan, arnavutkaldırım sokakları ve çok kiracılı koca binalarıyla zamanda donmuş kalmış gibiydi. XXI. yüzyılın yegâne saldırısı, binaların dış görünüşünü bozan çirkin graffitilerde ve geçip giden bir şilebin, çok kiracılı ucuz apartmanlar arasındaki boşluklardan seçilebilen sessiz ve hantal formunda görülüyordu. Bütün memurlar gergindi.

Olsen’in görüldüğü bina Hafenstrasse Genossenschaft’ın kıyısında yer alıyordu; burası, Hamburg’un 1995 Aralık’ından bu yana “Alternatives am Elbufer” isimli bir kiracılar komününün mülkiyetinde ve yönetiminde olan bir bölgesiydi. Politik ve sosyal açıdan, şehrin bu bölgesi kelimenin tam anlamıyla bir savaş alanıydı.

1981 sonbaharında, Hafenstrasse ve Bernhardt-Nocht-Strasse boyunca uzanan apartman blokları sahipsiz binalara izinsiz yerleşenler tarafından sistematik bir şekilde işgal edilmişti. O zaman Innensenator olan Alfons Pawelczyk, polise işgalcileri çıkarma emri vermişti. Sonuç tam bir anarşi ve kargaşa olmuştu. Binalara izinsiz olarak yerleşmiş işgalcilerle Hamburg polisi arasında on yıl

süren bir savaş başlamış ve Alman TV ekranları yanan barikatların, yumruk yumruğa şiddetli sokak savaşlarının ve yüzlerce yaralı polis memuru ile işgalcinin görüntüleriyle dolmuştu. Sonunda, o zamanki Erster Bürgermeister⁹¹ Klaus von Dohnanyi koltuğundan olmuştu. Huzursuzluk ancak 1995 yılında varılan bir uzlaşma anlaşmasıyla son bulmuştu. Buna rağmen Hafenstrasse civarındaki bölge kaynamaya devam etmişti ve burası polisin önlem almadan girebileceği ve operasyon yapabileceği bir yer değildi.

İşte bu yüzden, MEK ekibi kendini, Olsen'in son kez görüldüğü köşedeki binayı bir blok geriden çevirecek şekilde konuşlandırmıştı. MEK komutanı, Fabel'i görmekten memnundu. Böyle bir bölgede, varlıklarını daha uzun bir süre gizlemeleri mümkün değildi. Fabel'e, Olsen'in binanın birinci katında olduğunu sandıklarını söyledi. Dışarıda park edilmiş duran motosiklet kesinlikle onunkiydi ve Olsen motosikletle kaçmaya kalkışrsa diye bir MEK timi gizlice gidip aracı kullanılmaz hale getirmişti. Çok kötü bir şekilde tahrip edildiği için, binanın zemin katı kullanılmıyordu. Bu durum işleri kolaylaştırıyordu. Esas olarak, binanın tek bir giriş-çıkışı vardı.

Fabel ekibini ikiye böldü. Maria Anna ile Henk Hermann'dan sorumluydu. Üçü binanın dışında güvenliği sağlayacaktı. Fabel, Hans Rödger ve Petra Maas, başka işgalcilerin sorun çıkarması ihtimaline karşı yanlarına iki MEK memurunu da alarak, Olsen'i bulmak için içeri gireceklerdi. Fabel MEK komutanından, ekibinin geri kalanını, olası herhangi bir kaçış yolunu kapatmak için Maria'ya destek olarak kullanmasını istedi.

MEK minibüsüne, Fabel'in BMW'sine ve Maria'nın arabasına dağıldılar. Arabaları burunları kapıya bakacak şekilde aynı anda binanın önüne çektiler. Maria ve ekibi saniyeler içinde arabadan inmiş ve yerlerini almışlardı. Fabel ve yanındakiler ön kapıya gittiler. İki MEK memurunun kapı balyozunu hızla çarpmasıyla çift kanatlı kapı parçalandı ve savrularak açıldı. Fabel tabancasını çekip ekibini içeri soktu. Girişte idrar kokusu ve Fabel'in ne olduğunu anlayamadığı başka bir pis koku vardı. Üst kattan, bir kargaşa yaşandığını gösteren sesler gelmekteydi. Fabel sırtını boyası kabuk kabuk dökülen açık yeşil duvara yasladı ve tabancasının namlusunu görebildiği en üst noktaya doğrultarak hızlıca ve sessizce merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. İşgalcilerin yerleşmiş olduğu dairenin kapısı açıktı ve Fabel içeri girmeden önce diğerlerinin kendisini korumaya hazır hale gelmeleri için bekledi.

91. Büyükşehir Belediye başkanı.

Gözleriyle odayı taradı. Büyük ve şaşılacak kadar aydınlıktı. Aynı zamanda boştu. Dışarıdaki caddeye bakan üç büyük pencere vardı; bu pencerelerden birinin önündeki çıkıntıda, aşağı atlamak için hazırlanmış bekleyen bir adamın şeklini fark etmek Fabel'in bir saniyesini aldı. Şekil gözden kaybolduğunda, Fabel sadece, "Olsen!" diye bağırabilmişti.

"Atladı!" diye bağırdı Fabel telsizine. "Maria, Olsen atladı!" Daha bunu söylerken, daha önce de aynı durumda kalmış olduğunu fark etti: o içeride, Maria dışarıda ve kaçan bir şüpheli.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve daireden dışarı fırlayıp merdivenleri üçer üçer inerken az kalsın Petra Maas'ı ve bir MEK me-murunu deviriyordu.

Dışarıda, Maria gördüklerine neredeyse inanamıyordu. Olsen bir kat yükseklikten sokağa atlamakla kalmamış, kendini anında toparlayarak tüm gücüyle suya doğru koşmaya da başlamıştı. Fabel'in telsizdeki bağırışlarını duyduğunda, Maria çoktan koşmaya başlamıştı. İşte. Zamanı gelmişti. Hâlâ başarıp başaramıyor olduğunu şimdi öğrenecekti. Telsizinden Hafen'e doğru gittiğini haykırırdı; Anna ve Henk'in çok uzakta olmayacaklarını biliyordu, ama Olsen'e ulaşacak ilk kişinin kendisi olacağının da farkındaydı. Ve Olsen en büyük ya da en kötü belaları aratmayacak bir tipti.

İleride, Olsen aniden, kullanılmayan başka bir binaya doğru döndü. Bu seferki, konuttan çok endüstriyel amaçlarla kullanılan bir binaydı ve Maria kendini sütunlarla dolu, büyük ve geniş bir fabrika alanında buldu. Asılı oldukları tavanda paslanmış zincir ve makaralar, bir tür ağır mühendislik geçmişinin ipuçlarını taşı-maktaydı. Olsen görünürde yoktu ve bir zamanlar ağır malzemeleri taşıdıkları belli olan muazzam iş tezgâhları, Olsen'e en azından bir düzine saklanacak yer sağlıyordu. Maria aniden durdu, SIG-Sauer'ini kılıfından çekti ve iki kolunu ileri uzatarak önünde tuttu. Kulaklarını iyice açarak, güçlü kalp atışları ve derin soluk sesleri arasından çevreyi dinledi.

"Olsen!" diye bağırdı.

Sessizlik.

"Olsen! Teslim ol. Hemen!"

Yüzünün önünde bir şeyin parlayıp bileklerine çarpmasıyla şiddetli bir acı hissetti. Tabancası elinden uçup gitmiş ve sağ bileğini sol eliyle kavrayarak iki büküm olmak zorunda kalmıştı. Maria döndü ve Olsen'in sağ tarafında, boynuna indirmeye hazır olduğu demir bir çubuğu kafasının üzerine tutarak, aşırı iri bir or-

taçağ celladı gibi durduğunu gördü. Maria donup kalmıştı. Bir an başka bir yerdeydi, elinde demir bir çubuk yerine bıçak tutan başka biriyle. Daha önce hissetmiş olduğu bütün korkuları geride bırakan bir his bedeninde dalgalandı. Soğuk bir elektrik akımı gibi hızla vücudunda aktı ve iki büküm halde kilitlenip kalmasına neden oldu. Elindeki metal parçasını savuran Olsen, derin, hayvansı bir çığlık koyuverdi ve aniden, Maria'nın korkusu başka bir şeye dönüştü. Genç kadın kendini havuza atlayan bir yüzücü gibi ileri fırlattı ve fabrikanın kirli zemininde yuvarlandı. Öfkesi ve indirmeye kalktığı darbenin şiddeti, Olsen'in dengesini bozmuştu. Maria tekrar ayağa kalkmıştı; bir ayağını savurup Olsen'in başının yan tarafına indirdi.

"Seni orospu çocuğu!" diye haykırdı Maria. Olsen ayağa kalkmaya çabalıyordu. İncinen bileğini kavrayan Maria öne doğru zıpladı ve çizmesinin tabanını adamın boynuna indirdi. Olsen'in başı öne doğru savrulup beton zemine çarptı. Acı acı inledi ve hareketleri ağırlaştı. Maria yerde silahını aradı ve bulur bulmaz sağlam eline aldı. Silahı, sırt üstü dönen Olsen'in kafasına nişanlamıştı. Olsen ellerini başının üzerine kaldırdı.

Maria bileğini inceledi. Zedelenmiş, ama kırılmamıştı ve acısı şimdiden hafiflemeye başlamıştı. Silahının namlusu adama dönük halde, yerdeki Olsen'e baktı ve tısladı.

"Çam yarması. Seni koca lanet olasıca XYY. Kadınlara vurmaya seviyorsun, değil mi, seni orospu çocuğu!" Çizmesini bir kez daha Olsen'in başının yan tarafına savurdu. Tam o sırada onlara doğru koşmakta olan Anna Wolff'u gördü.

"İyi misin, Maria?"

"Ben iyiyim." Maria gözlerini Olsen'den ayırmamıştı. Sesi gerindi. "Kadınları korkutmayı seviyorsun? Öyle mi? Onlara zarar vermek hoşuna gidiyor?" Çizmesinin topuğunu Olsen'in yanağına indirdi. Topuğu kırıldı ve Olsen'in yanağında açılan yara kanamaya başladı.

"Maria!" Anna artık Maria'nın yanındaydı ve SIG-Sauer'ini Olsen'in başına doğrultmuştu. Yanındaki Maria'ya baktı. "Maria... onu yakaladık. Yakaladık onu. Her şey yolunda. Artık bırakabilirsin." Henk Hermann da aniden yanlarında belirmişti ve Maria, Fabel'in ve diğerlerinin onlara doğru koştuğunu duyabiliyordu. Hermann, Olsen'in yanına çöktü, adamı karnının üzerine döndürdü ve kollarını arkasına kıvrarak kelepçeyi bileklerine geçirdi.

"İyi misin?" Fabel bir kolunu yavaşça Maria'nın omzuna dola-mış ve Olsen'den uzaklaştırmıştı.

Maria'nın yüzüne geniş ve sıcak bir gülümseme yayıldı. "Evet, Şef. İyiyim. Gerçekten iyiyim."

Fabel kadının omzunu sıktı. "İyi iş çıkardın, Maria. Gerçekten iyi iş çıkardın." Henk Hermann, Olsen'i sırt üstü çevirdiğinde, Fabel adamın yüzündeki derin yarayı gördü.

"Düştü, Şef," dedi Maria, yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalışarak. Bu arada, Werner ile MEK timinin geri kalanı da yanlarına gelmişti. Werner, kendi başındaki sargılara dokunarak Olsen'in hırpalanmış yüzüne baktı. Maria'ya döndü ve sırttı.

"İşte bu kadar!"

20 nisan salı, 18.00, Polizeipräsidium, Hamburg

Polislikte bazı şeyler önceden tahmin edilebilir. Olsen'in bir avukatla görüşmeden konuşmayı reddetmesi de bunlardan biriydi. Yüzündeki yaranın tedavi edilmesi için bir hastaneye götürülmüştü. Fabel tutuklanması sırasında aldığı yaralarla ilgili herhangi bir şikâyeti olup olmadığını sormuştu.

Olsen acı acı gülmüştü. "Hanımefendinin söylediği gibi, düş-tüm."

Beklenmedik olan ise, Olsen'in avukatının müvekkiliyle yaptığı yirmi dakikalık görüşmeden, adanın polisle tam bir işbirliği yapmak istediğini ve onlara vereceği son derece önemli bilgileri olduğunu bildirerek çıkmasıydı.

Fabel sorguya girmeden önce, ekibin kıdemlilerini bir araya topladı. Kirpi saçlı ve kırmızı dudaklı Anna Wolff'un üzerinde her zamanki deri ceket ve kot pantolonu vardı, ama yaralanmış bacağı ona hâlâ belirgin bir rahatsızlık veriyordu. Werner masasında oturuyordu, başındaki beyaz sargıların altındaki çürükler büyümeye devam ediyordu. Maria her zamanki zarif soğukkanlılığıyla masasına dayanmıştı, ama gri pantolon takımı yırtılmış, sağ bileği ve eli hastanede yapılan sargılarla bağlanmıştı.

"Ne haber, Şef?" diye sordu Anna.

Fabel sırtıttı. "Benimle birlikte Olsen'i sorgulamak için birinize ihtiyacım var... sadece, hanginizin sandalyesinden düşüp bir yerini kırmasının daha düşük ihtimal olduğuna karar vermeye çalışıyordum."

"Ben yaparım," dedi Maria.

"Bu şartlarda, Olsen seninle yaşadığı türden *fiziksel* bir temas yaşamadığı biriyle yardıma daha açık olabilir bence."

"Bu durumda ben de olamam," dedi Werner, acı bir ifadeyle.

“Anna?” Fabel başıyla Kommissarin Wolff’un bulunduğu tarafa doğru işaret etti.

“Memnuniyetle...”

Olsen, Anna ve Fabel’in karşısında, masanın diğer tarafında somurtarak oturuyordu. Yanında eyaletin atadığı bir Anwalt⁹² vardı: ne tuhaftır ki, cildinin renksizliğini vurgulayan, donuk gri bir takım elbise giymeyi seçmiş, ufak tefek, fare gibi bir adamdı. Boyu epeyce kısaydı ve Olsen’in cüssesinin yanında başka bir ırka mensupmuş gibi duruyordu. Olsen’in yüzü kötü bir şekilde morarmış ve şişmişti. Yanağındaki derin yarığın dikilip kapatıldığı yeri çevreleyen etler üfleyerek şişirilmiş gibi duruyordu. İlk konuşan fare adam oldu.

“Herr Kriminalhauptkommissar, Herr Olsen’le onu sorgulamak istediğiniz konu hakkında uzun uzun ve derinlemesine konuşma fırsatı buldum. İzin verin, dosdoğru konuya gireyim. Müvekkilim ne Laura von Klosterstadt’ın, ne de herhangi birinin öldürülmesinden sorumlu değil. Polislere soruşturmaları için önemli bilgiler vermek yerine kaçmış olduğunu kabul ediyor, ancak, az sonra ortaya çıkacağı gibi, ifadesinin inanılır bulunmayacağını düşünmek için geçerli nedenleri var. Ayrıca, Kriminaloberkommissar Meyer ve Kriminalkommissarin Klee’ye görev başındayken saldırmış olduğunu kabul ediyor, ancak Herr Olsen’in Frau Klee tarafından, nasıl desek, *şevkle* tutuklanması hakkında herhangi bir şikâyetle bulunmak istemediğini dikkate alarak, bu konuda biraz anlayış gösterilmesini bekliyoruz.”

“Bu kadar mı?” diye homurdandı Anna. “Bu Hulk⁹³ bozuntusunu enselemeye çalışırken üç polis memuru yaralandı; psikotik öfkesine doğrudan tanık ve hedef olmamızın yanı sıra, onu ikili cinayet mahalliyle ilişkilendiren kesin olay yeri bulgularımız var –ve tutuklanmaya vahşi bir şekilde karşı koyarken yüzü çizildi diye sizinle pazarlık etmemizi mi bekliyorsunuz cidden?”

Olsen’in avukatı yanıt vermedi, ama yalvarırcasına Fabel’e baktı.

“Pekâlâ,” dedi Fabel. “Bir de sizin söyleyeceklerinizi dinleyelim, Herr Olsen.”

Avukat başıyla onayladı. Olsen öne eğildi ve dirseklerini sorgu masasına dayadı. Hâlâ kelepçeli olan ellerini açtı. Fabel adamın

92. Avukat.

93. Zekâ seviyesi düşük ve aşırı duygusal, çok kızınca büyüyen, rengi yeşile dönen ve önünde ne var ne yoksa parçalayan bir çizgi roman kahramanı.

ellerinin ne kadar büyük ve kuvvetli olduğuna dikkat etti. Aynı Weiss'ın elleri gibi. Ama bu eller Fabel'e, o an kim olduğunu çıkaramadığı başka birini de hatırlatmıştı.

"Tamam. Birincisi, ben kimseyi öldürmedim." Olsen, Anna Wolff'a döndü. "Ve sinirime hâkim olamıyorum. Bu bir sağlık sorunu. Bir tür genetik bozukluğum var. Bazen kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Kendimi kaybediyorum."

"XYY Sendromu mu?" diye sordu Fabel.

"Her zaman başıma bir sürü bela açtı. Birileri beni sinirlendiriyor ve sinirden kafayı yiyorum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hanna Grün'nle de olan bu muydu?" diye sordu Anna. "Hanna ve Markus Schiller'le birlikteyken de mi kaybettin kendini?" Olsen cevap veremeden önce, Anna bir Schupo olay yeri zarfından bazı fotoğraflar çıkardı. Dört tanesini, iskambil kâğıtlarını dağıtırmış gibi, masanın üzerine, Olsen'in önüne yerleştirdi. Fotoğraflar Hanna Grün'n ve Markus Schiller'in cesetlerini göstermekteydi. Birlikte ve ayrı ayrı. Anna resimleri yerleştirirken, Fabel, Olsen'in yüzünü izliyordu. Adam irkilmiş ve kelepçeli elleri titremeye başlamıştı.

"Oh, lanet olsun." Olsen'in sesi titriyor gibiydi. "Oh, lanet olsun. Üzgünüm. Oh Tanrım, üzgünüm." Olsen'in gözleri dolan yaşlarla parlıyordu.

"Bize söylemek istediğin herhangi bir şey var mı, Peter?" Fabel'in sesi sakın, neredeyse yatıştırıcıydı. "Bunu neden yaptın?"

Olsen başını şiddetle iki yana salladı. Bir damla yaş gözünün köşesinden taşmış ve hızla yanağındaki yaraya doğru akıvermişti. Olsen'i ağlarken görmek rahatsız edici bir manzaraydı. Ağlıyor oluşu, devasa cüssesi ve kaba yüz hatlarıyla öylesine bağdaşmaz görünüyordu ki. "Ben yapmadım. Bunu ben yapmadım."

Anna iki resim daha çıkardı. Bunlar bot ve tekerlek izlerinin adli tıp tarafından yapılmış karşılaştırmalarıydı. "Senin botların. Senin motorun. Oradaydın. Senin yaptığına şüphe yok. Hanna'yı affedemiyordun, değil mi? Gözü yükseklerdeydi, bu yüzden, çok büyük bir yağlı maymunu, çok büyük bir cüzdanla değiştirmek istedi. Buna dayanamıyordun, değil mi?"

"Öyle kaskandım ki. Onu seviyordum, ama onun tek yaptığı beni kullanmaktı."

Anna sabırsızlıkla öne eğildi. "Onları haftalar boyu takip etmiş olmalısın. Adamın gıcır gıcır arabasında iş görmelerini izlemiş olmalısın. Gölgelelerde, ağaçların arasında saklanarak. İzleyerek ve

her ikisine de cezalarını vermek için planlar yapıp fanteziler kurarak. Haksız mıyım?”

Olsen'in koca omuzları çökmüştü. Hiçbir şey söylemeden başını salladı. Anna bir salise geçmesine bile izin vermedi.

“Sonra bunu yaptın. Sonra onlara gerçekten cezalarını verdin. Bunu anlıyorum. Gerçekten de anlıyorum, Peter. Ama ya diğerleri? Sahildeki kızı neden öldürdün? Modeli? Peki ya satıcıyı?”

Olsen avuçlarının kenarıyla gözlerini sildi. Yüzünü daha ciddi, daha kararlı bir ifade yaladı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben kimseyi öldürmedim. Hanna ve o puşt Schiller hakkında söylediğiniz her şey doğru. Onları korkutmak istemiştin. Korkudan atlarına kaçmalarını. Ama hepsi buydu.”

“Ama kendini kaptırdın, değil mi?” dedi Anna. “Sinirlerine hâkim olamadığını sen de kabul ettin. Bu senin suçun değil. Onları korkutmak istedin, ama sonunda ikisini de öldürdün. Böyle oldu, değil mi?”

Hayır, diye düşündü Fabel. Böyle olmadı. Cinayetlerde öfke ya da kontrol kaybını düşündürecek izler yoktu, önceden tasarlandıkları belli oluyordu. Fabel karşısındaki Anna'ya bir bakış attı ve genç kadın mesajı alıp isteksizce sandalyesine oturdu.

“Eğer onları öldürmediysen ya da dövme fırsatını bile yakalayamadıysan,” dedi Fabel, “o zaman üzülmene sebep ne tam olarak?”

Olsen, boğazı yarılarak açılmış Hanna Grün'nün görüntüsüne takılıp kalmış gibiydi. Bakışlarını fotoğraftan uzaklaştırmayı başarıp Fabel'e baktığında, gözleri acı ve yalvarışla doluydu. “Gördüm. Onu gördüm ve engel olmadım.”

Bir şeyler Fabel'in ensesinin karıncalanmasına neden oldu. “Ne gördün, Peter? Kimden bahsediyorsun?”

“Onları ben öldürmedim. Bunu yapan ben değilim. Bana inanmanızı beklemiyorum. İşte bu yüzden kaçtım. Şu diğer cinayetlerden bahsederken ne demek istediğinizi bile bilmiyorum. Ama evet, Hanna ve Schiller öldürüldüğü sırada oradaydım. Her şeyi gördüm. Gördüm, ama hiçbir şey yapmadım.”

“Niçin, Peter? Onların ölmesini mi istiyordun?”

“Hayır. İsa aşkına, hayır.” Gözlerini Fabel'in gözlerine kenetledi. “Korkmuştum. Dehşet içindeydim. Hareket edemiyordum. Orada olduğumu bilirse benim de peşime düşeceğini biliyordum.”

Fabel, Olsen'e baktı. Koca ellerine. Omuzlarının büyüklüğüne. Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin onu korkutabileceğini hayal etmek zordu. Ama Fabel, adamın korkmuş olduğunu söyle-

yebilirdi. Kendi hayatından. Ve şimdi tam burada, onların önünde bu korkuyu açığa vuruyordu. “Kimdi o, Peter? Onları öldüren kimdi?”

“Bilmiyorum. İri yarı bir adamdı. En az benim kadar iri, belki de daha büyük.” Yeniden Anna Wolff’a baktı. “Haklıydınız. Söylediğiniz her şey doğru. Onları izledim. Onları, altlarına yaptırmak ve Schiller’e gerçek bir yenilgi tattırmak için bekliyordum. Ama hiç kimseyi öldürmeyecektim. Bilmiyorum, belki de kendimi kaybetmiş olsam Schiller’i öldürebilirdim. Ama Hanna’yı asla. Bana ne yapmış olursa olsun. Zaten başka planlarım vardı. Schiller’in karısına söyleyecektim. Kadın adamın elini kolunu bağlayacaktı, Hanna da karısını bırakmak konusunda adamın ne kadar kararlı olduğunu görecekti. Hanna’nın kendini kullanılmış hissetmesini istedim. Bana hissettirdiklerini hissetmesini istedim.”

“Pekâlâ, Peter, bize neler olduğunu anlat.”

“Ormanda saklandım ve onları bekledim. Önce Hanna çıkageldi, sonra da adam. Ama daha bir şey yapamadan, ağaçların arasından bir şeyin çıktığını gördüm. İlk başta bunun bir adam olduğunu düşünmedim. Lanet olasıca herif gerçekten de çok iriydi. Baştan aşağı siyahlar giymişti ve yüzünde bir çeşit maske vardı. Çocukların parti maskeleri gibi bir şeydi. Bir tür hayvan... bir ayı ya da tilki. Belki de bir kurt. Yüzünde gerçekten de küçük görünüyordu. Fazla küçük. Ve gerilmekten şekil değiştirmişti, bu, daha da korkunç görünmesine neden oluyordu. Hareket ediş şekli bile korkutucuydu. Gölgelemin şeklini alıyor gibiydi. Dosdoğru arabaya yürüdü –bu sırada o ikisi Schiller’in arabasındaydı– ve camı tıklattı. Schiller camı açtı. Çok iyi duymadım, ama Schiller sinirlenmiş ve bağırmaya başlamış gibiydi. Ara vermek zorunda kalmaktan hoşlanmadığı açıktı. Sonra, yüzünde maskeyle devasa adamı ve her şeyi görmüş gibi oldu. Ne dediğini anlayamıyordum, ama korkmuş gibiydi. Siyahlar içindeki iri adam öylece durdu ve dinledi. Hiçbir şey söylemiyordu. Sonra olan oldu. Gördüklerime inanamıyordum. Dev yapılı adamın kolu Schiller’in üzerine yükseldi ve ay ışığının bir şeyin üzerinde parladığını gördüm. Büyük bir bıçak gibi bir şeyin. Sonra, o şeyi arabanın açık penceresinden içeri indirdi. Hanna’nın çılglık attığını duydum, ama hiçbir şey yapamıyordum. Korkmuştum. Korkudan ödem bokuma karışıyordu. Neredeyse herkesi haklayabilirim, ama orada olduğumu bilse, o çam yarması herif benim de işimi bitirirdi.” Olsen çözül-müştü. Gözleri gene yaşlarla parladı. “Öyle sakindi ki. Yavaş, düzenli. Nasıl desem? Yöntemli. Adam yöntemliydi. Sanki dünyanın

tüm zamanına sahipmiş gibi. Öylece arabanın etrafından dolaştı ve Hanna'yı dışarı çıkardı. Kız çığlık atıyordu. Zavallı Hanna. Ben hiçbir şey yapmadım. Olduğum yere mihlanıp kalmıştım. Anlamak zorundasınız, Herr Fabel, öleceğimi biliyordum. Ölmek istemiyordum.”

Fabel, anlamış gibi başını salladı. Olsen'in kimseden korkusu yoktu, ama tarif ettiği şahısta bir insandan fazla ya da daha az bir şey varmış gibiydi.

“Onu boğazından yakalamıştı.” Konuştukça Olsen'in alt dudakları titriyordu. “Tek eliyle. Hanna ağlıyor ve ona zarar vermemesi için yalvarıp duruyordu. Onu öldürmemesi için. Adamın tek yaptığı ona gülmek oldu. Korkunç bir kahkahaydı. Soğuk ve boş. Sonra, ‘Şimdi seni öldüreceğim’ dedi– aynen böyle –‘Şimdi seni öldüreceğim’, sessizce, sanki kızgın değilmiş ya da ondan veya herhangi bir şeyden nefret etmiyormuş gibi. Neredeyse nazik bir hareketle, onu arabanın motor kapağının üzerine itip yatırdı. Sonra da bıçağı gırtlakının bir ucundan ötekine kaydırdı. Gerçekten yavaşça. Kasten. Dikkatle. Ondan sonra cesetlere bakarak bir süre hareketsiz kaldı, yine sanki hiç acelesi yokmuş, birilerinin çıkıp gelmesinden korkmuyormuş gibiydi. Öylece durdu ve onlara baktı. Sonra bir parça kenara çekildi ve biraz daha baktı. Ondan sonra da, Schiller'in cesedini ormana doğru sürükledi.”

“Hanna'nın yaşayıp yaşamadığına bakmaya gitmedin mi?” diye sordu Anna.

Olsen başını iki yana salladı. “Çok korkmuştum. Zaten ölmüş olduğunu biliyordum. Siyahlar içindeki devasa adam Schiller'in cesediyle birlikte ormana girene dek bekledim. Sonra, sürünerek motosikletimi sakladığım yere döndüm. Motosikleti yaklaşık yüz metre kadar ittim. Motoru çalıştırdığımı duymasını istemiyordum. Sonra da elimden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbirinizin hikâyeme inanmayacağınızı biliyordum, bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye karar verdim. Tanrı biliyor ya, bunun paçayı sıyırmak için en iyi yol olduğunu düşünmüştüm. Ama geri dönüş yolundayken otoyoldaki bir servis istasyonunda durdum ve polisi aradım. Onu hâlâ oradayken yakalayabilirsiniz diye düşündüm –acele eder gibi bir hali yoktu. Onu orada yakalarsanız, bunun beni temize çıkaracağını düşündüm.”

Anna kasetçalara bir kaset yerleştirdi ve play düğmesine bastı. Bu, Polizeieinsatzzentrale'ye yapılmış bir aramanın bant kaydıydı. Hattın ucundaki ses yaşadığı şokun etkisiyle gerilmişti,

ama Olsen'in sesi olduğu açıktı. Polise cesetleri nerede bulacaklarını söylüyordu.

"Bunun kendi sesin olduğunu teyit ediyor musun?" diye sordu Anna.

Olsen başını sallayarak onayladı. Yalvarır gibi Fabel'e baktı. "Ben yapmadım. Yemin ederim ki ben yapmadım. Size gerçekleri anlattım. Ama bana inanmanızı beklemiyorum, kesinlikle."

"Belki inanırım," dedi Fabel. "Ama cevap vermen gereken pek çok soru ve hâlâ hakkında yapacağımız suç duyuruları var." Karşıya, Olsen'in fare kılıklı avukatına baktı, adam da başıyla onayladı. "Kriminalkommissarin Wolff sana diğer cinayetlerle ilgili sorular soracak, nerede olduğunu, kurbanlar hakkında neler bildiğinle ilgili sorular." Fabel ayağa kalktı ve sorgu masasına doğru eğildi. "Başın hâlâ büyük belada, Olsen. Olay yerinde bulunduğunu kanıtlayabildiğimiz tek kişi hâlâ sensin ve cinayet işlemek için bir nedenin var. Frau Wolff'un sorularına tam ve doğru cevaplar vermeni tavsiye ederim."

Fabel ayrılırken, Anna, Olsen'in avukatına, "Bir dakika izin verir misiniz..." dedi ve Fabel'in peşinden koridora çıktı.

"Ona inanıyor musunuz?" diye sordu Fabel'e, koridorda yalnız kaldıklarında.

"Evet. Evet, inanıyorum. Baştan beri Olsen'de duruma uymayan bir şeyler vardı. Bu cinayetler tutku suçları değildi. Birisi kılı kırk yaran planlar yapıyor ve bu korkunç psikotik fantezileri hayata geçiriyor."

"Olsen'in başka bir adamdan korkmuş olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Werner'i dümdüz etti, ki Werner tüy sıklet değildir."

"Doğru. Ama orada da, Olsen, Werner'den çok Maria'dan korkmuş olmalı diye düşünüyorum." Fabel'in gülümsemesinde bir kınama iması vardı. "Umarım, Maria senden ders almıyordur, Anna."

Anna boş bir ifadeyle, sanki anlamamış gibi Fabel'e baktı. Diken diken siyah saçlarının ve makyajının altında, bu bakış genç kadına liseli bir kız masumiyeti vermişti. Fabel saldırgan davranışları yüzünden onu şimdiye kadar iki kez uyarmıştı. "Her neyse," diye devam etti Anna, "Ben, Olsen'in korkunç dev adam hikâyesinin onu temize çıkarmak için yeterli olduğundan emin değilim. Elimizde sadece onun ifadesi var."

"Ben ona inanma eğilimindeyim. Naturpark'tayken korkmuş -kendi hayatından korkmuş. Katilimiz kafasını *Grimm Masalla-*

n'na takmış durumda... ve Olsen'in korkutmuş olan da bu –bir adam ya da Olsen'in dövüşüp hakkından gelebileceği başka bir çam yarması değil. Olsen ormanda, karanlıkta bir başınaydı ve ormanın karanlığından tam da insan gibi görünmeyen bir şeyin çıktığını gördü. İşte onu korkutan buydu –öcü, dev, kurt adam. Olsen'in nasıl olup da hiçbir şey yapamayacak kadar korktuğunu anlayamıyordum, ama gerçek şu ki, oradayken, şu anda sorgu odasında oturmakta olan iri yarı haydut değildi: korkunç bir hikâyeye dinledikten sonra kötü bir rüya gören küçük bir oğlan çocuğuydu. Katilimizin istediği de bu. Bu yüzden başarılı oluyor: kurbanlarını korkmuş birer çocuk haline getirdiği için.” Fabel durakladı. Başıyla sorgu odasının kapalı kapısını işaret etti. “Öyle ya da böyle, gerçeği söyleyip söylemediğini çok yakında öğrenmiş olacağız, Anna. Bu arada, ondan öğrenebileceğimiz başka bir şey var mı, ona bakalım.”

Anna tekrar sorgu odasına girdi, Fabel de Mordkommission'daki ofisine doğru yürüdü. Zihninin gerisinde onu sürekli rahatsız eden bir şey vardı. Yarı aydınlık bir köşede, kavrama noktasının hemen ötesinde duruyordu.

Ofisinde oturdu. Winterhuder Park'a bakan pencerelerden dışarıyı seyrederek, kıpırdamadan ve sessizce durdu. Hamburg ufuk çizgisine doğru alçalarak göz alabildiğine uzanıyordu. Fabel zihnini tüm detay karışıklığından, bu soruşturma hakkında söylenen ve okunan binlerce kelimeden, soruşturma panoları ve suç mahalli fotoğraflarından arındırmaya çalıştı. Mavi-beyaz ipeksi gökyüzünün şehrin üzerinden kayışını izledi. Fabel, bir yerlerde meydana çıkarılmayı bekleyen temel bir gerçek olduğunu biliyordu. Basit bir şey. Katıksız, berrak ve sınırları kesin olarak belli bir şey.

Masallar. Her şey masallarla ve onları derleyen iki kardeşle ilgiliydi. Filolojik araştırma malzemesi toplayan ve “Almanca konuşan insanların gerçek ve özgün sesleri”ni arayan iki kardeş. Onları yönlendiren, Alman diline duydukları sevgi ve sözlü gelenekleri canlı tutmak için gösterdikleri coşkulu hevesti. Ancak bunun da ötesinde, onlar birer vatanseverdi, milliyetçiydi. Araştırmalarını Almanya'nın henüz bir ulus değil, bir fikir olduğu zamanlarda yürütmüşlerdi; Napolyon döneminin muktedirlerinin yerel ya da bölgesel kültürlerin kökünü kazımanın bir yolunu aradıkları dönemlerde.

Ancak Grimm Kardeşler istikamet değiştirmişlerdi. İlk hikâyelerle derlemeleri yayımlandığında, bunları büyük bir coşkuyla karşılayan ve kitabı kapış kapış satın alan Alman akademik çevreleri değil sıradan insanlar olmuştu. Grimm Kardeşler'in sesini kaydetme-

ye çalıştıkları halkın ta kendisiydi bu. Ve, büyük çoğunluğu çocuklardan oluşuyordu. Filolojik gerçeklerin peşinde olan Jacob, Wilhelm'in isteklerine razı oldu ve hikâyelerini ikinci baskıda, sık sık iki katı uzunluğa ulaşana kadar uzatıp sakıncalı unsurlardan temizlediler. Kadınları sırf bakarak hamile bırakan Hans Dumm gitmişti. Karnunda çocuğunu taşıyan saf Rapunzel, artık elbiselerinin neden üzerine olmadığını sormuyordu. Büyülü uykusunda, uyandırmamaz halde öylece yatan Uyuyan Güzel, artık tecavüze uğramıyordu. Ve hikâyenin orijinalinde kraliçe yapılan tatlı Pamuk Prenses, artık o kötü üvey annesine kızgın demirden ayakkabılar giydirilmesini ve ölene kadar dans ettirilmesini emretmiyordu.

Hakikat. Grimm Kardeşler Alman halkının gerçek sesini aramış ve kendi benzer kurmaca eserlerini yaratmışlardı. Bu ses gerçekten de Almanların hakiki sesi miydi? Weiss'in da işaret etmiş olduğu gibi, Fransız, İtalyan, İskandinav, Slav hikâyelerinin ya da diğer hikâyelerin hepsi, Grimm'lerin derlediği hikâye ya da fabllarla benzerlikler gösteriyordu. Katilin aramakta olduğu şey bu muydu? O, hakikati mi arıyordu? Weiss'in hayal mahsulü Jacob Grimm'i gibi, katil de kurguyu gerçek yapmaya mı çalışıyordu?

Fabel ayağa kalktı, pencerenin yanına gitti ve bulutlara baktı. Anlayamıyordu. Katil sadece onunla konuşmaya çalışmıyordu, aynı zamanda yüzüne karşı haykırıyordu. Ve Fabel onu duymayı başaramıyordu.

Kapı vuruldu ve Werner elinde bir dosyayla içeri girdi. Fabel, yardımcısının ellerine lateks olay yeri eldivenlerinden giymiş olduğunu fark etti. Sorgulayan bakışlarla dosyaya baktı.

"Weiss'tan aldığın şeylerin yanı sıra, yayıncısından gelen çuvalar dolusu hayran mektubunu da incelemeye çalışıyorum," dedi Werner. "Yazılanlar neredeyse bir yıl önceye kadar geri gidiyor ve yaklaşık altı ay önceye kadarki kısmını gözden geçirdim. Haklarında biraz çene çalmayı isteyeceğim birden fazla sapıkla karşılaştım." Werner dosyayı açtı ve eldivenli işaret ve baş parmaklarıyla bir kâğıdı dikkatle köşesinden tuttu. "Sonra bunu buldum..." Tek sayfalık mektubu, bir köşesinden tutmaya devam ederek dosyadan çıkardı.

Fabel mektuba baktı. Dikkatle. Werner'in elindeki mektup, karmızı mürekkeple ve ufak bir elyazısıyla, sarı renkte bir kâğıdın üzerine yazılmıştı.

Holger Brauner, bunun kurbanların elinde bulunan küçük pusulalarla kesinlikle aynı kâğıt olduğunu ve hepsinin tek bir sayfa-

dan kesildiğini doğrulamıştı. Ayrıca, kâğıdın ülke çapında tüm süpermarketlerde, ofis ve bilgisayar malzemeleri satılan dükkânlar da bulunan, seri üretim yapan bir markanın ürünü olduğu yolundaki önsezisinde haklı çıktığını belirtmişti. Ne zaman ve nereden satın alındığı hakkında herhangi bir ipucu yakalamak imkânsızdı. Elyazısı da tutuyordu ve kırmızı mürekkebin kimyasal analizinden herhangi bir sürpriz çıkması beklenmiyordu. Werner'in bulguları arasında Fabel'i en çok heyecanlandıran, bunun bir mektup oluşuydu. Hayran mektubu. Cinayet mahallinde bırakılmış bir pusula değil. Bu da, katilin, bunun üzerinde adli izler bırakmamak için çok fazla özen göstermemiş olabileceği anlamına gelebilirdi. Ama Fabel'in umutları boşa çıkacaktı: Brauner mektubun üzerinde DNA örneği ya da parmak izi olmadığını, mektubu yazan kişinin izini sürmeye yarayabilecek herhangi bir şey bulamadığını bildirmişti.

Katil, Weiss'a yazdığı sırada cinayet işleyeceğini biliyordu. Ve eninde sonunda polisin mektubunu bulacağını farkındaydı.

Brauner, mektuptan çekilmiş bir fotoğrafın iki buçuk kat büyütülmüş dört kopyasını göndermişti. Bunlardan biri şimdi soruşturma panosuna iğnelenmişti.

Lieber Herr Weiss,⁹⁴

Sizinle, son kitabınız Die Märchenstrasse'den ne büyük bir keyif aldığımı söylemek için temas kurmak istedim. Büyük bir hevesle, dört gözle okumayı bekliyordum; ve hayal kırıklığına uğramadım. Bu kitabın modern Alman edebiyatının en büyük, en derin örneklerinden biri olduğunu hissediyorum.

Kitabınızı okudukça, Jacob Grimm'in otantik sesiyle konuşuyor olduğunuz benim için o kadar aşikâr hale geldi ki; aynı Jacob'un Almanya'nın otantik sesiyle konuşmaya çalışması gibi: bizim hikâyelerimiz, bizim hayatlarımız ve bizim korkularımız; bizim iyiliğimiz ve bizim kötülüğümüz. Britanyalı şair W.H. Auden'in, ülkesinin bizim ülkemizle ölümcül bir savaşa kilitlendiği bir sırada, Grimm Masalları'nın, İncil'in yanı sıra, Batı kültürünün temellerini oluşturduğunu yazdığını biliyor muydunuz? İşte böylesine güçlüler, Herr Weiss. Bu, bizim insanlarımızın gerçek, berrak seslerinin gücü. Bu sesi öyle çok, öyle çok kereler duydum ki. Bunu anladığınızı biliyorum; o sesi sizin de duyduğunuzu biliyorum.

İnsanların nasıl hikâyelerin parçası olabileceklerine dair pek çok şey söylemişsiniz; hikâyelerin insanlara dönüşebileceklerine inanıyor

musunuz? Yoksa hepimiz bir hikâye miyiz?

Ben, kendimce hikâyeler yaratan biriyim. Hayır, kendime haksız bir rol biçiyorum: daha çok hikâyeleri kaydeden biriyim. Okumaları ve hakikiliklerini anlamaları için onları başkalarının gözleri önüne seriyorum. Bizler kardeşiz, siz ve ben. Biz Jacob ve Wilhelm'iz. Ancak siz, Wilhelm gibi, hedef kitleniz için bu hikâyelerin yalınlığı üzerinde kalem oynatır, onları süsler ve inceden inceye işlerken, ben, Jacob gibi, ham, hakiki hallerini sunmanın yollarını arıyorum. Dorothea Viehmann'ın ormandaki evinin dışında gizlenmiş, onun sadece çocuklara anlatacağı hikâyeleri dinleyen Jacob'u hayal edin. Bunun keranetini tasavvur edin: kuşaktan kuşağa geçen, yüzlerce yıllık büyü hikâyeler. Ben de benzer bir şeyi denedim. Halkımın gözleri önüne sereceğim şey bu işte; ve buna hayran kalacaklar.

Bir kardeşten diğerine sevgilerle,
Dein Märchenbruder

Fabel mektubu bir kez daha okudu. Hiçbir şey söylemiyordu. Weiss'in ya da yayıncısının şüphesini bile çekmezdi. Grimm masallarını gerçek cesetlerle yeniden canlandırma planlarını gözler önüne seren bir katilden çok, kendi yazdıklarından bahseden, çatlak bir hayranı andırıyordu.

"Dorothea Viehmann da kim?" Werner, Fabel'in yanında duruyor ve mektubun büyütülmüş kopyasına bakıyordu.

"Grimm'lerin bulduğu yaşlı bir kadın –daha doğrusu, Jacob'un bulduğu," diye cevap verdi Fabel. "Kassel'in dışında yaşıyormuş. Ünlü bir masalcıymış, ama hikâyelerinden hiçbirini Jacob Grimm'e anlatmayı kabul etmemiş, bu yüzden o da bir pencerenin önünde oturmuş ve hikâyelerini köyün çocuklarına anlatırken onu gizlice dinlemiş."

Werner'in yüzüne memnun bir ifade yerleşti. Fabel ona döndü ve gülümsedi.

"Boş durmuyorum."

Bu arada, ekibin geri kalanı da yanlarına gelmişti; yeni bulgunun başında toplandıklarında odada bir uğultu yükseldi. Fabel onlardan susmalarını istedi.

"Bu bize bilmediğimiz bir şey söylemiyor. Bundan elde edeceğimiz yegâne ek bilgi, Frau Doktor Eckhardt'ın mektubun içeriğinden yola çıkarak yapabileceği yeni psikolojik yorumlar olabilir." Susanne çarşambadan önce Norddeich'tan dönmüş olmaya-caktı, ama Fabel şimdiden Institut für Rechtsmedizin'e onun için bir kopya göndermişti ve günün ilerleyen saatlerinde mektubu

okumak için onu annesinin evinden arayıp ilk tepkilerini almayı planlıyordu.

Henk Hermann, sanki bir sıfırtaymış gibi elini hafifçe yukarı kaldırdı. Fabel gülümseyip başıyla işaret etti ve Hermann utanç verici bir tavırla elini indirdi. “Märchenbruder’ diye imza atmış,” dedi Hermann. “Bu ne demek oluyor: Masal Kardeşi mi?”

“Belli ki kendini Weiss’la güçlü bir şekilde bağlantılı görüyor. Ama başka bir anlamı da olabilir. Ve bunu öğrenmek için arayacağım ideal kişinin kim olduğunu biliyorum.”

“İdeal kişi,” dedi Werner, “katilin kendisi olacaktır.”

“Ve bu,” dedi Fabel ciddi bir ifadesiyle, “tam da benim soracağım kişi olabilir.”

Weiss telefonu iki kere çaldıktan sonra açtı. Fabel, adamın çalışma odasında, işinin başında olduğunu tahmin etmişti. Fabel ona, yayıncısı vasıtasıyla ona gönderilmiş bir mektubu nasıl tespit ettiklerini ve bunun kesinlikle katilden geldiğini anlattı. Weiss bu mektubu gördüğünü hatırlamıyordu; Fabel mektupta yazanları ona okurken sessizce dinledi.

“Ve siz de bu cinayetlerden bahsettiğine ikna oldunuz?” diye sordu Weiss, Fabel bitirdiğinde.

“Oldum. Bu aynı kişi, orası kesin. Söyledikleri içinde önemli olabilecek herhangi bir şey var mı? Örneğin, Dorothea Viehmann’dan bahsetmesi?”

“Dorothea Viehmann!” Weiss’in ses tonu alaycıydı. “Jacob Grimm’in ayaklarına kapanıp tapındığı, Alman halk bilgeliliğinin kaynağı. Sizin yoldan çıkmış sapığınız da ona tapıyor, belli ki.”

“Yanlış mı yapıyor?”

“Biz Almanların nesi var? Kim olduğumuzu bulmak için sürekli bir kimlik arayıp duruyoruz ve her zaman lanet olasıca yanlış cevaplara ulaşıyoruz. Grimm’ler Viehmann’a hürmet gösterdiler ve Alman masallarının ondan duydukları versiyonlarını kutsal kitap gibi kabul ettiler –neredeyse kelimenin gerçek anlamıyla. Ancak Viehmann, kadının evlilik soyadıydı. Kızlık soyadı Pier-son’du. Fransız’dı –Dorothea Viehmann’ın ailesi Protestan olduğu için Fransa’dan sürülmüştü, Huguenot denen Fransız Protestanlarındandı. Kadın, anlattığı hikâyeleri Kassel’e gidip gelirken gezginlerden duyduğunu iddia ediyordu. Gerçek şu ki, Grimm’lerin onun ağzından duyduğu hikâyelerin pek çoğu kendi ailevi geçmişinden gelen Fransız kökenli hikâyelerdi. Charles Perrault aynı hikâyeleri bir yüzyıl ya da daha önce Fransa’da kaydetmişti.

Ve Dorothea tek kişi değildi. Pamuk Prenses, Kırmızı Başlıklı Kız ve Uyuyan Güzel'i aktardığı rivayet edilen esrarengiz 'Marie' de vardı. Wilhelm'in oğlu bu kadının yaşlı bir aile hizmetkârı olduğunu iddia etti. Ne var ki, yine Fransız bir aileden gelen, Marie Has-senpflung adında zengin ve genç bir sosyete leydisi olduğu ve hikâyelerin ona Fransız dadılarınca anlatıldığı anlaşıldı." Weiss güldü. "Yani soru şu, Herr Fabel: Uyuyan Güzel, Dornröschen mi, yoksa *la belle au bois dormant* mı? Kırmızı Başlıklı Kız, Rot-käppchen mi yoksa *le petit chaperon rouge* mu? Söylediğim gibi, durmadan kimliğimizle ilgili hakikati arıyoruz ve hiç sektirmeden her şeyi elimize yüzümüze bulaştırıyoruz. Ve genellikle, sonunda, kim olduğumuzu tanımlamaları için yabancı gözlemcilere bel bağlıyoruz."

"Bu psikopatın böyle vatansever detaylara takılıp kalacağını hiç sanmıyorum." Fabel'in Weiss'tan yeni bir vaaz dinleyecek vakti yoktu. "Tek bilmek istediğim, Viehmann'ın ismini zikretmesinin herhangi bir önemi olduğunu düşünüp düşünmediğiniz."

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Fabel, ışığı emen pahalı kara ahşaplarla kaplı çalışma odasındaki iri yapılı yazarı gözünün önüne getirdi. "Hayır. Bence bir önemi yok. Kurbanları hem erkek hem de kadındı, öyle değil mi?"

"Evet. Eşitlikçi bir katil gibi görünüyor."

"Dorothea Viehmann'ın adını anmasının tek önemi, Grimm'lerin onu gerçekten de kadim bilgeliğin neredeyse yegâne kaynağı olarak görmüş olmaları olabilir. Ve Grimm'ler sözlü Alman geleneğinin meşalesini kadınların taşıdığını düşünür gibiydiler. Eğer katiliniz ilgisini kadınlar üzerinde yoğunlaştırıyorsa, özellikle de yaşlı kadınlar üzerinde, o zaman bir bağlantısı olabilir belki." Bir kez daha telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. "Mektupla ilgili beni rahatsız eden bir şey var. Gerçekten de rahatsız eden bir şey. İmzalama şekli," dedi Fabel.

"Nasıl – 'Dein Märchenbruder' diye mi imzalamış?"

"Evet..." Fabel Weiss'ın ses tonunda bir tedirginlik sezmişti. "Masal Kardeşin.' Büyük ihtimalle sizin de bildiğiniz gibi, Jacob, Wilhelm'den dört yıl önce öldü. Jacob'un cenazesinde, Wilhelm ona ateşli bir methiyede bulunmuştu. Jacob için Märchenbruder kelimesini kullanmıştı... Masal Kardeşi. Lanet olsun, Fabel, bu manyak bu işte onun ve benim birlikte olduğumuzu düşünüyor."

Fabel derin bir nefes aldı. Ta başından beri tüm cinayetlerin ardında bir ortaklık vardı. Ve diğer ortak Weiss'tı. Sadece, Weiss'ın bundan haberi yoktu.

“Evet, Herr Weiss. Bence de öyle düşünüyor.” Fabel durakladı.
“Kurguyu gerçek yapmakla ilgili teoriniz var ya? İnsanların öykülerinizde ‘yaşamalarına’ izin vermekle ilgili teoriniz?”

“Evet –ne olmuş?”

“Eh, o da sizi kendi öyküsüne yazmış gibi görünüyor.”

21 nisan çarşamba, 09.45: Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Fabel morgdan nefret ediyordu.

Otopsilerde bulunmaktan nefret ediyordu. Her ne kadar mide-siyle göğsü arasında bir yerlerde içini dışına çıkaracak bir bulan-tı yaratarak payına düşeni yapıyor olsa da, bu, pıhtılaşmış kanın verdiği doğal fiziksel tiksinti sayılmazdı pek; daha çok, kendi en-gin ve karmaşık evreninin merkezi olan bir insanın, nasıl olup da aniden böyle bir et yığını haline geldiğinin açıklanamazlığıydı. Onun yüzleşmekten nefret ettiği şey tam da ölünün cansızlığıydı –kişiliğin ani, topyekûn ve geri dönüşsüz bir şekilde yok olması. Fabel her cinayet vakasında kurbanla ilgili bir şeyleri zihninde canlı tutmaya çalışırdı, sanki adam ya da kadın başka, uzak bir odada hâlâ yaşıyormuş gibi. Bu insanları, onlar için bir tür adalet aradığı mağdur kişiler olarak görürdü; yaşayanlara karşı bir borç-tu sanki bu. Bir ölüm mahallini ziyaret etmek ya da öldürücü ya-ralanmaların fotoğraflarını incelemek bile bu duyguyu eksiltmi-yor gibiydi. Ama birinin midesindekilerin kepçeyle bir tartı kabı-na boşaltılmasını izlemek, o kişiyi bir cesede dönüştürüyordu.

Möller formdaydı. Fabel otopsi odasına girdiğinde, onu üzerin-de çalışılmış kibirli yüz ifadesiyle selamladı. Üzerinde hâlâ mavi otopsi tulumu vardı ve tek kullanımlık plastik gri önlüğünün üze-rinde kan lekeleri görülüyordu. Paslanmaz çelikten otopsi masa-sı boştu ve Möller dalgın bir halde, ucuna püskürtme başlığı tak-lı bir hortumla masayı yıkamaktaydı. Yine de, havada bir gariplik vardı. Fabel ölülerin insanlara ruhlarıyla değil, kokularıyla tebel-leş olduklarını uzun zaman önce keşfetmişti. Möller'in, bir za-manlar Bernd Ungerer adında bir insan olan kütle ve madde için-deki seyahatini çok kısa bir süre önce tamamladığı anlaşıyordu.

“İlginç,” dedi Möller, kan izlerini yıkayıp gidere doğru sürükle-

dikçe rengi pembeleşip girdaplar oluşturan suya boş boş bakarak. “Bu seferki çok ilginçti.”

“Nasıl yani?” diye sordu Fabel.

“Gözleri ölümden sonra çıkarılmış. Ölüm nedeni göğse inen tek bir bıçak darbesi. Gerçekten de bir klasik –göğüs kemiğinin altından yukarı doğru bir açıyla ve dosdoğru kalbe. Beyefendiniz bıçağını saat yönünde kırk beş derece kadar çevirmiş. Bu da, amaçlandığı üzere kalbi harap etmiş; kurban saniyeler içinde ölmüş olmalı. En azından fazla acı çekmemiş; gözlerinin çıkarılacağı da bilmiyordu herhalde. Bu arada, gözler elle çıkarılmış. Alet kullanıldığını gösteren herhangi bir bulgu yok.” Möller hortumdan püsküren suyu kapattı ve masanın kenarına yaslandı. “Kendini savunurken meydana gelmiş olabilecek hiçbir yara yok. Bir tek yara bile. Ellerde ya da önkolda bir sıyrık veya kesik yok ve başka herhangi bir travma izi de görünmüyor. Ölüm öncesi bir boğuşma ya da kavga izi de.”

“Bu da demek oluyor ki kurbanımız ya hiç beklemediği bir saldırıya uğradı ya da katili tanıyordu, veya ikisi birden.”

Möller tekrar doğruldu. “Bu sizin uzmanlık alanınız, Herr Hauptkommissar. Ben olguları rapor ederim, siz sonuçlar çıkarırsınız. Ancak bu beyefendi hakkında ilginç bulabileceğiniz bir iki şey daha var.”

“Öyle mi?” Möller’e devam etmesini söylemek için duyduğu isteğe direnen Fabel, sabırla gülümsedi.

“Birincisi, Herr Ungerer’in saçları vaktinden evvel ağarmış ve saçlarını koyu bir renge boyamış. Ama beni asıl ilgilendiren, kafasının içinde bulduklarım. Katiliniz, Herr Ungerer’in hayatını kısa kesmemiş. Ölümü sadece birkaç ay farkla mağlup etmiş.”

“Ungerer hasta mıymış?”

“Terminal evrede. Ama bundan pekâlâ da haberdar olmayabilir. Serebrumunda büyük bir glioma vardı. Bir beyin tümörü. Boyutları bir süredir büyümekte olduğunu düşündürüyor; yeri ise, beni belirtirlerin yanıltıcı olmuş olabileceğini düşünmeye sevk ediyor.”

“Bunun için tedavi görüp görmediğini söyleyebilir misiniz?”

“Hayır, fark edebildiğim herhangi bir şey yok. Sisteminde kanser tedavisi görmekte olduğunu düşündürecek hiçbir belirti yok –ne de kortizon, ki bu da normalde bu tür vakalarda beyin dokusu ödeminin sebep olduğu sıkıntıyı hafifletmek için verilir. En önemlisi, bu türden bir tümöre karşı ilk savunma hattı olan ameliyatı gösteren bir iz olmaması. Gliomanın tam histolojisini al-

mam lazım, ama bana bir astrositoma gibi göründü –primer bir tümör. Ve primer bir tümör olduğu için, vücudunun herhangi bir yerinde doktorunu telaşa düşürecek bir problem çıkarmamış olmalı. Beyin tümörleri genellikle vücudun başka yerlerindeki kanserlerin ardından ortaya çıkarlar, ama bu bebek öyle değil. Ve, işte bu size korkutucu gelebilir, kurbanınız bu çeşit bir tümör için uygun yaşıydı. Bu tür son derece agresif primer tümörlerin görülmesi en muhtemel kişiler orta yaşlı erkeklerdir.”

“Ama kesinlikle belirtiler göstermiş olmalı... baş ağrıları?”

“Büyük ihtimalle, ama şart değil. Beyin tümörlerinin gidecek hiçbir yerleri yoktur. Vücudun tamamen kemiklerle çevrili tek yeri burasıdır, tümör büyüdükçe kafatasının içindeki ve sağlıklı beyin dokusunun üzerindeki basınç artar. Yatınca kötüye giden şiddetli baş ağrılarına neden olabilir, ama her zaman değil. Ama, demin de dediğim gibi, Herr Ungerer’in tümörü oldukça hızlı büyümüş olmasına rağmen, tedricen hasar vereceği bir yerdeymiş. Bu da belirtilerin daha güç algılanabileceği anlamına gelir.”

“Mesela?”

“Kişilik değişiklikleri. Davranış değişiklikleri. Koku duyusunu kaybetmiş olabilir –ya da aniden, ortamda olmayan keskin kokular almaya başlamıştır. Vücudunun bir tarafında hafif, keskin ağrılar hissetmiş olabilir ya da sık sık mide bulantıları yaşamıştır. Ya da, tam tersine, uyarıcı bir mide bulantısı olmadan aniden kusmak da sıkça görülen belirtilerden bir başkasıdır.”

Fabel bir an Möller’in ona anlattıkları üzerinde düşündü. Maria’nın Frau Ungerer’le yaptığı konuşma hakkında söylediklerini ve karısının Ungerer’in kişiliğindeki değişimler hakkında anlattıklarını hatırlıyordu. Cinsel iştahının nasıl da doyumsuz bir hal aldığını, sadık, sevgi dolu bir kocanın nasıl da şehvet düşkünü bir zamparaya ve seri zinacıya dönüştüğünü. Nasıl da bir “Mavi Sakal” olup çıktığını. Maria’nın “yasaklanmış” bodrum ve bodrumdaki sandıkla ilgili anlattıklarına ilaveten, bu Mavi Sakal lafını duyduğunda, damarlarında buz kristalleri oluştuğunu hissetmişti. Bir başka masal bağlantısı: tek fark “Mavi Sakal”ın bir Perrault hikâyesi oluşuydu; Perrault Fransız’dı, ama Grimm masalları arasında, “Fitcher’in Kuşu” adında bir Alman eşdeğeri vardı. Katil, Ungerer’i tanıyordu. Ya da en azından, Ungerer hakkında, Grimm hikâyelerine bağlı çılgın temasına uyan mükemmel bir seçim olduğunu bilecek kadar bilgi sahibiydi.

“Hastalık etkisini kurbanın cinsel davranışlarında göstermiş olabilir mi?” Fabel, Ungerer’deki çarpıcı değişim hakkında bildik-

lerini ana hatlarıyla Möller'e aktardı.

“Olabilir,” dedi Möller. “Eğer tarif ettiğiniz kadar dramatik bir değişim olmuşsa, o zaman bunun rastlantı olmayıp neredeyse kesinlikle tümörün sonucu olduğunu söyleyebilirim. Bizler seksin fiziksel bir şey olduğunu düşünürüz. Değildir. İnsan denen hayvanda her şey buradadır.” Möller işaretparmağıyla şakağına vurdu. “Beynin şeklini ya da kimyasını değiştirin –ve kurbanın tümörü büyük ihtimalle ikisini de değiştirmiştir– her türden kişilik ve davranış değişikliği ortaya çıksın. O halde evet, cinsel açıdan normal, evli, ailesine düşkün bayımızın, tümör yüzünden şehvet düşkününü bir kurda dönüşmüş olması tamamen mümkün.”

Fabel arabasını tekrar Präsidium'a doğru sürerken, nisan güneşi Hamburg üzerinde neşeyle parlıyordu. Şehir yazın gelmesi için hevesli, diri ve parlak görünüyordu. Ama Fabel bunların hiçbirini görmüyordu. Farkında olduğu tek şey, bir tür çarpık edebi ya da kültürel hakikat uğruna adam öldüren ve kurbanlarını kendi istediği şekle sokan bir ruh hastasının karanlık, hayaletimsi varlığıydı. Katil yakındaydı. Öyle yakındaydı ki, Fabel neredeyse kokusunu duyabiliyordu.

22 nisan perşembe, 21.30: Altona, Hamburg

Kostümün içine girmeye çalışırken, Lina Ritter artık bunun için yaşlanmaya başladığına karar verdi. Bunun için fazla yaşlıydı. Bu işi neredeyse on beş yıldır yapıyordu ve otuz dört yaşında, artık yetmişti. Ne de olsa, daha genç kadınlara uygun bir oyundu bu. Giderek daha çok “uzmanlaşma”ya zorlanıyordu: belli müşterilerin daha tuhaf ve egzotik zevklerini karşılamak, yaşına daha uygun olan baskın kadın rolünü üstlenmek gibi. Ve öyle ya da böyle, çoğu zaman işin içinde düzüşme olmuyordu: yağlı bir iş adamına yarım saat boyunca emirler yağdırmak, emirlerini uygulamakta geç kalırsa kçına şaplağı indirmek, sonra da ona ne kadar kötü olduğunu ve otuz bir çekerken onu ne çok sinirlendirdiğini söylemek zorundaydı. Bunun parası biraz daha iyiydi, sağlık riskleri daha düşüktü ve müşterileri sık sık ceza olarak bütün ev işlerini yapıyorlardı. Ne var ki, bu geceki işi kolay olmayacaktı. Onu kendisi için ayırtan herif, avans olarak büyük miktarda nakit vermişti. Sonra da, onun için getirdiği kıyafetleri giymesi için kesin talimatlar vererek bu geceye randevu almıştı. Kadın, bu lanet olasıca gülünç kostüm yüzünden bu sefer baskın taraf olmayacağını biliyordu ve kendini o dev gibi adamla yatmak zorunda kalma ihtimaline hazırlamıştı.

Adam tanı zamanında gelmişti; o, adamın getirdiği kostüme sığışmaya çabalarken, şimdi yatak odasında bekliyordu. Kesinlikle Lina’dan bir ya da iki beden küçük biri içindi bu kostüm. Bunlar, bir kızın ekmek parası için yapmak zorunda kalacağı şeylerdi. Lina müşterisinin ne kadar iri yapılı olduğunu unutmuştu. İri, ama sessiz. Neredeyse utangaç. Başını ağrıtaacağını sanmıyordu.

Lina yatak odasına yürüdü ve kendi etrafında döndü. “Beğendin mi?” Dönüşünün orta yerinde, adanı görünce durdu. “Oh...

görüyorum ki senin de özel bir kostümün var...”

Adam yatağın yanında duruyordu. Hemen arkasındaki başucu lambası dışında tüm ışıkları kapatmıştı ve sadece bir siluet olarak görünüyordu. Odadaki her şey karanlık cüssesi yüzünden cüceleşmiş gibiydi. Yüzünde bir çocuk maskesine benzeyen küçük bir lastik maske vardı, bir kurt maskesi. Maske fazlasıyla büyük suratın üzerinde gerilmiş olduğundan kurdun yüz hatları bozulmuştu. Sonra Lina, adamın üzerinde, ilk başta düşündüğü gibi bedenine yapışan bir giysi olmadığını ve tüm vücudunun, ayak bileklerinden boğazına, kollarından el bileklerine kadar dövmelerle kaplı olduğunu fark etti. Sadece kelimeler. Tümü eski, savaş öncesi harflerle yazılmış sözcükler. Arkasında ışık, o aptal maskesi ve dövmelerle kaplı vücuduyla, taş gibi ve sessizce duruyordu. Lina artık korkmakta olduğunu fark etti. Sonra adam konuştu.

“Sana bir hediye getirdim, Gretel,” dedi, lastik maskenin boğduğu sesiyle.

“Gretel mi?” Lina başını eğip kostümüne baktı; giymesini adamın istemiş olduğu kostüme. “Bu bir Gretel kostümü değil. Yanlış mı anladım?”

Fazlasıyla küçük lastik maskenin ardındaki kafa yavaşça sallandı. Adam sarı bir kurdeleyle bağlanmış parlak mavi bir kutuyu tutan elini uzattı.

“Sana bir hediye getirdim, Gretel,” diye tekrar etti.

“Oh... oh, teşekkür ederim. Hediyeleri severim.” Lina cilveli bir reverans saydığı hareketi yaptı ve kutuyu aldı. Kurdeleyi çözerken, parmaklarının titrediğini gizlemek için elinden geleni yaptı. “Şimdi... bakalım içinde ne varmış?” dedi, kutunun kapağını kaldırıp içine bakarken.

Lina’nın çılgılığı havaya karıştığında, adam çoktan yanına varmıştı.

22 nisan perşembe, 21.30: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel yüzü soruşturma panosuna dönük halde, panonun önündeki masaya yaslanmış duruyordu. Panoya bakıyor, ama istediği, görmesi gereken şeyi orada göremiyordu. Ofisteki diğer tek kişi Werner'di ve o da masanın köşesine oturmuştu. Adamın geniş omuzları çökmüştü ve yüzü solgundu, bu da başındaki morlukların koyuluğunu daha da belirginleştiriyordu.

"Sanırım artık gitsen iyi olacak," dedi Fabel. "Daha bugün geri döndün ve bütün bunlar..."

"Ben iyiyim," dedi Werner, ama sesi pek de ikna edici edildi.

"Yarın görüşürüz." Fabel, Werner'in gidişini izledi, sonra soruşturma panosuna döndü. Katil, Jacob Grimm'in folklorik bilgeliğini Dorothea Viehmann'dan edindiğine işaret etmişti. Kendisinin de benzer bir tecrübe yaşamış olduğunu söylüyordu. Kiminle? Hikâyeleri ona anlatan kimdi?

Fabel Weiss, Olsen ve Fendrich'in soruşturma panosuna asmış olduğu fotoğraflarını taradı. Yaşlı kadınlar. Anneler. Weiss'in güçlü bir İtalyan annesi vardı. Fabel, Olsen'in aile geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama Fendrich ile annesi arasında, kadın ölene kadar süren yakın bir ilişki olduğuna şüphe yoktu. Ve kadın cinayetlerin başlamasından kısa bir süre önce ölmüştü. Weiss ve Olsen artık Fabel'in şüpheli listesinin dışında kalmış gibiydi; bu durumda geriye sadece Fendrich kalıyordu. Ama ona daha yakından bakar bakmaz bir şeylerin uymadığı açıkça görülüyordu. Fabel üç adama baktı. Birbirlerinden olabildiğince farklı üç adam. Ve hiçbiri doğru kişiymiş gibi görünmüyordu. Fabel, Anna Wolff'un yanına gelmiş olduğunu fark etti.

"Selam, Anna. Olsen'le işin bitti mi?" Anna sabırsızca başını salladı. Son kurbanın fotoğrafını Fabel'e uzattı, gözsüz Bernd Ungerer'inkini.

“Bir bağlantı var,” Anna’nın sesi kontrol altında tuttuğu heyecandan gerilmişti. “Olsen, Ungerer’i tanıdı. Onu tanıyor.”

Olsen hâlâ sorgu odasındaki masada oturuyordu, ama tavırları, tüm beden dili değişmişti. Daha heyecanlı, neredeyse saldırgandı. Buna karşılık avukatı çok daha cansız görünüyordu. Ne de olsa, yaklaşık dört saattir inatçı Anna Wolff’la bir küme tıkmış durumdaydılar.

“Soruşturmanıza yardımcı olmaya çalışmakla, müvekkilimin kendini daha fazla zan altına sokma riskini göze aldığını fark etmişsinizdir, Herr Kriminalhauptkommissar.”

Fabel sabırsızca başını salladı. “İsterseniz önce Herr Olsen’in Herr Ungerer’le ilişkisi konusunda anlatacaklarını dinleyelim.”

“Ungerer’le hiçbir ilişkim yoktu,” dedi Olsen. “Onu sadece bir iki kere gördüm, o kadar. Bir satıcıydı. Beş para etmez yalaka herfin teki.”

“Onu nerede gördün?” diye sordu Anna.

“Backstube Albertus’ta. Hani şu gerçekten gösterişli İtalyan fırın ekipmanlarından satıyordu. Son model boklardan. Yeni fırınlar alması için ikna etmeye çalışarak aylardır Markus Schiller’in etrafında dolanıyordu. O ve Schiller gerçekten de iyi anlaşıyorlardı –bir arada iki yalaka piç. Ungerer, Markus’u sürekli masrafları şirket tarafından ödenen öğle yemeklerine çıkarıyordu falan. Gerçi eşeğini yanlış kazığa bağlamıştı. Etraftan öğrenebildiğim kadarıyla her şeye karar veren, tüm paraya sahip olan ve bütün ipleri elinde tutan Schiller’in karısıydı.”

“Onu tam olarak nerede ve ne zaman gördüğünü söylemiştin?”

“Onu sadece birkaç kere, Hanna’yı fırından alırken gördüm.”

“Onu sadece gelip geçerken gördüğün düşünülürse, hakkında epey fazla bilgi sahibi gibisin.”

“Hanna anlatmıştı bana. Sürekli onu kesip dururmuş. Ne zaman oraya gelse. Evliymiş falan, ama kadın peşinde koşmakla şöhret yapmış. Rezil herfin biri demişti Hanna.”

“Onunla hiç yüz yüze konuşmadın mı?”

“Hayır. Ona... bir iki çift laf edecektim, anlarsınız ya. Ama Hanna boş vermemi söylemişti. Ungerer’i patronuna şikâyet etmişti zaten.”

“Ama Hanna’nın işte ya da iş dışında Ungerer’le hiç alakası yoktu?”

“Hayır. Bana adamın onu korkuttuğunu söylemişti, gözlerini bir an olsun Hanna’nın üzerinden ayırmıyormuş. Şu da var ki, ne

kadar düşünsem de Ungerer ile Markus Schiller arasında en ufak bir fark göremiyorum. Ama Hanna bir şeyler görüyordu, sanırım.”

O ana kadar konuşmayı Anna'nın yapmasına müsaade eden Fabel, sandalyesinde öne eğildi. “Peter, beş cinayet kurbanından üçü arasındaki bağlantı sensin...” Masanın üzerindeki fotoğrafları ayırdı ve Paula Ehlers, Martha Schmidt ve Laura von Klostersadt'ın fotoğraflarını Olsen'in önüne koydu. “Bu insanlardan herhangi biri senin için bir anlam ifade ediyor mu?” İsimleri ve yerleri, yüzlerin üzerine koydu.

“Model olan. Onu tanıyorum. Yani kim olduğunu biliyorum, ünlü biri olduğunu falan. Ama hayır. Bunun haricinde hiçbirini tanımıyorum.”

Fabel, konuşurken Olsen'i izledi. Ya gerçeği söylüyordu ya da zeki bir yalancıydı. Ama o kadar yetenekli değildi. Fabel, ona ve avukatına teşekkür etti ve Olsen'i nezaarethanedeki hücrelerine geri gönderdi.

Fabel, Anna'yla sorgu odasında kalmıştı. Aralarında bir bağlantı vardı. Nihayet, takip edebilecekleri bir ipucu ortaya çıkmıştı. Yaşadıkları hüsrana, bundan başka bir bağlantı bulamamış olmalarından kaynaklanıyordu: onları avlarna biraz daha yaklaştıracak bir sonraki bağlantıydı bu.

Fabel annesine telefon etti. Onunla bir dakika kadar konuştuktan sonra Susanne'yle görüşmek istediğini söyledi. Susanne'ye, mektubun bir kopyasını Institut für Rechtsmedizin'e yolladığını anlattı, ama metinde Dorothea Viehmann adının geçiyor olmasına ve Märchenbruder olarak atılmış imzaya dikkat çekip Weiss'in bu iki nokta hakkında söylediklerini aktararak mektubun içeriğini özetledi.

“Bir ihtimal var, sanırım,” dedi Susanne. “Katilin geçmişinde baskın olmuş ya da olmaya devam eden bir anne ya da başka bir yaşlı kadın olabilir. Ama, aynı şekilde, Märchenbruder referansı da bir kardeşin hayatında büyük bir rol oynamış olduğunu ve şimdi bu rolü Weiss'a aktarıyor olduğunu düşündürebilir. Çarşamba günü geldiğimde mektubu detaylı bir şekilde incelerim, ama pek fazla bir şey çıkarabileceğimi sanmıyorum.” Durakladı. “Sen iyi misin? Sesin yorgun geliyor.”

“Yol yorgunluğu ve uykusuzluktandır,” dedi Fabel. “Sen nasılsın, güzel zaman geçiriyor musun?”

“Annen çok tatlı. Ve Gabi'yle ben birbirimizi gerçekten tanımayaya başladık. Ama seni özlüyorum.”

Fabel gülümsedi. Özlenmek güzeldi. “Ben de seni özlüyorum, Susanne. Çarşamba günü görüşürüz,” dedi.

Fabel telefonu kapattıktan sonra, “Ah... ne tatlı” der gibi bir ifadeyle sırıtmakta olan Anna’ya döndü. Fabel genç kadının gülümsemesini görmezden geldi.

“Anna...” Fabel’in ses tonu, sanki konuşmaya başladığında sorusu henüz tam şekillenmemiş gibi düşünceliydi. “Fendrich’in annesinin nasıl öldüğünü biliyor musun?”

“Evet.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü... çünkü bana söyledi. Resmi kayıtlardan kontrol etmedim, ama, neden yalan söylesin ki?” Anna bu düşünceyi değerlendirmiş gibi durakladı. Sonra yorgun gözlerinde keskin bir şey parıldadı. “Kontrol edeceğim, Şef.”

23 nisan cuma, 07.30: Ohlsdorf, Hamburg

Fabel önceki gece Präsidium'dan eve geç dönmüştü. Yorgundu: insanı uykuya dalabileceği noktanın ötesine geçiren o sinirli, huzursuz, aşırı yorgunluk hali. Geç saatlere kadar uyumamış ve çok nadiren yaptığı bir şey yapıp televizyon seyretmişti. Ludger Abeln'in akıcı bir Plattdeutsch'la, Norddeutscher Rundfunk'un⁹⁵ eski lisansı yayma çabalarının parçası olarak, *Hallo Niedersachsen*'in⁹⁶ Aşağı Almanca versiyonunda haberleri okumasını izlemişti. Abeln'in Emsland'a özgü sesi Fabel'i yatıştırmıştı: bu ses ona evini, ailesini, birlikte büyüdüğü sesleri hatırlatıyordu. Hamburg'un artık onun *Heimat*'ı olduğunu söyleyerek Susanne'ye nasıl itiraz ettiğini düşünmüştü yeniden; buranın onun ait olduğu yer olduğunu söyleyişini. Ama şimdi, uyuyamayacak kadar yorgun ve keyifsizken, doğduğu yerin lisansı ve aksanı Fabel'i rahatlatıcı bir battaniye gibi sarmalıyordu.

Haber bülteni sona erdikten sonra, kanallar arasında amaçsızca dolaşmıştı. 3-SAT'ta F. W. Murnau'nun sessiz dışavurumcu korku klasiği *Nosferatu* gösteriliyordu. Ekranın siyah-beyaz titreşimleri ışıklarını Fabel'in dairesinin duvarlarında gezdirirken ve Max Schreck'in vampiri Orlok tehditkâr bir şekilde ona doğru yaklaşırken, Fabel oturmuş ve seyretmişti. Bir başka fabl. Bir Alman başyapıtı mertebesine yükseltilmiş bir başka korkutucu İyilik ve Kötülük hikâyesi. Fabel bunun da Almanların başkalarından alıp kendilerine mal ettikleri bir hikâye olduğunu hatırlamıştı: Murnau hikâyeyi İrlandalı bir yazar olan Bram Stoker'dan utanmazca kopya etmişti. Stoker'ın hikâyesi *Drakula* adını taşıyordu ve Stoker'ın dul eşi, Murnau aleyhine bir yasaklama kararı

95. Hamburg'da yer alan bir radyo ve televizyon kuruluşu.

96. Merhaba Aşağı Saksonya.

çıkarmayı başarmıştı. Bu karar üzerine filmin tüm kopyaları imha edilmişti. Bir kopya hariç. Ve bir klasik varlığını korumuştı. Fabel, uğursuz Orlok'un bütün bir Kuzey Alman şehrine vampir vebasını bulaştırmasını izlerken, Olsen'in dairesinde okumuş olduğu Rammstein şarkısının sözlerini hatırlamıştı. Grimm, Mur-nau, Rammstein: farklı kuşaklar, aynı fabllar.

Weiss haklıydı. Her şey aynı kalıyordu. Bizi korkutmaları için hâlâ masallara ihtiyacımız vardı, hayal edilmiş dehşetler ve gerçek korkular. Ve bunlara hep ihtiyacımız olmuştu.

Fabel yatağa saat iki gibi girmişti.

Bu tedirgin gece boyunca rüya görmüş olduğunun farkındaydı. Susanne'nin dediği gibi, sürekli olarak rüya görmesi, stresin, zihninin hem özel, hem de iş hayatındaki problem ve sorunları çözmek için gösterdiği çılgınca çabaların işaretiydi. Ama Fabel'in en çok nefret ettiği şey, rüya gördüğünü bildiği, ama rüyasını hatırlayamadığı zamanlardı. Ve saat beş buçukta Anna Wolff'un telefonuna cevap vermek için kalktığında, gecenin rüyaları anında bir peçenin ardına gizlenivermişti.

"Günaydın, Şef. Yerinizde olsam kahvaltıya boş verirdim. Oros-pu çocuğu birini daha haklamış bile." Anna çoğu zaman saygısızlığın sınırına varan, her zamanki patavatsızlığıyla konuşmuştu. "Bu arada, sanırım Bernd Ungerer'in kayıp gözlerini buldum. Ha-bende yedek bir çift daha var, hani lazım olur falan..."

Hamburg'un Ohlsdorf bölgesinin yarıdan fazlası park alanıdır. Hamburg'un en büyük yeşil alanı olan bir park: sık ağaçlarla, sevgiyle bakılan bahçelerle ve heykel sanatının muhteşem örneklerle dolu, dört yüz hektardan büyük bir alan. Hamburg'da yaşayanların ve ziyaretçilerin pek çoğunun, yeşillikler içinde sükûnetin tadını çıkarmak için geldikleri bir yer. Ama Friedhof Ohlsdorf çok özel bir işlevi olan bir parktır. Burası dünyanın en büyük mezarlığıdır. Friedhof Ohlsdorf'un zarafetle şekillendirilmiş heykelleri, Hamburg'un ölülerine ait mozoleleri, kabirleri ve mezar taşlarını süslemek için buradadır. Yaklaşık yarım milyon mezar neredeyse her Hamburglu ailenin uçsuz bucaksız Friedhof'ta defnedilmiş bir üyesi olduğu anlamına gelir.

Aydınlanmakta olan gökyüzü bulutsuzdu ve Fabel olay yerine vardığında, yaklaşmakta olan sabahın kırmızı parmaklarıyla çoktan çizgi çizgi olmuştu. Bir Ohlsdorf Schupo birimi, devasa Friedhof'un içinden geçen ve Wasserturm'u geçtikten sonra kendi bü-

tünlüğüne sahipmiş, sanki başlı başına bir mezarlıkmuş gibi görünen büyük bir alana açılan anayol Cordesallee boyunca Fabel'e eşlik etti. Yol kenarları, neredeyse tamamen ilkbahar yapraklarıyla kaplanmış, geniş yapraklı ağaçlarla çevriliydi. Fabel cesedin bulunduğu yere doğru ilerlerken, beyaz mermer, bronz ve kırmızı granit şekiller mezarların başında sessizce nöbet tutmaktaydı. Cinayet mahallini güvenlik çemberine almış olan olay yeri inceleme ekibi ve Holger Brauner gibi, Anna da çoktan gelmişti. Fabel yaklaşırken, herkes birbirine asık suratlı, sabahın köründe cinayet mahalli selamları verdi.

Bir kadın sanki uyuyormuş gibi sırtüstü yatıyordu, elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Baş ucunda, bir elini uzatmış aşağı bakan, çok büyük bir dişi melek heykeli vardı; sanki ölü kadını selamlıyor ve ona ulaşmaya çalışıyor gibiydi. Fabel çevresine bakındı. Tüm heykeller kadın heykeliydi, aynı mezar taşlarındaki isimler gibi.

"Burası Garten der Frauen," diye açıkladı Anna. Yalnızca kadınlara ayrılmış bir mezarlık. Fabel katilin cinayet mahalli seçimiyle bile onlara bir şeyler söylemeye çalıştığını biliyordu. Tekrar ölü kadına baktı. Duruşu, Laura von Klosterstadt'inkiyle neredeyse aynıydı. Aradaki fark, bu kadının daha koyu saçlı ve Laura kadar güzel olmayışydı. Ve çıplak değildi.

"Bu nasıl bir elbise böyle?" diye sordu Anna.

"Geleneksel bir Kuzey Alman kadın kıyafeti. Speeldeel'lerde kadınların giydiği kıyafetlerden," dedi Fabel, Hamburg'daki sayısız Plattdeutsch folklor cemiyetine atıfta bulunarak. "Hani şu Finkwarder Speeldeel gibi."

Anna anlamış gibi görünmüyordu. "Ve işte gözleriniz de burada." Anna, kadının, üzerine kırmızı-beyaz dört doku kitlesi saçılmış olan göğsünü işaret etti. "Burada can sıkıcı bir bolluk var. Demek istediğim, fazladan bir çift göz."

Fabel, ölü kadının vücudunu tepeden tırnağa inceledi. Beyaz dantelalarla süslenmiş ve çenesinin altından bağlanmış, parlak kırmızı geleneksel bir başlık giymişti. Omuzlarının üzerine canlı renklerde bir şal vardı ve geniş kollu bluzunun üzerine, kırmızı ve altın rengi iğne işleriyle süslü siyah bir cepken giymişti. Göz kürelerinin yapışkan yuvarlakları cepkeni lekelemişti. Ayak bileklerine kadar uzanan kırmızı eteğinin neredeyse tamamı, nakış işlemeli beyaz bir önlüğün altında kalıyordu. Ayağında kalın beyaz çoraplar ve alçak topuklu siyah ayakkabılar vardı. Yanına hasır bir sepet bırakılmıştı, sepetin içinde bir somun ekmek duruyordu.

“Kıyafeti gerçek gibi duruyor,” dedi Fabel. “Bu kıyafetler genellikle Speeldeel derneği üyelerince yapılır ya da anneden kızı geçer. Kimliği teşhis edildi mi?”

Anna başını iki yana salladı.

“O zaman maktulün fotoğrafının yanı sıra kostümün detaylarını da dağıtsak iyi olur, sanırım. Speeldeel derneklerinden biri onu ya da kostümü tanıyacaktır.”

“Başlığın rengini görüyor musunuz?” Anna Fabel’e şeffaf bir delil torbası uzattı. Torbanın içinde bir başka sarı kâğıt parçası vardı. Fabel sabahın soluk ışıkları altında kâğıttaki minicik yazıya baktı: “Rotkäppchen.”

“Lanet olsun –Kırmızı Başlıklı Kız.” Fabel torbayı Anna’nın eline tutuşturdu. “Bir an önce yakalamazsak bu orospu çocuğu bütün masalları teker teker gerçekleştirecek. Cinayetler arasındaki zaman aralığı giderek kısalıyor, ama küçük kanlı tablolarına gösterdiği özende herhangi bir eksilme yok. Yapacaklarının tümüne önceden karar vermiş.”

“Gözler, Şef,” dedi Anna. “Peki ya gözler? Kime ait olduğunu bilmediğimiz bir çift göz var elimizde. Öyleyse bilmediğimiz bir başka kurban daha olmalı.”

“Bunlar Paula Ehlers’in gözleri değilse ve onları dondurarak ya da başka bir şekilde saklamadıysa.”

“Hayır, bence öyle değil.” Holger Brauner yanlarına gelmişti. “İki çift göz var. İki çift de insan gözü, ikisi de cerrahi müdahaleyle değil, zorlanarak çıkarılmış. Görebildiğim kadarıyla, iki çift de kuruma sürecinde, ama çiftlerden biri diğerine göre daha fazla kurumuş. Bu da, bu çiftin ikinci çiftten bir süre önce çıkarılmış olduğunu düşündürür. Ama bunları saklamak için bir girişimde bulunulduğuna dair bir işaret görmüyorum; bir sıvıda bekleterek veya dondurarak.”

“Peki o halde neden bir başka ceset bulmadık?” diye sordu Anna.

Fabel parmaklarını şaklattı. “Aptal Hans... lanet olsun –işte bu: Aptal Hans.”

Anna’nın kafası karışmış gibiydi.

“Günlerdir bu kahrolasica masallar üzerinde çalışıp duruyorum,” dedi Fabel. “Cinayetini dayandırabileceği öyle çok hikâyeye var ki, yüzlercesi arasından bir tanesini seçip bize darbe indirebilir, ama Aptal Hans’ı hatırlıyorum. ‘Hänsel ve Gretel’deki kişiyle aynı kişi olup olmadığını bilmiyorum, ama ‘Aptal Hans’ hikâyesindeki kızın ismi de Gretel. Her neyse, Aptal Hans annesi tarafından birçok ke-

reler Gretel'e gönderiliyor, her defasında basit bir görevi yerine getirmek, esas olarak Gretel'e bir hediye vermek için. Her defasında oğlan işi eline yüzüne buluşturuyor –Gretel'e hediyesini vermeyi başaramıyor ve sonuç olarak *Gretel*'in *ona* verdiği bir şeyle geri dönüyor. En son seferinde, annesi ona görevlerin en kolayını veriyor. Ona diyor ki, 'Aptal Hans, neden o kıza dostça bakışlar atmadın?' Başka türlü söylersek, ona iyilikle bak. Ona iyi davran. Ancak Aptal Hans kendisine verilen talimatı yanlış anlıyor: önce çayıra, sonra da ahıra gidip bütün ineklerin ve koyunların gözlerini çıkarıyor. Sonra da Gretel'e gidiyor ve bu gözleri kızın üzerine atıyor."

"Kahretsin..." Anna cesede baktı. "O halde, sizin sözünü ettiğiniz bağlantı bu. Aynı Uyuyan Güzel'i von Klosterstadt üzerinden Rapunzel'e bağladığı gibi, Rapunzel'i de Bernd Ungerer üzerinden Aptal Hans'la ilişkilendirdi."

"Kesinlikle. Ve şimdi de elimizde Kırmızı Başlıklı Kız var."

Fabel ölü kadının yüzüne baktı. Ağır bir makyaj yapmıştı. Geleneksel kıyafete hiç uymayan, yapay bir görüntü. Sonra, olay yeri inceleme ekibinin şefi Brauner'e döndü. Sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Holger, herhangi bir şey. Lütfen. Bu herifi daha fazla tanımadama yarayabilecek herhangi bir şey ver bana." İç geçirdi. "Anna, ben Präsidium'a gidiyorum. Burada işini bitirip döner dönmez ofisime gel."

"Tamam, Şef."

Fabel, Cordesallee'ye bağlanan çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Kuşlar artık tüm güçleriyle şarkı söylüyorlardı. Fabel bir yerlerde, Friedhof Ohlsdorf'da başka yerde eşine rastlanmayacak kadar nadir kuş türlerinin yanı sıra, mozoleleri yuva olarak kullanan yarasalar kolonilerinin de olduğunu okuduğunu hatırladı. Gerçekte, Friedhof bir doğa koruma alanıydı. Ölüleri ağırlamak için tasarlanmış bir yerde böylesine zengin bir hayat. Fabel'in düşünceleri, arkasından bağırarak Anna'nın sesiyle dağıldı.

"Şef! Şef! –gelip şuna bakın..." Heyecanlı bir şekilde Fabel'e işaret ediyordu. Fabel koşarak adım cesedin olduğu yere döndü. Cesedi yatırıldığı yerden kaldırmış ve bir ceset torbasına koymuşlardı. Dişi melek hâlâ aşağıya bakıyor ve işaret ediyordu, ancak işaret ettiği yerde artık geleneksel Kuzey Alman *Tracht*'i⁹⁷ giymiş, cinayet kurbanı bir kadın yoktu. Meleğin uzanmış parmağı beyaz bir mermer levhayı gösteriyordu; mermerin üzerine yazılmış bir isim vardı.

Emelia Fendrich. 1930 – 2006.

23 nisan cuma, 10.15: Hamburg Hafen, Hamburg

Maria, Werner, Henk Hermann ve Cinsel Suçlar Masası'ndan geçici görevle atanmış iki memur, Dirk Stellamanns'ın dokların yanındaki Schnell-Imbiss büfesine, Fabel ve Anna'dan yaklaşık on dakika sonra geldiler. Hava kapamıştı ve sadece bir fırtınanın patlayıcı öfkesinin yatıştırabileceği bir ruh halindeymiş gibi sıkıntılı ve ağırdı. Tertemiz tutulan mutfak kabini ve güneş şemsiyelerinin koruması altındaki bir avuç masa, çelik grisi göğe doğru yükselen bir tersane vinçleri ormanıyla çevriliydi. Kendisi de eski bir Hamburg Schupo'su olan Dirk de Fabel gibi Frizyalıydı ve Fabel ekibi için kahve ısmarlamadan önce, ikisi yerel Friz dilinde kısaca çene çaldılar.

Göğüs hizasına gelen masaların birkaçının etrafında toplandılar ve kısaca, umut vaat etmeyen hava durumunu ve fırtına kopmadan önce kahvelerini bitirip bitirmeyeceklerini tartıştılar. Sonra, Fabel iş konusuna girdi.

"Bu ne demek oluyor? Aynı şekilde öldürülmüş başka bir kurban daha çıkıyor karşımıza. Ancak onu şüphelilerimizden birinin –her ne kadar önemli şüphelilerimizden biri olmasa da– annesine ait mezarın üzerine uzanmış halde buluyoruz. Ne düşündüğünüzü duymak isterim."

"Valla," dedi Anna. "En azından, beni Fendrich'in annesinin gerçekten ölmüş olup olmadığını öğrenmek için nüfus memurlarının peşinde koşmaktan kurtardı. Friedhof yetkilileri, Emelia Fendrich'in gerçekten de altı ay önce defnedildiğini ve kayıtlarda görünen adresin, oğlunun Rahlstedt'teki adresiyle tuttuğunu doğruladılar."

Henk başıyla onayladı. Ohlsdorf'a komşu olan Rahlstedt, Friedhof'a yakındı. "Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Fend-

rich'i son cinayet hakkında sorguya mı çekeceğiz?"

"Neye dayanarak?" Anna çok sıcak olan kahvesinden bir yudum alırken suratını buruşturdu. "Annesi gerçekten ölmüş olduğu ve bize yalan söylemediği için mi?"

Henk, Anna'nın alaycılığını umursamadı. "Ben bunun bir rastlantı olabileceğini varsayıyorum. Ama hesabı sen yap: cesedi atabileceği iki yüz seksen bin olası mezar var ve üç şüpheliden birinin annesine ait mezarın üzerine konuyor. Ve bu adamın, bu sahnelerde bir araya getirdiği unsurlar vasıtasıyla bize mesaj verdiğini biliyoruz."

"En azından Fendrich'le konuşmalıyız," dedi Maria. "Ölüm saatinden emin olur olmaz, o saatlerde bulunduğu yerleri kontrol etmeliyiz."

"Holger Brauner, olay yerine geldiğinde saygıdeğer patoloğumuz Herr Doktor Möller'in ağzından bir tahmin koparmış," dedi Fabel. "Ölüm akşam sekiz ila dün gece yarısı arasında olmuş. Evet, o sırada Fendrich'in nerede olduğunu öğrenmemiz lazım. Ama bu konuda son derece diplomatik davranmanız gerekiyor. Yine taciz diye zırlamaya başlamasını istemem."

"Bu işi ben hallederim," dedi Anna. Herkes ona baktı. "Ne var? Diplomatik olabilirim."

"Pekâlâ," dedi Fabel, sesine kasten kattığı bir tereddütle. "Ama onu kızdırma."

"Neden olmasın?" diye sordu Henk. "Fendrich artık listemizin bir numarası olmalı. Yani, cesedi annesinin mezarına yerleştirmesi..."

"Başka türlü olmuş da olabilir," dedi Anna. "Paula Ehlers'in kayboluşu basında geniş yer bulmuştu. Fendrich'in polis tarafından sorgulandığı da bir sır değildi. Paula'yı kaçırıp öldürenin büyük ihtimalle bizim katil olduğunu unutmamalıyız. Öyleyse, kızı kaçırdıktan sonraki gelişmeleri takip etmiştir. Her neyse, size şimdiden söyleyebilirim, Fendrich'in şahidi olmayacaktır."

"Neden?" diye sordu Fabel.

"Çünkü bir şahide ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Ve çünkü yalnız biri."

Fabel kahvesinden bir yudum aldı ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Çelik grisi çarşaf, koyu renk bulutlarla lekelenmişti. Fabel, her fırtına öncesinde olduğu gibi, kendini sinüslerinde sinsi bir sızıyla belli eden basıncı hissedebiliyordu. "Gerçekten de bunu Fendrich'in yapmadığını düşünüyorsun, değil mi, Anna?"

"Paula Ehlers'le ilişkisi hakkında açık sözlü olduğunu düşün-

müyorum. Ama hayır. Bence adamımız o değil.”

Fabel baş ve işaret parmaklarıyla sinüslerini ovaladı. “Sanırım haklısın. Bilinçli bir şekilde hedeften uzaklaştırıldığımızı düşünüyorum. Bu herifin yaptığı her şey birbiriyle bağlantılı. Her cinayet bir masalı diğerine bağlıyor. Bizimle dans ediyor, ama kontrol tamamen onda. Yaptığı işte bir düzen var. Organize olduğu kadar yaratıcı da; ve her şeyi çok önceden planlanmış. Sona yaklaşmakta olduğumuzu hissediyorum. İşe, bize hiçbir mesaj vermediği, ama kimliğini üç yıl sonraki cinayeti için kullandığı Paula Ehlers’le başladı. Sonra, Maria Schmidt’te –Blankenese’deki kız– bize yanlış bir kimlikten başka hiçbir şey vermedi. Ancak Laura von Klosterstadt cinayetinden sonradır ki Martha Schmidt’i Laura’nın ‘aşağısına’ yerleştirdiğini anlayabildik. Devam ettikçe bize giderek daha fazla şey verdi. Bir sonraki adımını tahmin etmemizi istiyor, ama bunu gerçekleştirmek için zamana ihtiyacı var. İşte bizi Fendrich’e yönlendirmek istemesinin nedeni bu.”

“Peki ya yanıyorsanız, Şef?” Werner dirseklerini Schnell-Imbiss masasına dayadı. “Ya adamımız Fendrich’se ve onu durdurmanızı istiyorsa? Ya bize katilin kendisi olduğunu söylüyorsa?”

“O zaman, Hermann’la birlikte Fendrich’i sorgulamaya gittiğinde Anna gerçeği öğrenecektir.”

“Yalnız gitsem daha iyi olur, Şef,” dedi Anna. Henk Hermann şaşırmış veya rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“Hayır, Anna,” dedi Fabel. “Fendrich hâlâ bir şüpheli ve onun evine tek başına gitmiyorsun.”

“Endişe etmeyin, Frau Wolff,” dedi Henk. “Bırakırım, konuşmayı siz yaparsınız.”

“Bu arada,” diye devam etti Fabel, “bu herifin bize göndermekte olduğu mesajları analiz etmemiz lazım.” Kuzeyde bir yerlerde, bulutların arkasında bir şimşek çaktı. Gök gürültüsünün şiddetli gümbürtü dalgasının üzerlerinden geçmesi birkaç saniye sürdü. “Bence Präsidium’a dönssek iyi olur,” dedi Fabel.

Präsidium’a dönüşünde Fabel ilk olarak, Kriminaldirektor Horst van Heiden’in ofisine çağrıldığını öğrendi. Beklenmedik bir şey değildi bu. Medya artık “Masalcı Katili” başlıklara çıkarıyor ve birinci sayfa haberi yapıyordu. Fabel, muhabir ve fotoğrafçıların Presseabteilung’u⁹⁸ es geçip doğrudan van Heiden’i sıkıştırdıklarını biliyordu. Bir TV ekibi Präsidium’dan dönen Kriminaldirektor’un karşısına dikilecek kadar ileri gitmişti: daha on yıl ön-

ce düşünölemeyecek bir şeydi bu. "Anglosakson modeli" Almanya üzerindeki etkisini giderek artırarak, ölkeyi nezaket ve saygı geleneklerinden uzaklaştırıyor gibiydi. Ve, her zaman olduğu gibi, değışimin öncölüğünü medya yapıyordu. Van Heiden keyifsizdi ve suçlayacak birine ihtiyacı vardı. Kriminaldirektor'un ofisine girerken Fabel kendini hazırladı.

Ama Heiden'in sinirli olmaktan çok, bir parça iyi haber duyma ihtiyacı içinde olduğu anlaşıldı. Heiden'in hali Fabel'e, en son cinayet mahallinde bir ipucu bulması için Holger Brauner'e neredeyse yalvardığı sıradaki kendi halini anımsatmıştı. Fabel geldiğinde, van Heiden ofisinde yalnız değildi. Innensenator Hugo Ganz da oradaydı, aynı Hamburg Eyalet Savcısı Heiner Goetz gibi. Fabel içeri girince Goetz ayağa kalktı ve sıcak bir şekilde gülümseyerek elini sıktı. Goetz işleri kolay yoldan halletmeyi reddeden, inatçı ve yöntemli bir savcı olduğu için Fabel birçok olayda onunla çatışmanın eşiğine gelmişti. Goetz'le zaman zaman yaşadığı hayal kırıklıklarına rağmen, pek çok ses getiren mahkûmiyet kararı aldırışlardı ve aralarında sağlam bir güven ve neredeyse arkadaşlığa varan bir sevgi oluşmuştu.

Ganz da Fabel'in elini sıktı, ama çok daha soğuk bir şekilde. İşte, diye düşündü Fabel, balayı sona erdi. Margarethe von Klosterstadt'a yapmış olduğu ziyaretin aristokratları kızdığını ve Ganz'ı aradıklarını tahmin ediyordu. Yanılmıyordu.

"Herr Hauptkommissar." Ganz, van Heiden konuşmadan söylemişti. "Frau von Klosterstadt'la tekrar görüşmeye kendi başınıza karar verdiniz sanırım?"

Fabel cevap vermedi, ancak sorgulayan bakışlarla, herhangi bir şey söylemeyen van Heiden'e baktı.

"Eminim siz de takdir edersiniz ki," diyerek devam etti Ganz, "von Klosterstadt ailesi en sıkıntılı zamanlarından birini yaşıyor."

"Bunlar Ehlers ve Schmidt aileleri için de oldukça sıkıntılı zamanlar. Onlarla yeniden görüşmem sizin için bir sorun teşkil etmiyor anladığım kadarıyla."

Ganz'ın keselenmiş gibi pembe suratı daha da pembeleşti. "Beni dinleyin, Herr Fabel, von Klosterstadt ailesiyle uzun zamandır dost olduğumu size söylemiştim—"

Fabel adamın sözünü kesti. "Ve ben de size şunu söylemeliyim ki bu beni hiçbir şekilde ilgilendirmiyor. Eğer buraya Hamburg Innensenator'u sıfatıyla geldiyseniz ve objektif bir şekilde bu dosyayı tartışmak istiyorsanız, bunu yapmaktan zevk duyarım. Ama eğer kızıyla ilgili birkaç özel soru sordum diye Frau von

Klosterstadt'ın tepesi attığı için buraya gönderildiyseniz, size hemen gitmenizi öneririm.”

Ganz gözlerinde hiddete yakın bir ifadeyle Fabel'e baktı. Güçsüz bir hiddetti bu, çünkü Fabel'in söylediklerini yadsıyamazdı. Ayağa kalktı, van Heiden'e döndü ve horozlanmaya başladı: “Bu rezillik. Burada oturup kıdemsiz bir memurunuzun protokol nutukları çekmesini dinleyecek değilim.”

Van Heiden sadece, “Herr *Erster* Hauptkommissar Fabel hiç de kıdemsiz bir memur değildir,” demekle yetindi. Ganz evrak çantasını kaptı ve hışımınla ofisten çıktı.

“Tanrı aşkına, Fabel,” dedi van Heiden, Ganz gider gitmez. “Hayatımı bir parça olsun kolaylaştırmaya çalışabilirdin en azından. Hamburg Innensenator'uyla düşman olmanın Hamburg polisine hiçbir faydası dokunmaz.”

“Üzgünüm, Herr Kriminaldirektor, ancak söylediklerim doğruydı. Ganz buraya gönderildi, çünkü Laura von Klosterstadt'ın on yıl önce, o kadın tarafından, dürüst konuşmak gerekirse anne denen o kalpsiz orospu tarafından ayarlanan bir kürtaj yaptırdığını öğrendim. Fotoğrafçı Leo Kranz kızı hamile bırakmış. Ama o vakitler henüz ünlü değilmiş, bu yüzden de Margarethe von Klosterstadt'ın sosyal radarı onu kaydetmemiş.”

“Bunun konuyla alakalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Heiner Goetz.

“Doğrudan değil. Yine de, katilin von Klosterstadt ailesi hakkında yakinen bilgi sahibi olduğunu gösteriyor olabilir. Tüm bu ‘Rapunzel’ hikâyesi doğumla ve gayrimeşrulukla ilgili. Ve ben tüm ipuçlarının peşine düşme hakkımı saklı tutuyorum.”

“Anlaşıldı, Herr Fabel,” dedi van Heiden, kasvetli bir havayla. “Ama belki de şüphelilere ve Hamburg'un önde gelen politikacılarına karşı tavırlarını farklılaştırmayı deneyebilirsin. Her neyse, son cinayetle ilgili elimizde neler var? Hızla Hamburg'un bir numaralı haberi haline geliyor.”

Fabel, katilin mezar seçimi ve kendisinin bunu neden kasti bir paravana olarak gördüğü de dahil olmak üzere, o ana kadarki gelişmeleri aktardı.

“Fendrich'i üzerine fazla gitmeden takip etmekte haklısın bence,” dedi Heiner Goetz. “Schleswig-Holstein Staatsanwaltschaft'ından⁹⁹ kontrol ettim. Fendrich hakkında bir polis memurunun şüphelerinden başka hiçbir şey yokmuş ellerinde. Adamın sonunda tacciz gerekçesiyle bizi mahkemelerde süründürmesini istemem.”

Van Heiden sandalyesinin arkasına yaslandı ve ellerini, parmakları açılmış ve kolları kavuşturulmuş bir halde, geniş kirazağacı masanın üzerine yerleştirdi. Gergin bir duruştu bu, kendini bir tür dinamik fiziksel aktiviteye hazırlamış gibiydi. Fabel'e baktı, ama başka bir yerde, başka bir zamandaymış gibiydi.

"Çocukken Grimm masallarını severdim. 'Şarkı Söyleyen Ağaç'ı falan. Sanırım en çok hoşuma giden de, alışılmış çocuk hikâyelerinden çok daha karanlık oluşlarıydı. Daha vahşi. Çocuklar onları bu yüzden severler." Van Heiden öne eğildi. "Onu bulmalısın, Fabel. Ve çok yakında. Bu manyağın öldürme hızıyla, haftalarca ya da aylarca izini sürme lüksümüz yok. Çok hızlandı."

Fabel başını iki yana salladı. "Hayır... Hızlanmadı, Herr Kriminaldirektor. Burada cinayetlerin sıklığı herhangi bir önem taşıyor. Tüm bu cinayetler detaylı bir şekilde tasarlanmış –belki de yıllar evvel. Önceden planlanmış bir zaman çizelgesine göre hareket ediyor."

Fabel konuşmayı kesti, ama ses tonu söylemesi gereken her şeyi söylememiş olduğunu düşündürüyordu. Van Heiden bunun üzerine gitti.

"Pekâlâ, Fabel –söyle bakalım."

"Bu sadece bir his. Onu bir an önce yakalamak zorunda olmanızın bir başka nedeni. Ben şu ana kadar gördüklerimizin bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Büyük bir şeyler hazırlamakta olduğunu hissediyorum. Bir final. Olağanüstü bir şey."

Ofisine döner dönmez, Fabel bir kez daha çizim defterini çıkardı. Soruşturmanın o güne kadarki durumunu özetlediği sayfayı çevirdi ve yeni, boş bir sayfa açtı. Boş sayfa ona bakıyor, yeni bir düşünceyi kâğıda dökmesi için Fabel'i davet ediyordu. Fabel kâğıdın üst kısmına katilin o ana kadar canlandırdığı masalların her birinin ismini yazdı. Bunun altına her masalla ilişkilendirdiği kelimeleri not etti. Tahmin etmiş olduğu gibi, en son cinayet olan Kırmızı Başlıklı Kız'a yaklaştıkça, yazdıklarının sayısı artıyordu: temalar, isimler, ilişkiler. Büyükanne. Üvey anne. Anne. Cadı. Kurt. Masasındaki telefon çaldığında, hâlâ masallar üzerinde çalışıyordu.

"Merhaba, Şef. Ben Maria. Benimle Institut für Rechtsmedizin'de buluşabilir misiniz? Wasserschutzpolizei¹⁰⁰ az önce Elbe'den bir ceset çıkardı. Bu arada, öğle yemeği için planlarınız varsa iptal etseniz iyi olur."

Hamburg'da randevusuz ölen herkes Institut für Rechtsmedizin'in morgununa gelir. Bir doktorun ölüm raporu düzenlemeyeceği bütün ani ölümler buraya taşınır. Ayağına ağırlık bağlanarak Elbe Nehri'ne atılmış bir ceset, ağırılanmak için öncelikli bir aday oluştuyordu.

Fabel morga girer girmez, içinde tiksinti ve nefretin her zamanı kasvetli şişkinliğini hissetti. Her zaman bu koku oluyordu. Sadece ölümün değil, dezenfektanın, yer temizleyicisinin de kokusu: asla dayanılmaz olmayan, ama her zaman havada asılı olan mide bulandırıcı bir koku kokteyli. Bir görevli Fabel, Maria ve cesedi bulan Wasserschutzpolizei devriye botundaki Kommissar'a, çelik kabinlerin duvar boyunca sıralandığı soğuk morga kadar eşlik etti. Fabel, liman polisinin, morg görevlisi durup elini uygun kabinin tutamağına yerleştirene kadar kesin bir isteksizlikle yürüdüğünü tedirginlik içinde fark etti. Liman polisi, cesedi nehirde çıkarırlarken görmüştü elbette ve bir kez daha onunla yüz yüze geleceği için hiç memnun olmadığı açıklı.

"Bu seferki biraz pis kokuyor." Morg görevlisi uyarısının etkisini göstermesi için biraz bekledi; sonra tutamağı çevirdi ve bedeni taşıyan metal tablayı dışarı doğru kaydırıldı. Pis bir koku, baş döndürücü bir dalga halinde etraflarını sardı.

"Lanet olsun!" Maria bir adım geriledi; Fabel yanındaki Wasserschutz Polizeikommissar'ın gerildiğini fark etti. Fabel tiksintisini bastırmaya, önündeki cesedin görüntüsü ve kokusu karşısında şiddetle kalkan midesine hâkim olmaya çalışıyordu.

Ceset tablasının üzerinde çıplak bir adam yatıyordu. Boyu bir yetmiş beş dolaylarında olmalıydı. Vücut yapısını, hatta hangi ırka mensup olduğunu bile anlamaya imkân yoktu, çünkü bedeni suda şişmiş ve rengini kaybetmişti. Şişmiş gövdesinin büyük kısmı, deri gerildiği ve şiştiği için rengi hafifçe solmuş gösterişli dövmelerle kaplıydı. Bu dövmelerin çoğu alışılmış çıplak kadın, kalp, kurukafa, hançer ya da ejderha resimleri yerine, karmaşık desen ve motiflerden oluşmaktaydı. Derin bir çentik, şişmiş bedenin etrafını devasa bir buruşukluk gibi çepeçevre dolanıyordu ve aşırı gerilen deri parçalanmıştı. Ölü adamın kırışmakta olan uzun saçları başının arkasında atkuyruğu yapılarak bağlanmıştı.

Gırtlak kesilmişti. Fabel yanlamasına dümdüz uzanan kesiğin izlerini görebiliyordu, ancak kesik boyunca başka yerlerdeki deri ve etler de parçalanmıştı.

Ama asıl dehşet verici olan yüzdeki tahribattı. Göz çukurlarının ve ağzın etrafındaki etler parçalanmış ve lime lime olmuştu. Sar-

kan morarmış deriler ve pembe etler arasından kemikler parlıyordu. Kurbanın dişleri dudaksız bir gülümsemeyle sırtıtmaktaydı.

“Aman Tanrım... Yüzüne ne olmuş böyle?” diye sordu Fabel.

“Yılanbalıkları,” dedi Wasserschutz Kommissar. “Her zaman önce yaralara giderler. İşte bu yüzden, gözlerinin suya atılmasından önce çıkarılmış olduğunu tahmin ediyorum. Gerisini yılanbalıkları halletmiş. Kafanın ve en iyi protein kaynağının yerini kolayca bulmuşlar. Boğazındaki kesikte de aynısı olmuş.”

Fabel Günter Grass'ın *Teneke Trampet*'inden bir bölümü hatırladı: ölü bir at kafasını yılanbalıklarını yakalamak için kullanan bir balıkçının, göz çukurları kıvranan yılanbalıklarıyla dolu kafayı sudan çıkarma sahnesini. Değerli besin kaynaklarına yapışan yılanbalıklarıyla sürüklenen ölü adamı düşündü; mide bulantısı şiddetlendi. Bir an için gözlerini kapadı ve yeniden konuşmaya başlamadan önce göğsünde yükselen bulantı hissini bastırmaya odaklandı.

“Gövdenin etrafındaki bozulma. Neyin sebep olmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Var,” dedi liman Kommissar'ı. “Vücudunun etrafına sıkıca bağlanmış bir ip vardı. Epeyce bir kısmını çıkarmayı başardık. Bizim tahminimiz suya atılmadan önce gövdesine bir ağırlık bağlanmış olması. İp kopmuş ya da ağırlık bir şekilde ipten kurtulmuş gibi görünüyor. Yüzeye çıkmasına bu neden olmuş.”

“Peki böyle miydi? Çıplak?”

“Aynen. Ne giysiler, ne kimlik, hiçbir şey.”

Fabel'in başıyla işaret ettiği morg görevlisi cesedi tekrar kabine itti ve kapıyı çarparak kapattı. Adamın hayaleti, pis bir çürüme kokusu biçiminde morgda dolaşmaya devam ediyordu.

“Eğer sizin için bir sakıncası yoksa,” dedi Fabel diğer iki memura, “dışarı çıksak iyi olacak sanırım.”

Fabel önde, Maria ve liman polisi arkada temiz hava almak için otoparka doğru yürüdüler. Açık havaya çıkıp derin, arındırıcı bir nefes alana dek hiçbiri konuşmadı.

“Tanrım, çok kötüydü,” dedi Fabel en sonunda. Aceleyle cep telefonunun açıp Holger Brauner'i aradı. Bulunan cesetten bahsetti ve Friedhof'ta buldukları ikinci çift gözün nehirden çıkan cesede ait olup olmadığını anlamak için bir DNA testi yapıp yapamayacağını sordu. Telefonu kapattıktan sonra, zaman ayırdığı için liman polisine teşekkür etti. Yalnız kaldıklarında, Maria'ya döndü.

“İp ve ağırlığın ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladı kadın. “Bu seferkini bulmamamız gerekiyordu.”

“Kesinlikle. Bir an için bu ceset ile elimizdeki fazla gözlerin birbirine uyduğunu farz edelim. Bu, kurbanı sadece bir donör haline getirir –sadece gözleri için öldürülmüş.”

“Bence bu mümkün.”

“Belki. Ama acaba ‘Gretel’e bakış atmak’ için ikinci bir çift gözün olması tabloya bu kadar büyük bir zenginlik mi katıyor? Neden sadece Ungerer’in gözlerini kullanmıyor? Ya da, eğer bir çiftten fazlasını kullanacaksa, neden sadece bir çift eklemekle yetiniyor? Neden yarım düzine değil?”

Maria kaşlarını çatmıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Sadece şunu. Olsen birinci şüphelimizken neredeysem, şu an tam aynı yere geri dönmüş durumdayım –Olsen’in Grün ve Schiller’i öldürmek için bir nedeninin olduğu, ama diğerlerinin hiçbirini öldürmek için bir nedeninin olmadığı yere.” Başıyla Institut für Rechtsmedizin’i işaret etti. “Oradaki adam sadece gözleri için öldürülmedi. Öldürülmesi için bir sebep vardı. O, bizimkinin yapmaya mecbur kaldığı bir rota değişikliği. Ve cesedi bulmamızı istemesinin –ya da buna gerek duymamasının– nedeni bu.”

“Neden ki?” Maria’nın çatık kaşları hâlâ düzelmemişti. “Neden o adamı öldürmek zorunda kalmış olsun ki?”

“Belki de adam bu cinayetleri kimin işlediğini biliyordu. Veya belki de katilin ulaşmamızı istemediği bazı bilgilere sahipti.” Fabbel ellerini kalçalarına koydu ve başını kaldırıp gri gökyüzüne baktı. Gözlerini kapadı ve tekrar sinüslerini ovdu. “SpuSi’deki adamları ara ve bak bakalım doğru düzgün bir parmak izi alabilecekler mi, ayrıca dövmelerinin fotoğraflarını çekti. Hamburg’daki bütün dövmecileri dolaşmak zorunda kalsak bile umurumda değil... adamın kimliğini teşhis etmek zorundayız.”

Arabayla Präsidium’a dönerlerken, gün boyu ağır havada sessizce pusuda bekleyen fırtına patladı.

26 nisan pazartesi, 15.00: St. Pauli, Hamburg

Anna'nın tahmin etmiş olduğu gibi, Fendrich son cinayetin işlendiği gece yaptıklarıyla ilgili sağlam kanıtlar gösteremiyordu. Televizyon seyrettiğini söyleyip o akşamın programlarını saymayı bile başaramamıştı. Geceyi okuyarak ve ertesi günkü sınıf çalışması için bazı hazırlıklar yaparak geçirmişti. Anna'nın Fendrich için üzülen olduğu artık açıkça belli oluyordu. Görüldüğü kadarıyla, Fendrich, annesinin mezarına yapılan saygısızlık nedeniyle perişan vaziyetteydi. Fabel, adamın gerçek katil tarafından bir saptırmaca olarak kullanılıyor olabileceğine dair teorisini Fendrich'e anlatıp onu teskin eden Anna'nın, belki de biraz fazla ileri gitmiş olduğunu düşündü.

En azından gözlerin kime ait olduğunu biliyorlardı. DNA testleri bir çiftin Bernd Ungerer'e, diğerininse Elbe'den çıkarılan cesede uyduğunu ortaya çıkarmıştı. Holger Brauner nehirden çıkan cesedin saçlarına da bazı testler uygulamıştı. Testler dövme yapılmış ölü adanın uyuşturucu bağımlısı olduğunu teyit etmiş, ama yakın zamanda yüksek miktarda uyuşturucu kullanmadığını göstermişti. Patolog Möller ölüm nedeninin boğazdaki tek ve derin kesik olduğunu ve ciğerlerde hiç su bulunmadığını bildirmişti. Kurban suya atılmadan önce ölmüştü.

Ve şimdi ellerinde iki mesken için arama izni vardı. Bu izinlerden ilki, kız kardeşi tarafından kayıp olduğu bildirilen, tanınmış bir fahişe olan Lina Ritter'in apartman dairesi içindi. Ritter'in dosyalarına ulaşılmış ve kadının, gerçekten de, Ohlsdorf mezarlığındaki Garten der Frauen'de, geleneksel *Tracht* kostümüyle poz verdirilen kadın olduğu ortaya çıkmıştı.

İkinci arama izni, Sankt Pauli'nin arka sokaklarından birinde yer alan bir dövme stüdyosu içindi. Burayı bulmaları uzun sürme-

mişti. Hamburg mahallelerinin her birindeki SchuPo'ya, bölgele-
rindeki tüm dövme salonlarını kontrol etmeleri ve tanıyan her-
hangi birinin çıkıp çıkmayacağını görmek için dövmelerin resim-
lerini göstermeleri söylenmişti. Genç ve zeki bir Obermeister, bu
stüdyonun hep kapalı gibi görüldüğü gerçeğine sırt çevirmeme-
ye kadar vermiş ve etrafta dolaşarak sorular sormuştu. Max Bart-
mann'ın nerede olduğunu kimse bilmiyordu, ama stüdyosunu aç-
mamış olması garipti. Hayatını işine adanmış bir adama benziyor-
du, zaten evi de stüdyosunun üst katındaydı.

Stüdyo küçüktü. Yoldan geçenlere içerideki dövmecinin usta-
lığını sergileyen fotoğraf ve illüstrasyonlarla kaplı olmasa, dos-
doğru dışarıdaki sokağa bakacak bir penceresi olan tek bir oda.
Örneklerin oluşturduğu kolaj arasından neredeyse hiç gün ışığı
geçemediğinden, Fabel rahatça görebilmek için çıplak tavan amp-
lünü yakmak zorunda kaldı. SchuPo'ya teşekkür etti ve Wer-
ner'le kendisini daracak stüdyoda yalnız bırakarak dışarıda bek-
lemesini istedi. İçeride birkaç tane eski püskü deri koltuk vardı
ve üzerine türlü dergiler saçılmış bir sehpanın etrafına yerleştiril-
mişlerdi. Duvarlardan birine, üzeri minderli bir fizyoterapi masa-
sı dayanmıştı ve hemen yanında döner bir tabure duruyordu. Ma-
sanın kenarına bir akrobat lamba takılıydı. Duvardaki bir prizden
sarkan kablo yumağı, önce üzerinde bir kumanda düğmesi ile bir
kadran olan metal bir kutuya, sonra da alüminyum bir dövme ale-
tine ulaşıyordu. Masanın üzerinde duran üç alet daha vardı. Du-
vara monte edilmiş bir dolabın içine rengârenk dövme mürek-
kepleri, dövme şablonları, iğneler, bir kutu ameliyat eldiveni ve
steril pansuman bezleri dizilmişti.

Fabel herhangi bir şeye dokunmadan önce, cebinden bir çift
olay yeri inceleme eldiveni çıkarıp eline geçirdi. Pencere gibi, du-
varlar da dövme deseni örnekleriyle ve hoşnut müşterilerin fo-
toğraflarıyla doluydu. Bunlardan birinin ölü adamın üzerindeki
dövmelerle tutup tutmadığını anlamak için hepsini incelemek
yüz yıl sürerdi. Üzerinde büyük harflerle YENİ ZELANDA yazan,
bir dağ ve deniz manzarası posterı dövmeyle alakalı olmayan iki
duvar süsünden biriydi. Diğeri ise keçeli kalemle yazılmış bir
uyarıydı ve stüdyonun kurallarını açıklıyordu: sigara içilmez, ço-
cuklar giremez, uyuşturucu ya da içki kullanılmaz, saygısızlık ya-
pılmaz.

Fabel fotoğrafları daha yakından inceledi. Tümü yeni yapılmış
dövmelerin flaşla çekilmiş yakın plan görüntülerinden oluşmu-

yordu: bazılarında objektife sırttan ve vücudundaki sanat eserlerini göstermek için omzunu ya da kalçasını kameraya doğru çevirmiş iki ya da daha fazla kişi yer alıyordu. Fotoğrafların tümünde olan bir kişi vardı: kırışmakta olan koyu saçları atkuyruğu yapılmış, ince bir adam. Yüzü yıpranmış, avurtları çökmüştü ve ayyaşlara benziyordu. Fabel dikkatini resimlerden biri üzerinde yoğunlaştırdı. Yaz aylarıydı ve atkuyruklu adamın üzerinde siyah bir yelek vardı. Adamın yanında duran şişman kadın, belli ki fotoğraf için teşhir ettiği dolgun memesinin üzerine az önce bir çiçek dövmesi yaptırmıştı. Fabel fotoğraftaki adamın vücudunun da dövmelerle kaplı olduğunu görebiliyordu. Ama onun üzerindeki dövmeler, müşterilerinin üzerindeki kadar renkli değildi ve desen ve motiflerden oluşuyordu.

“Werner...” Fabel gözlerini fotoğraftan ayırmadan, Werner’i yanına çağırdı. “Sanırım adamımızın kim olduğunu bulduk. Bir müşteri değil, dövmecinin kendisi.”

Stüdyonun kenarında bir kapı boşluğu vardı. Belli ki yer kazanmak için kapı yerinden çıkarılmış ve yerine rengârenk plastik şeritlerden oluşan bir perde asılmıştı. Fabel binanın geri kalanını araştırırken Werner stüdyoyu incelemeye devam etti. Plastik şeritleri eliyle ayırdı ve kare şeklinde küçük bir hole adım attı. Sağ tarafta dolap büyüklüğünde bir oda vardı ve içinde bir klozet ile lavabo bulunuyordu. Fabel’in tam karşısında, keskin bir açıyla sağa döndükten sonra bir kez daha sağa dönen ve bir üst kata çıkan dik bir merdiven yer alıyordu. Üst katta üç küçük oda vardı. Bir tanesi açık mutfaklı bir oturma odasıydı ve bir kanepesi ve bir deri koltukla döşenmişti. Koltuk stüdyodakilerin eşiydi, ama onlardan çok daha iyi durumdaydı. Odada oldukça eski görünümlü bir televizyon ve müzik seti de vardı. İkinci oda yatak odasıydı. Bu oda öylesine küçüktü ki içindeki eşyalar bir yatak, bir duvarın önündeki kitap rafı ve yatağın yanında yerde durmakta olan bir lambadan ibaretti.

Küçük daire Fabel’in içini sıktı. Salaş, ama temizdi ve Bartmann’ın burayı derli toplu tuttuğu görülüyordu. Ama burası, tek başına yaşayan bir adama ait o işlevsel ve ruhsuz mekânlardandı. Fabel, sık mobilyaları, kaynağacından parkeleri ve Alster’e tepeden bakan nefes kesici manzarasıyla kendi dairesini düşündü. Onunkinin klasiği farklıydı. Ne var ki, Bartmann’ın hayatını özetleyen bu odada, kendi dairesine ruh karartacak kadar benzeyen bir şey vardı. Orada öylece, ölü bir adamın ölü evinde dururken, Jan Fabel kendi hayatıyla ilgili bir karar verdi.

Fabel yatağın altını kontrol etti ve büyük, yassı bir resim çantası buldu. Dışarı çektiği çantayı açmadan önce yatağın üzerine yerleştirdi. İçinde mürekkepli kalemle yapılmış çizimler, karakalem eskizler ve birkaç yağlıboya resim vardı. Konularında ilgi çekecek bir şey yoktu –ağaçlar, binalar, natürmortlar– ve belli ki sanatçının hayal gücünden çok teknik kapasitesini sınamak ve geliştirmek için yapılmış çalışmalardı. Fabel sanatçının ustalığının mükemmel olduğunu fark etti. Her çalışma “M.B.” harfleriyle imzalanmıştı.

Fabel resim çantasını yatağın üzerinde bırakıp içindekileri incelemek için kitaplığın yanına gitti. Bunun, Bartmann’ın tüm içeriği dövme sanatıyla ilgili kaynaklardan oluşan kütüphanesi olduğu açıktı: beden sanatının tarihçesi üzerine bilimsel metinler, yarı pornografik “fantezi” sanatla ilgili kitaplar ve dövme malzemeleriyle ilgili kullanım kılavuzları. Ama bunlara uymayan üç kitap vardı. Bir tanesi, Fabel’in kafa derisini boydan boya karıncalandıran küçük bir heyecan dalgası hissetmesine neden oldu. *Gebürüder Grimm: Gesammelte Märchen*. Grimm Kardeşler’in toplu hikâyeleri. Fabel masalların yanında, eski Alman Gotik yazıları Fraktur, Kupferstich ve Sütterlin üzerine iki kitap buldu.

Eski Alman harfleri ve yazısı; Grimm masallarının bir nüshası. Bunlar bir dövmecinin evinde bulmayı bekleyeceğiniz şeyler değildi. Grimm bağlantılı bir başka cinayet ve bir başka ceset, ama bulunması için bırakılmış cesetlerden değil.

Fabel üç kitabı raftan çıkardı ve daha sonra delil torbalarına koyulmaları için bir kenara ayırdı. Bir an bakımsız yatak odasında durdu ve kitaplara göz gezdirdi. Hâlâ bunların kesin anlamlarını çözmek zorunda olduğunun farkındaydı; aynı zamanda, az önce onu katiline yaklaştıran büyük bir adım atmış olduğunu da biliyordu. Cep telefonunu hızla açtı ve kayıtlı numarayı çevir tuşuna bastı.

“Anna –ben Fabel. Senden garip bir ricam olacak. Fendrich’e telefon etmeni ve herhangi bir yerinde dövme var mı diye sormamı istiyorum...”

27 nisan salı, 14.10: Neustadt, Hamburg

Fabel'in evinden aradığı Weiss, telefonda kibarca konuşup yardıma istekli görünmüş, ama ses tonuna belli belirsiz bir sınanmış sabır tınısı katmayı da başarmıştı. Ertesi günün büyük bölümünü kitaplarını imzalamakla ve yazmakta olduğu yeni kitabı için bazı araştırmalar yapmakla geçireceğini söylemişti. Neustadt bölgesinde olacaktı; saat on bir buçuk sularında orada buluşmalarını önerdi.

"Sorguyu açık havada yapmanın sizin için mahsuru yoksa," demişti.

Fabel her zamanki gibi randevu yerine on dakika önce geldi ve yaya bölgesine dönüştürülmüş Peterstrasse'de bir banka oturdu. Gökyüzü son bulut lekelerini de yüzünden silmişti ve kendini kumsursuz bir parlak mavilik içinde sunuyordu; Fabel Jaeger ceketini giymiş olduğu için içinden lanet okudu. Sürekli değişen hava koşullarına uygun şekilde giyinmek, Fabel'in Hamburg'da yaşayan diğer insanlarla paylaştığı bir problemdi. Otomatik görev silahlı beline takılı olduğu için ceketini üzerinden çıkarıp atamadığından, arnavutkaldırımlı sokağı kesen bir sıra ağacın gölgesindeki bir bank seçmişti. Peterstrasse'nin iki yanında, pencerelerle kaplı ön cepheleri Felemenk tarzı üçgen damlara doğru yükselen, beş altı katlı Barok evler vardı.

On bir buçuğu az geçe, Weiss'in koca bedeni Peterstrasse ile Hütten'in köşesindeki otuz altı numaralı evin görkemli kapı eşiğinde belirdi. Fabel bu binayı tanıyordu: öğrenciliğinde burayı sık sık ziyaret etmişti. Weiss yaklaşırken ayağa kalktı ve iki adam el sıkıştılar. Weiss bir işaretle banka oturmalarını önerdi.

"Herhalde yeni kitabınız da benzer bir geleneksel edebi tema takip ediyor?" dedi Fabel.

Weiss kalın kaşlarından birini soru sorarcasına kaldırdı. Fabel Weiss'ın az önce çıkmış olduğu binayı işaret etti. "Niederdeutsche Bibliothek-¹⁰¹ sanırım eski Aşağı Almanca edebiyat üzerine araştırmalar yapıyorsunuz. Bir zamanlar ben de orada epeyce zaman geçirirdim..."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Kriminalhauptkommissar?" Weiss'ın ses tonunda hâlâ aynı sabırsız hoşgörü tınısı vardı. Bu Fabel'in canını sıktı, ama boş verdi.

"Bu dosyada, beni rahatsız etmeye yetecek de artacak kadar çok çakışma var, Herr Weiss," dedi Fabel. "Zanlının kitabınızı okumuş olduğundan ve kitabın eylemlerini etkilediğinden şüpheleniyorum."

"Ya da belki de, apayrı şekillerde de olsa, katiliniz ve ben aynı malzeme kaynağını kullanıyor olabiliriz. Bununla kast ettiğim, Grimm'in *Çocuklar ve Ev Halkı İçin Masallar*'ının orijinali."

"Böyle olduğundan eminim, ama aynı zamanda ikisinde de bir..." Fabel doğru kelimeyi bulmaya çalıştı "nasıl desem, bir *serbest stil* unsuru olduğunu düşünüyorum. Bir tür yorum da diyebilirsiniz buna."

"Anladığım kadarıyla, kitaba harfi harfine bağlı kalmadığını düşünüyorsunuz?"

"Evet." Fabel durakladı. Önünde bir köpekle yürüyen yaşlıca bir kadın yanlarından geçti. "Heykeltıraşın kardeşiniz olduğunu neden söylemediniz bana? Çalışma odanızdaki kurt heykelini onun yaptığını?"

"Çünkü bunun sizi ilgilendiren bir şey olduğunu düşünmedim. Ya da konuşmakta olduğumuz şeyle herhangi bir şekilde alakalı olduğunu. Bu da beni, bunun sizi ilgilendiren bir şey olduğunu neden düşündüğünüzü sormaya sevk ediyor. Ben zanlı mıyım, Herr Fabel? Nerelerde olduğumu detaylarıyla rapor etmemi ister misiniz? Weiss'ın gözleri kısıldı ve kalın kaşları karanlık bir ateşin ilk kıvılcımlarını gölgeledi. "Oh, ne düşündüğünüzü anlıyorum. Belki de ailede delilik vardır." Koca kafasını Fabel'e doğru eğdi. "Belki beni de ay delirtiyordur."

Fabel geri adım atmamak için kendini zorladı ve gözlerini Weiss'ın gözlerinden ayırmadı. "Pekâlâ, diyelim ki şüphelenmek için makul nedenlerim var. Kitabınız çıkıyor ve birdenbire romanınızdaki özel temalara uyan bir dizi cinayet işleniyor. Buna ilaveten, bu cinayetler halkın dikkatini üzerinize çekiyor, kitabınıza –ve satışlarına– ilgi artıyor. Bu, en azından, size olan ilgimi haklılaştırır."

“Anlıyorum... O halde halkın dikkatinin yanı sıra polisin ilgisi de üzerimde?” Weiss’ın dudaklarını geren gülümseme en ufak bir sıcaklıktan yoksundu. “Eğer bana, nerede olduğumu öğrenmek istediğiniz gün ve saatlerin bir listesini geçebilirsiniz, ihtiyaç duyduğunuz bilgileri verebilirim.”

“Bunu çoktan hazırladım bile.” Fabel iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Tüm gün ve saatler burada yazılı. Ve, mümkün olduğunca, nerede olduğunuzu doğrulayabilecek kimselerle ilgili detayları da verebilirseniz makbule geçer.”

Weiss kâğıdı aldı ve bakmadan ceketinin cebine yerleştirdi. “Buna bakacağım. Hepsi bu kadar mı?”

Fabel dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Hütten’e doğru köşeyi dönen yaşlı kadına ve köpeğine baktı. “Dinleyin, Herr Weiss, çok zeki bir adam olduğunuz açık. Burada olmamın esas sebebi kitabınız ile bu cinayetler arasındaki çakışmalar değil. Bu katilin saikleri konusunda uzman olmaya en yakın kişi olarak bir siz varsınız elimde. Onu anlamam lazım. Bu hikâyelerde gördüğünü düşündüğü şeyin ne olduğunu anlamam gerekiyor.”

Weiss bankın arkasına yaslandı ve büyük ellerini dizlerinin üzerinde açtı. Bir an, Fabel’in söylediklerini düşünürmüş gibi, ayağının altındaki kaldırım taşlarına baktı.

“Pekâlâ. Ama size yardım etmek için ne yapabilirim bilmiyorum. Onu harekete geçiren şey hakkında özel bir sezgim olduğunu iddia edemem. Bu onun gerçekliği; benimki değil. Ama benim fikrimi sorarsanız, bunun Grimm Masalları’yla hiçbir alakası yok. Yaptığı şey onun kendi icadı. Aynen benim kitabımın... *Die Märchenstrasse*’nin gerçekten de Jacob Grimm’le de, Grimm Masalları’yla da hiçbir alakasının olmaması gibi. Bu sadece, benim serbestçe uydurduklarım için bir *arka plan*.” Weiss durakladı. Önlerindeki barok evleri işaret etti. “Şunlara bakın. Burada tarihle kuşatılmış halde oturuyoruz. Yüksek sezonda Peterstrasse –ve köşenin ilerisindeki Hütten ile Neanderstrasse– bu binaların ortaçağ sonu ihtişamını soluyan turistlerle dolar, özellikle de Amerikalılarla. Ancak, sizin de çok iyi bildiğinizden emin olduğum gibi, bütün bunlar yalandır. Bu görkemli barok kasaba evleri 1960’ların sonlarında ve 1970’lerin başlarında inşa edilmiştir. Burada hiçbir zaman böyle binalar olmamıştır. Bunlar yeniden inşa edilmiş bile değildir –yoktan var edilmişlerdir. Kuşkusuz, bu tür binalara ait özgün, tarihi planlara göre yapılmışlardır, ama buraya, bu yere, bu zamana ait değillerdir.”

“Ne demek istiyorsunuz, Herr Weiss?”

“Bunun farkında olanların sadece, ben, siz ve Hamburg tarihi hakkında bilgi sahibi olanlar olduğunu. Çoğu insanın bu konuda hiçbir fikri yok. Buraya geliyorlar ve şu an bizim de yaptığımız gibi bu banklarda oturup kendi tarihlerine, Alman tarihine dair bir duyguyu içlerine çekiyorlar. Ve onların yaşadıkları bu. Hissettikleri. Bu onların gerçekliği, çünkü buna inanıyorlar. Bir sahtelik görmüyorlar, çünkü görülecek böyle bir şey yok.”

Weiss, hayal kırıklığına uğramış gibi avuçlarının kenarını dizlerine sürttü, hâlâ düşüncelerine bir şekil vermeye çalışıyormuş gibiydi. “Bana kardeşimi soruyorsunuz. Çalışma odamdaki parçayı yapan heykeltıraşın kardeşim olduğunu söylemedim size, çünkü bu benim için hâlâ fazlasıyla gerçek. Fazlasıyla taze. Daniel’in kendini öldürmesi beni mutlu etmişti ve bununla başa çıkmakta hâlâ zorlanıyorum. Sonlara doğru öyle büyük bir işkence çekmeye başlamıştı ki, buna son vermesi beni rahatlatmıştı. Daniel’in bir kurt adam olduğuna inandığını anlatmıştım size. Gerçek şu ki o buna hakikaten inanıyordu: bu onun için mutlak, sorgulanamaz, korkunç bir gerçeklikti. Ağabeyimdi ve onu yürekten seviyordum. O, benim olmak istediğim her şeydi. Sonra, ben on iki, o on yedi yaşındayken, bu nöbetleri geçirmeye başladı. Bunu gördüm, Herr Hauptkommissar. Kardeşimin görünmez bir gücün pençesinde hırpalanışına şahit oldum. Çılgılık atıp ulumasına neden olan sadece zihinsel acılar değildi, şiddetli bir fiziksel ıstırap da çekiyordu. Bizim gördüğümüz, ergenlik çağındaki bir oğlanın geçirdiği nöbetlerdi. Ama Daniel’in yaşadığı, fiziksel olarak gerçekten hissettiği, şekil değiştirmesiyle birlikte bütün tendonlarının kıvrılıp uzaması, kemiklerinin eğilmesi, bedeninin inanılmaz bir acıyla işkence çekmesiydi. Demek istediğim, bunların tümünü hissediyor oluşuydu. Bunların hepsi onun için gerçekti. Bizim için olmasa bile.” Weiss Fabel’in üzerine dikmiş olduğu gergin bakışlarını kaçırdı. “*Wahlwelten* romanları fikri işte buradan çıktı. Birincisinde Daniel hakkında yazdım. Onu bir kurt yaptım. Bir kurt adam değil, dünya üzerindeki tüm kurt sürülerinin efendisi olan bir kurt kral. Hikâyemde onu mutlu ve özgür yaptım –acı hissetmeyen biri. Ve bu benim için Daniel’in gerçekliği haline geldi.” Weiss bir kez daha durakladı. Fabel koyu renk gözlerdeki acıyı görebiliyordu. “İşte bu yüzden, katilin kitaba, orijinal hikâyelere harfi harfine uymadığını söylerken yanılıyorsunuz. Uyuyor... çünkü bu onun kitabı. Onun gerçekliği.”

“Ama Grimm Masalları, hatta belki de sizin kitabınız, onun ilham kaynağı değil mi?”

“Besbelli. Ama zor olan, bunları *nasıl* yorumlayacağını önceden kestirmek. Dinleyin –size gösterdiğim illüstrasyon koleksiyonumu hatırlıyor musunuz?”

Fabel başıyla onayladı.

“Bunların Grimm hikâyelerine dair son derece kişisel sanatsal yorumlardan ne kadarını temsil ettiğini düşünün. Ve bunlar hikâyelerin ilham verdiği resimlerin, çizimlerin, kitap illüstrasyonlarının ve heykellerin sadece bir bölümü. Humperdinck operasını alın... Kumadam ortaya çıkar ve uyumaları için Hänsel ve Gretel’in gözlerine büyü tozu serper. Orijinal hikâyeyle hiçbir şekilde ilgisi olmayan bir şey. Sizin katilin yorumu –çünkü kendini bir sanatçı gibi gördüğü belli– en az diğerlerinininki kadar öznel ve kişisel. Ve böyle yorumlar saptırılmış olabilir. Naziler, kültürümüzdeki her şeye yaptıkları gibi Grimm Masalları’nı da kendi amaçlarına uyacak şekilde değiştirmiş ve yozlaştırmışlardı. Son derece ‘Ari’ bir Gretel’i yaşlı cadıyı fırına iterken gösteren, özellikle iğrenç, meşhur bir kitap illüstrasyonu vardı. Ve yaşlı cadı tüm kalıplaşmış Yahudi özelliklerine sahipti. Bu tiksindirici bir çalışmadır ve üzerinde düşündüğünüzde, yaşanacak dehşetler konusunda insanın içini donduran bir habercidir.”

“O halde, elimizde bir plandan çok bir tema olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Weiss omuz silkti. “Ben, bir sonraki adımının ne olacağını ya da çalışmasının evrimini nasıl değerlendirdiğini önceden söylemenin hiçbir şekilde mümkün olmadığını söylüyorum. Ancak kullandığı malzeme ona korkunç bir hareket serbestliği ve hikâyeleri kendi aklındakiler doğrultusunda değiştirmek için seçme şansı veriyor.”

“O halde Tanrı yardımcımız olsun,” dedi Fabel.

29 nisan perşembe, 21.00: Othmarschen, Hamburg

Bir başka arındırıcı fırtınanın ardından, Hamburg üzerinde hava açmış ve akşamın ilerleyen saatleriyle birlikte parlak renklere bürünmüştü. Fabel'in apartman dairesi sıcak ve yumuşak bir ışıkla doluyordu. Fabel ceketini ve tabancasının şarjörünü kanepe-
nenin üzerine attı ve bir an öylece durup dairesine göz gezdirdi. Burası onun küçük krallığıydı. Burayı gayet iyi, hatta pahalı bir şekilde döşemişti ve bu daire kişiliğinin dışavurumu haline gelmişti. Temiz, işlevsel, neredeyse fazla düzenli. Fabel dikkatle manzarayı ve mobilyaları, kitapları ve resimleri, pahalı elektronik aletleri inceledi. Ama bu daire, günün sonunda, Max Bartmann'ın stüdyosunun üst katındaki döküntü Sankt Pauli dairesinden daha az yalnız değil miydi?

Soyunup duşa girmeden önce Susanne'yi aradı. O akşam için bir program yapmamışlardı; Susanne, Fabel'in sesini duyduğu için şaşkıncı: şaşkın, ama mutlu.

"Susanne, seni bu gece görmem lazım. Senin evin, benim evim, şehir –neresi olursa, fark etmez."

"Tamam," dedi Susanne. "Bir sorun mu var?"

"Hayır... hayır, her şey yolunda. Sadece seninle konuşmam gerek."

"Oh, anladım..." dedi kadın. Konunun soruşturmayla ilgili olduğunu düşündüğü açıkça belliydi. "Neden buraya gelmiyorsun? Gece burada kalırsın."

"Yarım saat içinde orada olurum."

Susanne'nin dairesi Hamburg'un Othmarschen bölgesinin Övelgönne semtinde bulunan, büyük bir Wilhelm dönemi binasıydı. Övelgönne, Elbe kıyısında, Elbechaussée'de yer alıyor-

du ve hem coğrafi olarak, hem de cazibe açısından Blankenese yolundaydı. Fabel Susanne'nin dairesinde defalarca kalmıştı, ama bir şekilde, Susanne'nin Fabel'in evinde kalmasını alışkanlık haline getirmişlerdi. Fabel, Susanne'nin kendi alanını ona kıyasla daha bilinçli bir şekilde korumaya çalıştığından şüpheleniyordu. Ama Susanne ona bir anahtar vermişti ve arabasını caddeye park ettikten sonra, binaya kapıyı kendisi açarak girdi.

Susanne, Fabel'in geldiğini görmüştü ve dairesinin kapısında onu beklemekteydi. Üzerinde, yatarken giydiği büyük tişört vardı. Parlak, koyu renkli saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzünde makyaj yoktu. Fabel'in kadının güzelliği karşısında kendini çaresiz hissettiği zamanlar oluyordu, beklenmedik zamanlar. Dairesinin girişinde durmuş bekleyen kadına baktığı o an, bu zamanlardan biriydi.

Susanne'nin dairesi Fabel'inkinden çok daha büyüktü ve zevkli bir şekilde döşenmişti, ama döşeme tarzında Fabel'in evindeki İskandinav minimalizminde bulunmayan gelenekselliğin belli belirsiz izleri vardı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Susanne, Fabel'in yüzünü okşayarak. Onu oturma odasına götürdü, sonra mutfığa gitti ve elinde bir kadeh beyaz şarap ve bir şişe birayla geri döndü.

"Al bakalım, bir Jever." Şişeyi Fabel'e uzattı. "Sırf senin için yapılmış bir stokum var."

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım var." Fabel buz gibi soğuk, sert Frizya birasını yudumladı. Susanne kanepede yanında, bacaklarını altına almış oturuyordu. Tişörtü yukarı toplanmış ve uyluklarının ipeksi tenini açığa çıkarmıştı.

"Bu kadar acilen konuşmak istediğin nedir?" Susanne sordu. "Seni gördüğüme memnun olmadığımın değil. Ama bana şu son dosyayla ilgili konuşmak istiyormuşsun gibi geldi ve iş konuşmak hakkında ne hisset..."

Fabel onu kendine doğru çekip dudaklarından uzun uzun ve kuvvetle öperek susturdu. Kadını bıraktığında, bakışlarını üzerinden ayırmadı.

"Hayır," dedi en sonunda. "Buraya dosya hakkında konuşmak için gelmedim. Düşünüp duruyorum. Bizim hakkımızda."

"Oh..." dedi Susanne. "Sonu kötü gelecek gibi görünüyor."

"Biz bu ilişkide bir yere gidermişiz gibi görünmüyor. Sanırım bunun nedeni ikimizin de mutlu olmamız, kendi tarzımızda. Belki sen şu an sahip olduğumuzdan daha fazlasını istemiyorsun." Susanne'nin gözlerinde bir tepki yakalamaya çalışarak durakladı.

Görebildiği yegâne şey kadının sabrıydı. “Evliliğimde bozguna uğradım. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum, ama belki de evliliğimi yaşatmak için yeterince çabalanamışımdır. Seni gerçekten önemsiyorum, Susanne. Bunun yürümesini istiyorum.”

Susanne gülümsedi ve bir kez daha Fabel’in yanağını okşadı. Eli şarap kadehinden dolayı soğuktu. “Ama Jan, her şey iyi gidiyor. İlimizin yürümesini ben de istiyorum.”

“Ben birlikte yaşamamızı istiyorum.” Fabel kararlı, neredeyse sert bir ses tonuyla konuşmuştu. Sonra gülümsedi ve sesi yumuşadı. “Birlikte yaşamayı gerçekten de çok isterim, Susanne. Sen ne düşünüyorsun?”

Susanne kaşlarını kaldırdı ve uzun bir soluk verdi. “Vay canına. Bilmiyorum. Gerçekten de bilmiyorum, Jan. İkimiz de kendi evlerimizi seviyoruz. İkimiz de çok güçlü iradeli insanlarız. Bu şimdi bir sorun olmuyor, ama birlikte yaşarsak... Bilmiyorum, Jan. Söylediğin gibi, elimizde yolunda giden bir şey var, bunu mahvetmek istemem.”

“Öyle olacağını sanmam. Bence ilişkimizi güçlendirir.”

“Daha önce de bir ilişkim vardı.” Susanne bacaklarını kanepeden aşağı sarkıttı. Öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi ve şarap kadehini iki eli arasında salladı. “Bir süre birlikte yaşadık. Başlangıçta görmemiştim, ama o kontrol etmeyi çok seven biriydi.” Acı acı güldü. “Ben... ki psikologum, bir kontrol manyağını tanıyamamıştım. Her neyse, benim için iyi değildi. Kendimi küçültülmüş hissediyordum. Sonra, işe yaramaz hissettim. Kendime inanmayı bıraktım, kendi kararlarıma güvenmekten vazgeçtim. Geriye kalan birazcık özgüvenimi de yok etmeden kurtuldum ondan.”

“Benim de öyle olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır... tabii ki düşünmüyorum.” Başını salladı. “Sadece kendim için, nasıl desem, bir tür *bağımsızlık* hissi yaratmak için uzun zaman harcadım.”

“Tanrım, Susanne, ben bir Hausfrau¹⁰² aramıyorum. Bir eş arıyorum. Hayatımı paylaşacağım birini arıyorum. Ve bunu aramanın tek sebebi sensin. Seninle tanışmadan önce böyle bir şey aklımdan dahi geçmiyordu. En azından bunu düşünür müsün?”

“Tabii ki düşüneneğim, Jan. Hayır demiyorum. Asla bunu söylemiyorum. Sadece bu konuda düşünmek için zamana ihtiyacım var.” Ağız dolusu gülümsedi. “Bak ne diyeceğim: asırlardır söz verdiğin gibi beni Sylt’e götür. Kardeşinin otelinde kalmaya. Sen

bunu yap, ben de sana bir cevap vereyim.”

Fabel gülümsedi. “Anlaştık.”

Uykuya dalmadan önce hararetle, şehvetle seviştiler. Fabel bir tatmin duygusuyla derin bir uykuya daldı. Haftalardır bildiği uykudan daha derin, daha sıhhatli bir uykuya.

Uyanışı ani oldu. Bir şeyler onu bulmak için aşağı uzanmış ve aniden yüzeye çekmişti. Gözlerini açmış, tavandaki gölgeleri izleyerek yatıyordu. Susanne yanında uyumaktaydı. Aklının uzak bir köşesindeki karanlık, küçük bir odada, bir şey dışarı çıkmak için duvarları dövüyordu. Bacaklarını aşağı sarkıtıp yatağın kenarına oturdu. Neydi bu? Söylenmiş bir şey mi? Gördüğü bir şey mi? Yoksa her ikisi de mi? Her ne ise, Fabel bunun cinayetlerle alakalı olduğunu biliyordu: kıyıda köşede kalmış bir şey. Ayağa kalktı, oturma odasına doğru yürüdü ve Susanne’nin pencerelerinden dışarı baktı. Kadının dairesinin manzara açısından Fabel’inkiyle yarışması mümkün değildi. Susanne’nin manzarası parkın üzerinden Elbe’ye kadar uzanıyordu, ama birçok başka binayla çevrelenmişti. Yoldan Liebermann Strasse’ye doğru giden birkaç araba geçti. Yalnız bir köpek caddenin karşı tarafında dolanıyordu ve Fabel, ortadan kaybolana dek gözleriyle onu takip etti.

Duymuş olduğu bir şey. Gördüğü bir şey. Ya da her ikisi de. Yorgun, uykusuz beyni vazgeçmeyi reddediyordu.

Fabel mutfığa gitti ve ışıkları yaktığında kamaşmasına engel olmak için gözlerini kıstı. Kendine bir fincan çay hazırladı. Dolaptan süt alırken soğumakta olan üç şişe Jever gördü. Susanne’nin onun için bira aldığını ve dolaba yerleştirdiğini düşününce gülümsedi. Fabel insanların buzdolaplarını hep mahrem bir yer olarak düşünürdü: bir insanın buzdolabının içindekiler, çantasındakiler ya da cüzdanındakiler kadar kişiseldi. Ne zaman bir cinayet mahalline gitse, orada yaşayan kişi ya da kişiler hakkında bir fikir edinmek için buzdolaplarının içini incelerdi. Ve şimdi onun biraları, bu özel alanı, Susanne’nin yoğurdu, en sevdiği Güney Alman peynirleri ve zafiyet derecesinde düşkün olduğu hamur işleriyle paylaşıyordu.

Çayını kahvaltı tezgâhının üzerine koydu. Bir yudum aldı. Çok sıcaktı, soğuması için tekrar tezgâha bıraktı. Susanne gözlerini ovuşturarak mutfığa girdi.

“İyi misin?” diye sordu, uykulu bir sesle. “Yine kötü bir rüya mı?”

Fabel ayağa kalktı ve onu öptü. “Hayır. Uyuyamadım sadece...”

seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Biraz çay ister misin?”

“Sorun değil –ve hayır, teşekkürler.” Susanne konuşurken bir yandan da esniyordu. “Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Vücudunda dolanan karanlık bir enerji Fabel’in buz kesmesine neden oldu. Yorgunluğu gitmişti ve şimdi ne kadar uyanık olmak mümkünse o kadar uyanıktı. Tüm duyuları, tüm sinirleri uyanıktı. İfadesiz bir şekilde Susanne’ye baktı.

“İyi misin?” diye sordu Susanne. “Jan, sorun ne?”

Fabel mutfağın karşı tarafına yürüdü ve buzdolabını açtı. Hamur işlerine baktı. Lezizdiler: hafif, kat kat bir kabukla kaplanmış fırında pişirilmiş elmalar. Dolabı kapattı ve arkasında duran Susanne’ye döndü.

“Duvarları ekmekten, çatısı pastadan bir ev,” dedi Fabel. Ama Susanne’ye konuşmuyordu.

“Ne?”

“Ekmekten ve pastadan yapılma bir ev. Werner bana duvarları ekmekten, çatısı pastadan bir evde yaşayan birini aramamız gerektiğini söylemişti. Sonra dolaptaki hamur işlerini gördüm ve bu da hatırlamama neden oldu.”

“Jan, neler saçmalıyorsun sen?”

Fabel kadını omuzlarından yakaladı ve yanağından öptü. “Giymem lazım. Präsidium’a gitmeliyim.”

“Neden?” diye sordu Susanne, aceleyle giysilerini üzerine geçirmekte olan Fabel’in peşinden yatak odasına giderek.

“Onu duydum, Susanne. Bunca zamandır bana bir şeyler söylemeye uğraşıyordu ve en sonunda onu duydum.”

Fabel arabasından Weiss’a telefon etti.

“Tanrım, Fabel –saat neredeyse sabahın beşi. Delirdiniz mi siz, ne istiyorsunuz?”

“Pasta, ekmek gibi şeyler Grimm hikâyelerinde neden bu kadar önemli?”

“Ne? Ne demek olu...”

“Dinleyin, Herr Weiss, saatin geç –ya da erken– olduğunu biliyorum –ama bu önemli. Hem de hayati derecede. Neden Grimm hikâyelerinde fırında pişmiş şeylere –ekmek ve pastadan yapılmış evlere ve benzer şeylere– bu kadar çok gönderme var?”

“Oh, Tanrım... bilmiyorum... çok fazla şeyi sembolize ediyor.” Weiss’ın kafası karışmış gibiydi, yarı uyur vaziyetteyken zihnindeki dosyalarda arama yapmaya zorlanmış gibi. “Farklı hikâye-

lerde farklı şeyleri. Örneğin Rotkäppchen'e bakarsak: Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesi için pişirilmiş taze ekmeği, kızın bozulmamış saflığını, kurt ise bozulmayı ve doymak bilmez iştahı temsil eder. Asıl istediği ekmek değil, kızın bekâretidir. Öte yandan, Hänsel ve Gretel, ormanın karanlığında kaybolmuş masumlar olmalarına rağmen, duvarları ekmekten, çatısı pastadan evle karşılaştıklarında iştahlarına ve oburluklarına yenik düşerler. Yani, bu durumda, fırında pişmiş şeyler günah işlemeye kıskırtılmayı sembolize eder. Fırında pişirilmiş yiyecekler pek çok şeyi temsil edebilir. Sadeliği ve saflığı. Hatta yoksulluğu bile –Hänsel'in kendisini ve kız kardeşini tekrar selamete kavuşturmak amacıyla gizlice sakladığı bir avuç ekmek kırıntısı gibi. Neden sormuştunuz?”

“Şu an açıklayamam. Ama teşekkürler.” Fabel telefonu kapattı ve hemen bir başka numarayı aradı. Telefonun cevaplanması biraz zaman aldı.

“Werner, ben Fabel... Evet, saatten haberim var. Hemen Präsidium'a gelebilir misin? Bak bakalım Anna ve Maria'yı da bulabilecek misin?” Fabel kendine hâkim oldu. Az kalsın Werner'den Paul Lindemann'ı da aramasını isteyecekti: saatin geç oluşu ve alışkanlığın gücü, bir an için, Paul'ün bir yıl kadar önce görev başında ölmüş olduğunu unutturmuştu ona. “Ve Anna'ya söyle, Henk Hermann'ı da arasın.” Telefonu kapattı.

Bunca ölüm. Nasıl olmuş da bunca ölümle kuşatılmış halde bulmuştu kendini? Tarih, Fabel'in karşı konulamaz aşkı olmuştu ve genleri yolunu önceden çizmişçesine, tarihçilik mesleğine doğru çekildiğini hissetmişti. Ama Fabel kadere inanmazdı. O, hayatın zalimce öngörülmezliğine inanırdı: vaktiyle kız arkadaşı olan genç bir kız öğrenci ile ağır bir psikotik rahatsızlığı olan sıradan bir adam arasındaki tesadüfi karşılaşmanın trajediyle sonuçlandığı bir hayat. Ve bu trajedi, Fabel'in tarihçi ya da arkeolog veya öğretmen olmak yerine Cinayet Masası polisi olmasıyla sonuçlanan beklenmedik olayları tetiklemişti.

Bunca ölüm. Ve şimdi Fabel bir başka katili köşeye sıkıştırmak üzereydi.

Herkes Mordkommission'da toplandığında saat altıya geliyordu. Hiç kimse yatağından çıkarıldığı için şikâyetçi değildi, ama hepsi uyku mahmuruydu ve daha uyanmamış gibiydi. Fabel hariç. Fabel'in gözleri soğuk ve karanlık bir kararlılıkla yanıyordu. Diğerlerine sırtını dönmüş olarak duruyor, dikkatli bakışlarını so-

ruşturma panosundaki görüntüler üzerinde dolaştırıyordu.

“Bu herifi yakalayamayacağımızı düşündüğüm zamanlar oldu.” Fabel’in sesi sakın ve temkinliydi. “Haftalar boyu yoğun bir çalışma yapıp bir yığın ceset göreceğimizi, sonra da onun ortadan kaybolacağını düşündüğüm zamanlar. Ta ki bir sonraki bombasını patlatana kadar.” Bir an durakladı. Dinleyicilerine döndü. “Önümüzde yoğun, çok yoğun bir gün var. Günün sonunda katilimizi tutuklamış olmayı planlıyorum.”

Hiç kimse konuşmadı, ama bir anda herkes daha tetikte göründü. “Adanı zeki. Deli –ama zeki,” diye devam etti Fabel. “Bu onun hayatının işi ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş. Yaptığı her şeyin bir anlamı var. Her detay bir başkasıyla bağlantılı. Ama kaçırmış olduğumuz bir bağlantı var.” Açık avucunu ilk resmin üzerine vurdu. “Paula Ehlers... bu, kaybolmasından bir gün önce çekilmiş resmi. Ne görüyorsunuz?”

“Mutlu bir kız.” Werner, bakışlarının yoğunluğu o an görmekte olduğundan fazlasını görmesini sağlayabilirmiş gibi, dikkatle resme baktı. “Doğum günü partisinde mutlu bir kız...”

“Hayır...” Maria Klee daha yakına geldi. Aynen Fabel’in yaptığı gibi gözleriyle yan yana asılmış resimleri taradı. “Hayır... öyle değil...” Gözlerini Fabel’in gözlerine sabitledi. “Doğum günü pastası. Aradaki bağlantı doğum günü pastası.”

Fabel keyifsiz bir şekilde gülümsedi, ama bir şey söylemedi, devam etmesi için Maria’ya işaret etti. Maria öne çıktı ve ikinci resmi gösterdi.

“Martha Schmidt... Blankenese kumsalında bulunan kız. Çavdar ekmeğinden oluşan zayıf bir öğün haricinde boş bir mide.” Bir sonraki görüntüye doğru yürüdü ve sesi daha da gerginleşti. “Hanna Grün ve Markus Schiller... mendilin üzerine saçılmış ekmek kırıntıları... ve Schiller bir fırının yarı sahibiydi...”

Maria konuşurken, Fabel karşısındaki Anna’ya işaret etti. “Bana Vierlande Tutukevi’ni bağla. Onlara acilen Peter Olsen’le konuşmam gerektiğini söyle...”

Maria bir sonraki görüntüye geçmişti. “Laura von Klostersadt?”

“Yine bir doğum günü partisi,” diye cevap verdi Fabel. “Menajeri Heinz Schnauber tarafından organize edilmiş, fiyakalı bir parti. Yiyecek içecekler dışarıdan getirilmiş olmalı. Schnauber her zaman, Laura’nın bunu bir promosyon faaliyetinden çok kendi doğum günü partisiymiş gibi hissetmesini istediğini söylemişti bana. Onun için küçük sürprizler hazırlamaktan hoşlandığını söy-

lemişti: hediyeler... ve bir doğum günü pastası. Yiyecek içecekleri tedarik eden firmanın hangisi olduğunu öğrenmemiz lazım.”

“Bernd Ungerer.” Maria, sanki odada sadece kendisi ve o varmış gibi, soruşturma panosu boyunca ilerledi. “Tabii, catering ekipmanları. Pasta fırınları... ve burada... Lina Ritter, sepetinde yeni pişirilmiş bir ekmek somunuyla, Kırmızı Başlıklı Kız olarak poz verdirilmiş halde.”

“Masallar,” dedi Fabel. “Masallarla uğraşıyoruz. Hiçbir şeyin sizin sandığınız şey olmadığı bir dünya. Her şeyin bir anlamı, sembolize ettiği bir şey var. Hain kurdun kurtlarla hiçbir alakası yok, tamamen bizimle alakalı. İnsanlarla. Anne doğadaki cömert ve iyi olan her şey, üvey anne ise aynı madalyonun öbür yüzü, doğadaki habis, yıkıcı ve kötü olan her şey. Ve fırında pişirilmiş yiyecekler: ekmeğin basit, hilesiz bütünlüğü; fırında pişirilmiş yiyeceklerin kösnül cazibesi. Bu tüm Grimm hikâyelerinde tekrar eden bir izlek.”

“Şef,” Anna bir eliyle telefonun ahizesini kapatarak Fabel’e seslendi. “Gözetim memuru bu işe pek memnun olmadı, anı Olsen telefonda.”

Fabel ahizeyi eline aldı.

“Olsen, işte sana kendini bu cinayetlerden tümüyle aklamak için bir fırsat. Şu ekipman satıcısı Ungerer hakkında konuştuğlarımızı hatırlıyor musun?”

“Evet...”

“Hanna’nın, adamın ona bakışlarıyla ilgili söylediği şey neydi?”

“Ne... bilmiyorum... ha evet, gözlerinin sürekli üzerinde olduğunu söylemişti.”

Evet, diye düşündü Fabel, ve o gözler çıkarılıp başka birinin üzerine bırakıldı.

“Fırında Hanna’yı çekici bulan başka birileri var mıydı?”

Olsen güldü. “Erkek çalışanların çoğu, büyük ihtimalle.”

“Ama özellikle aklına gelen biri var mı?” Fabel’in sesi sabırsızdı. “Bunu kendine dert etmiş olabilecek biri?”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

“Lütfen, Olsen, bu son derece önemli.”

“Hayır... hayır, sanırım patronu, Ustabaşı Herr Biedermeyer, bu tür konularda fazlasıyla sıkıydı. Hatta Hanna ona Ungerer’i şikâyet bile etmiş. O da Frau Schiller’le konuşacağını söylemiş.”

Sessiz kalma sırası Fabel’e gelmişti.

“Bilmek istediğiniz bu muydu?” dedi Olsen, tereddütle. “Bu beni temize çıkarıyor mu?”

“Belki de... muhtemelen. Sana sonra haber veririm.” Fabel telefonu kapattı. “Kassel KriPo’yu ara,” dedi Anna’ya. “Bak bakalım Martha Schmidt kaçırılışından birkaç hafta öncesinde herhangi bir doğum günü partisine ya da yiyecek içeceklerin dışarıdan tedarik edildiği bir etkinliğe katılmış mı?”

“Tamam, Şef, ama aile yapısına bakılırsa bu pek de mümkün görünmüyor. Keş anne babasının Martha’yla, bir şeyler organize edebilecek ya da bir daveti kabul edip onu bir partiye götürecek kadar ilgilendiklerini sanmıyorum.”

“Üzücü olan şu ki, Anna, Martha bu tür bir şeyle kendi başına ilgilenmiş de olabilir. Ailesinde sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi görünen tek kişi oydu.” Fabel iç geçirdi. Pejmürde halde, tek başına ve yanında bir hediye olmadan doğum günü partisine gelen Martha Schmidt’in görüntüsü içini sızlatmıştı. “Senden istediğim bir başka şey de Ehlers ailesini araman –seni tanıyorlar– ve Paula’nın doğum günü pastasının nereden geldiğini öğrenmen.” Maria Klee’ye seslendi. “Maria, Laura’nın menajeri Heinz Schnauber’le temasa geç ve partinin catering’ini kime yaptırdığını öğren. O doğum günü pastasının da nereden geldiğini öğrenmek istiyorum.”

30 nisan cuma, 10.00: Backstube Albertus, Bostelbek, Heimfeld, Hamburg

Fabel aradığı cevapları almıştı. En azından, ihtiyaç duyduğu kadarını. Kassel polisi, şimdilik, Martha Schmidt'in kaçırılmadan önce bir doğum günü partisine katılıp katılmadığını belirleyememişti. Anna, Martha'nın annesinin kızını teşhis etmek için yaptığı ziyaretin ardından bir daha eve dönmediğini de öğrenmişti. Mordkommission'un, Ulrike Schmidt'in daha Hamburg'dayken intihar ettiğini uzak bir polis karakolundan öğrenmek durumunda kalması, Fabel'in canını sıkıyordu: bu haberi ilgili Polizeidirektion'dan alması gerekirdi. Hamburg polisi içinde böyle bir iletişim kopukluğu olmasının verdiği sıkıntı geçince, Anna'nın, kendinden başkasını düşünmeyen, kalpsiz bir keş olarak kabul ettiği Ulrike Schmidt'e ne kadar sert davrandığını hatırladı.

Anna, Ehlers'lerle temas kurmuş, aile Paula'nın doğum günü pastasının Backstube Albertus'tan geldiğini teyit etmişti. Maria'nın araştırması da menajer Heinz Schnauber'in Laura von Klosterstadt için oldukça büyük ve gösterişli ısmarlama bir pasta sipariş ettiğini ortaya çıkarmıştı. Ama bu pasta bir catering firması tarafından sağlanmamıştı: Schnauber pastayı bu alanda uzmanlaşmış bir fırına bizzat sipariş etmiş, onlar da pastayı kendileri getirmişlerdi. Bu fırın da Backstube Albertus'tu.

Backstube Albertus'taki danışma masasının ardındaki kız, bu kadar çok sayıda polis memurunun ansızın çıkagelmesinden dolayı açık bir tedirginlik içindeydi. Fabel oval Kriminalpolizei şilini gösterip Frau Schiller'i sorunca, kız sadece başını salladı.

Fabel fırının hem ana girişine, hem de yangın çıkışlarına ve sevkıyat bölümüne üniformalı SchuPo memurları yerleştirmişti. Anna Wolff ve Henk Hermann aşağıda, fırın katında bekliyorlar-

dı. Hava hamur ve sıcak ekmek kokuyordu, ama Fabel, Werner ve Maria Vera Schiller'in ofisine girdiklerinde, içeride yine endüstriyel bir yönetim ofisinin katı, işlevsel havasını hissettiler. Ve Markus Schiller'in masası hâlâ az önce terk edilmiş gibiydi. Vera Schiller, gözlerinde akkorlaşmış bir öfkeyle ayağa kalktı.

"Bütün bunlar ne demek oluyor? Tesislerime... ofisime... neden bu şekilde dalmış olduğunuzu bilmek istiyorum."

Fabel bir elini kaldırdı ve konuştuğunda sesinde nezaket, sükûnet ve otorite vardı. "Frau Schiller, size ve çalışanlarınıza soracağımız bazı çok önemli sorular var. Bunun sizin için çok sıkıntılı bir dönem olduğunu biliyorum. Lütfen işleri daha da zorlaştırmayın."

Vera Schiller tekrar yerine oturdu, ancak duruşundaki gergin, katı hava sürüyor, gözlerindeki karanlık ateş yanmaya devam ediyordu.

"Benimle ilgili en ufak bir şey bile bildiğinizi sanmayın, Herr Kriminalhauptkommissar. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Fabel kadının karşısına oturdu. "Haklı olabilirsiniz. Ancak bildiğim bir şey var: yedi cinayet işlendi... belki sekiz bile olabilir. Her biri korkunç bir cinayetti, kocanızın da dahil olmak üzere. Ve bunların hepsi Backstube Albertus'la bağlantılı."

"Ne tür bir bağlantı bu?" Vera Schiller'in vücudundan şiddetli bir elektrik akımı geçmiş gibiydi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Laura von Klosterstadt. Onun öldürüldüğünü gazetelerde okumuş olmalısınız. Buna rağmen, doğum günü kutlaması için pastayı sizin hazırladığınızı bize haber vermediniz."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Onun için pasta hazırlamadık biz. Öyle olsa hatırlardım."

Fabel kadına tarihleri söyledi. Schiller'in masasının üzerinde, hafifçe kenarda duran bir bilgisayar vardı. Kadın klavyedeki bazı tuşlara bastı.

"Hayır. Hiçbir şey yok. Kendiniz bakabilirsiniz." Ekranı Fabel'e doğru döndürdü.

"İşte bu." Fabel ekranda görüntülenen tablodaki bir kaydı işaret etti. "Heinz Schnauber ismine. Schnauber, Laura von Klosterstadt'ın menajeri idi."

Vera Schiller dikkatle kaydı inceledi. "Oh evet, büyük bir pasta. Özel bir yapım. Ayrıca, yanında küçük ekmekler ve hamur işleriyle birlikte teslim edilmiş. Bu siparişi hatırlıyorum, ama bana bunun von Klosterstadt'lar için olduğunu söylememiştin."

"Kim?" diye sordu Fabel. Ama zihninde, boyutlarıyla uyumsuz

bir zarafetle çalışan koca ellerin görüntüsü çoktan belirmişti.

“Herr Biedermeyer, tabii ki. Ustabaşımız.” Masasının çekmece-sini açtı ve ağır, büyük bir sevkıyat defteri çıkardı. Sayfaları karıştırdı, bir kez daha bilgisayar ekranını kontrol etti, sonra kırmızı cilalı tırnaklarından birini bir sütunun üzerinde gezdirdi. “Evet... işte burada... Herr Biedermeyer siparişi bizzat teslim etmiş. Oldukça titiz biridir.”

Fabel omzunun üzerinden Werner’e ve Maria’ya baktı.

“Sevkıyat defterinize bakabilir miyim?” diye sordu. Schiller bir an için Fabel’i dik dik süzdü, ama sonra kızgınlığı yatıştı. Defteri Fabel’e bakacak şekilde kendi etrafında döndürdü. Fabel cebinden not defterini çıkardı ve Martha Schmidt’in kaybolduğu tarihi kontrol etti. Sonra sayfaları geriye doğru çevirdi ve aradığı tarihi bulmaya çalıştı. Zaman uzamış gibi oldu ve Fabel ensesinde bir elektrik akımının dolaşmakta olduğunu hissetti. “Herr Biedermeyer’in böyle teslimatlar yapmak için işinin başından ayrıldığı olur mu?” Fabel eliyle defterdeki bir kaydı işaret ediyordu.

“Evet. Yani, böyle durumlarda olur. Konditorei Wunderlich çok büyük bir müşterimizdir. Herr Biedermeyer üst düzey bir ilgi gördüklerini hissetmelerini sağlamaya çalışır.”

“Ve Konditorei Wunderlich Kassel’de?” Fabel, Werner ve Maria’nın onun yanıt almasını beklemeden kapıya doğru yürüdüklerini duydu.

“Evet. Neden?”

“Herr Biedermeyer teslimatları yapmak için minibüslerinizden birini mi kullanıyor?”

“Bazen. Evet. Neden Herr Biedermeyer’le ilgili sorular soruyorsunuz?”

Fabel soruyu dikkate almadı. “Herr Biedermeyer şu an burada mı?”

“Üretim katında—”

Frau Schiller yanıtını tamamlamaya fırsat bulamadan Fabel koltuğundan kalkmış ve memurlarının peşinden merdivenleri inmeğe başlanıyordu.

Tıpkı Fabel’in ilk karşılaşmalarından hatırladığı gibi, Biedermeyer eğilmiş, bir pastanın üzerine küçük bir çiçek süsü yerleştiriyordu. Daha önce de olduğu gibi, bu, koca, ağır elleri için olanaksız derecede ince bir iş gibi görünmekteydi ve süs çiçekleri büyük işaretparmağı ve başparmağı arasında minicik ve kırılğan görünüyordu. Bir grup polis memurunun ona doğru yaklaşmakta

olduğunu görünce doğruldu ve iyicil yüzünde koca bir sırıtma oluştu. Anna ve Henk yaklaşmakta olan gruptan ayrıldılar ve diğer işçileri üretim salonundan çıkarmaya koyuldular. Biedermeyer keyif içinde izliyordu.

“Merhaba, Herr Kriminalhauptkommissar. Bana bir saniye müsaade edin, şu son iki çiçeği de pastanın üzerine yerleştirmem gerek.” Bir kez daha işaretparmağı ve başparmak, süsü diğer elin avucundan aldı ve pastanın üzerine bıraktı. Adam aynı işlemi son çiçekle de yineledi. Koca bedeniyle doğrulan Biedermeyer, el becerisini incelemek için bir adım geri çekildi ve, “İşte!” dedi. Tekrar Fabel’e döndü. “Sizi beklettiğim için özür dilerim, ama bunu bitirmem gerekiyordu.” Koca yüzündeki gülümseme hâlâ arkadaşça, hatta neredeyse dostçaydı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti. “Her şeyi olması gerektiği gibi yapmayı severim. Doğru düzgün bir şekilde tamamlamayı. Kusursuz bir şekilde. Bunun gibi bir şey söz konusu olduğunda, her zaman detayların en önemli şey olduğunu hissetmişimdir.” Diğer memurlara, sonra yeniden Fabel’e baktı. “Ama, bu noktada, bunu zaten ispat ettim, öyle değil mi? Çıkardığım işi beğendiniz mi, Herr Hauptkommissar? Hoşunuza gitti mi?”

Fabel’in eli beline gitti ve tabancasını kılıfından çıkardı. Silahını doğrultmadı, ama hazır bir şekilde yanında tuttu. Biedermeyer tabancaya baktı ve sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı.

“Buna hiç gerek yok, Herr Fabel. Hem de hiç. Ben işimi bitirdim. Yapmak için yola çıktığım her şeyi yaptım.”

“Herr Biedermeyer—” Fabel konuşmaya başlayacaktı, ama Biedermeyer gelen arabaları durduran bir trafik polisi gibi elini havaya kaldırmıştı. Gülümsemeye devam ediyordu, ama vücudunun boyutları, sırf cüssesi, herhangi bir yüz ifadesinden daha tehditkârdı.

“Artık, bunun benim gerçek ismim olmadığını biliyorsunuz, değil mi Herr Fabel? Tüm gördüklerinizden sonra?”

“O halde *isminiz* ne?”

“Grimm...” Biedermeyer, göz kamaştırarak kadar bariz bir şeyi bir çocuğa açıklamaya mecbur edilmiş gibi güldü. “Ben Grimm Kardeş’im.”

Fabel kılıflarından çekilmekte olan silahların sesini duydu.

“Franz Biedermeyer, sizi Paula Ehlers, Martha Schmidt, Hanna Grün, Markus Schiller, Bernd Ungerer, Lina Ritter ve Max Bartmann’ın cinayet zanlısı olarak tutukluyorum. Söyleyeceğiniz her

şey aleyhinizde delil olarak kullanılabilir.” Fabel omzunun üzerinden bakarak, Werner ve Maria’nın Biedermeyer’i ateş menziliinde tutup tutmadıklarını kontrol ettikten sonra, tabancasını yeniden kılıfına soktu. Belindeki kelepçeleri çıkardı, Biedermeyer’in bileğini kavradı ve kelepçelemek için adamı kendi etrafında döndürdü. Biedermeyer’i tutmak, adamın cüssesinin ve potansiyel gücünün iyice farkına varmasını sağlamıştı. Bilekleri kalın ve sağlandı. Ama Biedermeyer, Fabel’i rahatlatan bir şekilde herhangi bir direniş göstermedi.

Ustabaşını dışarıda bekleyen arabalara götürürken, Vera Schiller’in yanından geçtiler. Kadının karanlık bakışları, merdivenden çıkarılan ve koridordan geçirilip çıkışa doğru götürülen Biedermeyer’in üzerinden ayrılmıyordu. Biedermeyer durdu ve Fabel ile Werner hareket ettirilmesi imkânsız bir nesneyi tutmakta olduklarını fark ettiler. Adamın yüzündeki gülümseme silinmişti.

“Üzgünüm,” dedi Vera Schiller’e, alçak bir sesle. Kadın, aşağılık bir şeyi yanından kovarmış gibi homurdandı. Biedermeyer yoluna devam etti. Frau Schiller bir elini Fabel’in koluna koydu. Fabel Anna ve Henk’e Biedermeyer’e eşlik etmek için Werner’e katılmalarını işaret etti. Vera Schiller’e döndüğünde, kadının gözlerinde meydana okumaya benzer bir şey vardı. Sesi ise soğuk ve keskindi.

“Kocamı severdim, Herr Fabel. Markus’u çok çok severdim.” Yüzündeki ifade katılığını korudu, ama gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı aktı. “Bunu bilmenizi istedim.”

Biedermeyer’i Fabel’in arabasının arka tarafına oturtular. Arka koltuğun sıkışıklığında kamburu çıkmıştı ve bu daracık mekâna sığması için özensizce katlanmış gibi görünüyordu. Werner adamın yanına oturmuştu ve boyuna rağmen, fırıncının yanında küçük kalıyordu.

Fabel motoru çalıştırmadan önce, Biedermeyer’e bakmak için arkasına döndü.

“İşinizin tamamlandığını söylediniz. Neden böyle dediniz? Planladığınız her şeyi yapmadığınızı biliyorun. Bağlantıları takip ettirmasallar... gerçekleştirmeniz gereken en az bir tane daha var...”

Biedermeyer sırttı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler yine katlanıp kırışıklıklar oluşturdu. Adamın gülümsemesi Fabel’e bir kez daha ağabeyi Lex’in gülümsemesini anımsattı ve bu düşünce buz kesmesine neden oldu.

“Sabırlı olun, Herr Kriminalhauptkommissar. Sabırlı olun.”

30 nisan cuma, 13.30: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel, Maria ve Werner sorgu odasında bekliyorlardı. Sorgulama stratejilerini içeri girmeden önce tartışmışlardı ve şimdi isteksiz bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Her biri söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. Hatta sessizliği bozmak için bir şaka. Ama hiçbirini bunu yapamadı. Bunun yerine, Fabel ve Werner orta yerinde bir kayıt cihazı ve mikrofon bulunan masaya oturdular, Maria da duvara yaslandı.

Ve ortalarına bir canavarın getirilmesini beklediler.

Yaklaşan ayak seslerini duydular. Fabel bunun tıbben imkânsız olduğunu biliyor olsa da, tansiyonunun yükseldiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Göğsünde bir sıkışma vardı: heyecan, korku ve kararlılık birbirine karışarak isimsiz bir duygu oluşturmuştu. Ayak sesleri durdu, sonra bir SchuPo memuru sorgu odasının kapısını savurarak açtı. Diğer iki SchuPo memuru bilekleri kelepçeli Biedermeyer'i odaya soktular. Adamın cüssesinin yanında cüce gibi kalıyorlardı.

Biedermeyer Fabel'in karşısına oturdu. Tek başına. Bir yasal temsilci kullanma hakkını reddetmişti. İki SchuPo, adamın arkasında, duvar tarafında sessizce nöbet bekliyordu. Biedermeyer'in yüzü hâlâ rahat, sevimli ve cana yakın görünüyordu. Kelepçeleri ortaya çıkarmak için, bileklerinden geri kıvrıdığı ellerini ileri uzattı. Başını hafifçe yana eğdi.

"Lütfen, Herr Fabel. Siz ya da meslektaşlarınız için herhangi bir tehlike arz etmediğimi bildiğinizi düşünüyorum. Ya da gazetiminizden kaçmak gibi bir arzumun olmadığını."

Fabel SchuPo'lardan birine işaret etti, adam öne çıktı ve kelepçeleri çözüp yeniden duvarın dibindeki yerine döndü. Fabel ses kayıt cihazını çalıştırdı.

“Herr Biedermeyer, Paula Ehlers’i kaçırdınız mı?”

“Evet.”

“Martha Schmidt’i kaçırdınız ve öldürdünüz mü?”

“Evet.”

“Hanna Grönn’ü öldür-”

Biedermeyer elini kaldırdı ve karşısındakinin elini kolunu bağlayan, iyicil tebessümüyle gülümsedi. “Lütfen. Sanırım, zaman kazanmak açısından, şu beyanatı yapmam en iyisi olacak. Ben, Wilhelm Grimm’in kardeşi Jacob Grimm, Alman halkının dilini ve ruhunu kaydeden kişi, Paula Ehlers, Martha Schmidt, Hanna Grönn, Markus Schiller, Bernd Ungerer, Laura von Klosterstadt, orospu Lina –özür dilerim, soyadını hiç öğrenmedim– ve dövme-ci Max Bartmann’ın canını aldım. Hepsini ben öldürdüm. Ve her bir ölümün her bir saniyesinin tadını çıkardım. Onları öldürdüğümü hür irademle itiraf ediyorum, ancak herhangi bir şekilde suçlu değilim. Onların hayatları önemsizdi. Yegâne önemleri ölüm biçimlerinde yatıyordu... ve ölümleri vasıtasıyla ifade ettikleri evrensel, zamansız gerçeklerde. Hayattayken beş para etmezlerdi. Öldürerek onlara değer kazandırdım.”

“Herr Biedermeyer, kayıt için, gerçek isminizden başka herhangi bir isimle yapacağınız itirafları kabul etmemize imkân yok.”

“Ama size gerçek ismimi verdim. Size ruhumdaki ismi verdim, kimlik belgemdeki uyduruk ismi değil.” Biedermeyer iç geçirdi, sonra yine bir çocuğun isteklerini yerine getirirmiş gibi gülümsedi. “Eğer sizi daha mutlu edecekse: ben, sizin tarafınızdan Franz Biedermeyer ismiyle tanınan Grimm Kardeş, tüm bu insanları öldürdüğümü itiraf ediyorum.”

“Bu cinayetleri gerçekleştirirken herhangi birinden yardım aldınız mı?”

“Tabii ki aldım! Doğal olarak.”

“Kimden?”

“Kardeşimden... Başka kim olabilir ki?”

“Ama sizin kardeşiniz yok, Herr Biedermeyer,” dedi Maria. “Siz tek çocuksunuz.”

“Tabii ki bir kardeşim var.” Biedermeyer’in yüz ifadesindeki tatlılık ilk kez dağılmış ve yerini alabildiğine tehditkâr bir şeye bırakmıştı. Yırtıcı, vahşi bir şeye. “Kardeşim olmadan ben bir hiçimdir. Ben olmadan da o bir hiçtir. Biz birbirimizi tamamlarız.”

“Kardeşiniz kim?”

Biedermeyer’in müsamahakâr gülümsemesi geri gelmişti.

“Ama siz onu tanıyorsunuz. Onunla daha önce karşılaştınız.”

Fabel’in yüzünde bu sözlere anlam veremediğini gösteren bir ifade vardı.

“Kardeşim Wilhelm Grimm’i, Gerhard Weiss ismiyle tanıyorsunuz.”

“Weiss mı?” dedi Maria, Fabel’in arkasından. “Yazar Gerhard Weiss’ın bu suçları sizinle birlikte işlediğini mi iddia ediyorsunuz?”

“Evvvela, bunlar suç değil. Yaratıcı eylemler –içlerinde yıkıcı hiçbir şey yok. Hepsi kuşaklar önceye uzanan hakikatlerin vücut bulmuş hali. Kardeşim ve ben bu hakikatleri kaydeden kişileriz. O benimle birlikte hiçbir *suç işlemedi*. O benimle *işbirliği yaptı*. Aynen yaklaşık iki yüz sene önce yapmış olduğumuz gibi.”

Fabel sandalyesinin arkasına yaslandı ve dikkatle Biedermeyer’i inceledi: gülümseméyle yıpranmış tatlı yüzü, koca bedeninin ima ettiği tehditle karşıtlık içindeydi. İşte bu yüzden maske taktın, diye düşündü Fabel. Yüzünü saklamanın nedeni buydu. Biedermeyer’in maskeli yüzüyle oluşturduğu dehşet verici simayı hayal etmeye çalıştı; ölmeden önce kurbanlarının yaşamış olması gereken katışıksız dehşeti. “Ancak gerçek şu ki, Herr Biedermeyer, Gerhard Weiss bunlarla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Yayıncısına göndermiş olduğunuz mektubun haricinde, aranızda gerçek, somut herhangi bir temas olmamış.”

Biedermeyer bir kez daha gülümsedi. “Hayır, anlamıyorsunuz, öyle değil mi, Herr Kriminalhauptkommissar?”

“Belki de anlamıyorum. Anlamam için bana yardım etmeniz gerek. Ama bundan önce size sormam gereken önemli bir soru var. Belki de bugün soracaklarımın en önemlisi. Paula Ehlers’in cesedi nerede?”

Biedermeyer dirseklerini masanın üzerine yerleştirerek öne eğildi. “Cevabınızı alacaksınız, Herr Fabel. Bunun için size söz veriyorum. Paula Ehlers’in cesedini nerede bulacağınızı size söyleyeceğim. Ve bunu size bugün söyleyeceğim... ama daha değil. Size ilk önce onu nasıl bulduğumu ve neden seçtiğimi anlatacağım. Ve benimle, sizin Gerhard Weiss olarak bildiğiniz kardeşim Wilhelm arasındaki özel bağı anlamınıza yardım edeceğim.” Durakladı. “Biraz su alabilir miyim?”

Fabel bir kez daha üniformalı memurlardan birine işaret etti ve polisin su otomatından doldurduğu kâğıt bardağı Biedermeyer’in önüne koydu. Biedermeyer bütün suyu içti ve yutarken çıkardığı sesler, mutlak bir sessizlik içindeki sorgu odasında oldu-

ğundan daha güçlü bir şekilde duyuldu.

“Pastayı Ehlers”lerin evine Paula’nın doğum gününden bir, onu almamdan iki gün önce götürdüm. Annesi pastayı alıp içeri koştu, çünkü Paula okuldan dönmeden önce pastayı saklamak istiyordu. Köşeyi dönüp evine doğru giden Paula’yı gördüğümde, arabayla uzaklaşmak üzereydim. Kendi kendime, ‘Ne şans!’ dedim. ‘Pastayı tam zamanında getirmişim, az kalsın sürprizi görecekti.’ İşte ondan sonra Wilhelm benimle konuştu. Kızı almam ve sona erdirmem gerektiğini söyledi.”

“Wilhelm sizinle birlikte arabada mıydı?” diye sordu Werner.

“Wilhelm her zaman benimle birlikte, nereye gidersem giderim. Öyle uzun bir zamandır sessizdi ki. Çocukluğumdan beri. Ama ben orada olduğunu hep biliyordum. Beni izliyordu. Benim hikâyemi, kaderimi planlıyor ve yazıyordu. Ama sesini tekrar duymuş olduğum için çok mutluydum.”

“Wilhelm size ne söyledi?” diye sordu Fabel.

“Bana Paula’nın temiz olduğunu söyledi. Masum. Dünyamızın ahlâksızlığına ve pisliğine rağmen bozulmamış olduğunu. Wilhelm onun böyle kalmasını sağlayabileceğimi söyledi bana: sonsuza dek sürecektir bir uykuya yatırarak onu ahlâksızlıktan ve mahvolmaktan koruyabileceğimi. Bana, onun hikâyesini sona erdirmem gerektiğini söyledi.”

“Onu öldürmenizi yani, söylemek istediğiniz bu, değil mi?” diye sordu Fabel.

Biedermeyer cinayet terimlerinin kendisi için önemli olmadığını gösteren bir hareketle omuzlarını silktiler.

“Onu nasıl öldürdünüz?”

“Çoğu sabah işe oldukça erken başlarım. Fırıncı olmanın bir parçasıdır bu, Herr Fabel. Hayatımın yarısı, doğan gün için en kadim ve en temel besin olan ekmeği hazırlarken, etrafımdaki dünyanın yavaşça uyanışını izleyerek geçti. Bu kadar zamandan sonra bile hâlâ, sabahın ilk ışıkları ile fırından yeni çıkmış ekmek kokusunun bir araya gelişine bayılırım.” Biedermeyer durakladı, hatırlanan bir anın büyüsü içinde bir anlığına kaybolmuş gibiydi. “Her neyse, çalışmakta olduğum vardiyaya bağlı olarak, genellikle işim erken biter ve akşamüstlerinin büyük kısmını kendime ayırırım. Bu özgürlüğümü kullandım ve sonraki gün Paula’nın hareketlerini inceledim, ama o gün doğum günü olduğu için yaptıkları her zamankinden farklıydı ve onu almam için bana fırsat tanı mıyordu. Ama takip eden gün bir okul günüydü ve onu izlediğim sırada, okuldan eve dönerken caddeyi geçtiği sırada, bir fır-

satın aniden kendini gösterdiğini fark ettim. Bir karar vermem gerekiyordu. Yakalanmaktan çok korkuyordum, ama Wilhelm benimle konuştu. ‘Onu şimdi yakala. Merak etme, güvende olacaksın. Onu al ve hikâyesini şimdi sona erdir,’ dedi. Korkuyordum. Wilhelm’e, yapmak üzere olduğum şeyin yanlış olmasından ve bu yüzden cezalandırılmaktan korktuğumu söyledim. Ama Wilhelm bana bir işaret vereceğini söyledi. Bunun yapılması doğru bir şey olduğunu ve her şeyin yolunda gideceğini kanıtlayacak bir şey. Ve bir işaret verdi, Herr Fabel. Kaderimin, Paula’nın kaderinin, hepimizin kaderinin onun kontrolü altında olduğunu gösteren gerçek bir işaret. Bu işaret kızın elindeydi. Yürürken elinde tutuyordu: bizim masallarımızın birinci cildini. Dolayısıyla ben de yaptım. Çok çabuk oldu. Ve de çok kolay. Onu caddeden kaçırdım, sonra da dünyadan aldım ve hikâyesi sona ermiş oldu.” İri yüz hatlarında düşünceli bir ifade dolandı. Aniden geçmişten kopmuş ve şimdiye dönmüştü. “Nahoş detaylara girmeyeceğim, ama Paula ne olup bittiğini pek az anladı. Umarım siz de farkındasınızdır, Herr Fabel, ben bir sapık değilim. Onun hikâyesini bitirdim, çünkü Wilhelm öyle yapmamı söyledi. Bana, onu dünyadan alarak dünyanın kötülüğünden korumamı söyledi. Ben de hızlı ve mümkün olabildiğince acısız bir biçimde gerçekleştirdim bunu. Sanırım, bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen, cesedi bulduğunuzda detaylar sizin için açıklığa kavuşacak. Ve onu tam olarak nerede bulacağınızı söyleyeceğim, verdiğim söz hâlâ geçerli. Ama daha zamanı gelmedi.”

“Wilhelm’in sesi. Çok uzun zamandır onu duymadığınızı söylemiştiniz. Daha önce de öldürmüş müydünüz? Ya da daha önce zarar verdiğiniz herhangi biri olmuş muydu?”

Gülümseme bir kez daha silindi. Bu sefer Biedermeyer’in yüzünü acılı bir üzüntü ifadesi bürüdü. “Annemi severdim, Herr Fabel. Güzeldi ve akıllıydı, kızıl sarı, gür saçları vardı. Onun hakkında hatırlayabildiklerimin tümü bunlardan ibaret. Bunlar ve ben yattarken bana şarkı söylediğinde duyduğum sesi. Konuşurken değil. Konuşma sesini hatırlayamıyorum, ama şarkı söylemesi aklımda. Elma kokan, güzel uzun saçları da. Sonra şarkı söylemeyi kesti. Anlayabilmek için çok küçüktüm, ama hastalandı ve onu giderek daha az gördüm. Bana giderek daha az şarkı söyler oldu. Sonra gitti. Kanserden öldüğünde otuz yaşındaydı, bense dört.”

Sanki bir yorum duymayı, derdinin paylaşılmasını, anlaşılmayı beklermiş gibi durakladı.

“Devam edin,” dedi Fabel.

“Hikâyeyi biliyorsunuz, Herr Fabel. Beni takip ederken hikâyeleri okumuş olmalısınız. Babam bir kez daha evlendi. Zalim bir kadın. Sahte bir Anne. Kendine *Mutti* dedirten, zalim, kötü bir kadın. Babam onunla sevdiğinden değil, böylesi daha pratik olduğu için evlenmişti. Babam çok pratik bir adamdı. Bir şilepte birinci süvariye, aylar boyu evden uzak kalırdı ve bana tek başına bakamayacağını biliyordu. Böylece tatlı bir anneyi kaybettim ve kötü bir üvey anneye sahip oldum. Anlıyor musunuz? Artık anladınız mı? Beni yetiştiren üvey annemdi ve ben büyüdükçe zalimliği arttı. Sonra, *Papi* bir kalp krizi geçirince, onun yanında tek başıma kaldım.”

Fabel, Biedermeyer’i devam etmeye teşvik etmek için başını salladı. Biedermeyer’in deliliğinin boyutlarını şimdiden kavramıştı. Adam çok hastaydı. Ayrıntılı bir şekilde inşa edilmiş bir psikozun uçsuz bucaksız, girişik yapısı. Orada, çok büyük bir psikozu olan çok büyük bir adamın gölgesinde otururken, Fabel korkuyla karışık bir hayranlıktan çok da uzak olmayan bir şeyler hissetti.

“Ürkütücü, korkunç bir kadındı, Herr Fabel.” Biedermeyer’in yüzü de korkulu bir hayranlığa benzer bir şeyleri açığa vuruyordu. “Tanrı ve Almanya dışında umursadığı hiçbir şey yoktu. Dini-miz ve ulusumuz. Evde bulunmasına izin verdiği tek kitap İncil ve *Grimm Masalları*’ydı. Bunların dışındaki her şey pislikti. Pornografiydi. Bütün oyuncaklarımı da elimden almıştı. Oyuncakların beni aylaklaştırdığını söylüyordu. Ama benim sakladığım bir tane vardı: babamın ölmeden önce bana getirdiği bir hediye... bir maske. Oyuncak bir kurt maskesi. O minik maske benim yegâne, gizli isyanım haline geldi. Sonra, bir gün, yaklaşık on yaşımdayken, bir arkadaşım okumam için bana bir çizgi roman verdi. Onu gizlice eve soktum ve sakladım, ama o buldu. Şükürler olsun ki kurt maskemi sakladığım yerde durmuyordu. Ama bu bir başlangıç oldu. *Mutti* bundan sonra başladı. Bana okumak istiyorsam okumam gerektiğini söyledi. Saf ve soylu ve hakiki bir şeyler okumalıyım. Bana, çocukluğundan beri onun olan *Grimm Masalları* cildini verdi. ‘Hänsel ve Gretel’i ezberleyerek başlamamı söyledi. Sonra bana ezberden okuttu. Yanımda *Mutti*’yle ayakta durmak ve tüm hikâyeyi tek kelime atlamadan ezberden okumak zorundaydım.” Biedermeyer yalvarırcasına Fabel’e baktı; iri yüzünde o çocuğa ait bir şeyler vardı. “Daha çocuktum, Herr Fabel. Ufacık bir çocuk. Yanlış hatırladığım şeyler oluyordu. Tabii ki oluyordu. O kadar uzun bir hikâyeydi ki. Sonra beni dövdü. Etle-

rim kanayana dek. Sonra, her hafta, öğrenmem için bana yeni bir hikâye vermeye başladı. Ve her hafta dayak yiyordum. Bazen öyle kötü dövüyordu ki bayılıyordum. Ve, dayak atarken benimle konuşuyordu. Asla bağırmadan, her zaman sessizce. Bana işe yaramaz olduğumu söylüyordu. Bir ucube olduğumu: büyüdüğçe çok iri ve çok çirkin olduğumu, çünkü içimde çok büyük bir kötülük olduğunu. Nefreti öğrenmiştim. Ondan nefret ediyordum. Ama ondan çok, ama çok daha fazla kendimden nefret ediyordum.” Biedermeyer durdu. Yüzüne üzgün bir ifade vardı. Soran bakışlarla su bardağını kaldırdı. Bardak yeniden doldurulmuştu; devam etmeden önce bir yudum su içti.

“Ama hikâyelerden öğrenmeye başladım. Ezberden tekrar ettikçe onları anlamaya başladım. Daha kolay ezberlememe yardım eden kıymetli bir numara keşfetmiştim... kelimelerin ötesine bakıyordum. İçlerindeki mesajı anlamaya ve karakterleri birer insan değil, semboller ve işaretler olarak görmeye çalışıyordum. İyiliğin ve kötülüğün güçleri. Pamuk Prenses ile Hänsel ve Gretel’in tam da benim olduğum gibi olduklarını gördüm, bizzat benim üvey annemin temsil ettiği aynı kötülükle umutsuz bir şekilde kapana kısılmış olduklarını. Bu, hikâyeleri hatırlamamı kolaylaştırdı ve her geçen gün daha az hata yapar oldum. Bu da üvey annemin beni dövmek için daha az bahaneye sahip olması demek oluyordu. Ama o, açığını dayakların şiddetini artırarak kapattı...

“Sonra, bir gün, bir şeyleri yanlış hatırladım. Tek bir kelime. Yeri yanlış bir cümle. Ne olduğunu hâlâ bilmiyorum, ama durmaksızın dövdü beni. Kafamda bir deprem oluyormuş gibiydi ve her şey bir taraftan diğerine sarsılıp duruyordu. Öleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Ve memnundum. Bunu hayal edebiliyor musunuz, Herr Fabel? On bir yaşında ve öleceği için memnun olan bir çocuk. Yere düştüm ve bana vurmaya kesti. Ayağa kalkmamı söyledi ve bu sefer fazla ileri gitmiş olmaktan dolayı korku içinde olduğunu söyleyebilirim. Ama ben iyi bir çocuk olmaya çalıştım. Gerçekten. Bana söyleneni yapmak istiyordum ve ayağa kalkmaya çalıştım, ama kalkamıyordum. Mümkün değildi. Kan tadı alıyordum. Ağzımda ve burnumda kan vardı ve kanın kulaklarımdaki sıcaklığını hissedebiliyordum. Şimdi, diye düşündüm. Şimdi öleceğim.” Biedermeyer öne eğildi. Gözleri istek ve heyecanla doluydu. “İşte o zaman onu duydum. Sesini ilk defa o zaman duydum. İlk başta korkmuştum. Eminim, tahmin edebilirsiniz. Ancak sesi güçlü, sevecen ve nazikti. Bana Wilhelm Grimm olduğunu ve hikâyeleri kardeşiyle birlikte yazdığını söyledi. ‘Ar-

tık yalnız değilsin,' dedi bana, 'ben buradayım. Ben hikâye anlatıcısıyım ve sana yardım edeceğim.' Ve gerçekten de öyle yaptı, Herr Fabel. Ceza olarak *Mutti*'ye ezberden tekrarlamam gereken hikâyelerde bana yardım etti. O günden sonra, onu ilk duyuşumdan sonra, bir tek kelimeyi bile yanlış hatırlamadım, çünkü söylemem gerekenleri o bana söylüyordu."

Biedermeyer, o an odada bulunanların hiçbirinin asla anlayamayacağı bir şakayı birileriyle paylaşmış gibi hafifçe güldü.

"*Mutti*'nin beni dövemeyeceği kadar büyümüştüm. Benden korkmaya başlamış bile olabilirdi. Ancak zalimliği devam ediyordu, sadece, artık sopa yerine sözcükleri kullanıyordu. Her gün bana ne kadar değersiz olduğumu söylüyordu. Koca, çirkin bir ucube ve bu kadar kötü biri olduğum için hiçbir kadının asla benimle olmayacağını, asla beni istemeyeceğini. Ama her seferinde Wilhelm'in sesi beni yatıştırıyor, bana yardım ediyordu. Onun bana ettiği her hakarete, Wilhelm bana güven veriyordu. Sonra Wilhelm durdu. Orada olduğunu biliyordum, ama benimle konuşmayı kesivermişti ve üvey annemin şiddetli, habis zehriyle yalnız kalmıştım."

"Ve sonra Paula Ehlers'i öldürmenizi söylemek için geri mi geldi?" diye sordu Fabel.

"Evet... evet, aynen öyle. Ve söylediklerini yaparsam benimle konuşmaya devam edeceğini biliyordum. Ama o çok güçlüydü. Üvey annem. Paula'yı öğrendi. Beni uzaklarda bir yere kapatacaklarını söyledi. Bütün bunların utancıyla yaşamak zorunda kalacağını. Bu yüzden, daha onu kullanamadan... onunla bir hikâyeyi yeniden canlandırmadan Paula'yı atmama neden oldu."

"Lanet olsun..." Werner inanmazlık içinde başını iki yana salladı. "Üvey anneniz bir okul çocuğunu kaçırdığınızı ve öldürdüğünüzü biliyordu?"

"Kızın cesedini saklamama yardım bile etti... ama söylediğim gibi, buna daha sonra döneceğiz. Şu an için, bir çağrı aldığımı ve üvey annemin bunu engellediğini anlamanızı istiyorum. Wilhelm'in bana söylediklerini yapmama mani oldu. Sonra Wilhelm yine benimle konuşmayı kesti. Neredeyse üç yıl boyunca. Sonra, yaklaşık üç ay önce, üvey annemin sesi temelli kesildi."

"Öldü mü?" diye sordu Fabel.

Biedermeyer başını iki yana salladı. "Bir inme. Yaşlı orospunun sesini kesti. Çenesini kapattı ve onu hareketsiz bırakıp bir hastaneye yatırdı. Bitmişti. Artık bana zarar veremez, beni aşağılayamaz ya da yapmam gereken şeyleri yapmama engel olamazdı.

Yapmaya mecbur olduğum şeyleri.”

“Bırakın tahmin edeyim,” dedi Fabel. “Kafanızdaki ses geri döndü ve size tekrar öldürmenizi söyledi?”

“Hayır. Bu sefer öyle olmadı. Wilhelm’in sesi çıkmıyordu. Sonra Gerhard Weiss’ın kitabını gördüm. Okumaya başlar başlamaz bunun Wilhelm olduğunu anladım. Benimle kafamda konuşmasına gerek olmadığını. Her şey orada, kitaptaydı. *Märchenstrasse*’de. Bir buçuk yüzyıl önce birlikte dolaştığımız yoldu bu. Ve bir kez daha birlikte tutacağımız yol. Ve tam da okumaya başladığım gece, Wilhelm’in yumuşak, tatlı sesi bana geri döndü, ama o harika sayfalardan. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama daha önce oynamış olduğum rolü oynamam gerektiğini de biliyordum: hakikatin, doğruluğun sesi olmalıydım. Wilhelm, ya da, tercih ederseniz, Gerhard Weiss, okurlarına ters düşmemesi için bir şeyleri değiştirmek zorunda kalmıştı. Ama ben buna mecbur değildim.”

“Bundan sonra da Maria’yı öldürdünüz. Hikâyesini sona erdirdiniz,” dedi Fabel.

“Üvey annemden kurtulmuştum ve Märchenbruder’im Wilhelm’le tekrar bir aradaydım. Zamanın geldiğini biliyordum. Şaheserimi tümüyle planlamıştım: sonu, kaderimi gerçekleştirmeme, benim hikâyemin mutlu sonuna varacak bir hikâyeler dizisi. Ama bundan önce sona ermesi gereken başka hikâyeler vardı. Ve bunların ilki şu Kassel’li kız, Martha’ydı. Oraya bir teslimat yapıyordum ve onu gördüm. Onun Paula olduğunu düşünmüştüm –büyülü bir uykudan uyandırıldığını. Sonra onun ne olduğunu fark ettim. O Wilhelm’den gelen bir işaretti. Aynı Paula’nın elinde taşıdığı masal cildi gibi. Sona erdirilmesi ve bir sonraki hikâyede rolünü oynaması için bana gönderilmiş bir işaret.”

“Onu canlı tuttunuz. ‘Hikâyesini sona erdirmeden’ önce onu birkaç gün sakladınız. Neden?”

Biedermeyer, yanıtı belli bir soru sormuş gibi, hayal kırıklığı içerisinde Fabel’e baktı. “Çünkü o bir *Yeraltı İnsanı* olacaktı. Yerin altında tutulması gerekiyordu. Kız çok korkmuştu, ama ona kendisine hiçbir şey yapmayacağını söyledim. Korkmasının hiçbir manası yoktu. Bana ailesiyle ilgili her şeyi anlattı. Onun için üzülüyordum. Bana benziyordu. Anne babasının onu karanlığa terk ettikleri bir hikâyede kapana kısılmıştı. Ormana terk ettiği. Sevginin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu, bu yüzden hikâyesini onu ‘değiştirilen çocuk’ yaparak, onu sevip kollayacak bir aileye vererek sona erdirdim.”

Werner hâlâ morluklarla dolu başını iki yana salladı. “Sen delisin. Bir kaçık. Bunu biliyorsun, değil mi? Öldürdüğün tüm bu masum insanlar. Sebep olduğun bütün bu acı ve korkular.”

Biedermeyer’in yüzü birden karardı ve hor görüyle buruştu. Bu aniden patlayan, beklenmedik bir fırtına gibiydi ve Fabel duvarın dibindeki iki SchuPo’ya anlamlı bir bakış attı. Adamlar da doğrulup teyakkuza geçtiler.

“Hâlâ anlamıyorsunuz, değil mi? Anlayamayacak kadar aptalsınız.” Biedermeyer’in sesi sadece bir parça yükselmişti, ancak derin, tehditkâr bir tınıya sahipti. “Neden anlayamıyorsunuz?” Bakışlarını çevresini sarmalamaya çalışır gibi etrafta gezdirerek, ellerini salladı. “Bütün bunlar... bütün bunlar... bunların *gerçek* olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? Bu sadece bir hikâye, Tanrı aşkına. Bunu göremiyor musunuz? Bu sadece bir mit... bir masal... bir fabl.” Düş kırıklığıyla dolu bakışları gözlerinde bir anlayış ifadesi yakalamaya çalışarak, çılgınca Fabel, Werner ve Maria’nın bakışlarını dolaştı. “Buna sadece, biz de içerisinde olduğumuz için inanıyoruz. Ben gerçekten de kimseyi öldürmedim... çünkü biz de hikâyenin içindeyiz. Her şeyin sadece bir hikâye olduğunu daha çocukken öğrendim ben. Hiç kimse gerçekten de benim kadar mutsuz olamaz. Hiç kimsenin benim kadar üzgün ve yalnız olmasına imkân yok. Saçmalık bu. O gün, üvey annem beni döverken ve tüm hayatım sallanmaya başlamışken, Wilhelm sadece ezberlemem gereken hikâyeleri hatırlamama yardım etmedi –bunların gerçekten başıma gelmediğini de anlattı bana. Hem de hiçbirinin. Her şeyin bir hikâyeden ibaret olduğunu ve bu hikâyeyi onun uydurduğunu. Hatırlıyor musunuz? Bana bir masalcı olduğunu söylemişti? Ben onun kardeşiyim, çünkü hikâyesine beni kardeşi olarak yazdı. Hepsi basit bir masal.”

Biedermeyer, masadaki herkesin muazzam bir şekilde aydınlandığını hissetmiş gibi, bilgiç bilgiç başını salladı. Fabel tekrar, Otto’nun yazar Gerhard Weiss’in tezi hakkında söylediklerini düşündü: kurmacanın evren boyutlarında gerçek haline gelmesiyle ilgili sözde bilimsel zırvalar. Saçmalık. Tamamen saçmalık, ama bu içler acısı hüznü canavar, bunların her kelimesine inanmış, hepsini sonuna kadar yaşamıştı.

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Fabel. “Bize diğer cinayetleri anlatın. Hanna Grunn ve Markus Schiller’le başlayalım.”

“Nasıl Paula, fırından yeni çıkmış sıcak ekmek gibi, dünya üzerindeki iyi ve sağlıklı olan her şeyi temsil ediyorsa, Hanna da çürüyen ve kirlenen her şeyi temsil ediyordu... başına buyruk, önü-

ne gelenle yatıp kalkan, kibirli ve paraya tapan bir kadındı.” Biedermeyer’in gülümsemesinde gurur vardı: en iyi eserini sergileyen bir zanaatkârın gururu. “Daha fazlasına aç olduğunu gördüm. Hep daha fazlasına. Şehvet ve açgözlülüğün yönettiği bir kadın. Vücudunu istediklerini elde etmek için bir araç olarak kullanıyor olmasına rağmen, gözlerini üzerine dikip durduğu ve kendisine şehvet dolu sözler söylediği için Ungerer denen satıcıdan yakınmıştı. Hikâyesinin sona erdirilmesi gerektiğinin farkındaydım, bu yüzden onu izledim. Aynı Paula gibi, hareketlerinin detaylı bir kaydını tutarak onu da takip ettim, ama bu daha uzun sürdü.”

“Ve Markus Schiller’le ilişkisini öğrenmeniz bu şekilde mi oldu?” diye sordu Fabel.

Biedermeyer başıyla onayladı. “Birçok kereler onları ormana kadar takip ettim. Sonra her şey apaçık hale geldi. Özgün metinlerin yanı sıra *Die Märchenstrasse*’yi bir kez daha okudum. Wilhelm bana bir işaret daha vermişti, görüyorsunuz ya. Orman. Onlar Hänsel ve Gretel olacaklardı.”

Fabel oturdu ve Biedermeyer’in diğer cinayetlerini de ana hatlarıyla anlatmasını dinledi. Biedermeyer bir sonraki kurbanı olarak Ungerer’i seçtiğini, ama Schnauber’in ısmarladığı doğum günü pastasıyla ilgili bir karışıklık olduğunu ve pastayı bizzat teslim etmek zorunda kaldığını anlattı. İşte Laura von Klosterstadt’ı o zaman görmüştü. Kızın mağrur güzelliğini ve uzun sarı saçlarını görmüştü. Bir prensese bakıyor olduğunu anlamıştı. Hem de herhangi bir prensese değil, Uyuyan Güz’e. Bu yüzden Laura’yı sonsuza dek uykuya yatırmış ve saçını almıştı.

“Sonra Ungerer’in hikâyesini sona erdirdim. Şehvet düşkünü, pis bir domuzdu. Gözlerini Hanna’ya, hatta Vera Schiller’e dikip duruyordu. Birkaç gün onu takip ettim. İçinde debelendiği pisliği ve orospuları gördüm. Kendimi St. Pauli’de tesadüfen karşısına çıkacak şekilde ayarladım. İğrenç şakalarına ve aşağılık yorumlarına güldüm. Bir içki içmeye gitmek istedi, ama onunla ortalıkta görünmek istemediğim için ziyaret edebileceğimiz birkaç kadın tanıyormuşum gibi yaptım. Eğer hikâyelerin bize söylediği tek bir şey varsa, o da diğerlerini yoldan çıkarıp ormanın karanlığına çekmenin ne kadar kolay olduğudur. Kolaydı. Onu çok yakında sizin de bizzat ziyaret edeceğiniz... nasıl desem, bir eve götürdüm ve kadınların orada olduklarını söyledim. Sonra bir bıçak aldım ve karanlık, çürümüş kalbine saplayıp döndürdüm. Bunu beklemiyordu, çok kolay olmuş ve bir saniye içinde her şey bitmişti.”

“Ve gözlerini çıkardınız?”

“Evet. Ungerer’e ‘Rapunzel’deki kralın oğlu rolünü verecektim ve o şehvetle bakan, zampara gözleri çıkardım.”

“Peki ya Max Bartmann, dövmeçi olan?” diye sordu Fabel. “Onu Ungerer’den önce öldürdünüz ve hikâyelerinizde hiçbir rolü yoktu. Ve cesedini bir daha bulunmamak üzere gizlemeye çalıştınız. Onu neden öldürdünüz? Sadece gözleri için mi?”

“Bir anlamda, evet. Gözlerinin gördüğü şeyler yüzünde. Kim olduğumu biliyordu. Artık işime başlamak için özgür olduğumu biliyordum, televizyonda ya da gazetelerde haberleri görecekti. Eninde sonunda bağlantıyı kuracaktı. Bu yüzden onun da hikâyesini sona erdirmem gerekiyordu.”

“Neden bahsediyorsun?” Werner’in sesi sabırsızdı. “Senin olduğunu nasıl bilebilirdi ki?”

Biedermeyer öyle hızlı bir şekilde hareket etti ki odadaki memurlardan hiçbiri tepki göstermeye fırsat bulamadı. Üzerinde oturduğu sandalyeyi duvara doğru savurarak ayağa fırladı ve arkasında durmakta olan SchuPo’lar iki yana kaçışmak zorunda kaldı. Devasa elleri hızla kalkıp geniş göğsünü paraladı. Düğmeler gömleğinden uçup gitti ve üzerinden çıkarmaya çalışırken gömleğin kumaşı yırtıldı. Sonra sorgu odasında öylece durdu, koskoca bedeniyle bir dev. Fabel bir elini kaldırdı ve ileri doğru hamle etmiş olan SchuPo’lar geri çekildi. Hem Werner hem de Fabel ayağa fırlamış, Maria ileri atılmıştı. Üçü birden Biedermeyer’in dev gibi bedeninin gölgesinde duruyorlardı. Herkes koca adamın gövdesine bakmaktaydı.

“Hass...” dedi Werner, kısık bir sesle.

Biedermeyer’in tüm gövdesi kelimelerle kaplıydı. Binlerce kelime. Bedeni kelimelerden simsiyahtı. Hikâyeler vücuduna dövmecinin yeteneğinin ve insan derisinin elverdiği ölçüde küçük, siyah Fraktur harfleriyle kazınmıştı. Başlıklar açıkça görülüyordu: *Dornröschen*, *Schneewittchen*,¹⁰³ *Die Bremer Stadtmusikanten*¹⁰⁴ ve diğerleri...

“Tanrım...” Fabel gözlerini dövmelerden alanıyordu. En küçük harekette, Biedermeyer’in aldığı her nefeste kelimeler kıpırıyor, cümleler kıvrılıp bükülüyordu. Fabel dövmecinin küçük dairesinde bulduğu ciltleri hatırladı: eski Alman Gotik yazıları, Fraktur ve Kupferstich üzerine kitaplar. Biedermeyer bir an sessizce durdu. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinde az önceki derin, tehditkâr tını vardı.

103. Pamuk Prenses.

104. Bremen Mızıkacıları.

“Şimdi görüyor musunuz? Şimdi anlıyor musunuz? *Ben* Grimm Kardeş'im. *Ben* dilimizin, ülkemizin, halkımızın hikâyelerinin ve masallarının toplamıyım. Onun ölmesi gerekiyordu. Bunu görmüştü. Max Bartmann, bunun yaratılmasına yardım etmiş ve görmüştü. Kimseye söylemesine izin veremezdim. Bu yüzden onun hikâyesini sona erdirdim ve bir sonraki hikâyede rolünü oynayabilmesi için gözlerini çıkardım.”

Herkes gergin bir şekilde kalakalmış, bekliyordu. “Artık zamanı geldi,” dedi Fabel. “Şimdi bize Paula Ehlers'in cesedinin nerede olduğunu söylemelisiniz. Uymuyor. Sakladığınız diğer tek ceset Max Bartmann'inkiydi ve bunu, küçük tablonuzun parçası olmadığı için yaptınız. Paula'nın cesedini neden hâlâ bulmadık?”

“Çünkü başladığımız yere geri döndük. Paula benim Gretel'im. Ben onun Hänsel'iyim. Hâlâ oynaması gereken bir rolü var.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ama bu Fabel'in Biedermeyer'in normalde cana yakın, arkadaşça olan yüzünde daha önce görmüş olduğu gülümsemelerin hiçbirine benzemiyordu. Bu korkunç, parlak bir soğukluğu olan bir gülümsemeydi ve buz gibi ışıklarıyla Fabel'i yakalamıştı. “Üvey annemin ezberden tekrarlamamı en çok istediği hikâye 'Hänsel ve Gretel'di. Uzun ve zordu ve hep bir şeyleri yanlış hatırlardım. Ve sonra hep döverdi beni. Bedenimi ve aklımı öyle çok yaralardı ki sonsuza dek işe yaramaz hale geldiklerini düşünürdüm. Ama Wilhelm kurtardı beni. Wilhelm sesiyle, işaretleriyle, sonra da yeni yazılarıyla beni tekrar aydınlığa çıkardı. Onu ilk duyduğumda bana, bir gün üvey annem denen o kötü kalpli cadıdan intikamımı alacağımı, tıpkı yaşlı cadıdan öçlerini alan ve özgürlüklerine kavuşan Hänsel ve Gretel gibi üvey annemin pençesinden kurtulacağımı söylemişti.” Biedermeyer muazzam bedenini öne eğdi ve kelimeler derisinin üzerinde uza-yıp yamuldu. “Paula'nın pastasını bizzat ben hazırladım. Bazı küçük toplantılar ve partiler için kendi hesabıma işler yaparım ve bodrumda, bir profesyonel fırın da dahil olmak üzere tam teçhizatlı bir mutfakım bulunur. Fırın çok büyüktür ve onu taşıyacak beton bir zemine ihtiyacı vardır.”

Fabel'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Biedermeyer'in evini kontrol etmesi için oraya bir Schupo birimi göndermişlerdi. Ev Heimfeld-Nord'da bir zemin kat dairesiydi ve üniformalı memurlar boş olduğunu teyit etmiş, iki yatak odasından birinin yaşlı ya da engelli bir kişiyi ağırlamak üzere düzenlenmiş gibi görünmesi dışında hiçbir gariplik olmadığını bildirmişlerdi.

“Anlanıyorum,” dedi Fabel. “Evinizde bir bodrum katı yok.”

Biedermeyer'in soğuk sırtışı yüzüne yayıldı. "Orası benim evim değil, seni avanak. Orası sadece, hastane yetkililerini *Mutti*'yi benim bakımına bırakmaya ikna etmek için kiraladığım bir yer. Gerçek evim benim büyütüldüğüm yer. O zehirli yaşlı orospuyla paylaştığım ev. Heimfeld, Rilke Strasse'de. Otoyolun yanında. Onu bulacağınız yer orası... Paula Ehlers'i bulacağınız yer orası. Zeminde, *Mutti*'yle birlikte onu gömdüğümüz yerde. Onu dışarı çıkarın, Herr Fabel. Gretel'imi karanlıktan çıkarın ve ikimiz de özgür olalım."

Fabel'in işaret ettiği Schupo'lar, direnmeyen Biedermeyer'i kollarından tuttu arkasına kıvrarak bir kez daha kelepçelediler.

"Onu orada bulacaksınız..." diye seslendi Biedermeyer, ekibiyle birlikte odadan çıkmakta olan Fabel'in arkasından. Sonra güldü. "Ve hazır oradayken, fırını kapatabilir misiniz? Bu sabah açık bırakmıştım da."

30 nisan cuma, 16.20: Heimfeld-Nord, Hamburg

Ev, Staatsforst ormanının kenarında, A7 otoyolunun ormanın ortasından geçtiği yerin yakınındaydı. Büyük ve eski bir evdi ve iç karartıcı bir görüntüsü vardı. Fabel binanın 1920'lerde inşa edilmiş olduğunu tahmin etti, ama herhangi bir kişilik hissi vermiyordu. Kendi haline bırakılmış büyük bir bahçenin ortasına inşa edilmişti. Evin kendisi de bir süredir ilgiden yoksun gibiydi: dış cephenin boyası donuk ve lekeliydi ve hasta bir deri gibi pul pul kalkmıştı.

Evle ilgili bir şeyler Fabel'e, Fendrich ile rahmetli annesinin yaşadıkları villayı hatırlatmıştı. O ev gibi bu ev de yitlik ve yerinden edilmiş gibi görünüyordu; sanki artık uymadığı bir çevrede ve zamanda bulunuyordu. Arka tarafında yer alan geniş ormanlık bölge ve yan tarafındaki işlek otoyolla evin konumu bile birbiriy-le uyumsuzluk içindeydi.

İki araba almışlardı ve bir SchuPo birimi onlara eşlik ediyordu. Fabel, Werner ve Maria dosdoğru ön kapıya gidip zili çaldılar. Hiçbir hareket olmadı. Arkalarında duran Anna ve Henk Hermann'ın işaret ettiği ShuPo'lar, Opel marka yeşil beyaz devriye arabasının bagajından bir kapı balyozu getirdiler. Kapı sağlamdı: yıllar içinde rengi neredeyse siyaha dönmüş meşe ağacından yapılmıştı. Kapının parçalanıp kilidinden ayrılması için balyozu üç defa sallamaları gerekti; açılan kapı hızla holün duvarına çarptı.

Biedermeyer'in evine girmeden önce Fabel ve diğerleri birbirlerine baktılar. Hepsi istisnai bir deliliğin eşliğinde olduklarını biliyorlardı ve kendilerini içeride karşılaşılabacakları şeylere hazırladılar.

Koridorda başladı.

Evin içi karanlık ve kasvetliydi; cam bir kapı, girişi ilerideki koridordan ayırmaktaydı. Fabel iterek kapıyı açtı. Kendisini bek-

leyen hiçbir tehlike olmamasına rağmen kapıyı dikkatle açmıştı. Biedermeyer artık hücreesine kapatılmış durumdaydı: ama bir yandan da öyle değil gibiydi, adamın devasa varlığı burada da hissedilebiliyordu. Üzerinde üç ampul bulunan bir lambanın yüksek tavandan sallandığı büyük ve dar bir koridordu burası. Fabel ışıkları açtı ve koridor soğuk, sarı tonlu bir parlaklıkla doldu.

Duvarlar resimler, matbu ve elle yazılmış sayfalarla kaplıydı. Sarı renkli kâğıtlar duvarın alçısı üzerine yapıştırılmıştı; her biri kırmızı mürekkeple yazılmış ufacık elyazılarıyla doluydu. Fabel bunları inceledi: tüm Grimm masalları buradaydı. Hepsi aynı takıntılı elden çıkmıştı ve tek bir hata bile yoktu. Kusursuz bir delilik. Elle yazılmış kâğıtların arasında Grimm Kardeşler'in basılmış yazılarından sayfalar da yer alıyordu. Ve resimler. Hikâyelerin yüzlerce illüstrasyonu. Fabel bunların birçoğunu Weiss'in toplamış olduğu orijinallerinden hatırlıyordu. Ve başkaları da vardı, Nazi döneminden Weiss'in tarif ettiklerine benzer çizimler. Fabel, Anna Wolff'un bunlardan birini incelemek için durmuş olduğunu fark etti: bu, 1930'larda yapılmış bir illüstrasyondur ve yaşlı cadı karikatürize edilmiş Yahudi hatlarıyla resmedilmişti; bir yandan kamburu çıkmış halde fırının altındaki ateşi besliyor, bir yandan da ileriye görmekten âciz, açgözlü bakışlarla sarı saçlı, Kuzey Avrupalı Hânsel'e bakıyordu. Gretel'in arkasında onun kadar Kuzey Avrupalı bir Gretel vardı ve cadıyı kendi fırınına itmek için fırsat kolluyordu. Bu, Fabel'in gördüğü en tiksindirici resimlerden biriydi. Anna'ya neler hissettirdiğini tahayyül bile edemiyordu.

Koridor boyunca ilerlediler. Buraya birçok büyük oda açılıyor ve bir kenarda bir merdiven vardı. Odaların hiçbirinde mobilya yoktu, ama Biedermeyer'in çılgınca kolajları odalara ve merdivenin yanındaki duvarın yukarılarına saçılmıştı; duvarda nem ya da küf gibi yayılıyorlardı. Bir koku vardı. Fabel kokanın ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu, ama koku evde pusuya yatmıştı, duvarlara ve polis memurlarının elbiselerine yapışıyordu.

Fabel soldaki ilk odayı seçti ve Werner'e tam karşıdaki odaya bakmasını işaret etti. Maria koridor boyunca ilerledi; Anna ile Henk de merdivenden yukarı çıktı. Fabel içinde bulunduğu odayı inceledi. Koyu renk ahşap zemin toz içindeydi ve diğer odalar gibi bu odada da herhangi bir mobilya ya da yaşanmışlık hissi yoktu.

"Şef..." diye seslendi Anna. "Gelin, şuna bakın." Fabel peşinden gelen Werner'le birlikte merdivenleri tırmandı. Anna bir yatak odasının kapı aralığında durmaktaydı. Diğer odaların aksine, bu

odanın kullanılmış olduğu belliydi. Duvarlar, koridorun duvarları gibi, elle yazılmış sayfalar, resimler ve kitaplardan alıntılarla doluydu. Odaanın ortasında, yanında küçük bir sehpa duran bir kamp yatağı vardı. Ama bunların hiçbirisi Fabel'in ilgisinin odak noktası değildi. Odaanın iki duvarına raflar sıralanmıştı. Ve raflar kitaplarla doluydu. Fabel raflara doğru ilerledi. Hayır. Kitaplar değildi. Bir kitaptı.

Biedermeyer yıllarını ve neredeyse tüm parasını *Grimm Masalları*'nın çeşitli baskılarını satın almaya harcamış olmalıydı. Antika kopyalar, karton kapaklı yepyeni baskılarla yan yana duruyordu; altın kabartmalı kitap sırtları ucuz baskıların yanındaydı; yüzlerce Almanca baskının yanında Fransızca, İngilizce ve İtalyanca kopyalar vardı. Kiril, Yunan, Çin ve Japon alfabesindeki başlıklar, Latin alfabesindekilerin arasına serpiştirilmişti.

Fabel, Werner, Anna ve Henk bir an konuşmadan durdular. Sonra, Fabel, "Sanırım bodrumu bulsak iyi olacak," dedi.

"Galiba ben buldum ya da en azından, bodruma giden yolu buldum." Maria arkalarında, kapı aralığında duruyordu. Onları tekrar merdivenlerden aşağı indirip koridordan geçirdi. Koridorun ucundaki oda evin mutfağıydı ya da bir zamanlar mutfağı olmuştu. Duvarlardan birinin önüne yerleştirilmiş bir kuzineyle geniş bir odaydı burası. Diğer odalara kıyasla temiz oluşu ve yeni görünüşlü büyük bir buzdolabından gelen hafif elektrik vızıltısı, buranın üst kattaki kütüphane/yatak odası gibi, evin diğer tek kullanılan yaşam alanı olduğunu düşündürüyordu. Yan yana duran iki kapı vardı. Kapılardan bir tanesi açıktı ve bir kilere gidiyordu. Diğer ise bir asma kilitle kapatılmıştı.

"Bu kapının bizi bodruma götüreceğini tahmin ediyorum," dedi Maria.

"Ve Paula'ya..." Anna dikkatle kapıya baktı.

Werner mutfaktan ayrıldı ve iki SchuPo'nun nöbet beklemekte olduğu ön kapıya gitti. Bir dakika sonra elinde bir levyeyle geri döndü.

"Tamam." Fabel başıyla asma kilitli kapıyı işaret etti.

Kilit kırılıp kapı açılır açılmaz, Fabel daha önce hissetmiş olduğu kokunun belirgin bir şekilde yoğunlaştığını fark etti. Basamaklar aşağıdaki karanlığa doğru iniyordu. Werner bir elektrik düğmesi buldu. Düğmeyi açtığında, aşağıdan hayata dönen floresan lambaların vızıltısı duyuldu. Fabel ekibinin önüne geçerek onları merdivenlerden aşağı indirdi.

Burası bir fırındı. Tam teşekkür, faal bir fırın. Biedermeyer,

aynen söylediği gibi, buraya büyük bir İtalyan fırını yerleştirmişti. Fırının dışında duran fırın arabası yüzlerce somun taşıyabilirdi. Yukarıdaki evin aksine, buradaki her şey temizdi. Yüzeyi paslanmaz çelikten hazırlama masası, tıpkı yanındaki hamur yoğurma makinesi gibi floresan lambaların ışığında parlamaktaydı. Fabel beton zemine baktı. Paula bu betonun altındaydı.

Şu koku. Yanan bir şeyin kokusu. Fabel, Biedermeyer'in ona fırını kapatmasını, çünkü sabah açık bıraktığını söylediğini hatırladı. Adamın dalga geçtiğini düşünmüştü, ama belli ki Backstube Albertus'taki işine gitmeden önce, öğleden sonra eve dönmüş olacağını düşünerek fırına bir şeyler koymuştu.

Fabel'in dünyası yavaşladı.

İçinde aniden kabaran adrenalin dalgası her bir saniyeyi uzattı ve o an, Fabel tüm soruşturma boyunca kat ettiğinden daha fazla mesafe kat etti. İş arkadaşlarına bakmak için döndü. Paula'nın nerede yattığını anlamak için, beton zemine içini görmeye çalışmış gibi bakarak duruyorlardı. Paula değil, Gretel. Fabel tekrar fırın arabasına baktı, fırının içinde olması gerekirdi, dışında değil. Ve hiçbir şeyin pişmesi bütün bir gün sürmezdi.

"Oh, Tanrım..." dedi Fabel, hazırlama masasının üzerindeki bez parçasına uzanırken. "Oh, Tanrım, hayır..."

Fabel fırının tutamağını bezle tutup çevirdi. Sonra savurarak kapıyı açtı.

Isı ve tiksindirici bir kokudan meydana gelen bir met dalgası Fabel'in ve bodrumdaki mutfakın üzerine yuvarlandı. Kızartılmış etin yapışkan, boğucu kokusuydu bu. Fabel bez parçasını ağzına ve burnuna kapatarak geriledi. Dünyası, içinde sadece o ve önünde duran dehşet sahnesi kalana dek binlerce kez kendi üstüne katlandı. Henk Hermann'ın öğürtülerini, Maria'nın boğuk feryatlarını ya da Anna Wolff'un hıçkırışlarını duymadı. Farkında olduğu tek şey önünde duruyordu. Fırının içinde.

Fırının tabanında büyük bir metal tepsi vardı. Tepsinin içinde, yaşlı bir kadının cenin pozisyonunda bağlanmış, çıplak ve yarı pişmiş bedeni duruyordu. Saçlar, kızarmış kafa derisine sıkıca kaynamış birkaç kavrulmuş topak haricinde, neredeyse tamamen gitmişti. Deri kararmış ve yarılmıştı. Sıcaklık tendonları kurutup germiş, vücut daha da büzülmüştü.

Fabel cesede baktı. Bu Biedermeyer'in başyapıtıydı: Grimm Kardeş'in her şeyi başlangıç noktasına döndüren son hikâyesi.

Hänsel ve Gretel hikâyesinin sonu: kendi fırınına atılan yaşlı cadı.

Craig Russell'ın Doğan Kitap tarafından 2006 yılında yayımlanan ilk polisiye-gerilim romanı *Kanlı Kartal*'ı okuma fırsatını bulamayanlar için kitaptan iştah kabartıcı bir bölüm.

Karanlık çağlar hiçbir yerde Viking topraklarındaki kadar karanlık geçmedi. Güçlü kültler gelişmişti: batıl inançları ve kanlı ayinleri, esrarengiz inançlara dayanan kültler. Bunların en korkuncu Kanlı Kartal ayiniydi.

İnsan kurban edilen bir ayin.

Polizei Hamburg Mordkommission

Kimden: SVEN'İN OĞLU

Kime: ERSTER KRİMİNALHAUPTKOMMISSAR JAN FABEL

Tarih: 3 haziran 2003, 23.00

Konu: Zaman

ZAMAN TUHAF ŞEY DEĞİL Mİ ? BEN YAZIYORUM, SİZ OKUYORSUNUZ VE AYNI ANI PAYLAŞIYORUZ. GENE DE, BEN BUNU YAZARKEN, HERR HAUPTKOMMISSAR, SİZ UYUYORSUNUZ VE BİR SONRAKİ KURBANIM HÂLÂ HAYATTA: SİZ BU SATIRLARI OKURKEN O ÇOKTAN ÖLMÜŞ OLACAK. DANSIMIZ DEVAM EDİYOR.

BEN BÜTÜN HAYATIMI BAŞKALARININ FOTOĞRAFLARININ KENARINDA GEÇİRDİM. FARK EDİLMEYEN. AMA RUHUMUN DERİNLİKLERİNDE, NE OLDUĞUNU BİLMEDİĞİM, DÜNYADAN GİZLİ, ULU VE SOYLU BİR ŞEYİN TOHUMU YATIYORDU.

ŞİMDİ, O BÜYÜKLÜK BENİM ÜZERİMDEN İŞİYOR. BÜYÜK OLMAYI KENDİM İÇİN İSTEDİĞİMDEN DEĞİL: BEN SADECE BİR ARACIM, BİR VASITA.

NELERE MUKTEDİR OLDUĞUMU, KUTSAL EYLEMİMİ GÖRDÜNÜZ. ŞİMDİ, NASIL SİZİN GÖREVİNİZ BENİ DURDURMAKSA, BENİM KUTSAL GÖREVİM, MİSYONUM DA DEVAM ETMEK. BENİ BULMANIZ UZUN ZAMAN ALACAK HERR FABEL. AMA SİZ BUNU BAŞARMADAN ÖNCE, BEN KARTALIN KANATLARINI ALABİLDİĞİNE AÇMIŞ OLACAĞIM. KUTSAL TOPRAKLARIMIZA MÜHRÜMÜ KANLA BASACAĞIM.

BENİ DURDURABİLİRSİNİZ, AMA ASLA YAKALAYAMAYACAKSINIZ.

BUNDAN BÖYLE BAŞKALARININ FOTOĞRAFLARININ KENARINDA OLMAYACAĞIM, BAŞKÖŞEYE GEÇME SIRASI BENDE.

SVEN'İN OĞLU

4 haziran aramba, 04.30. Pöseldorf, Hamburg.

Fabel rüya görüyordu.

Hamburg'un elementi sudur: Hamburg'da Amsterdam ya da Venedik'tekinden daha çok kanal vardır; Aussenalster, Avrupa'da şehir merkezlerinde bulunan göllerin en büyüğüdür. Ayrıca, yıl boyu yağmur yağar. Bu gece de, havanın şehrin üzerinde ıslak ve boğucu bir pelerin gibi asılı kaldığı bir günün ardından, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı.

Dışarıda fırtına, şimşekler ve gök gürültüleriyle şehrin üzerinde yoluna devam ederken, Fabel'in zihninde görüntüler kıvılcımlanıyordu. Zaman kendi içine çöküyor, kendi üzerine katlanıyordu. Aralarında onlarca yıl olan insanlar ve olaylar, zamanın dışında bir yerde buluşuyordu. Fabel rüyasında hep aynı şeyleri görürdü: gerçek yaşamın karışıklığı, özölmemiş düğümler, altına bakılmamış taşlar. On kusur soruşturmanın açıklığı kavuşmamış sonları, uykudaki beynini en ince kıvrımlarına kadar deşerdi. Fabel, bundan önceki pek çok rüyasında olduğu gibi bu rüyada da, son on beş yılın cinayet kurbanları arasında yürüyordu. Bu kurbanların hepsini, ölümün ağarttığı her yüzü, çoğu insan uzak akrabalarının yüzlerini nasıl hatırlarsa öyle tanıyordu. Katillerini yakalamış olduğu ölülerin çoğu, onu fark etmeden yanından geçip gidiyordu; ama cinayetlerini aydınlatamadığı ölümler, donuk gözlerini suçlayıcı, sert bir ifadeyle üzerine dikerek, ona yaralarını gösteriyorlardı.

Kalabalık açıldı ve Ursula Kastner öne çıkıp Fabel'in karşısına dikildi. Üzerinde, Fabel onu ilk ve son görüşünde giymiş olduğu, aynı şık Chanel ceket vardı. Fabel gözünü gri ceketteki küçük kan lekesine dikti. Leke büyüdü. Kırmızısı koyulaştı. Kadının kanı çekilmiş, kül rengi dudakları kıpırdadı ve "Onu neden yakalamadınız?"

anlamına gelen sözcüklerin şeklini aldı. Fabel bir an şaşırды; rüyalara özgü o bulanıklık ve kayıtsızlıkla, kadının sesini neden duymadığını anlamaya çalıştı. Bu sesi, sahibi hayattayken hiç duymamış olduğu için mi? Sonra nedenini anladı: tabii ki duyamazdı, kadının ciğerleri sökülmişti ve sözcüklerini taşıyacak nefesi yoktu.

Bir gürültüyle uykusundan uyandı. Yekpare camlı geniş pencerelerin gerisinde gök gürldüyor ve yağmur camları hafif bir çıtırtıyla dövüyordu; sonra, ısrarla çalan telefonun sesini duydu. Uykulu gözlerini ovuşturarak ahizeyi kaldırdı.

– Alo?

– Selam, Jan. Ben Werner. Buraya gelsen iyi olur Şef... birini daha hakladı.

Fırtına bütün şiddetiyle devam ediyordu. Çakan şimşekler Hamburg göğünde raks ediyor, Fernsehturm'un ve St. Michaelis Kilisesi'nin kubbesinin kara siluetlerini, yassı sahne dekorları gibi öne çıkarıyordu. Fabel'in BMW'sinin en hızlı ayarda çalışan silecekleri, camın üzerinde patlayarak sokak lambalarının ışıklarını ve karşıdan gelen arabaların farlarını parçalanmış yıldızlara dönüştüren ağır ve ağdalı damlaları temizlemek için savaşıyordu. Fabel'in geçerken Polizeipräsidium'da aldığı Werner Meyer, heybetli gövdesiyle ön yolcu koltuğuna sıkışmış oturuyor, yağmurdan ıslanmış paltosu arabayı ıslak kumaş kokusuyla dolduruyordu.

– Bizimkine mi benziyor? diye sordu Fabel.

– Davidwache KriPo'sundaki tipin söylediklerine bakılırsa, öyle... bizimkine benziyor.

– *Shit*. O halde, seri katil olduğu kesin. Kriminal inceleme ekibini aradın mı?

– Evet, dedi Werner, geniş omuzlarını silkerek. Korkarım, o Möller ibnesiyle çalışacağız. Oraya çoktan gitmiştir bile. Maria da olay yerinde. Paul ve Anna ise Davidwache'de bizi bekliyor.

– E-mail falan? Herhangi bir şey geldi mi?

– Henüz bir şey yok.

Fabel, St. Pauli'ye giden Ost-West-Strasse'ye girdi ve sabahın beşinde, yağmur altında hâlâ keyifsizce parlamakta olan, Hamburg'un günah ve fuhuş merkezi Reeperbahn'a döndü. Direksiyonu aniden Grosse Freiheit'a kırdığında, sağanak dinip yerini hızlı bir çisentiye bıraktı. Geleneksel müstehcenlik ve ithal malı sıradanlık birbiriyle savaşıyor ve burası savaşın cephe hattını oluşturuyordu. Porno dükkânları ve striptiz kulüpleri, trendy şarap barlarının ve Broadway ya da Londra West End'den ithal müzikalle-

rin istilasına karşı bir cephe gerisi savaşı veriyordu. Parlak *Live Sex, Peep Show* ve *Hardcore Movies* vaatleri, daha da albenili *Cats*, *Aslan Kral* ve *Mamma Mia* afişleriyle rekabet ediyordu. Fabel, iffetsizliği bu sonuncular kadar saldırgan bulmuyordu.

– Profesör Dorn diye birinin seninle görüşmek istiyor, mesajı aldın mı? diye sordu Werner. Kastner davası konusunda seninle konuşması gerektiğini söyledi...

– Matthias Dorn mu?

Fabel, konsantre olursa belleğinin derin ve karanlık bir köşesinde canlanmakta olan hayaletleri uzakta tutabilirmiş gibi, gözünü yoldan ayırmamaya çalıştı.

– Bilmiyorum. Sadece, adının Profesör Dorn olduğunu ve Hamburg Üniversitesi'nden tanıştığınızı söyledi. Seninle mutlaka konuşmak istiyor.

– Mathias Dorn'un Kastner davasıyla ne alakası olabilir ki?

Fabel'in sorusu kendisineydi. Davidstrasse'ye döndü. Herbertstrasse'nin tahta perdelerle örtülmüş dar girişinin önünden geçtiler. Fabel yıllar önce bu bölgede çalışmıştı ve bu perdelerin arkasında ne olduğunu biliyordu: ortalıkta dolanan müşterilerin gölgeleri, lambaların aydınlattığı çisentide hayaletler gibi gezinirken, pencerelerinin arkasında, donuk bir ışığın altında oturmuş bekleyen fahişeler. Yirmi birinci yüzyılda aşk buydu işte. Fabel, Taubenstrasse'deki Weisse Maus'tan geceye karışan dans müziğinin atımları arasından geçerek yola devam etti ve kırmızı tuğladan bir gemi pruvasını andıran Davidwache polis merkezinin önünde frene bastı. Kapı girişinde bir çift vardı: erkek uzun boylu, zayıf ve açık kumraldı; siyah kirpi saçlı ve cart kırmızı dudaklı kız ise ufak tefek ve güzeldi. Kız, üzerine çok büyük gelen siyah bir deri ceket giymişti. Onları böyle gören Fabel, ne kadar genç göründüklerini düşünmeden edemedi.

– Selam Şef, diye seslendi Kriminalkommissarin Anna Wolff.

Sonra, kendini arabanın arka koltuğa attı ve ekip arkadaşı Paul Lindemann'ın yanına geçip kapıyı çekmesi için yana kaydı.

– Davidwache KriPo'sundan gerekli bilgileri aldım. Size gideceğimiz yeri tarif edeceğim...

Davidstrasse'den çıktılar. St. Pauli'nin yapmacık cazibesi şimdi yerini tam bir pejmürdeliğe bırakmıştı. Neonların albenili cinsel haz vaatleri, artık geceye sesleniyor ve donuk bir ışıkla ıslak kaldırımlara yansiyordu. Tek tük yaya, yağmurdan korunmak için başlarını omuzlarının arasına çekmiş, ayaklarını sürüyerek yürüyor, striptiz kulüplerinin kapılarında bekleyen güvenlik gö-

revlilerinin sözümlerine ona heyecanlı çağrılarına uyuyor ya da yollarına devam edip gidiyorlardı. Yeni bir kavşak: iniş sürüyordu. Şimdi kapıların girişlerinde, bazıları ürküntü verecek kadar genç, diğerleri inanılmayacak kadar yaşlı, kadidi çıkmış, suratsız fahişeler ya da sarhoş evsizler duruyordu. Kapılardan birinde, hareketli bir paçavra yığını, bir şişeyi kafasına dikmiş lıkr lıkr içiyor, yoldan geçen arabalara, orospulara, herkese ve hiç kimseye yakası açılmadık küfürler savuruyordu. Ve bu kapıların, bu karanlık, kör pencerelerin ardında, insan eti ticareti yapıyordu. Bu, Hamburg'un ezeli alacakaranlığıydı: insanların herhangi bir nedenle, herhangi bir fiyata satın alınabildikleri bir yer; insanların ruhlarının en karanlık köşelerini deşmeye geldikleri kara bir cinsel anarşi mekânı.

Fabel yürüttüğü bir soruşturma kapsamında, bir "snuff movie" izlemek zorunda kalmıştı. Hauptkommissar, işinin doğası gereği, normalde sahneye fiilin sonlanmasından sonra çıkardı. Cesedi, delilleri, tanıkları görür ve bunlardan hareketle cinayetin bir resmini çıkarması gerekirdi: ölüm anı zihninde yavaş yavaş şekillenirdi. Bu olayda ise, ilk defa olarak, soruşturmakta olduğu cinayetin tanığı olmuştu. Televizyonun karşısına oturmuş, hiçbir şeyden kuşulanmadan, yavan bir orgazm numarasıyla her zamanki rolünü oynamakta olan porno yıldızını içi korku ve tiksintiyle bürülerek seyretmişti. Kadın, PVC maskeli üç adamın haşin ve duygusuz penetrasyonu sırasında, bu özel dramın sonundan habersiz, orgazm taklidi yaparak inleyip durmuştu. Sonra, adamlardan biri hızlı ve ustalıkla bir hareketle kadının boynuna deri bir kayış geçirivermişti. Fabel kadının yüzündeki şaşkınlığı ve belli belirsiz tedirginliği görmüştü: senaryoda bu yoktu –tabii bu tür şeylerin senaryosu yazılıyorsa– ama kadın, giderek güçlenen bir cinsel uyarılma taklidi yaparak rolünü oynamaya devam etmişti. Sonra, kayış sonuna kadar sıkıldığında, yapmacık esrimesi gerçek bir dehşete dönüşmüştü. Yüzü kararmış ve canı içinden çekilirken vahşice debelenmişti.

Kadının katillerini bulamamışlardı ve o da, Fabel'in rüyalarının geçit resmi yapan suçlayıcı maktuller alayına katılmıştı. Bu video film burada, yakınlarda bir yerde, bu kör pencerelerden birinin ardında çekilmişti. Belki de, tam da şu anda bu senaryolardan bir başkası filme çekiliyor ve onlar önünden geçip gidiyorlardı.

Fabel yeni bir kavşaktan, iki yanında dört katlı apartman bloklarının uzandığı bir sokağa saptı. Ansızın içine girdiği bu normallik karşısında, yönünü şaşırdığı duygusuna kapıldı. Sonra bir da-

ha saptılar: gene apartmanlar vardı, ama normallik burada son buluyordu. 1950'lerden kalma küçük bir apartmanının önünde park etmiş emniyet araçlarını saran polis kordonunun çevresinde küçük bir kalabalık toplanmıştı.

Fabel klaksona bastı ve üniformalı bir Obermeister kalabalığı yararak açtı.

Yüzlerinde boş ya da meraklı bir ifade olan sıradan insanların oluşturduğu bir kalabalıktı bu; aralarında, komşu apartmanlardan pijamaları ve terlikleriyle fırlamış olanlar, parmak uçlarına basarak ya da boyunlarını uzatarak, ölü meraklısı komşularının arasından neler olduğunu görmeye çalışanlar vardı. Fabel, belki de bu tür kalabalıklara çok alışık olduğu için, yaşlı adamı hemen fark etti. Onu, arabayı kalabalığın içinde güçlkle sürerken görmüştü: yetmişine merdiven dayanmış, kısa boylu –en çok 1,65 boyunda– ama sağlam yapılı bir adamdı. Yüzü, özellikle çıkık elmacıkkemikleriyle, keskin köşeli düz bir yüzeyi andırıyordu; delici bakışlı, küçük, yeşil gözleri, sokak lambalarının ve farların soluk ışığında bile soğuk bir ışıltıyla parlıyordu. Bu, Doğulu bir yüzdü, Batlık ya da Polonya civarlarından ya da daha da uzaklardan gelen birinin yüzü. Diğerlerinin tersine, yaşlı adamın ifadesinde, sıradan, hastalıklı bir meraktan daha fazlası vardı. Ve diğerlerinin tersine, yüzü apartmanın önünde bir telaş koştururan polislere dönük değildi: dosdoğru ve dikkatle, BMW'nin yan camının arkasından Fabel'e bakıyordu. Üniformalı polis memuru, yaşlı adamın önüne geçip cama doğru eğildi ve aracın içine şöyle bir göz gezdirdi. Fabel, Kriminalpolizei kimliğini gösterdi. Polis selam verdi ve güvenlik bandını kaldırıp arabanın geçmesine izin vermesi için başka bir polise işaret etti. Polis arabadan uzaklaştığında, Fabel parlak gözlü ihtiyarı görmek için çevresine bakındı, ama adam gitmişti.

– O ihtiyarı gördün mü, Werner?

– Hangi ihtiyarı?

– Ya siz? diye sordu Fabel, Anna ve Paul'e dönerek.

– Maalesef Şef, diye cevap verdi Anna.

– Neyi vardı ki? diye sordu Paul.

– Hiçbir şey...

Fabel omzunu silkti ve arabayı binanın girişinde kümelenmiş diğer polis araçlarının yanına doğru sürdü.

Daireye üç kat merdivenle çıkılıyordu. Merdiven boşluğunu, sahanlıklardaki yarım küre şeklindeki birer aplığın donuk ışıkları ay-

dınlatıyordu. Fabel ve ekibi yukarı çıkarken birçok kez durmak ve duvara yaslanarak, üniformalı polislere ve olay yeri inceleme ekibinin elemanlarına yol vermek zorunda kaldılar. Her defasında, sessiz yüzlerdeki keyifsiz ve sert ifadeyi fark ettiler; bu yüzlerden bazılarını solduran kasvetli elektrik ışığından başka bir şey vardı. Fabel onları yukarıda çok berbat bir şeyin beklediğini anlamıştı.

Üniformalı genç polis memuru, maraton koşusunu yeni bitirmiş bir atlet gibi öne eğilmiş duruyordu: omurgasının alt kısmı kapının kasasına dayalı, bacakları hafif bükük, elleri dizlerinin üzerinde, başı yere eğikti. Betondaki her çentiği ve çizdiği kaydetmek istercesine, bakışlarını ayaklarına dikmiş, ağır ağır nefes alıyordu. Son ana kadar Fabel'in varlığını fark etmedi. Fabel oval Kriminalpolizei kimliğini gösterince, genç adam derhal toparlanıp dikleşti. Açık kırmızı renkli dağınık saçlarını geriye attığında, çillerle kaplı, soluk benzi ortaya çıktı.

– Özür dilerim, Herr Kriminalhauptkommissar, sizi görmedim.

– Önemli değil. Sen iyi misin ?

Fabel genç adamın yüzüne baktı ve elini omzuna koydu. Polis memuru biraz gevşeyip başını olumlu anlamda salladı. Fabel gülümsedi.

– Bu ilk cinayetin mi ?

Genç Polizeimeister dosdoğru Fabel'in gözlerinin içine baktı.

– Hayır, Herr Hauptkommissar. İlki değil. En fecisi... Hayatım da böyle bir şey görmedim...

– Korkarım, ben gördüm, dedi Fabel.

Bu arada, Paul Lindemann ve Anna Wolff merdivenleri çıkıp Fabel ile Werner'in yanına gelmişlerdi. Üzerinde "Tatort" yazılı bir yelek olan bir polis memuru, her birine bir çift mavi galoş ve beyaz ameliyat eldiveni uzattı. Herkes galoşlarını ve eldivenlerini giydikten sonra, Fabel bir baş hareketiyle daire kapısını işaret etti.

– Girelim mi ?

Fabel'in dikkatini çeken ilk şey, evin temizliği ve bakımlılığı oldu. Küçük antre daha yeni boyanmış gibiydi. Badananın rengi açık kremdi: hoş, ama soluk, yansız, sıradan bir renk. Girişe açılan üç kapı vardı. Fabel'in hemen solunda banyo bulunuyordu. İçeri hızla göz gezdirdiğinde, buranın da küçük ve aynen antre gibi, temiz ve bakımlı olduğunu gördü. Neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi. Fabel, dar yüzeylerin ve rafların, normalde bir banyoyu kişiselleştiren öteberiyle dolu olmadığını fark etti. Sonuna kadar açık olan ikinci kapıdan, anlaşıldığı kadarıyla dairenin en geniş mekânına geçiliyordu: yatak odası olarak da kullanılan otur-

ma odasına. Burası da küçüktü ve içerideki olay yeri inceleme elemanları ve polislerle, olduğundan da dar görünüyordu. İçeridekiler, kolları havada, diğerleriyle tuhaf bir dans yapar gibi işlerini görüyor, falsolu bir bale gösterisindeki gibi birbirlerine sürünerek yer değiştiriyorlardı. Fabel içeri girdiğinde, bütün yüzlerde, böyle bir durumda beklenebilecek, ama aslında ender görülen bir ciddiyet olduğunu fark etti. Normalde, cinayet mahallerine ölümü alaya alan bir kayıtsızlık havası hakim olurdu: ölümle uğraşanların bundan etkilenmemesini sağlayan o nahoş ve uygunsuz laubalilik. Ama bu insanlar öyle değildi. Burada öyle değildi. Burada ölüm uzanıp onları yakalamış, kemikten parmaklarıyla yüreklerini avucunun içine almıştı.

Fabel yatağa baktığında neden böyle olduğunu anladı. Arkasında duran Werner, "*Sheisse!*" diye mırıldandı.

Kızıl bir infilaktı bu. Bir kan deryası yatağı koyu kırmızıya boyamış, kanlar halıyı lekeleyip duvara kadar sıçramıştı. Yatak, koyu ve yapışkan kandan sırlıslıkla olmuştu; hava bile, keskin ve madenî kan kokusundan ağırlaşmış gibiydi. Fabel kanlı infilakın ortasında bir kadın bedeni gördü. Yaşını kestirmek güçtü, ama yirmi beş-otuz yaşlarında olmalıydı. Kolları ve bacakları yana ayrılmış, el ve ayak bilekleri karyolanın köşe dikmelerine bağlanmış yatıyordu. Karnı tuhaf bir şekilde biçimsizleşmişti. Göğsü boydan boya yarılmış, kaburgaları birbirinden gemi omurgası şeklini alana kadar ayrılarak dışarı çıkarılmıştı. Sökülen kaburgaların kemiksi beyazlığı, koyu renkli iç organ ve et yığınları arasında parlıyordu. Parlak ve köpüklü kanla beneklenmiş koyu ve kanlı iki doku kitlesi –ciğerleri– genç kadının omuzlarının üzerine kanat gibi açılmıştı.

Sanki içinde bir bomba patlamıştı.

Fabel'in kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, kendi göğsünün de patlayacağı duygusuna kapıldı. Yüzünün kireç gibi olduğunu biliyordu. Werner polis fotoğrafçısının önüne geçerek yanına yaklaştığında, onun yüzünde de aynı beyazlığı gördü.

– Gene o. Durum kötü, Şef. Gerçekten kötü. Zincirinden boşanmış gerçek bir psikopatın işi bu.

CRAIG RUSSELL

Kanlı Masallar

Gene yaptım, Mutti. Bir tane daha. Aynı üç yıl önceki gibi.

Hamburg yakınındaki kasvetli bir kumsalda bir genç kız cesedi bulunur. Kızın katılmış parmaklarının arasına sıkıştırılmış bir mesaj vardır: "Yeraltındaydım ve artık eve dönme zamanım geldi..."

Hamburg Cinayet Masası Başkomiseri Jan Fabel bu işi yapan karanlık ruhun çarpık düşünce yapısını kavramaya çalışmaktadır. Dört gün sonra, gene Hamburg yakınlarındaki ıssız bir ormanın derinliklerinde, gırtlakları boydan boya yarılmış bir kadın ve erkek cesedi bulunur; bu kez, kurbanların avuçlarına, aynı takıntılı yazısıyla not edilmiş "Hänsel" ve "Gretel" isimleri iliştilmiştir.

Çok geçmeden, işlenen her yeni cinayetin, yaklaşık iki yüzyıl önce Grimm Kardeşler tarafından derlenen halk masallarına yapılan korkunç bir gönderme olduğu anlaşılır.

Başlatılan süre avının hedefi, kadim halk masallarında saklı, en karanlık, en derin korkuları deşmekte olan bir seri katildir.

Öldürüp karanlıkta kaybolan yırtıcı bir hayvan...

Hepimizin çocukken korkmayı öğrendiğimiz bir canavar...

Craig Russell 1956'da Fife'ta (İskoçya) doğdu. Bir süre polis teşkilatında görev aldı, ardından reklam sektöründe metin yazarı ve yaratıcı yönetmen olarak çalıştı. Uzun süredir Almanca ve İkinci Dünya Savaşı sonrası Almanya tarihiyle ilgilenen yazarın *Kanlı Kartal* (Doğan Kitap, 2006) adlı ilk polisiye-gerilim romanı ve hemen ardından yayımlanan *Kanlı Masallar* büyük ilgi gördü ve yirmi dile çevrildi. Üçlemenin son kitabı *Eternal* da Doğan Kitap tarafından yayıma hazırlanmaktadır.

ISBN 978-975-991-532-2

